Γαβριήλ Σιμονέτος

Στα Ιερά Πόδια των Τριών Διδασκάλων μου

Αθήνα 2019

Εκδόσεις Σακιντάρα

Στα Ιερά Πόδια
των Τριών Διδασκάλων μου

Στα Ιερά Πόδια των Τριών Διδασκάλων μου

Αφιερωμένο στους Έλληνες αδελφούς Σατσάνγκις.

Το βιβλίο αυτό γράφτηκε μόνο γι' αυτούς

και κυρίως για τους νέους

που θα γνωρίσουν το Μονοπάτι μετά από εμένα.

Για εσωτερική χρήση στο Σάτσανγκ

Δεν θα κυκλοφορήσει σε βιβλιοπωλεία

Γαβριήλ Σιμονέτος

Στα Ιερά Πόδια των Τριών Διδασκάλων μου

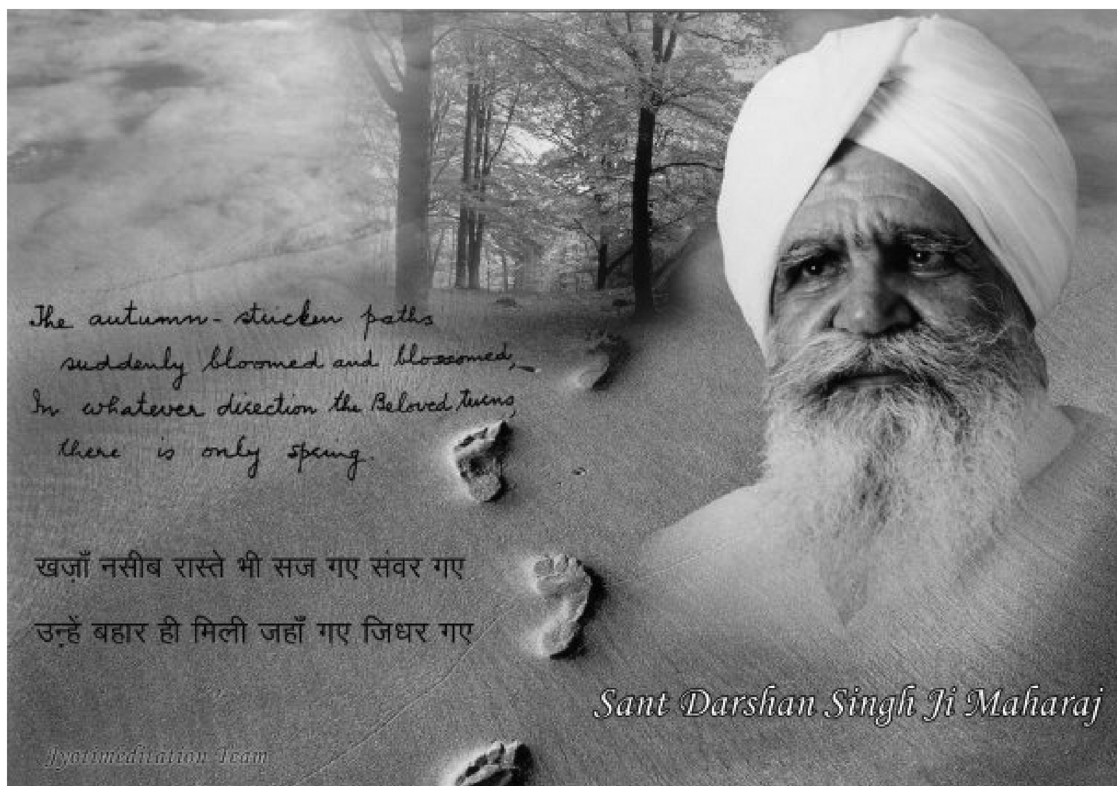
Αθήνα 2019

Εκδόσεις Σακιντάρα

Οι τρείς Διδάσκαλοί μου

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Δελχί (1982). Μυήθηκα από τον Διδάσκαλο Ντάρσαν

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Μετά από 40 περίπου χρόνια στα πόδια των Διδασκάλων, αποφάσισα να γράψω μερικές σκέψεις και εμπειρίες μου κοντά τους.

Ο σκοπός αυτού του βιβλίου είναι διττός. Αφενός να μην χαθούν με την πάροδο του χρόνου και την αποχώρηση από το υλικό επίπεδο παλαιοτέρων Σατσάνγκις, ορισμένες πληροφορίες σχετικά με την παρουσία και την εξάπλωση του Ιερού Μονοπατιού στην Ινδία και στη σύγχρονη Ελλάδα και αφετέρου, μελλοντικοί αναζητητές που θα γευθούν το γλυκό νέκταρ του Νάαμ, να γνωρίσουν ορισμένες εμπειρίες μου στα Πόδια προηγούμενων Διδασκάλων που ίσως θα τους είναι πολύτιμες κυρίως στα πρώτα τους βήματα.

Με ρώτησαν, γιατί ο τίτλος του βιβλίου αναφέρεται στα Πόδια "Τριών Διδασκάλων" ενώ πήρα μύησα μετά τη γήινη αποχώρηση του πρώτου από αυτούς, του Διδασκάλου Κιρπάλ. Η απάντησή μου είναι ότι τα Ιερά Πόδια ή Lotus Feet όπως τα αναφέρει ο Διδάσκαλος Ντάρσαν, δεν έχουν μόνο γήινη υπόσταση.

Τον Διδάσκαλο Κιρπάλ συνάντησα το 1955 σε ηλικία 17 ετών, στο Βέλγιο σε μια δύσκολη ώρα που οδηγώντας είχα χαθεί. Σταμάτησα σε ένα φανάρι και κατέβηκα κάποιον να βρω και να τον ρωτήσω. Παρουσιάστηκε μπροστά μου ο Διδάσκαλος Κιρπάλ, ντυμένος με ένα τέλεια ραμμένο Ευρωπαϊκό κουστούμι και μου έδωσε τις σωστές οδηγίες για να ξαναβρώ το δρόμο μου. Το ίδιο έγινε και μετά από λίγες ημέρες στην πόλη Como στην Ιταλία. Πέρασαν πολλά χρόνια για να μάθω ότι αυτός που με βοήθησε σε όλες τις περιπτώσεις, ήταν ο Διδάσκαλος Κιρπάλ με τη φυσική του παρουσία.

Το Ιερό Μονοπάτι ή Σαντ Ματ όπως είναι γνωστό στην Ανατολή, είναι ένα καρποφόρο δέντρο με πολύ ψηλό και δυνατό κορμό. Οι ***ρίζες*** του χάνονται στην αχνή του χρόνου, μέσα στους αιώνες και τις χιλιετίες και φθάνουν πολύ πιο παλιά από την εποχή του Ορφέα, των αρχαίων Σαμάνων, των σοφών Ρίσσις της αρχαίας Ινδίας και ακόμα πέρα από την εποχή των Σούφις που είναι οι φυσικοί γεννήτορές του. Προφανώς οι ρίζες του φθάνουν τους χρόνους που

παρουσιάστηκε στη γη η Άρια φυλή, του homo sapiens.

Ο ***κορμός και τα χοντρά κλαδιά*** του δέντρου είναι οι μεγάλοι Διδάσκαλοι που σύμφωνα με το Θείο Σχέδιο, αποστέλλονται διαρκώς στη γη από τα αρχαία χρόνια μέχρι σήμερα. Οι διδασκαλίες τους που είναι οι ***χυμοί*** του δέντρου, είναι το Νάαμ ή Λόγος, που κάνουν το δέντρο να ***ανθίζει*** και τους ***καρπούς*** του να τους γεύονται οι άνθρωποι σ' όλη τη γη, ανεξάρτητα φυλής, χρώματος, καταξίωσης, θρησκεύματος και κοινωνικής προέλευσης.

Το Μονοπάτι στη σημερινή του μορφή, για να είναι κατάλληλο για τους σύγχρονους ανθρώπους, άρχισε να διαμορφώνεται πριν 1300 περίπου χρόνια την εποχή των Σούφις και ολοκληρώθηκε στη σημερινή του μορφή λίγους αιώνες αργότερα, την εποχή των Διδασκάλων Καμπίρ (*μουσουλμάνος*) και Νάνακ (*Ινδουιστής*).

Οι Διδασκαλίες των μεγάλων Διδασκάλων πάντα οι ίδιες, σαν τις χάντρες ενός κομπολογιού που διαπερνιούνται από ένα νήμα, διαμορφώθηκαν και εξακολουθούν να διαμορφώνονται μέχρι σήμερα, πάντα σύμφωνα με το Θείο Σχέδιο και ανάλογα με τις ικανότητες αντίληψης και του τρόπου διαβίωσης των ανθρώπων της κάθε εποχής.

Τον τελευταίο αιώνα στάλθηκαν στη γη 4 Μεγάλοι ή Τέλειοι Διδάσκαλοι, όπως συνηθίστηκε να λέγονται και εγώ είχα την τύχη να γνωρίσω προσωπικά τους τρεις τελευταίους. Τον Σαντ Κιρπάλ Σινγκ, τον Σαντ Ντάρσαν Σινγκ και τον Σαντ Ρατζίντερ Σινγκ. Η προσωπική ζωή και το έργο των Διδασκάλων αυτών είναι γνωστά και οι βιογραφίες τους περιέχονται σε βιβλία και φυλλάδια των Sawan Kirpal Publications που είναι προσιτά σε κάθε αναζητητή και στα οποία εγώ δεν θα μπορούσα να προσθέσω ούτε ένα κόμμα.

Εκείνα που ίσως θα ήταν χρήσιμο να γνωρίζουμε είναι το που και πώς γεννήθηκε το Σαντ Ματ, το Μονοπάτι των Θεανθρώπων καθώς και το πώς αυτό διαδόθηκε στην Ελλάδα. Αυτό θα είναι το αντικείμενο των πληροφοριών που ακολουθούν.

Ακόμα θα μιλήσω για ορισμένες καταστάσεις και γεγονότα που έζησα στο διάστημα των 40 ετών που διακονώ την Αποστολή για να πάρουν μια αμυδρή εικόνα οι Σατσάνγκις του μέλλοντος και να γνωρίσουν εμάς, την παλαιότερη γενεά που η επικοινωνία μεταξύ μας δεν ήταν εύκολη, τα ταξίδια πιο δύσκολα αλλά και οι καιροί σε γενικές γραμμές πιο χαλεποί. Να δουν τις αδυναμίες μας και να προσπαθήσουν να αποφύγουν τα λάθη μας.

Στο τέλος του βιβλίου θα αναφερθώ σε δυσάρεστες στιγμές που ταλαιπώρησαν αλλά και ακόμα ίσως εξακολουθούν να ταλαιπωρούν το ελληνικό Σανγκάτ και που μπορεί και στο μέλλον για τις ίδιες αιτίες, μυημένοι μαθητές των Δι-

δασκάλων τόσο στην Ελλάδα όσο και σε ολόκληρο τον κόσμο, να υποφέρουν. Αιτία; Οι ανθρώπινες αδυναμίες.

Σε κάθε περίπτωση όμως, το θέμα αυτού του βιβλίου δεν είναι να καταλογιστούν ευθύνες και να αποδοθούν εύσημα αλλά είναι να θυμάται ο κάθε αναγνώστης το μεγάλο "μυστικό", που επαναλάμβανε συχνά ο Διδάσκαλος Κιρπάλ: *«Για να γνωρίσει κανείς τον Θεό, χρειάζεται μόνο αφοσίωση». «God can be realised only by devotion»*. Ο μαθητής που έχει αφοσίωση στον Θεό πλημμυρίζει με θείες αρετές και ο εγωισμός που τρέφει το Αστρικό του σώμα, το σώμα των επιθυμιών, συρρικνώνεται. Οι εγωιστικές επιθυμίες είναι που φέρνουν τις συγκρούσεις και αυτές είναι που μας κρατούν στον τροχό των συνεχών μετενσαρκώσεων.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Η Ιστορία του Πνευματικού Μονοπατιού και των Τέλειων Διδασκάλων του Σαντ Ματ

Επειδή τα στοιχεία που παρατίθενται στο πρώτο μέρος αυτού του βιβλίου δεν είναι επιβεβαιωμένα από κάποιο Τέλειο Διδάσκαλο, ενδεχομένως να περιέχουν και ανακρίβειες. Ο λόγος που παρατίθενται σε αυτό το σημείωμα είναι για να αποκτήσει ο αναζητητής κάποια εικόνα και όχι για να στηρίξει σε αυτά τα στοιχεία, την πορεία του στο Πνευματικό Μονοπάτι. Είναι ιστορικά στοιχεία, βγαλμένα μέσα από τις λαϊκές ιστορικές και θρησκευτικές παραδόσεις και σε πολλά σημεία έρχονται σε αντίφαση με τις διδασκαλίες των Διδασκάλων, όπως αυτές μας δίνονται σήμερα. Σαν παράδειγμα στις θρησκευτικές παραδόσεις των Σικχ αναφέρεται ότι οι ίδιοι οι Διδάσκαλοι διαλέγουν τους διαδόχους τους, γεγονός που όμως είναι τελείως λανθασμένο και παρεξηγημένο. Όπως μας λένε οι Διδάσκαλοι, η διαδοχή στο Σαντ Ματ είναι προκαθορισμένη και είναι περιορισμένος ο αριθμός των ψυχών που έρχονται στη γη να λειτουργήσουν σαν Τέλειοι Διδάσκαλοι (*guru*).

Λέγεται ότι η πιο παλιά γλώσσα που μιλήθηκε από την Αρεία Φυλή στην οποία ανήκουμε είναι η Σανσκριτική και η πιο παλιά θρησκεία ο Βραχμανισμός. Μέσα από τον Βραχμανισμό λοιπόν, δημιουργήθηκαν δύο ρεύματα θρησκειών: Στο ένα ρεύμα ανήκουν οι λεγόμενες Νταρμικές ή Ανατολικές θρησκείες και στο άλλο οι Αβραμικές ή Σημιτικές ή Εβραϊκές θρησκείες. Οι Νταρμικές θρησκείες (*ντάρμα=Θείο Σχέδιο*) είναι οι παλαιότερες και δεν είναι προσωποποιημένες θρησκείες. Σε αυτές ανήκουν ο Ινδουισμός, ο Βουδισμός, ο Ταοϊσμός, ο Ζενισμός και τα παράγωγά τους. Στο άλλο ρεύμα ανήκουν οι προσωποποιημένες ή αλλιώς συστηματοποιημένες θρησκείες που στηρίζονται

σε προσωπικότητες που τους έγιναν θείες αποκαλύψεις. Η Εβραϊκή θρησκεία στηρίζεται στους Πατριάρχες και τις Γραφές τους, η Χριστιανική στον Υιό Θεού, Ιησού και το Ευαγγέλιο και η Μουσουλμανική θρησκεία στον Προφήτη Μωάμεθ και το Κοράνιο.

Όλες οι θρησκείες έχουν δύο εκφράσεις. Την εξωτερική ή εκκλησιαστική που την κάθε θρησκεία χαρακτηρίζουν διαφορετικά τυπικά, τελετουργικά και ιεροτελεστίες και την Εσωτερική ή μυστικιστική πλευρά που είναι στην ουσία κοινή για όλες τις θρησκείες, με ορισμένες παραλλαγές λόγω των συνθηκών, των εποχών κλπ.

Το Σαντ Ματ βγήκε μέσα από τα σπλάχνα της Εσωτερικής ή μυστικιστικής πλευράς των θρησκειών που συνέπεσε με την εποχή ανάπτυξης του Σουφισμού (*Εσωτερική πλευρά του Μωαμεθανισμού*) κατά κύριο λόγο και δευτερευόντως του Ινδουισμού.

Οι μεγάλοι μύστες λένε πως το Μονοπάτι των Τέλειων Διδασκάλων ή Σαντ Ματ ή Μονοπάτι των Θεανθρώπων έχει τόσο παλιές ρίζες όσο και ο άνθρωπος αλλά δεν αποκαλύφθηκε σε όλο του το μεγαλείο κάποια συγκεκριμένη χρονική στιγμή. Μέσα στην ιστορία της ανθρωπότητας σε διάφορες χρονικές περιόδους και ανάλογα με το επίπεδο συνειδητότητας των ανθρώπων, μέσα από ένα περιβάλλον μιας σχολής πνευματικότητας, ερχόταν στο προσκήνιο ένας Διδάσκαλος που έδινε κάποια περαιτέρω γνώση όσον αφορά τα Εσωτερικά Επίπεδα. Στην αρχή η γνώση δινόταν μόνο μέσα στον κύκλο των μαθητών των πνευματικών δασκάλων και των μαθητών των μαθητών τους αλλά αργότερα όταν οι συνθήκες ήταν κατάλληλες, δινόταν ποιο ανοικτά σε όλο τον κόσμο.

Έτσι την τελευταία χιλιετία μέσα από το περιβάλλον πολλών Σούφι δασκάλων της Ανατολής ο Κύριος ευλόγησε αυτή τη γη με το να στείλει διαδοχικά δύο Υιούς Του, τους Τέλειους Διδασκάλους Καμπίρ και Νάνακ προκειμένου να δώσουν ανοικτά σε όλο τον κόσμο, μέσα από τη μυστικιστική τους ποίηση, τη γνώση των ανώτατων περιοχών της Δημιουργίας μέχρι το Sach Khand και ακόμη "ψηλότερα" μέχρι και το Anami που εικονικά θεωρείται ως η "Κατοικία" του Θεού Πατέρα.

Από τότε μέχρι τις ημέρες μας και σύμφωνα με το Θείο Σχέδιο οι διάδοχοί του Καμπίρ και του Νάνακ και κυρίως οι μετά τον Διδάσκαλο Σοαμίτζι της Άγκρα Τέλειοι Διδάσκαλοι, απλοποίησαν τις δύσκολες έννοιες του Μονοπατιού και οδηγούν τώρα με γεωμετρικά αυξητική πρόοδο όλο και περισσότερες ψυχές στη Θέωση.

Το Μονοπάτι αυτό οδηγεί στην «Ένωση της ψυχής με την Υπερψυχή» ή την «Ένωση με τον Σατ Πουρούς» ή την «Ένωση με τον Σατ Νάαμ» ή «Ένω-

ση με τον Αλ Χακ» και είναι γνωστό ως «Σαντ Ματ» ή «Γκουρού Ματ» ή «Σούφι Ματ» ή «Μονοπάτι των Μουρσίντ-ε-Καμίλ», δηλαδή «Μονοπάτι των «Τέλειων Διδασκάλων» ή «Μονοπάτι των Θεανθρώπων». Όλα αυτά τα διαφορετικά ονόματα που αποδίδονται στο Πνευματικό Μονοπάτι έχουν χρησιμοποιήσει μέσα στους αιώνες διάφοροι Διδάσκαλοι, σε διαφορετικές χώρες και λαούς διαφορετικών πίστεων και δοξασιών.

Η πίστη και τα διδάγματα των Αγίων ή των Καμίλ Μουρσίντ αναπτύχθηκε στο τότε υπάρχον στην Ανατολή θρησκευτικό περιβάλλον και την επίδραση του Ινδουισμού και του Ισλάμ, το οποίο περιβάλλον δίνει έμφαση στη λατρεία του Καλ Πουρούς, δηλαδή της Αρνητικής Δύναμης και συνοδεύεται σε μεγάλο βαθμό με στοιχεία εξωτερικής λατρείας, τυπικά, τελετουργίες και ιεροτελεστίες. Όμως οι Άγιοι ή Καμίλ Σούφι προχώρησαν πέρα από αυτό το στάδιο και συνέστησαν στους μαθητές τους την λατρεία του Ακάλ Πουρούς δηλαδή της Θετικής Δύναμης και απομυθοποίησαν τους Παντίτ και τους Μαούλβι δηλαδή τους λόγιους και τις θρησκευτικές αυθεντίες της ινδουιστικής και ισλαμικής θρησκευτικής παράδοσης. Οι Άγιοι παρόλο που δεν πίστευαν στις εξωτερικές μεθόδους λατρείας όπως στο «Κάρμα Καντ» και την «Σάρικα», συχνά ανεχόντουσαν αυτές τις πρακτικές, αλλά παράλληλα συνιστούσαν στον κόσμο συγχρόνως με τις πατροπαράδοτες περί Θεού αντιλήψεις τους να απολαμβάνουν και τις Εσωτερικές μεθόδους λατρείας μέσα στον ανθρώπινο ναό, το σώμα τους, που τους πρόσφερε ο διαλογισμός.

Γνωστά ινδουιστικά και ισλαμικά ονόματα του Θεού, όπως Ραμ και Αλλάχ χρησιμοποιούνταν και από τους Αγίους και τους Καμίλ, που όμως διασαφήνιζαν πως οι δική τους Ishta (*θεότητα*) ήταν η πιο υψηλή που μπορούσε να υπάρξει και πως βάση στο Μονοπάτι των Αγίων είναι η ανάγκη για έναν Σαντ Σατγκουρού ή Καμίλ Μουρσίντ και η ένωση με το «Νάαμ» ή «Ισμ-ε-Ακζάμ» ή «Λόγο» μέσω της πρακτικής της Σούρατ Σαμπντ Γιόγκα ή Σουλτάν-ουλ-Αζκάρ.

Μέσα στους αιώνες χρησιμοποιήθηκε διαφορετική ορολογία, ανάλογα με τη θρησκευτική κουλτούρα που ανήκαν οι Τέλειοι Διδάσκαλοι, για να μεταδίδουν πάντοτε τα ίδια νοήματα. Σαν παράδειγμα, «Νάαμ» ή «Ισμ-ε-Ακζαμ», είναι ο αντίστοιχος «Λόγος» των Χριστιανών. Η Σούρατ Σαμπντ Γιόγκα ή Σουλτάν-ουλ-Αζκαρ, είναι το Μονοπάτι των Τέλειων Διδασκάλων κλπ.

Το Σαντ Ματ, είναι ένα πανάρχαιο μονοπάτι Πνευματικότητας, το οποίο μπορεί να πει κανείς ότι αρχίζει από την εποχή του Καμπίρ, που είναι ο 2ος από τους 16 Υιούς του Κυρίου, που επανενσαρκώνονται κατά καιρούς στις διάφορες εποχές της Πνευματικότητας. Ο Καμπίρ ήρθε και σε προηγούμενες εποχές με τα ονόματα Sat-Sukrit, Munindra και Karunamaya και θα εξακολουθήσει να έρχεται πάνω στη γη ξανά και ξανά σύμφωνα με το Θείο Σχέδιο.

Οι 16 ψυχές που έρχονται μέσα σε ανθρώπινα σώματα επιφορτισμένες να λειτουργήσουν σαν Τέλειοι Διδάσκαλοι (*Θεάνθρωποι*) ονομάζονται Υιοί του Θεού. Είναι οι ίδιοι και έρχονται στη γη όλες τις εποχές της πνευματικότητας (Χρυσή, Αργυρή, Χάλκινη, Σιδηρά).

Μετά τον Καμπίρ, το Μονοπάτι φαίνεται να συνεχίζεται με τον Νάνακ, τον 3ο Υιό του Κυρίου, για να εκπληρώσει την Αποστολή του, που είναι το να απελευθερώσει τους ανθρώπους από τα δίχτυα της Αρνητικής Δύναμης (*του νου και της ύλης*) και να τους οδηγήσει πίσω στην περιοχή του αγνού Πνεύματος, στο *Σατς Καντ ή Muqaam-e-Haqq*.

Το Σαντ Ματ από τότε, εξακολουθεί να υπάρχει ακόμη κι όταν μια γενεαλογική σειρά Αγίων έλθει σε ένα τέλος, οπότε κατώτεροι δάσκαλοι ή ακόμη και απλοί ιερείς εντέλλονται να καλύψουν τους κενούς "θρόνους" των Τέλειων Διδασκάλων, γενόμενοι φορείς του Λόγου τον οποίο απλά μεταφέρουν στον επόμενο Διδάσκαλο χωρίς ποτέ οι ίδιοι να λειτουργήσουν σαν Τέλειοι Διδάσκαλοι (Guru).

*** Η λέξη Guru σήμερα έχει παραφθαρεί. Την εποχή των Σούφις ήταν ονομασία που δινόταν στους Τέλειους Διδασκάλους ή Θεανθρώπους.*

Επαναλαμβάνεται και έχει σημασία ότι: Κατά περιόδους, κατώτεροι δάσκαλοι και ιερείς μπορεί να παραμένουν φορείς του Naam ή Λόγου αλλά δεν λειτουργούν σαν Guru, δηλαδή σαν Θεάνθρωποι. Αυτό λέγεται ότι συμβαίνει όταν μια εποχή, οι άνθρωποι συμπεριφερθούν με μεγάλη σκληρότητα σε έναν Θεάνθρωπο. Τότε η Διδάσκαλος Δύναμη μπορεί να χαθεί από το προσκήνιο για ένα διάστημα. Έτσι συνέβη σαν παράδειγμα μετά το θάνατο του 10ου Guru του Γκομπίν Σινγκ οπότε η Διδάσκαλος δύναμη παρέμεινε κρυμμένη ένα διάστημα μέσα σε πνευματικούς ανθρώπους αλλά όχι Τέλειους Διδασκάλους και εμφανίστηκε αργότερα με τον Τέλειο Διδάσκαλο Τούλσι Σαχίμπ στην Άγκρα.

Αυτή η εξαφάνιση Τέλειων Διδασκάλων από το προσκήνιο έχει σαν συνέπεια πολλές φορές να δημιουργούνται από το περιβάλλον κατώτερων δασκάλων φατρίες και σχολές και να οργανώνονται συμφέροντα προβολής και συνθήκες τέτοιες που με το πέρασμα του χρόνου, να αρχίσουν να δημιουργούνται πολλοί νέοι "θρόνοι" (σχολές-μονοπάτια) στο όνομα περασμένων Αγίων, όπως αυτό του Καμπίρ, του Νάνακ, του Νταντού, του Ραντασοάμι κλπ. Όμως το αληθινό διαμάντι παραμένει κρυμμένο κάπου ανάμεσα στη σωρό των ψεμάτων. Αυτά όλα συμβαίνουν, όπως βεβαιώνεται και στο βιβλίο "Θείο δράμα" το *Anurag Saagar*, του Καμπίρ, όπου ο Διδάσκαλος με σαφήνεια αναφέρει ότι είναι στην πρόθεση του Καλ να δημιουργεί κλώνους (*παρόμοια μονοπάτια με αυτό του Σαντ Ματ*), με σκοπό να ξεγελά και να εξαπατά τους αληθινούς αναζητητές ώστε αυτοί να μη γνωρίζουν μέσα από ποιόν φορέα λειτουργεί η Θεϊκή

Δύναμη, το ποιος είναι ο Θεάνθρωπος της κάθε εποχής και έτσι να καθυστερεί η πνευματική τους εξέλιξη.

Οι Σούφις της Ινδίας

Ο όρος «Σούφι» φαίνεται να έλκει την καταγωγή του από την ελληνική λέξη «Σοφία», αλλά γενικά θεωρείται ότι προέρχεται από τη λέξη «Suf» που σημαίνει μαλλί, το άβαφο μάλλινο ένδυμα (*τσουβάλι*) που φοριέται σαν σύμβολο παραίτησης από τη ζωή, μια ζωή βασισμένη στη φτώχεια και την επαιτεία, η οποία όμως απορρίφθηκε από τον Προφήτη σαν τρόπος ζωής. Ωστόσο «Suf» είναι μία συλλογική λέξη για τα θρησκευτικά τάγματα που ασκούσαν μία ποικιλία μυστικιστικών ενεργειών και αποδοχών δογμάτων, τα οποία αυξήθηκαν ως ένδειξη διαμαρτυρίας προς τον άκαμπτο φορμαλισμό του καθιερωμένου ισλαμικού νόμου, ενώ η πνευματική έκσταση, η φώτιση και η απελευθέρωση ήταν το πεδίο εστίασής τους.

Είναι ενδιαφέρον πως παρόλο που εκδόθηκε διάταγμα αποκήρυξης των Σούφι από το εκκλησιαστικό περιβάλλον του Προφήτη, η ποίηση, η μουσική και ο χορός άνθισαν με τους Σούφις. Γνωστοί για τους χορούς ήταν οι "περιστρεφόμενοι δερβίσηδες" του Ρούμι καθώς και οι "περιπλανώμενοι δερβίσηδες".

Ενώ ο Σουφισμός είχε τις ρίζες του στην Αραβία, άκμασε ιδιαίτερα στο Ιράν και αργότερα σταθεροποιήθηκε και εδραιώθηκε στην Ινδία με τη βάρβαρη έλευση του Ισλάμ στην αρχή της δεύτερης μ.Χ. χιλιετίας. Τότε δημιουργήθηκαν Khanqahs (*σουφικά αναχωρητήρια*) σε όλον τον Ισλαμικό κόσμο, ειδικότερα κατά μήκος και στα σταυροδρόμια σημαντικών εμπορικών οδών. Η επιδρομή των Μογγόλων κατά τον 13ο αιώνα επέτεινε τη μετανάστευση των Σούφι από τις γειτονικές χώρες στην Ινδία.

Εξέχουσα θέση μεταξύ των τιμώμενων Αράβων Σούφι έχουν οι: *Sham suddin Tabrizi* (d:1247), *Attar* (d:1220), *Maulana Jalaluddin Rumi* (d:1273), *Sadi* (d:1293), *Khwaja Hafiz Shirazi* (d:1389) και *Rabia al-Adauryasthn Basri* (d: 801). Ο *Hasan της Basra* (d: 728), μαθητής του *Wasil ibn Ata* (d: 749), ο *Ibrahim ibn Adham* (d: 777), ο *Maaruf al-Khirki* (d: 815), ο *Abu Yasid al-Bistami* (d: 815), ο *Ahmad ibn Khabit* (d: 820), ο *Dhul Nun* (d: 859), ο *Abu Yasid al Bistami* (d: 815), ο *Harith al-Muhasibi* (d: 857), ο *Mansur al-Hallaj* (d: 992), ο *Abu Sayid* (d: 1049), ο *al-Ghazzali* (d: 1111), ο *Omar Khayyam* (d: 1123), ο *Sanai* (d:1131) και ο *Ibn Arabi* (d:1240). Μεταξύ των θρησκευόμενων αυτών ατόμων υπήρξαν και μερικοί πραγματικοί μυστικιστές.

Πολλοί Ινδοί Σούφις, όπως οι *Amir Khusrau* (d:1325), *Sultan Bahu* (d:1691), *Bullehshah* (d: 1758) και *Waris Shah* (d:1766), μετέφεραν τις Σουφικές θεωρίες στις διαλέκτους Hindi, Punjabi και Sindhi και τις εξάπλωσαν στην Ινδία. Μεταξύ των νεότερων, εξέχουσας θέσης Ινδών Σούφι, είναι οι: *Mir Taqi Mir* (d:1810), *Khwaja Mir Dard* (d:1785), *Shah Niyaz Ahmad* (d:1833), *Khwaja Haidar Ali Atish* (d:1846), *Mirza Asad Ullah Khan Ghalib* (d: 1869) και ο ποιητής *Muhammad Iqbal* (d: 1938), που κοντά του μαθήτευσε ως νεαρός ποιητής, ο Διδάσκαλός μου Sant Darshan Singh.

Η επίδραση της Σουφικής διδασκαλίας υπήρξε ευεργετική για την Ινδία καθώς αυτή υπήρξε προπομπός και καθοριστικός παράγων ή ακόμα μπορούμε να πούμε και προϋπόθεση ώστε ο κόσμος στην Ινδία να δεχθεί τις διδασκαλίες του Sant Mat που ήταν μακριά από τις Βραχμανικές και ειδωλολατρικές αντιλήψεις και συνήθειες, που τα χρόνια εκείνα ήταν σε μεγάλο βαθμό αναμιγμένες με την πίστη σε διάφορες θεότητες. (Krisna, Kalli, κλπ.). Το Σαντ Ματ αναπτύσσεται παράλληλα με το Σουφισμό για αιώνες στις Ινδουιστικές πεδιάδες της Βόρειας και της Δυτικής Ινδίας, πριν την εποχή του Καμπίρ.

Ανάμεσα στους πιο παλιούς αναφερόμενους Αγίους στην Ινδία, είναι ο ***Bhakt Jaidev*** πιθανότατα από τη Βεγγάλη που έγραψε την «Geet Govind» στο τέλος του 12ου αιώνα ο ***Sant Veni***, ο ***Sant Sadna Bhakt Jaidev***, ο ***Sant Sadna του Sindh***, χασάπης στο επάγγελμα (αρχές του 14ου αιώνα), ο ***Namdev***, τυπογράφος ο οποίος ήταν ένας από τους πέντε μεγάλους Διδασκάλους της Μαχαράστρα (οι άλλοι τέσσερις ήταν οι ο ***Gyande Eknath,*** ο ***Samarth Bhakt Jaidev,*** ο ***Ramdas*** και ο ***Tukaram***). Ο Nam Dev πέθανε στο χωριό Ghuman στο Παντζάμπ στον τόπο όπου αργότερα γεννήθηκε ο μεγάλος ***Άγιος Μπάμπα Τζαϊμάλ Σινγκ Τζι*** και ο Άγιος ***Trilochan.***

Το Σαντ Ματ διαμορφώθηκε μέσα από τα σπλάχνα του Σουφισμού

Το Σαντ Ματ ή Μονοπάτι των Τέλειων Διδασκάλων, διαμορφώθηκε μέσα από τα σπλάχνα του Σουφισμού και έλαβε τη μεγαλύτερη ώθηση με τον ερχομό του ***Καμπίρ*** από το Μπενάρες, υφαντή στο επάγγελμα (d:1518) που θεωρείται και ο "*πατέρας*" του Σαντ Ματ.

Άλλοι γνωστοί "πνευματικοί δάσκαλοι" κοντά στην εποχή του Καμπίρ είναι: ο ***Sain*** (*κουρέας*), ο ***Ravidas*** (*μπαλωματής*), οι ***Pipa*** και ***Dhanna***, ή ***Meerabai***

(d:1545), ο ***Surdas*** (d:1562) και ο ***Tulsidas*** (d:1623). Στη σειρά διαδοχής των "Τέλειων Διδασκάλων" και παράλληλα με αυτούς, ήταν και οι άγιοι ***Dadu*** (d:1603) από το Ρατζαστάν, ***Rajjab***, ***Sundardas***, ***Bawri*** (16ος αι.) και ακόμα ***Beeru, Yaari, Bula, Gulal, Bhikha*** και ***Paltu***. Ακόμα ο ***Malukdas*** (d:1701) από το Allahabad, ο ***Dariya*** (d:1780) από το Bihar, ο ***Charandas*** (d:1782) από το Δελχί, και ο ***Garibdas*** (d:1797) από το Chudani της Haryan.

Κάθε εποχή γεννιούνται πολλοί πνευματικοί άνθρωποι που μπορεί να φθάσουν ακόμα και στη Θέωση, όμως ***ένας είναι κάθε εποχή*** ο Τέλειος Διδάσκαλος ή Θεάνθρωπος κατά την Δυτική ορολογία. Στα Πόδια κάθε Τέλειου Διδασκάλου, η Χάρη του Θεού οδηγεί ***καθορισμένες ψυχές*** για να τις οδηγήσει στην Θέωση, στην επανένωσή τους δηλαδή, με τη Θεία Ουσία.

Ο ***Νταραμντάς*** διαδέχτηκε τον Τέλειο Διδάσκαλο ***Καμπίρ*** στην οργάνωση του Άσραμ στο Μπενάρες, αλλά η Διδάσκαλος Δύναμη ή Νάαμ ή Λόγος δόθηκε στον Διδάσκαλο ***Νάνακ*** (d:1539) στο Παντζάμπ και στη συνέχεια στους εννέα επόμενους Σικχ Γκουρού, όπως αυτοί ονομάστηκαν. Ο ***Γκόμπιντ Σινγκ*** 10ος Σικχ Γκουρού λέγεται ότι πέθανε το 1708 στο Ναντίντ και ότι προηγουμένως είχε μυήσει έναν ευσεβή μαθητή τουτον ***Ρατναγκάρ Ράο Πέσουα*** που δεν λειτούργησε σαν Γκουρού απλά μετέφερε τη Δύναμη στον ***Αμριτράο*** ή ***Συαμράο***, που ανήκε επίσης σ τη βασιλική οικογένεια Πέσουα. Αυτός ο Αμφιτράο κάποτε εξαφανίστηκε από την κοινωνία της περιοχής της Πιουν, αφού πρώτα αρνήθηκε το βασιλικό στέμμα όταν πέθανε ο πατέρας του και εμφανίστηκε αργότερα στο Χάθρας, με το όνομα ***Τούλσι Σαχίμπ***, και υπήρξε Τέλειος Διδάσκαλος του οποίου το συγγραφικό έργο *Γκατ Ραμαγιάν* είναι πολύ γνωστό σε όλη την Ινδία. Τον διαδέχτηκε ο ***Σοάμι Τζι Μαχαράτζ Σιβνταγιάλ Σινγκ*** από την Άγκρα.

Κατά τη διάρκεια της ζωής του Σοαμίτζι Σιβνταγιάλ Σινγκ, το Σαντ Ματ έλαβε μια πολύ μεγάλη άνθιση. Όπως επίσης και από τον μαθητή του, τον Ράι Σάλιγκραμ που δημιούργησε με βάση το Σαντ Ματ, την πίστη του Ραντασοάμι.

Από τον Τέλειο *Διδάσκαλο* Σιμπνταγιάλ Σινγκ (*Σοαμίτζι*) ο πνευματικός μανδύας δόθηκε σε έναν στρατιωτικό, μαθητή του, τον ***Μπάμπα Τζαϊμάλ Σινγκ***, που διέδωσε το Σαντ Ματ στην περιοχή του Παντζάμπ. Ο Σοάμι Τζι Μαχαράτζ και ο Μπάμπα Τζαϊμάλ Σινγκ στη Μπεάς ακολούθησαν διαδοχικά το έργο του Καμπίρ και του Νάνακ.

Ο 20ος αιώνας ανέδειξε Τέλειους Διδασκάλους οι οποίοι παρουσίασαν το Σαντ Ματ ως μια επιστήμη και το διέδωσαν σε όλη την υφήλιο. Αυτοί ήταν: Ο Διδάσκαλος ***Χαζούρ Μπάμπα Σαουάν Σινγκ Τζι,*** ο ***Σαντ Κιρπάλ Σινγκ Τζι*** που ίδρυσε το Ρουχάνι Σάτσανγκ στο Δελχί και που κάλεσε για πρώτη φορά στην ιστορία αρχηγούς διαφόρων θρησκευτικών πίστεων σε ομαδική προσευχή και διαλογισμό και που άνοιξε στη συνέχεια ένα παγκόσμιο διαθρησκευτικό

διάλογο. Αργότερα τον Πνευματικό μανδύα του Τέλειου Διδασκάλου πήρε ο ***Σαντ Ντάρσαν Σινγκ*** ο οποίος ίδρυσε την Sawan Kirpal Ruhani Mission και καθιέρωσε τη μεταφορική έκφραση των Σούφι: «*Σακίκ*», δηλαδή την έννοια του «*Θείου Οινοχόου*», στη ποίησή του που είχε γράψει στην Ουρδική γλώσσα και που με αυτή έγινε παγκοσμίως γνωστός σαν ο μεγαλύτερος μυστικιστής ποιητής της εποχής του. Σ' αυτή τη γλώσσα, ο Σαντ Ντάρσαν Σινγκ συνδύασε ποιητικά, τα δύο δίδυμα ρεύματα των Σούφι και των Ινδουιστών αγίων, ώστε να εμφανίζονται μέσα από την ποίησή του έτσι ώστε να έχουν κοινή μορφή, διακηρύσσοντας με αυτόν τον τρόπο την ενότητα και τον κοινό σκοπό των Μουσουλμάνων και των Ινδουιστών, προκειμένου να εξαλειφθεί η μεταξύ τους προαιώνια εχθρότητα.

Στις μέρες μας τη δάδα της πνευματικότητας κρατά ο ζωντανός Διδάσκαλος, ***Σαντ Ρατζίντερ Σινγκ Τζι Μαχαράτζ***, ο οποίος ως Μηχανικός Επικοινωνιών επιστήμονας αλλά και ως μύστης, παρουσιάζει την Πνευματικότητα ως Μητέρα όλων των επιστημών.

Είναι απόλυτα βεβαιωμένο πως αυτοί οι Διδάσκαλοι που έχουν υπάρξει μαζί μας σε αυτές τις πρόσφατες εποχές είναι «*Πάραμ Σαντ*», που σημαίνει ανώτατα κοσμικά όντα. Βέβαια μόνο οι Διδάσκαλοι γνωρίζουν τον αληθινό τους εαυτό, αλλά μας έχουν κάνει γνωστό ότι: Ο ***Τούλσι Σαχίμπ*** ήταν αβατάρ του Τούλσι Ντας. Ο ***Σαντ Ντάρσαν Σινγκ*** ήταν αβατάρ του Καμπίρ, του Παλτού και του Σουάμι Τζι και ο σημερινός ζωντανός Διδάσκαλος ***Σαντ Ρατζίντερ Σινγκ*** αβατάρ του Ναμντέβ και του Μπάμπα Τζαιμάλ Σινγκ Τζι.

Αβατάρ σημαίνει "Θεία ενσάρκωση". Οι Διδάσκαλοι είναι αβατάρ (avatar) του Θείου Λόγου αλλά υπάρχουν και κατώτερα αβατάρ και από το Αστρικό και Αιτιατό Επίπεδο.

Στο βιβλίο «Τζάνμα Σάκχι» του Γκουρού Νάνακ που γράφτηκε από τον Μπάι Λάλα, αναφέρεται με σαφήνεια η προφητεία του Νάνακ ότι ο Ίδιος θα ξαναγεννηθεί για να φέρει την Νέα Εποχή. Εκπλήσσει το γεγονός πως η ανακοίνωση για τη χαραυγή της Χρυσής Εποχής (*Νέας Εποχής-Σατ Γιούγκα*), το 1974, έγινε από τον Σαντ Κιρπάλ Σινγκ Τζι Μαχαράτζ, (*αβατάρ του Νάνακ*), στην παρουσία της τότε πρωθυπουργού της Ινδίας, Ιντίρα Γκάντι.

Στις μέρες μας το δώρο του Νάαμ (*Ιερή μύηση ή βάπτιση*), η Θεία Χάρη έχει προβλέψει να δίνεται απλόχερα από τους Τέλειους Διδασκάλους με μόνες προϋποθέσεις, την ηθική διαβίωση του μαθητή, τη χορτοφαγική διατροφή, τη μη χρήσης τοξικών ουσιών και την καθημερινή άσκηση στο διαλογισμό.

Η σειρά διαδοχής των σύγχρονων Διδασκάλων του Σαντ Ματ

Σαντ Ναμ Ντεβ Μαχαράτζ (1270-1351)

Ο ***Ναμ Ντεβ*** γεννήθηκε στο Ρανταρπούρ, στη Μαχαράστρα από τον Ναμ Σεθ και την Γκόνα Μπάι Τζι. Παντρεύτηκε την Ρατζ Μπάι. Εκτυπωτής και ράφτης στο επάγγελμα, εργαζόταν μόνο για να κερδίσει τα προς το ζην και να συντηρήσει την οικογένειά του.

Κάποτε, λέγεται στις παραδόσεις, ότι ενώ πρόσφερε γάλα στη θεότητα Βισνού, αναστατώθηκε καθώς η θεότητα δεν δεχόταν το γάλα που της προσέφερε. Τότε ο Ναμ Ντεβ αρνήθηκε να φύγει από αυτό το σημείο, μέχρι η θεότητα να δεχτεί την προσφορά του, όπως και έγινε μετά από μερικές ώρες προσευχής. Μια άλλη μέρα, ξεφλουδίζοντας το φλοιό ενός δέντρου για να πάρει από αυτόν βότανο για τη μητέρα του, ένιωσε ένα δυνατό πόνο στα πόδια του που τον ανάγκασε να διακόψει την προσπάθειά του. Την άλλη μέρα πήγε και συνάντησε κάτι μάντεις για να τους ρωτήσει για τη αιτία του πόνου που ένιωσε και ανάμεσα σ΄αυτούς, κάποιος ***Τζαϊντέβ*** του έδωσε τις απαντήσεις που ζητούσε. Στη συνέχεια του μίλησε για τον Θεό και ήταν αυτός από τον οποίο ο Ναμ Ντεβ συνειδητοποίησε την ανάγκη να διδαχθεί από έναν Τέλειο Διδάσκαλο. Αυτός ο Τέλειος Διδάσκαλος, ο Τζαϊντέβ (1190-1249) ήταν αυτός που του έδωσε το Δώρο του Νάαμ.

Πριν από αυτό το γεγονός, μια μέρα μέσα σε ένα ναό, ο Ναμ Ντεβ βρήκε μπροστά του έναν λεπρό, ξαπλωμένο. Ο λεπρός είχε τα πόδια του πάνω σε ένα είδωλο λατρείας. Διαμαρτυρήθηκε στο λεπρό για την ασέβειά του, αλλά ο τελευταίος είπε σαν δικαιολογία στον Ναμ Ντεβ αν μπορούσε να βρει και να βάλει τα πόδια του σε ένα μέρος που να μην υπάρχει ο Κύριος ώστε να πάψει να είναι ασεβής. Συγκινημένος βαθιά από την απάντηση του λεπρού, ο Ναμ Ντεβ κουβάλησε τον λεπρό έξω από το ναό και τότε στη θέση που ήταν ο λεπρός, παρουσιάστηκε η ακτινοβόλος μορφή ενός όμορφου νέου. Ήταν η μορφή του Βισόμπα Κεχάρ Βιτάλ

Έτσι μετά από λίγο καιρό ο Ναμ Ντεβ εγκατέλειψε τις εξωτερικές λατρείες και τις θρησκευτικές τελετουργίες και ο Βισόμπα Βιτάλ που ήταν αρχικά ο εξωτερικός Γκουρού του, υπήρξε πλέον γι' αυτόν ένα παράδειγμα ζωής, μέχρι που συνάντησε τον Διδάσκαλό του, τον Τζαϊντέβ.

Οι λυρικοί ύμνοι του Ναμ Ντεβ (*Abhangs*) στη διάλεκτο Μαράθι είναι συνθέσεις του Αγίου γνωστές μέχρι τις μέρες μας. Οι ύμνοι αυτοί απαξιούν τις εξωτερικές πειθαρχίες και είναι γεμάτοι από την αγάπη για τον Κύριο. Ο Ναμντέβ σε ηλικία 27 ετών ταξίδεψε για 25 χρόνια μαζί με τον Διδάσκαλό του Τζαϊντέβ στο Gujarat, το Rajastan, το Utta Pradesh, το Bihar και το Punjab. Κατασκεύασε για δημόσια χρήση μία δεξαμενή νερού στην περιοχή Γκουρντασπούρ και μια άλλη στην περιοχή Μπατάλα. Έφυγε από το φυσικό επίπεδο στο Γκουμάν, όπου όπως λέγεται, έφυγε μ' έναν μυστηριώδη και ανεξιχνίαστο τρόπο. Λέγεται ακόμα ότι μετά το θάνατό του, ένας ναός έστριψε γύρω από τον άξονά του και άλλαξε την κατεύθυνση στην οποία είχε χτιστεί. Ήταν σε αυτό το μέρος που αιώνες αργότερα, ένας άλλος Τέλειος άγιος, ο Μπάμπα Τζαΐμάλ Σινγκ Τζι είχε οριστεί να γεννηθεί.

Μετά τον Σαντ Ναμ Ντεβ σταμάτησε αυτή η σειρά διαδοχής των Διδασκάλων και η Διδάσκαλος Δύναμη ξαναλειτούργησε μετά από 150 περίπου χρόνια, μέσα από τον Διδάσκαλο Καμπίρ ο οποίος ήρθε στη γη έτοιμος Διδάσκαλος για να συνεχίσει το έργο του Θεού. Στην αρχή του πνευματικού του βίου έλαβε καθοδηγήσεις από τον Ραμανάντ Τζι.

Σαντ Καμπίρ Ντας Τζι Μαχαράτζ (1398-1518)

Μετά τη γέννησή του, ο ***Καμπίρ*** βρέθηκε έκθετος δίπλα από μια λίμνη με λωτούς κοντά στην πόλη Μπενάρες από τον Νιρού και τη γυναίκα του την Νέεμα. Τον υιοθέτησαν και του έδωσαν το όνομα Καμπίρ που σημαίνει "Ο πιο υψηλός". Ο Καμπίρ απέκτησε έναν γιο, τον Καμάλ και μία κόρη, την Κάμαλη, από την Μάτα Λόι. Παρόλο που ήταν Ινδουιστής στο θρήσκευμα, ανατράφηκε σαν Μουσουλμάνος. Έλεγε πως έχει σταλεί από τον ίδιο τον Κύριο με Αποστολή πάνω στη γη. Ήταν υφαντής στο επάγγελμα. Έφυγε από το φυσικό επίπεδο στο Μαγκαχάρ, ένα μέρος που τότε το θεωρούσαν καταραμένο. Το σώμα του διεκδικήθηκε και από τους των Ινδουιστές και από τους Μουσουλμάνων για να αποτεφρωθεί από τους μεν ή να θαφτεί από τους δε.

Ο Ραμανάντ Τζι ήταν ο εξωτερικός Γκουρού του (*δεν ήταν Τέλειος Διδάσκαλος*) που μύησε τον Καμπίρ αλλά τελικά ήταν ο Καμπίρ που έδωσε στον Ραμανάντ Τζι την αληθινή γνώση (*τον μύησε δηλαδή στο Θείο Ήχο*). Ο Καμπίρ αποκάλυψε τα ονόματά που είχε σε προηγούμενες ενσαρκώσεις του ως Τέλειος Διδάσκαλος: «Σατ Σουκρίτ, Μουνίντρα και Καρου-ναμάγια». Στην παρούσα γέννησή του, αναφέρει τους Τζαϊντέβ και στη συνέχεια τον Ναμντέβ στη διαδοχή των Γκουρού πριν απ' αυτόν. Τιμάται ακόμη και σήμερα τόσο από τους Ινδουιστές, όσο και από τους Μουσουλμάνους αλλά και τους Σικχ με τον ίδιο τρόπο. Οι

στίχοι των ποιημάτων του περιλαμβάνονται στο Αντι Γκρανθ των Σικχ.

Ο Καμπίρ είναι στην ιστορία, ο πρώτος Τέλειος Διδάσκαλος που έχει αποκαλύψει σε γραπτά του, τα μυστικά ολόκληρης της Θεϊκής Δημιουργίας, σε απλή μεταφορική γλώσσα. Περιέγραψε όλα τα Εσωτερικά Επίπεδα μέχρι και το Σατς Καντ, με τις θεάσεις τους και τους κατοίκους τους.

Οι στίχοι των ποιημάτων του Καμπίρ, που με ιδιαίτερη σαφήνεια περιγράφουν τα υψηλότερα "μυστικά" του ΣαντΜατ παραμένουν στις βιβλιοθήκες, στη διάθεση κάθε ενδιαφερόμενου ακόμη και στις μέρες μας. Βέβαια οι περιγραφές από τις Εσωτερικές πραγματικότητες γίνονται με τρόπο μεταφορικό για να γίνουν "κάπως" κατανοητές από τις περιορισμένες δυνατότητες αντίληψης του ανθρώπινου νου.

Ο Καμπίρ συνάντησε εχθρότητα και μίσος τόσο από τους ιερείς Ινδουιστές, τους Παντίτς όσο και από τους ιερείς Μουσουλμάνους, τους Μαουλάνα. Ο Σουλτάνος Σικαντάρ Λόντι μάλιστα προσπάθησε να τον τιμωρήσει για τις διδασκαλίες του με διάφορους σκληρούς τρόπους όπως με πνιγμό, με θανάτωση στην πυρά και με ποδοπατήματα από τα πόδια ενός ελέφαντα αλλά δεν τα κατάφερε.

Συχνά ο Καμπίρ χρησιμοποιούσε σκληρή γλώσσα, για να καταγγείλει την επικρατούσα τυπολατρία και ειδωλολατρία των ιερέων. Έργα του ποιητικά είναι τα: Bijak, Granthavali, Shabda-val και *Anurag Saagar*.

Ο βασιλιάς της Μπενάρας ήταν ανάμεσα στους μαθητές του Καμπίρ και ακόμα είχε και έναν μεγάλο αριθμό μαθητών γνωστών μυστικιστών μέχρι τις ημέρες μας όπως: τον Νταραμντάς Τζι, τον Μιρ Τάκι, τον Γκανάκα Τζι, τον Πίπα Τζι, τον Ντάνα Τζι, τον Σαντάνα Τζι και άλλους.

Γκουρού Νάνακ Ντεβ Τζι Μαχαράτζ (1469-1535)
1ος Σικχ Γκουρού

Ο Νάνακ γεννήθηκε στο Ταλβάντι, το σημερινό Νανκάνα Σαχίμπ, από τον Καλού και την Μάτα Τρίπτα, οι οποίοι ήταν στην καταγωγή Bedi Kshatris. Παντρεύτηκε την Μπίμπι Σουλακχάνι και απέκτησε δύο γιους, τον Σριτσάντ και τον Λακσμίντας. Διδάχτηκε τη γλώσσα Φάρσι και λογιστικά. Ο πατέρας του προσπάθησε να τον κάνει να ασχοληθεί με την οικογενειακή τους επιχείρηση, αλλά εκείνος ξόδεψε τα χρήματά της εκπαίδευσής του, για να δίνει τροφή σε ανθρώπους που είχαν ανάγκη. Τότε ο πατέρας του τον έστειλε στην αδερφή του, στην περιοχή Σουλτάνπουρ, όπου εργάστηκε σε ένα οπωροπωλείο.

Μυήθηκε από τον Σατ Πουρούς Καμπίρ Σαχίμπ, όταν ήταν 27 ετών στις όχθες ενός ποταμού. Ταξίδεψε 4 φορές στην Ανατολή και έφθασε μέχρι το Άσσαμ και την Μπούρνα. Αργότερα ταξίδευσε στο Νότιο μέρος της Ινδίας. Στη Σρι Λάνκα (*τότε ανήκε στην Ινδία*) έγραψε το *Πραν Σάνγκλι* και στη συνέχεια ταξίδευσε, στο Βορρά, ως το Θιβέτ όπου και γνώρισε Εσωτερικά το Αστρικό Επίπεδο και το Εσωτερικό όρος Σουμερού. Εκεί συνάντησε και τους Σίντχας και τους Ναθς (*Εσωτερικές μορφές*). Στη συνέχεια ταξίδεψε στη Δύση: Βαγδάτη, Ιράν, Μέκκα και Καμπούλ. Ήρθε επίσης και στην τότε κατεχόμενη από τους Τούρκους Ελλάδα.

Οι Ινδουιστές και οι Μουσουλμάνοι τον αγάπησαν το ίδιο και άνθρωποι σεβαστοί ταξίδευαν από μέρη μακρινά για να τον επισκεφθούν και να ευλογηθούν από αυτόν. Λέγεται ότι συνάντησε τον Σεΐχη Ιμπραήμ την εποχή του Μπάμπα Φαρίντ αλλά και αυτοκράτορες όπως ο Μπάρμπαρ και ο Χιμαγιούν που πήγαν να τους ευλογήσει. Ακόμα και ο Μπάμπα Βούδας που στέφθηκε Δαλάι Λάμα ήταν διακεκριμένος μαθητής του**. Το *Τζαπ Τζι, Άσα Ντι Βαρ, Ράχι Ρας, Σοχίλα* και *Σοντάρ* είναι φημισμένα συγγραφικά έργα του, καθώς και οι στίχοι του, που περιέχονται στο βιβλίο *Γκρανθ Σαχίμπ*.

*** Τα πιο πάνω άτομα, άγνωστα σε μας τους Δυτικούς υπήρξαν προσωπικότητες του Ανατολικού κόσμου.*

Στο τελευταίο μέρος της ζωής του ο Νάνακ, εγκαταστάθηκε στο Καρταρπούρ, που ήταν χτισμένο στις όχθες του ποταμού Ραβί. Κατά τη διάρκεια των τελευταίων χρόνων του έγινε μάρτυρας της βάρβαρης λεηλασίας του Saiyidpur, από τον αυτοκράτορα Μπάρμπαρ.

Μετά το θάνατό του, όπως έγινε και με τον Καμπίρ, το σώμα του διεκδικήθηκε και από τους Ινδουιστές και από τους Μουσουλμάνους γιατί οι μεν ήθελαν να αποτεφρώσουν το σώμα του, οι δε να το ενταφιάσουν. Μνημεία που ανυψώθηκαν σε εκείνο το σημείο στο όνομά του, αργότερα παρασύρθηκαν από το ποτάμι της περιοχής. Στο μέρος του θανάτου του χτίστηκε μετά από μερικά χρόνια και η πόλη Ντέρα Μπάμπα.

Ο Διδάσκαλος Νάνακ ήταν ο πρώτος Τέλειος Διδάσκαλος που επισκέφθηκε την Ελλάδα

Απ' ό,τι μας είναι μέχρι σήμερα γνωστό ο πρώτος Τέλειος Διδάσκαλος που επισκέφθηκε την Ελλάδα ήταν ο Διδάσκαλος ***Νάνακ*** το έτος 1520. Ο Διδάσκαλος Νάνακ όπως ήδη αναφέραμε, επισκέφθηκε πολλά μέρη του κόσμου σε Ασία, Αφρική και Ευρώπη. Την Ελλάδα επισκέφθηκε με δύο μαθητές του, τον

Bhai Sahib Mardam Ji και τον χαλίφη και σουλτάνο της Οθωμανικής αυτοκρατορίας Σελίμ. Αρχικά ήρθε με πλοίο στην Αθήνα και από εκεί επισκέφθηκε με πλοίο το Μεσολόγγι που ονόμασε "ιερή χώρα" και μίλησε στους κατοίκους του λέγοντάς τους ότι: *«Δεν έχουν σημασία οι τροφές και τα ρούχα αλλά το Όνομα του Ύψιστου που μπορεί να μας βοηθήσει να αποφεύγουμε τις δυσκολίες της ζωής».*

Ο μαθητής του Διδασκάλου Νάνακ Οθωμανός Σουλτάνος Σελίμ

Στη συνέχεια οδικώς επισκέφθηκε την Άρτα όπου εξήγησε τη λέξη "γιόγκα" και είπε πως προέρχεται από την Σανσκριτική λέξη jog που σημαίνει "*ένωση της ψυχής με τον Θεό*". Ο επόμενος σταθμός του ήταν η Καστοριά όπου ο Σουλτάνος λόγω υποχρεώσεών του στην Κωνσταντινούπολη τον προσκύνησε και του ζήτησε την άδεια να φύγει. Ο Διδάσκαλος επισκέφθηκε ακόμα το χωριό Κάστρο στη Θάσο, τον Όλυμπο, τα Τρίκαλα και την Κοιλάδα των Τεμπών.

Για όλες του αυτές τις επισκέψεις υπάρχουν γραπτά ντοκουμέντα και λεπτομέρειες. Σαν παράδειγμα υπάρχει μαρτυρία για συνάντηση και μακρά συνομιλία στη Θάσο, στην Περσική γλώσσα με τον Βούλγαρο επιφανή εκείνα τα χρόνια, Martin Luther (1483-1546). Αργότερα ο Διδάσκαλος Νάνακ είχε συναντήσεις και συνομιλίες με πολλούς επιφανείς άνδρες σε πολλά μέρη της Ευρώπης. Μετά την αναχώρησή του από την Ελλάδα, σε ένα πλοίο συνάντησε τον Νικολά Κοπέρνικο (1473-1543) στον οποίο εξήγησε διάφορα θέματα σχετικά με τον ήλιο και τη σελήνη. Ακόμα είχε συνομιλίες με τον Πάπα Leo X που τον φιλοξένησε στο Βατικανό και τον Ρωμαίο αυτοκράτορα Κάρολο V (1500-1558). Μετά την επίσκεψή του στην Ελλάδα ο Διδάσκαλος Νάνακ έφυγε για την Ιταλία.

Γκουρού Άνγκαντ Ντεβ Τζι Μαχαράτζ (1504-1552)
2ος Σικχ Γκουρού

Γεννήθηκε στη Λέχνα μια στην πόλη του Φεροζεπούρ, από τον Περού και την Μάτα Ντάγια. Παντρεύτηκε την Μπίμπι Κίβι και απέκτησε μία κόρη, την Άμρο και δύο γιους, τον Ντάτου και τον Ντάσου. Ήταν αρχικά ένας αφοσιωμένος της πίστης "Σάκτι" και συνήθιζε να κάνει ένα ετήσιο προσκύνημα στο Ιβαμαλούκι. Εκεί κάποτε συνάντησε έναν αφοσιωμένο μαθητή του Γκουρού Νάνακ που τον οδήγησε και επισκέφθηκε τον ίδιο τον Γκουρού Νάνακ και στη συνέχεια παρέμεινε στα Ιερά του Πόδια για πάντα.

Υπηρέτησε τον Γκουρού Νάνακ με μεγάλη αφοσίωση και πέρασε μία δύσκολη δοκιμασία σιωπηλής υπακοής, προκειμένου να κατασκευάσει έναν σπασμένο τοίχο κατά τη διάρκεια μιας μεγάλης περιόδου βροχών. Για την επιμέλειά του αυτή, λένε οι θρησκευτικές παραδόσεις ότι επιλέχτηκε ως διάδοχος του Γκουρού Νάνακ αν και αυτό προφανώς δεν είναι αλήθεια καθώς οι Τέλειοι Διδάσκαλοι πάντα υποδεικνύονται άνωθεν.

Αγαπούσε πολύ τα παιδιά και τα θεωρούσε άξια μίμησης. Φρόντιζε τους αρρώστους και τους λεπρούς. Ο θεσμός του Λανγκάρ (*δωρεάν παροχής φαγητού*) διαδόθηκε πολύ από εκείνον. Πολλοί από τους στίχους που έγραψε περιλαμβάνονται στο ιερό βιβλίο Γκρανθ Σαχίμπ.

Κάποτε ο αυτοκράτορας Χουμαγιούν, έχοντας ηττηθεί από τον Σερσάχ, τον επισκέφτηκε για να τον συμβουλεύσει με ποιον τρόπο θα μπορούσε να εκδικηθεί τον εχθρό του αλλά θύμωσε όταν ο Νάνακ τον έκανε να περιμένει πολλές ώρες και τότε ο αυτοκράτορας θέλησε εκείνη την ίδια τη στιγμή να τον σκοτώσει με το σπαθί του. Όμως όταν προσπάθησε να το τραβήξει δεν μπορούσε να το βγάλει από το θηκάρι του. Τότε κατάλαβε ότι κάτι απόκοσμο συνέβαινε και έντρομος σηκώθηκε και έφυγε.

Ο Γκουρού Άνγκαντ Ντεβ δεν του κράτησε κακία και μετά από λίγο καιρό έδωσε στο βασιλιά το δώρο της νίκης.

Ο Γκουρού Ανγκάντ επινόησε τη γραφή «*Γκουρούκχι*» και έγραψε σε αυτή τη βιογραφία του Γκουρού Νάνακ καθοδηγώντας το μαθητή του Μπάι Μπάλα, που τον γνώριζε από την παιδική του ηλικία και που τον συνόδευε στα ταξίδια του μαζί με τον Μπάι Μαρντάνα, ένα μουσουλμάνο Ραμπάμπ-προσευχητή. Ο Γκουρού Ανγκάτ έφυγε από αυτό το φυσικό επίπεδο, αφού έδωσε τον πνευματικό του μανδύα στον Άμαρ Ντας, μετά από κάποια δοκιμασία.

Γκουρού Άμάρ Ντας Τζι Μαχαράτζ (1479-1574)
3ος Σικχ Γκουρού

Γεννημένος από τον Τεχμπάν Βχάλα και την Μάτα Λάκσμι στο Μπασάρκε, παντρεύτηκε την Μάνσα Ντέβι και έκανε δύο γιους, τον Μόχαν και τον Μόχρι, και δύο κόρες, την Ντάνι και την Μπάνι. Έζησε μία απλή ζωή ως αγρότης και έμπορος.

Πήγαινε στον Γιάγκα ποταμό για προσκύνημα κάθε χρόνο και λάτρευε και τηρούσε τις τελετουργίες κατά την Vaishnav παράδοση, αλλά πάντα έψαχνε για έναν τέλειο Γκουρού. Κάποια μέρα συγκινήθηκε βαθιά από την κόρη του Γκουρού Άνγκαντ, που την άκουσε να τραγουδάει στίχους από το Γκουρμπάνι κι έτσι βρέθηκε στα πόδια του Γκουρού του. Άρχισε να υπηρετεί τον Διδάσκαλό του φέρνοντάς του νερό από μια πηγή, μαζεύοντας του ξύλα για τη φωτιά και καθαρίζοντας τα οικιακά του σκεύη, παρόλη την ηλικία των 73 του χρόνων.

Κάποτε κατά τη διάρκεια μιας καταιγίδας και ενώ εκτελούσε μια εργασία που του είχε αναθέσει ο Διδάσκαλός του έπεσε σε ένα βαθύ σκάμμα με λάσπη. Όλοι νόμισαν ότι βούλιαξε στη λάσπη και πέθανε. Όμως λίγες ώρες αργότερα βρέθηκε μέσα στο σκάμμα ζωντανός να απαγγέλλει στίχους του Τζαπ Τζι ενώ η λάσπη δίπλα του είχε ξεραθεί. Τότε ο Διδάσκαλός του τον αγκάλιασε και τον ονόμασε *«Σωτήρα των καταπιεσμένων»*.

Μετά το θάνατο του Διδασκάλου του, όταν με κλωτσιές εκδιώχτηκε βίαια από το σπίτι του Διδασκάλου του, από τον Ντατού, το γιο του Διδασκάλου, επειδή αμφισβητούσε διαδοχή του, ο Αμάρ Ντας του ζήτησε να τον συγχωρέσει που τα γερασμένα κόκκαλά του είχαν γίνει αιτία να στραμπουλιστεί το δάκτυλο του ποδιού του Ντατού όταν τον κλώτσησε.

Κάποια μέρα η σύζυγός του, τού έδειξε έναν όμορφο νέο, τον Τζέθα, που πουλούσε gram, λέγοντας πως επιθυμούσε για την κόρη της ένα γαμπρό σαν κι’ αυτόν. Ο Διδάσκαλος Αμάρ Ντας δέχθηκε το νέο που αργότερα παντρεύτηκε την κόρη του και στη συνέχεια έγινε ο διάδοχός του. Ήταν ο επόμενος Τέλειος Διδάσκαλος Γκουρού Ραμντάς.

Ο Αμάρ Ντας με τους μαθητές του κατασκεύασαν την τεχνητή λίμνη Σάντοκχ Σαρ στο Goindwal και έθεσε τα θεμέλια μιας άλλης τεχνητής λίμνης στο Αμριτσάρ. Ίδρυσε 22 θρησκευτικά κέντρα στην Ινδία. Μετά από πρόσκληση του Αυτοκράτορα Άκμπαρ, επισκέφτηκε το Χάρντβαρ κατά τη διάρκεια προσκυνήματος, για να κατευνάσει τους Ινδουιστές που παρακινούμενοι από τα ιερατεία, κατηγορούσαν τον αυτοκράτορα πως βεβηλώνει την πίστη τους. Οι στίχοι των ποιημάτων του Αμάρ Ντας περιλαμβάνονται στο Γκρανθ Σαχίμπ

και το Ανάντ είναι το πιο γνωστό του έργο, που ψέλνεται μέχρι τις ημέρες μας στους ναούς των Σικχ (*γκουντβάρες*) κατά τη διάρκεια θρησκευτικών εορτών.

Γκουρού Ραμ Ντας Τζι Μαχαράτζ (1534-1581)
4ος Σικχ Γκουρού

Γεννήθηκε πιθανώς στη Τζέτχα, κοντά στη Λαχόρη, από τον Χάριντας Σόντι και την Μάτα Ντάγια. Παντρεύτηκε την Μπίμπι Μπάνι, κόρη του Γκουρού Άμαρ Ντας Τζι και απέκτησε τρεις γιους, τον Πριτσιχάντ, τον Μαχαντέβ και τον Αρτζάν Ντεβ. Ο Διδάσκαλός του Ραμ Ντας ευχαριστημένος μαζί του που πέρασε τις δοκιμασίες, αναφορικά με την επαναλαμβανόμενη κατασκευή μιας εξέδρας για την Μπίμπι Μπάνι, η οποία εξέδρα στήριζε ένα κρεβατάκι με τρία πόδια, στο οποίο συνήθιζε η Μπάνι να διαλογίζεται, του έδωσε όπως λέει η παράδοση, το δώρο του *Γκουρούντομ* (*της Διδασκάλου Δύναμης*) και του είπε ότι θα παρέμενε η διαδοχή για γενιές στην οικογένειά τους, αν και αυτή η διαδοχή θα ήταν γεμάτη από δοκιμασίες.

Ο Ραμ Ντας ήταν πάμπτωχος και από νωρίς έπρεπε να αγωνιστεί σκληρά για τη ζωή του. Όμως ήταν γνωστός για την ειλικρίνεια, την εντιμότητα και την ευγένειά του. Από νεαρή ηλικία ήταν πρότυπο ταπεινότητας και υπηρετούσε όλους τους φτωχούς με όλη του την καρδιά. Έκανε εξαιρετική φυσική σέβα κατά τη διάρκεια της κατασκευής μιας δεξαμενής στο Γκουαντγουάλ και αργότερα ίδρυσε την ιερή πόλη Αμριτσάρ και την ιερή της λίμνη. Τα επόμενα χρόνια ασχολήθηκε με την Αποστολή του Διδασκάλου του. Ορίστηκε ως *Μάνσαντς* και διέδωσε ευρέως την πίστη των Διδασκάλων. Η φήμη του απλώθηκε πολύ μακριά και πολλοί άνθρωποι ήρθαν στα πόδια του να τον συμβουλευθούν και να τους ευλογήσει. Ο Σρίτσαντ, ο γιος του Γκουρού Νάνακ που ίδρυσε την πίστη Ουντάσι, τον επισκέφτηκε μια φορά και τον ρώτησε το λόγο που διατηρούσε τη μακριά του γενειάδα. Ευχαριστήθηκε πολύ με την απάντηση του Ραμ Ντας, πως ήταν μακριά για φθάνει να σκουπίζει τα πόδια του Διδασκάλου του.

Στίχοι του που περιλαμβάνονται στο ιερό βιβλίο Γρανθ Σαχίμπ είναι γεμάτοι από αγάπη και αφοσίωση στο Γκουρού του. Κάποτε ζήτησε μ' ένα γράμμα από το γιο του τον Αρτζάν, τον πιο υπάκουο από όλα του τα παιδιά, να πάει σ' έναν γάμο. Όμως τα δύο αδέλφια του Αρτζάν που τον ζήλευαν προσπάθησαν να αποκρύψουν το γράμμα. Στο τέλος όμως αυτό το γεγονός αποκαλύφθηκε και στεναχώρησε πολύ τον πατέρα τους και λέγεται ότι ο Ραμ Ντας έφυγε από το φυσικό επίπεδο, αφού παρέδωσε τον πνευματικό του μανδύα στο γιο του τον Αρτζάν Ντεβ Τζι.

Γκουρού Άρτζαν Ντεβ Τζι Μαχαράτζ (1563-1606)
5ος Σικχ Γκουρού

Ο Άρτζαν Ντεβ γεννήθηκε στο Goindwal από τον Γκουρού Ραμ Ντας Τζι και τη Μάτα Μπάνι. Παντρεύτηκε την Μπίμπι Γκάνγκα και απέκτησε έναν γιο τον Χαρ Γκομπίντ το 1652. Έφυγε από το φυσικό επίπεδο στη Λαχόρη, στις όχθες του ποταμού Ραβί. Ήταν ο πρώτος Γκουρού που διαδέχτηκε τον πατέρα του, αφού αποδείχτηκε ότι ήταν άξιος. Κατασκεύασε πολλές λίμνες, ίδρυσε πολλές πόλεις και οργάνωσε την Αποστολή των Διδασκάλων πολύ αποτελεσματικά. Επίσης συνέλεξε τους Μπάνις, στίχους που ήταν γραμμένοι από προηγούμενους Τέλειους Διδασκάλους και με μεγάλη προσπάθεια εξέδωσε το Γρανθ Σαχίμπ, που περιλαμβάνει και δικούς του στίχους. Το *Σουκχμάνι* είναι από τα πιο γνωστά γραπτά του, όπως και το *Μπάουαν Ακχάρι* και το *Μπαραμχάνσα*.

Ολοκλήρωσε τη δεξαμενή στο Αμριτσάρ και ξεκίνησε να κατασκευάζει το ναό του Χαρμαντίρ το 1589. Επίσης, ίδρυσε τις πόλεις, Ταράν και Καρταπούρ. Ο μεγαλύτερος αδελφός του ο Πριτσιτσάντ, επειδή δεν πήρε τη διαδοχή από τον πατέρα τους, του εναντιώθηκε και συμμάχησε με τους Μογγόλους. Όταν τον αιχμαλώτισαν οι Μογγόλοι, ανάμεσα στους βασανιστές του ήταν ο Τσάντου Σαχ, οπλαρχηγός στη Λαχόρης του οποίου η κόρη αρνήθηκε να παντρευτεί το γιο του Αρτζάν Ντεβ και καθύβριζε τους Παντίτ και τους Μαουλάνας.

Ο Αρτζάν Ντεβ κατηγορήθηκε από το δικαστήριο του αυτοκράτορα Τζαχανγκίρ ότι ήταν κατακριτικός απέναντι στον Ινδουισμό και τον Ισλαμισμό και ότι έκανε φίλο του το πιο νεαρό γιο του Κουσράου, που ορισμένοι τον θεωρούσαν προδότη. Τιμωρήθηκε με πρόστιμο 200.000 ρουπίες τις οποίες αρνήθηκε να πληρώσει. Γι' αυτούς τους λόγους αργότερα τιμωρήθηκε από τον αυτοκράτορα Τσαντουσάχ που έδωσε εντολή να τον βάλλουν να καθίσει σε μια πυρακτωμένη μεταλλική επιφάνεια, ενώ συγχρόνως του έριχναν καυτή άμμο στο λαιμό του. Τότε ένας μαθητής του που παρακολουθούσε το μαρτύριό του τον ρώτησε αν του επέτρεπε να χρησιμοποιήσει Αστρικές δυνάμεις και σε δευτερόλεπτα να αφανίσει και τους βασανιστές του και τον ίδιο τον αυτοκράτορα. Τότε ο Αρτζάν Ντεβ του απάντησε: *«Αγαπητό μου παιδί νομίζεις ότι αυτό δεν θα μπορούσα να το κάνω και εγώ; αλλά μη ξεχνάς ότι ακολουθούμε το Μονοπάτι της αγάπης και πιστεύουμε ότι είναι γλυκό και ευπρόσδεκτο το Θέλημα του Κυρίου».* Στη συνέχεια υπέφερε με σιωπή και υποταγή το Θέλημα του Κυρίου και την πέμπτη μέρα των βασανιστηρίων του έφυγε, αφού είχε ήδη υποδείξει ως διάδοχο τον Χαρ Γκόμπιντ Τζι.

Γκουρού Χαρ Γκόμπιντ Τζι Μαχαράτζ (1595-1644)
6ος Σικχ Γκουρού

Γεννημένος με τις ευλογίες του Μπάμπα Βούντα από τον Γκουρού Αρτζάν Ντεβ και την Μάτα Γκάνγκα, στο Μπάνταλι, προφήτεψε τη συντριβή των Μογγόλων, των εχθρών του έθνους του. Απέκτησε έναν γιο, τον Γκουρουντίτα και την Άνι Ράι από τη σύζυγο του, την Μπίμπι Νταμοντάρι, τον Ατάλι Ράι και τον Τεχ Μπαχαντούρ από την Μπίμπι Μαργουάχι και τον Σούρια Μαλ από την Μπίμπι Μαχαντέβι.

Επιβίωσε πολλές φορές από τις επιθέσεις των εχθρών του πατέρα του, όπως εκείνη στην Πρίνθια. Ο 6ος Γκουρού των Σικχ και αυτοί που τον ακολούθησαν αναγκάστηκαν να ασχοληθούν με την πολιτική, εξαιτίας των αδικιών που διέπραξε ο αυτοκράτορας σε βάρους του απλού κόσμου και του 5ου Γκουρού. Κάποτε φόρεσε τα ρούχα ενός πολεμιστή και ζήτησε όπλα ως δώρα. Είχε πάνω του δύο σπαθιά, ένα Πίρι για πνευματικές ανάγκες και ένα Μίρι για εγκόσμιες ανάγκες.

Υπέδειξε 52 άτομα σαν αξιωματικούς και έτσι έβαλε τα θεμέλια του στρατού των Σικχ ενάντια στους Μογγόλους. Κρατήθηκε αιχμάλωτος από τον Αυτοκράτορα Τζαχανγκίρ, που ζήτησε για κάποιο λόγο να τον δει και ανυποψίαστο τον φυλάκισε στο φρούριο Γκβαλιόρ, εξαιτίας των μηχανορραφιών του Chandushah, που ήταν εχθρός του πατέρα του, γιατί ο τελευταίος δεν τον είχε επιλέξει σαν διάδοχό του. Αργότερα ο αυτοκράτορας τον άφησε ελεύθερο μαζί με πολλούς Ινδούς βασιλιάδες με τη βοήθεια και τις προσπάθειες του συμβούλου του αυτοκράτορα Βαζίρ Κχαν.

Ο Γκουρού Χαρ Γκόμπιντ Σινγκ ίδρυσε το “Akal Takht” κοντά στο χρυσό ναό στο Αμριτσάρ, όπου φυλάσσονταν όπλα. Επίσης, κατασκεύασε τη λίμνη Kaulsar στο Αμριτσάρ με χρήματα που κληροδότησε η Μπίμπι Καουλάν και που ήρθαν σε εκείνον με εντολή του Σούφι Μίγιαν Μιρ. Κάποτε και η αυτοκράτειρα Noorjahan τον επισκέφθηκε για να λάβει την Ντάρσαν Του και να τον ρωτήσει αν χρειαζόταν χρήματα για την Αποστολή του.

Όταν οι Σικχ αιχμαλώτισαν το γύπα του αυτοκράτορα Σαχτζαχάν, επειδή επιτέθηκε σε ένα άλλο πουλί, μάχη ξέσπασε μεταξύ των Σικχ και του στρατού των Μογγόλων, κατά την οποία οι Σικχ νίκησαν. Άλλες δύο μάχες ακολούθησαν που πάλι νίκησαν οι Ινδουιστές. Έτσι ο Γκουρού Χαρ Γκόμπιντ Σινγκ έφερε στους Σικχ μεγάλη δόξα. Ο γιος του Χάρραϊ Τζι ορίστηκε Διδάσκαλος και έφυγε για το Παταλπούρι.

Γκουρού Χάρραϊ Τζι Μαχαράτζ (1630-1661)
7ος Σικχ Γκουρού

Ο Χάρραϊ Τζι ήταν ο δεύτερος γιος του Γκουρουντίτα, που ήταν ο μεγαλύτερος γιος του Γκουρού Χαρ Γκόμπιντ Σινγκ και της Μάτα Νιχαλ. Κάποτε ο Χάρραϊ Τζι έστειλε ειδικά φάρμακα με παραίνεση του Σούφι Μιγιάν Μιρ, για να θεραπεύσει τον Ντάρα Σίκοχ, το μεγαλύτερο γιο του Αυτοκράτορα Σαχτσάν-Χαν. Ο Ντάρα Σίκοχ πήγαινε να τον ευχαριστήσει στο Κιρατπούρ, αλλά τελικά τον συνάντησε στις όχθες τους ποταμού Μπεάς. Αυτή η συνάντηση παρεξηγήθηκε από τον κόσμο που τον κατηγόρησε ότι διατηρούσε ιδιαίτερες φιλικές σχέσεις με τον Ντάρα Σίκοχ με αποτέλεσμα αυτό να αποτελέσει προπαγάνδα υπέρ του Ισλάμ.

Γκουρού Χαρ Κρίσνα Τζι Μαχαράτζ (1656-1664)
8ος Σικχ Γκουρού

Γεννημένος από τον Χάρραϊ και τη Μάτα Κρίσνα Κουνγουάρ, ο Χαρ Κρίσνα ανέλαβε τον “θρόνο” στην ηλικία των 5 ετών και 3 μηνών. Ήταν ο νεότερος αδελφός του Ραμράι, που ζούσε στο Δελχί εκείνη την περίοδο, χολωμένος που δεν πήρε εκείνος τη διαδοχή από τον πατέρα του. Όταν μετά από χρόνια ο αυτοκράτορας κάλεσε το νεαρό Γκουρού για να δικαστεί, εκείνος αρχικά αρνήθηκε, υποστηρίζοντας πως αυτό ήταν αντίθετο με τα αρχές της διαδοχής. Αργότερα ο αδελφός του Ραμσάι μετάνιωσε για τη συμπεριφορά του και γύρισε στο Δελχί.

Ο Χαρ Κρίσνα έφυγε από το φυσικό επίπεδο στο Μπάλα Σαχίμπ αφού πρώτα ανέδειξε για διάδοχο, τον Baba Bakle.

Γκουρού Τεγκ Μπαχαντούρ Τζι Μαχαράτζ (1621-1675)
9ος Σικχ Γκουρού

Ήταν ο νεότερος γιος του Γκουρού Χαρ Γκόμπιντ Τζι και της Μάτα Νάνκι. Πήγε να ζήσει στο Μπάκλα μετά το θάνατο του Γκουρού Har Gobind Ji. Μετά το θάνατο του Χαρ Κρίσνα, κάποιος Μάκαν Σαχ θέλησε να προσφέρει 500 χρυσές λίρες στον Γκουρού. Αφού έβαλε σε δοκιμασίες 22 Σόντι οικογένειες στο Μπέκλα, βρήκε τον Τεγκ Μπαχαντούρ ως τον πιο κατάλληλο να τις διαχειριστεί. Ο Γκουρού Τεγκ Μπαχαντούρ παντρεύτηκε την Μπίμπι Γκούτζρι από το Κιρατπούρ και απόκτησε έναν γιο, τον Γκόμπιντ Σινγκ. Ζούσε στο

χωριό Πάτνα.

Κάποτε, άφησε το Κιρατπούρ εξαιτίας της παρενόχλησης από τον αδελφό του Ντιρμάλ, τον Ραμράι και άλλων Σόντις και ίδρυσε την πόλη Αναντπούρ, όπου άρχισε την Αποστολή του. Αργότερα ταξίδεψε στο Μαούλβα, στην Άγκρα, στο Αλλαχαμπάντ, στο Μπενάρες, τη Γκάγια και την Πάτνα. Κάποτε συμφώνησε να ακολουθήσει τον Ραμ Σινγκ, γιο του Τζάι Σινγκ από το Τζαϊπούρ για να πολεμήσει ενάντια στον Αουρανγκζέμπ, αλλά εκείνος έκανε μια συμφωνία μαζί του, κατ' εντολή του Βασιλιά του Καμπούρ. Ο Αουρανγκζέμπ προσπάθησε να αλλαξοπιστήσει τους Βραχμάνους του Κασμίρ, σε Ισλαμιστές και έτσι οι Βραχμάνοι πήγαν στον Τεχ Μπαχαντούρ για συμπαράσταση. Ο Γκουρού Τεχ Μπαχαντούρ τους είπε ότι ήταν πιθανή μία μόνο λύση, ένα άτομο να θυσίαζε τη ζωή του. Ο γιος του, ο Γκόμπιντ Σινγκ, πρότεινε και είπε πως ο ίδιος ο Γκουρού θα ήταν ο πιο κατάλληλος για να θυσιαστεί. Μετά τη αυτή τη δήλωση του Γκομπίντ Σινγκ για τον πατέρα του, οι βραχμάνοι συμφώνησαν να αλλαξοπιστήσουν, μόνο αν ο ίδιος ο Γκουρού τους αλλαξοπιστούσε, γεγονός βέβαια που δεν έγινε ποτέ.

Τελικά ο Τεγκ Μπαχαντούρ αιχμαλωτίστηκε και κατηγορήθηκε ως αιρετικός. Τον έβαλαν σε ένα κλουβί από σίδερο, τον βασάνισαν και τέλος τον αποκεφάλισαν. Μερικοί από τους ακόλουθούς του κατάφεραν να κρύψουν το σώμα του σε ένα σπίτι, το οποίο κι έκαψαν. Οι στίχοι του υπάρχουν στο Γκρανθ Σαχίμπ και είναι γεμάτοι από το πνεύμα της θυσίας και την επανένωσης του με τον Κύριο. Είναι γνωστός για τη γενναιότητά του παρόλη την ταπεινή του καταγωγή. Άφησε το σώμα του στο Δελχί, στο σημείο, όπου βρίσκεται σήμερα η Γκουντβάρα Sisganj (*Ναός των Sikh*).

Γκουρού Γκόμπιντ Σινγκ Τζι Μαχαράτζ (1666-1708)
10ος Σικχ Γκουρού

Ο Γκόμπιντ Σινγκ γεννήθηκε με το όνομα Γκόμπιντ Ράι και ήταν γιος του Τεγκ Μπαχαντούρ. Γεννήθηκε στην Πάτνα και όταν παντρεύτηκε έκανε έναν γιο, τον Ατζίτ, από τη σύζυγό του Μπίμπι Σουντάρι. Οι άλλοι τρεις γιοι του, Ζοραβάρ, Τζουχάρ και Φατέχ Σινγκ, γεννήθηκαν από τη δεύτερη σύζυγό του, την Μπίμπι Τζίτα. Από την παιδική του ηλικία αγαπούσε την άσκηση και τα σπορ και νεαρός άρχισε να οργανώνει τους Σικχ σε στρατό, για να εκδικηθεί το θάνατο του πατέρα του Τεγκ Μπαχαντούρ και να απαλλάξει τους συμπατριώτες του από το ζυγό των Μογγόλων. Κατασκεύασε ένα λιμάνι στην Πόντα και πολέμησε τον βασιλιά Χιλλ και αργότερα τους Μογγόλους βασιλιάδες. Οι δύο του γιοι σκοτώθηκαν σε μάχη στο Αναντπούρ και οι άλλοι δύο βασανίστηκαν

από τους Μογγόλους που τους έκλεισαν ανάμεσα σε δύο τοίχους, μέχρι που πέθαναν, διότι αρνήθηκαν να αλλαξοπιστήσουν και να γίνουν Ισλαμιστές.

Ο Γκόμπιντ Σινγκ με τους μυημένους του, ίδρυσε την «Κάλσα» που σημαίνει «Ομάδα αγώνων». Τους Κάλσα, διέταξε να φορέσουν το *Κατάρ* σπαθί, τη *Κάνγκα*, χτένι, το *Καχ* εσώρουχο, το *Κες* στα μαλλιά και το *Κάντα* βραχιόλι. Επίσης, τους έδωσε τα προσωνύμια «*Βάχε Γκουρού Τζι Κάλσα*» και «*Βαχεγκουρού Τζι Κι Φατέχ*». Το «*Zafarnama*» στη Φάρσι διάλεκτο, γράφτηκε από τον ίδιο όταν βρισκόταν στο Αουρανγκζέμπ, μετά τη δραπέτευσή και απομόνωσή του στο Ανάντπούρ. Εκτός από τη συλλογή στίχων, τη «*Ντάσαμ Γκρανθ*», μετάφρασε διάφορα αποσπάσματα από το *Ραμαγιάν* και την *Μαχαμπαράτ* στα Σανσκριτικά.

Ένας από τους μαθητές του Γκόμπιντ Σινγκ, ήταν ο Bhai Kanhaiya έγινε γνωστός γιατί κατά τη διάρκεια της μάχης έδινε νερό στους τραυματισμένους, φίλους και εχθρούς με την ίδια τρυφερότητα, κατά τη διάρκεια των μαχών του Διδασκάλου του με τους Μογγόλους. Όταν ο Διδάσκαλός του τον ρώτησε γιατί το έκανε αυτό, εκείνος απάντησε ότι στο πρόσωπο των τραυματισμένων, φίλων και εχθρών έβλεπε το ίδιο πρόσωπο του Διδασκάλου του. Τότε ο Γκομπίντ Σιμγξκ τον έφερε στους Κάλσα σαν παράδειγμα αφοσιωμένου μαθητή.

Μία άλλη ιστορία που αναφέρουν οι ιστορικοί, είναι ότι ο Γκόμπιντ Σινγκ μάζεψε ό,τι χρυσό αντικείμενο είχαν οι μαθητές και οπαδοί του και με αυτόν έφτιαξε αιχμές για τα βέλη των τόξων που χρησιμοποιούσαν εκείνη την εποχή, έτσι αν κάποιος εχθρός τραυματιζόταν να έχει τα οικονομικά μέσα να θεραπευτεί,

Ο Γκομπίντ Σινγκ άφησε το ιερό του Φως (*τη διαδοχή*) στον Σαντ Ρατναγκάρ Ράο που ανήκε στην οικογένεια των Πέσβας, που τότε κυβερνούσε την Πιουν. Όμως ο Ρατναγκάρ Ράο δεν υπήρξε Τέλειος Διδάσκαλος (*δεν πήρε την Εντολή να δίνει μύηση*) απλά μετέφερε τη Δύναμη την οποία παρέδωσε στον επόμενο Τέλειο Διδάσκαλο, τον Τούλσι Σαχίμπ.

Η θρησκεία των Σικχ θεωρεί τον Γκόμπιντ Σινγκ σαν τον τελευταίο Τέλειο Διδάσκαλο που έστειλε ο Θεός στη γη, κάτι σαν τιμωρία, λόγω της σκληρότητας που έδειξαν οι άνθρωποι σ'αυτόν και στα παιδιά του. Σαν διάδοχο του Διδασκάλου οι θρησκευόμενοι Σικχ δέχονται ένα ιερό βιβλίο και έχουν διατηρήσει στην εμφάνισή τους όλα τα χαρακτηριστικά των «Κάλσας» μαθητών-στρατιωτών του Γκόμπιντ Σινγκ, όπως το σπαθί, το χτένι, το εσώρουχο, το βραχιόλι και τα μακριά μαλλιά που καλύπτουν με ένα τουρμπάνι διαφορετικού χρώματος. Στο χρώμα δεν αποδίδεται ιδιαίτερη σημασία.

Επειδή οργάνωσε στρατό που πολέμησε τους κατακτητές Μογγόλους, ο

Γκόμπιντ Σινγκ χαρακτηρίστηκε από πολλούς σαν Αβατάρ και όχι σαν Τέλειος Διδάσκαλος και αυτός είναι και ένας από τους κύριους λόγους που το Μονοπάτι της Μπεάς, θεωρεί σαν αρχή του Σαντ Ματ την εποχή του Διδασκάλου Σοαμίτζι και του Ράι Σάλιγκραμ που μάλιστα βάφτισε το Ιερό Μονοπάτι, «Ράντα Σοάμι». Τους 10 Σικχ Γκουρού τους θεωρεί σαν συνέχεια των Καμπίρ και του Νάνακ αλλά δεν τους συνδέει με την Ράντα Σοάμι πίστη. Για τον Σοαμίτζι λένε ότι δεν είχε Διδάσκαλο τον Τούλσι Σαχίμπ και ακόμα δεν δέχονται τη διαδοχή των 10 Σικχ Διδασκάλων επειδή θεωρούν ότι η Διδάσκαλος Δύναμη δεν ήταν δυνατόν να περάσει μέσα από δύο άτομα μικρής ηλικίας όπως αναφέρεται στις παραδόσεις. Οι απόψεις του Διδασκάλου Κιρπάλ ήταν διαφορετικές και σε σχετικές ερωτήσεις που του έκαναν, έλεγε ότι ο καθένας μπορεί να έχει τις απαντήσεις του σε τέτοια ζητήματα μόνον Εσωτερικά, γιατί εξωτερικά υπάρχει παραπληροφόρηση και τίποτα από αυτά που λέγονται δεν είναι απόλυτα ακριβές.

Σαντ Τουλσι Σαχίμπ Τζι Μαχαράτζ (1763-1843)

Ο Τούλσι Σαχίμπ γεννήθηκε στην Πέσουα και εμφάνισε από νεαρή ηλικία έλλειψη ενδιαφέροντος για την εγκόσμια ζωή. Αντίθετα είχε μια ροπή προς την απομόνωση. Παντρεύτηκε από νωρίς την Λαχμιμπάι και απέκτησε ένα γιο. Το 1804, ο πατέρας του, που τον είχε υιοθετήσει, ο Ρατ ναγκάρ Ράο, τον επέλεξε να τον στέψει βασιλιά της Πιούν, αλλά εκείνος την προηγούμενη της στέψης νύχτα, εξαφανίστηκε πάνω σε ένα άσπρο άλογο μέσα σε κεραυνούς και αστραπές και χάθηκε μέσα στην κακοκαιρία. Στη θέση του, στέφθηκε ο αδερφός του Μπάμπι Ραο ο 2ος. Μετά από πολλά χρόνια περιπλάνησης ο Τούλσι Σαχίμπ εμφανίστηκε στο Χάθρας και έγινε γνωστός ως «Τούλσι Σαχίμπ» ή «Ντακίνι Μπάμπα», που σημαίνει Άγιος από το νότο. Μυήθηκε από τον Σαντ Ρατναγκάρ Ράο Τζι της οικογένειας Πέσουα και πέρασε πολλά χρόνια σε διαλογισμό. Οι διάλογοί του με τον Σείχη Τάκι, τον Σαντού Μαναγκίρι, τον Πάνθις, τον Πούλντας τον Ραβιντάς, τον Νάνακ Πάνθι, τον Παλακράμ, τον Πριγιελάλ και τον Γκοσέιν που ήλθαν στα πόδια του και τον συνάντησαν σαν μαθητές του, έχουν καταγραφεί και είναι μνημεία πνευματικότητας. Τα βιβλία του που υπάρχουν μέχρι σήμερα είναι το *Σαμπνταβάλι,* το *Ράτνα Σααγκάρ,* το *Γκατ Νιργκούν Ραμαγιάν* και το *Πάντμα Σααγκάρ*.*

** Λεπτομέρειες για το πώς και πότε έγινε η μύησή του ή για το αν ήρθε έτοιμος Διδάσκαλος δεν έχουμε. Αυτός είναι και ο λόγος που η Ράντα Σοάμι πίστη δεν τον δέχεται σαν Τέλειο Διδάσκαλο και δέχεται ότι η αρχή του Σαντ Ματ ήταν από την εποχή του Σοαμίτζι Μαχαράτζ. Δεν δέχονται επίσης τον Γκόμπιντ Σινγκ σαν Τέλειο Διδάσκαλο αλλά ως αβατάρ. Ο Διδάσκαλος Κιρπάλ που είναι και ο μοναδικός που μπορεί να έχει άποψη έλεγε ότι και οι δύο ήταν Τέλειοι Διδάσκαλοι.*

Κάποτε ο Τούλσι Σαχίμπ επισκέφθηκε την οικογένεια του Ντιλβάλι Σινγκ Σεθ στην Άγκρα όπου τυχαία πάτησε ένα ακριβό λινό που ήταν απλωμένο στο έδαφος. Βλέποντας την ταπεινότητα της γυναίκας του λινού που αντί να θυμώσει, αντίθετα τον ευχαρίστησε και του ζήτησε ένα δώρο, για να το δώσει στη νύφη της, που προσευχόταν για να αποκτήσει ένα γιο. Ο Διδάσκαλος, ευλόγησε τη νύφη λέγοντας πως ο γιος της δε θα ήταν ένας κοινός θνητός αλλά ένας Τέλειος Διδάσκαλος. Έτσι το 1818 ο Σοάμι Τζι Νταγιάλ Σινγκ γεννήθηκε από αυτήν τη γυναίκα.

Στα τελευταία του χρόνια, το σώμα του Τούλσι Σαχίμπ από τη μέση και κάτω παρέμεινε μισοπαράλυτο. Όταν ο Σοάμι Τζι έμαθε ότι επρόκειτο να πεθάνει, έτρεξε γυμνός και ξυπόλυτος στη Χαθράς να πάρει την ευχή του. Ο Τούλσι Σαχίμπ Τζι άφησε το σώμα του, κοιτάζοντας με βαθιά προσήλωση τα μάτια του Σουάμι Τζι και μεταδίδοντάς του μέσα από αυτά τη Διδάσκαλο Δύναμη.

Σοάμι Τζι Μαχαράτζ Σιμπ Νταγιάλ Σινγκ (1818-1878)

Ο Σοάμι Τζι γεννήθηκε στην Άγκρα, τον Αύγουστο το 1818 από τον Λάλα Ντιλβάλι Σινγκ Σεθ και την Μαχαμάγια και ήταν αφοσιωμένος στις Γραφές των Σικχ και μαθητής του Τούλσι Σαχίμπ της Χάθρα, ο οποίος μύησε τον Σοάμι Τζι σε νεαρή ηλικία και του μετέδωσε τον πνευματικό του μανδύα, την ημέρα που εκείνος έφυγε από αυτό το φυσικό επίπεδο, το 1843. Άρχισε να μαθαίνει και να κατέχει τις διαλέκτους Χίντι, Γκουρμούκχι, Φάρσι, Σανσκριτικά και Αραβικά από την ηλικία των 5 ετών. Νεαρός και για λίγο υπηρέτησε ως δάσκαλος στην Μπάντα και το Μπαλαμπγκάρχ ενώ ασχολήθηκε και με τα οικονομικά εκείνης της εποχής.

Παντρεύτηκε την Narain Devi (Radha Ji), που υπηρέτησε τον ίδιο και τους μαθητές του, με αληθινή αφοσίωση και αγάπη μέχρι το θάνατό της το 1894.

Ο Σοαμίτζι στην ηλικία των 6 ετών, άρχισε τις πνευματικές του ασκήσεις σε μια μικρή κάμαρα για 15 χρόνια και αργότερα έδινε ομιλίες σε σαντού και φακίρηδες που τον επισκέπτονταν, αρχικά στην Γκουρουντβάρα στο Μάι Θαν και μετά στην κατοικία του. Παρόλη τη λιτή του διατροφή, μπορούσε να διαλογιστεί για μέρες και να δίνει Σάτσανγκ για 8-10 ώρες χωρίς να τρώει και να ξεκουράζεται. Το 1861 το Σάτσανγκ ξεκίνησε να είναι ευρέως ανοιχτό στο κοινό, αναβιώνοντας τις παραδόσεις του Καμπίρ και του Νάνακ. Μετά από 17μιση χρόνια, το Σάτσανγκ άρχισε να γίνεται στο Σοάμι Μπαγκ έξω από την πόλη και να το παρακολουθούν χιλιάδες οικογενειάρχες και σαντούς, άντρες και γυναίκες, Ινδουιστές, Μουσουλμάνοι, Σικχς, Τζεϊνιστές και Χριστιανοί. Από αυτούς, ο Μπάμπα Τζαϊμάλ Σινγκ, ο Ράι Σάλιγκραμ, ο Πράταπ Σινγκ, ο Σίμπο Τζι και ο

Μπούκι Τζι υπήρξαν πιστοί μαθητές του για χρόνια.

Πριν φύγει από το φυσικό επίπεδο, στις 15 Ιουνίου 1878, εξήγησε πως η προέλευσή του ήταν από το Άναμι. Επίσης είχε προβλέψει μια μεγάλη ανάπτυξη της πίστης (*στο Μονοπάτι των Αγίων*) και μια μεγάλη αφύπνιση των ανθρώπων για τα χρόνια που θα έρθουν. Η έλευση του Σοάμι Τζι σηματοδότησε ένα σημαντικό ορόσημο αναζωογόνησης στην ιστορία του Σαντ Ματ.

Μπάμπα Τζαϊμάλ Σινγκ Τζι Μαχαράτζ (1838-1903)

Γεννήθηκε το 1838 στο χωριό Γκούμαν του Γκούρντασπουρ, στο Παντζάμπ το μέρος όπου ο Διδάσκαλος Σαντ Ναμντέβ έφυγε από το φυσικό επίπεδο. Ο Μπάμπα Τζαϊμάλ είχε γονείς τον Μπάι Τζοντ Σινγκ, έναν Σικχ καλλιεργητή και την Μπίμπι Ντάγια Καούρ, της οποίας οι προσευχές για έναν ευσεβή γιο απαντήθηκαν από τον Νάμντεβ Τζι στο όνειρό της. Άρχισε να μαθαίνει τις γραφές των Σικχ από την ηλικία των 5 ετών με τη βοήθεια του Μπάι Κχεμ Ντας που του έδωσε την Sohang Japa. Έμαθε Πραναγιάμα και Γκορ Ανχάντ από τους γιόγκις και τους σαντούς και απόχτησε πολλές γνώσεις μέσα από τα γραπτά των Σικχ Διδασκάλων. Αναζητούσε με λαχτάρα το μυστικό του Νάαμ και των Παντς Σαμπντ (*πέντε Ονόματα*) και γι' αυτό επισκέφτηκε πολλά ιερά μέρη των Σικχ. Ένας Σικχ τον μύησε στις δύο πρώτες Shabdas (*Ήχους*). Στο Πεσβουάρ, ένας μαστάνα Σικχ του συνέστησε να κατευθυνθεί ανατολικά αν επιζητούσε περαιτέρω πνευματική πρόοδο. Μετά από αυτή τη συμβουλή ο Τζαϊμάλ επέστρεψε σπίτι του μόνο για λίγο και ξανάφυγε σε ηλικία 16 ετών για να βρει τον Διδάσκαλό του. Συνάντησε τον Μπάμπα Καχάν από το Βάιραχ, που εκείνη την ώρα του είπε ότι μάζευε τούβλα για να κτίσει τη μελλοντική του κατοικία (*του Τζαϊμάλ*). Επίσης συνάντησε έναν σαντού που έκανε μετάνοιες σε μια πυκνή ζούγκλα κοντά στο Χαριντβουάρ που του είπε ότι έπρεπε να πάει να συναντήσει τον μελλοντικό Γκουρού του στην Άγκρα. Φτάνοντας στην Άγκρα άκουσε κάποιον να συζητάει για έναν Σοάμι Τζι. Φτάνοντας στα Πόδια του Σοάμι Τζι Νταγιάλ Σινγκ, όλες οι αμφιβολίες του διαλύθηκαν όταν αυτός τον έβαλε σε διαλογισμό, αν και αρχικά ήταν ανήσυχος καθώς ο Γκουρού του Νταγιά Σινγκ δεν ήταν Σικχ αλλά Μουσουλμάνος.

Το 1856, εντάχθηκε σε ένα σύνταγμα sepoys που έτυχε να περνάει από την Άγκρα. Κατά τη διάρκεια του αγγλο-αφγανικού πολέμου το 1879, συνήθιζε να διαλογίζεται σε μία λακκούβα σε περιοχή που βρισκόταν από την πλευρά των εχθρών του, αλλά οι Άγγλοι στρατιώτες του εχθρικού στρατοπέδου βλέποντας την ακτινοβολία του δεν του έκαναν κακό.

Επιστρέφοντας στην Άγκρα, ο Σοάμι Τζι του έδωσε την εξουσία και την

Εντολή να μυεί και να δίνει Σάτσανγκ στο Παντζάμπ στο όνομα του Διδασκάλου του. Αποσύρθηκε το 1889 και επέστρεψε στην Άγκρα το 1890, μετά το θάνατο του Σοάμι Τζι. Αργότερα εγκαταστάθηκε στην Μπεάς και 17 χρόνια μετά το θάνατο του Διδασκάλου του, τού δόθηκε Εσωτερική Εντολή από τον Διδάσκαλό του να αρχίσει να επιτελεί την Αποστολή των Διδασκάλων. Πολλοί, συμπεριλαμβανομένων και πολλών Μουσουλμάνων, προσέτρεχαν σ' αυτόν για να τους ευλογήσει. Πέθανε στις 29 Δεκεμβρίου το 1903.

Χαζούρ Μπάμπα Σαουάν Σινγκ Τζι Μαχαράτζ (1858-1948)

Ο Χαζούρ Μπάμπα Σαουάν Σινγκ Τζι γεννήθηκε στις 27 Ιουλίου το έτος 1858 σε ένα χωριό το Τζατάλα στην Ντιστ από τους Ματζ Καμπούλ Σινγκ και την Μάτα Τζιβάνι. Είχε τρεις γιους από την Μάτα Κίσαν Καούρ Τζι. Πέρασε στη σχολή Ηλεκτρονικών στο Κολλέγιο Τόμπσον, στο Ρόορκι και εργάστηκε στο στρατό στο τμήμα ηλεκτρονικών υπηρεσιών. Η κορμοστασιά του ήταν μαγευτική και ελκυστική. Μελέτησε τις Γραφές ποικίλων θρησκειών. Επισκέφτηκε τον Μπάμπα Καχάν από το Πεσαβάρ, γνωστό γιόγκι της περιοχής, ο οποίος του είπε πως ο Διδάσκαλός του θα τον αναζητήσει μόνος του.

Έτσι και έγινε. Κάποτε που το τάγμα του έκανε μια στάση στο Μούρεϊ, συνάντησε τον Μπάμπα Τζαιμάλ Σινγκ, που είχε πάει ειδικά για να τον συναντήσει. Εκεί ο Μπάμπα Τζαϊμάλ του έδωσε και τη μύηση.

Συνταξιοδοτήθηκε το 1911 και στη συνέχεια εγκαταστάθηκε στην Ντέρα, Μπάμπα Τζαιμάλ Σινγκ στη Μπεάς της οποίας οι εγκαταστάσεις είχαν γίνει από τον Διδάσκαλό του το 1891 και μέσα σ' αυτήν είχε χτίσει σπίτια, μπάνγκαλοους και μία περίφημη αίθουσα για διαλογισμό.

Ο Baba Sawan, έδωσε καταφύγιο και τροφή σε χιλιάδες πρόσφυγες του εμφυλίου πολέμου και του διαμελισμού της Ινδίας μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο. Οι οπαδοί του ήταν Μουσουλμάνοι, Ινδουιστές, Σικχιστές, Χριστιανοί και για πρώτη φορά χιλιάδες άτομα από το εξωτερικό συγκεκριμένα τις Η.Π.Α., το Ηνωμένο Βασίλειο, την Ελβετία και τη Γερμανία, πήγαν να τον επισκεφτούν στη Μπεάς. Οι Dr. Brock, Dr. Johnson, Dr. Schmidt, Mr. Myers και Col. Sanders ήταν μερικοί από τους διακεκριμένους μαθητές του που πήγαιναν συχνά και έμεναν στο Άσραμ του Χαζούρ. Καθώς το όνομά του ήταν «Σαουάν», που σημαίνει βροχή, σαν βροχή ήταν και ο πλούτος της ευλογίας του που κατέκλυζε τους μαθητές και τους επισκέπτες του.

Ο Σαντ Κιρπάλ Σινγκ έγραψε το βιβλίο Γκουρμάτ Σιντχάντ υπό τις οδηγίες

του Διδασκάλου του. Το πεντάτομο αυτό βιβλίο προσέφερε στο Δυτικό κόσμο πολλές γνώσεις για τον Θεό. Αργότερα εμπιστεύτηκε και το έργο της μύησης στο Νάαμ, στον Σαντ Κιρπάλ Σινγκ στα τέλη του 1947 και τον έστελνε σε μακρινές πολύχρονες περιοδείες, στο Νότιο μέρος της Ινδίας, να δίνει μυήσεις στο όνομά Του (*του Baba Sawan*). Επίσης επιδοκίμασε την πρότασή του Σαντ Κιρπάλ Σινγκ, για να ιδρυθεί ο οργανισμός Ρουχάνι Σάτσανγκ, με σκοπό την πνευματική ανάταση του ανθρώπου.

Ο Διδάσκαλος Μπάμπα Σαουάν Σινγκ, κατόπιν άνωθεν Εντολής, μετέδωσε τον πνευματικό πλούτο της Διδασκάλου Δύναμης στον Κιρπάλ Σινγκ Τζι, λέγοντας του πως οι άνθρωποι θα συρρέουν σε εκείνον. Έφυγε στις 2 Απριλίου το 1948, αφού είχε μυήσει 125.375 ψυχές.

Σαντ Κιρπάλ Σινγκ Τζι Μαχαράτζ (1894-1974)

Ο Σαντ Κιρπάλ Σινγκ Τζι γεννήθηκε στις 6 Φεβρουαρίου το 1894, στο Σαγιάντ Κασράν, στην περιοχή του Ραβαλπίντι, στο Παντζάμπ. Σπούδασε στο Πεσαβάρ και εργάστηκε στη στρατιωτική υπηρεσία μηχανολογίας. Παντρεύτηκε την Μπίμπι Κρίσνα Γκάντι το 1910. Παιδιά τους ήταν ο Σαντ Ντάρσαν Σινγκ που γεννήθηκε το 1921 και ο Τζόσουα Σινγκ το 1927.

Έζησε έχοντας πάρει απόφαση να ακολουθήσει μια αρχή: «*Πρώτα ο Θεός και ο κόσμος ύστερα*». Άρχισε να βλέπει Εσωτερικά τον μελλοντικό του Διδάσκαλο, Χαζούρ Σινγκ Τζι από την Μπεάς, πριν ακόμη τον συναντήσει στο φυσικό επίπεδο. Η πρώτη τους συνάντηση έγινε 1924 και ήταν τότε που πήρε απ' αυτόν τη μύηση.

Έγραψε το βιβλίο *Γκουρμάτ Σιντχάτ* στο όνομα και καθ' υπόδειξη του Διδασκάλου του και μύησε πάνω από 200 ανθρώπους με Εντολή και στην παρουσία Του, σημείο ότι του είχε μεταβιβάσει τη "Θεάνθρωπο δύναμη" και πως αυτός θα ήταν ο διάδοχός του. Ο Kirpal Singh έλαβε τον πνευματικό πλούτο (*Διδάσκαλο Δύναμη*) του Χαζούρ Μπάμπα Σαουάν Σινγκ και μετά το θάνατό του, με υπόδειξη του Διδασκάλου του, που του είχε γίνει πριν αφήσει το υλικό του σώμα, ο Κιρπάλ άφησε την Ντέρα για πάντα.

Διαλογίστηκε και συνάντησε άγιους ανθρώπους στο Ρίσικες όπου έμεινε για πέντε μήνες και στις 2 Δεκεμβρίου το 1948, κατόπιν Εσωτερικής Εντολής, ξεκίνησε την Αποστολή του στο Δελχί και άρχισε να δίνει μύηση σε αναζητητές. Ίδρυσε το Ρουχάνι Σάτσανγκ, το 1949 στο Δελχί και οργάνωσε το Σαουάν Άσραμ στο Γκουρμάντι το 1950. Έκανε παγκόσμιες περιοδείες το 1955, 1963 και 1972 και εκλέχτηκε πρόεδρος του Παγκόσμιου Συνεδρίου Αδελφότητας

των Θρησκειών. Επίσης οργάνωσε τα συνέδρια αυτού του Συνεδρίου το 1957, 1960, 1965 καθώς και το συνέδριο για την ενότητα του Ανθρώπου το 1974. Έγραψε 12 βιβλία και πολλά μικρά εγχειρίδια συγκριτικής μελέτης των θρησκειών πάνω σε θέματα πνευματικότητας. Τιμήθηκε από τον Πάπα της Ρώμης με εύσημα και του απένειμαν το μετάλλιο του Τάγματος του Αγίου Ιωάννη της Ιερουσαλήμ και των Ιπποτών της Μάλτας. Σε πολλά μέρη του κόσμου τού απένειμαν τιμητικές διακρίσεις πολιτικές, πανεπιστημιακές και θρησκευτικές αρχές. Του παρέδωσαν "Κλειδιά πόλεων" και τον τίμησαν πολλοί δήμοι για το φιλανθρωπικό του έργο.

Ίδρυσε το Μάναβ Κέντρα στην Ντέρα Ντουν και το Ξάνταρι. Προσκεκλημένος της Ιντίρα Γκάντι, μίλησε στην Ινδική Βουλή και το έτος 1947 ανακοίνωσε τη χαραυγή της Χρυσής Εποχής της Πνευματικότητας (*Σατ Γιούγκα*). Στην αρχή της Αποστολής του, το 1948 ο Διδάσκαλος Κιρπάλ συνάντησε δυσκολίες καθώς δεν είχε τα οικονομικά μέσα να οργανώσει ένα χώρο για να μπορεί να δέχεται τους μαθητές του. Η Ντέρα Μπεάς που άφησε πίσω του είχε κτήρια και οργανωμένους χώρους ήδη από την εποχή του Μπάμπα Τζαϊμάλ αλλά και πλούσιο ταμείο. Δύο ελληνικής καταγωγής αδελφοί που είχαν επιχειρήσεις στην Νότια Αφρική είχαν κληροδοτήσει στο ταμείο της Ντέρα Μπεάς τεράστια χρηματικά ποσά αλλά και άλλοι πλούσιοι γαιοκτήμονες είχαν επίσης αφήσει μεγάλες περιουσίες και εκτάσεις στην Αποστολή του Διδασκάλου Σαουάν. Με τα χρήματα αυτά το τεράστιο φιλανθρωπικό έργο του Διδασκάλου Σαουάν ανακούφισε πολύ κόσμο, κυρίως την εποχή της απόσχισης του Πακιστάν, οπότε πολλές χιλιάδες πεινασμένοι και δυστυχισμένοι άνθρωποι ανεξαρτήτως φυλής και θρησκεύματος, πέρασαν από το Λανγκάρ της Ντέρα Μπεάς και ξεκουράστηκαν στους χώρους της.

Ο Διδάσκαλος Σαουάν γνωρίζοντας τι θα επακολουθούσε μετά την αποχώρησή του από το φυσικό επίπεδο, ότι δηλαδή θα γινόταν πολλά θλιβερά έκτροπα στη Ντέρα για τη διαδοχή αλλά κυρίως για την οικονομική της διαχείριση, συνέστησε στον Κιρπάλ λίγο πριν αποχωρίσει από την επίγεια ζωή, να απομακρυνθεί από την Μπεάς για να μην ανακατευθεί το όνομά του με τα γεγονότα. Έτσι και έγινε. Μετά την αποχώρηση του Διδασκάλου του, ο Διδάσκαλος Κιρπάλ αποσύρθηκε στο Ρίσικες των Ιμαλαΐων περιμένοντας Εσωτερικές Εντολές Του.

Όταν τον Δεκέμβριο του 1948 μετά από Εσωτερική Εντολή του Διδασκάλου του, εγκαταστάθηκε στο Δελχί έψαξε και βρήκε ένα χώρο όπου υπήρχε ένα παλιό σπίτι με έναν μεγάλο κήπο. Ο ιδιοκτήτης συμφώνησε να του παραδώσει το χώρο και ο Διδάσκαλος θα του έδινε το εφάπαξ από τη σύνταξή του και ένα ποσόν κάθε μήνα. Έτσι έγιναν τα συμβόλαια. Όμως όταν ήρθε η στιγμή

να δοθεί το πρώτο ενοίκιο χρήματα δεν υπήρχαν και ο ιδιοκτήτης απείλησε να πάρει το χώρο πίσω. Δεν πληρώθηκε ούτε το δεύτερο ενοίκιο οπότε ο Διδάσκαλος έλαβε δικαστικό έγγραφο που του ζητούσε να εγκαταλείψει το χώρο. Οι λιγοστοί φτωχοί μαθητές του έστυβαν τις τσέπες τους για να συνδράμουν τον Διδάσκαλό τους αλλά αυτά που συγκέντρωναν ήταν ψίχουλα. Ο Διδάσκαλος ήταν ψύχραιμος γιατί Εσωτερικά, ο δικός του Διδάσκαλός ήταν αυτός που του είχε υποδείξει να επιλέξει αυτό το χώρο. Και ξαφνικά έγινε το ανήκουστο. Ο ιδιοκτήτης είχε ένα όραμα, είδε σάρκινο τον Μπάμπα Σαουάν που του είπε ορισμένα πράγματα και την άλλη μέρα πήγε και έπεσε στα πόδια του Διδασκάλου Κιρπάλ. Ζήτησε μύηση, δώρισε το χώρο στην Αποστολή και επέστρεψε το εφάπαξ του Διδασκάλου στο ακέραιο. Όταν πήρε τα χρήματά του πίσω ο Διδάσκαλος Κιρπάλ παράγγειλε να του φτιάξουν την επιγραφή Σαουάν Άσραμ που βρίσκεται μέχρι σήμερα στην είσοδο του Άσραμ.

Ο Διδάσκαλος Κιρπάλ έφυγε από το φυσικό επίπεδο στις 21 Αυγούστου του 1974, αφού είχε δώσει μετά από Εντολή του Διδασκάλου του, τον πνευματικό του μανδύα στον Σαντ Ντάρσαν Σινγκ, δύο μέρες νωρίτερα.

Σαντ Ντάρσαν Σινγκ Τζι Μαχαράτζ (1921-1989)

Ο Σαντ Ντάρσαν Σινγκ Τζι γεννήθηκε στις 14 Σεπτεμβρίου του 1921, στην Κουντρίλλα του Ραβαλπίντι από τον Κιρπάλ Σινγκ Τζι και την Κρίσνα Γουάντι Τζι. Μυήθηκε από τον Μπάμπα Σαουάν Σινγκ το 1926. Σπούδασε και αποφοίτησε από το Κυβερνητικό Κολλέγιο της Λαχόρης και στη συνέχεια εργάστηκε για την Ινδική Κυβέρνηση από το 1937. Συνταξιοδοτήθηκε 37 χρόνια αργότερα με το βαθμό του Αναπληρωτή Γραμματέα. Παντρεύτηκε την Χαρμπατζάν Καούρ και απέκτησαν δύο γιους, τον Ρατζίντερ Σινγκ και τον Νανμόχαν Σινγκ, γεννημένους το 1946 και 1960, αντίστοιχα.

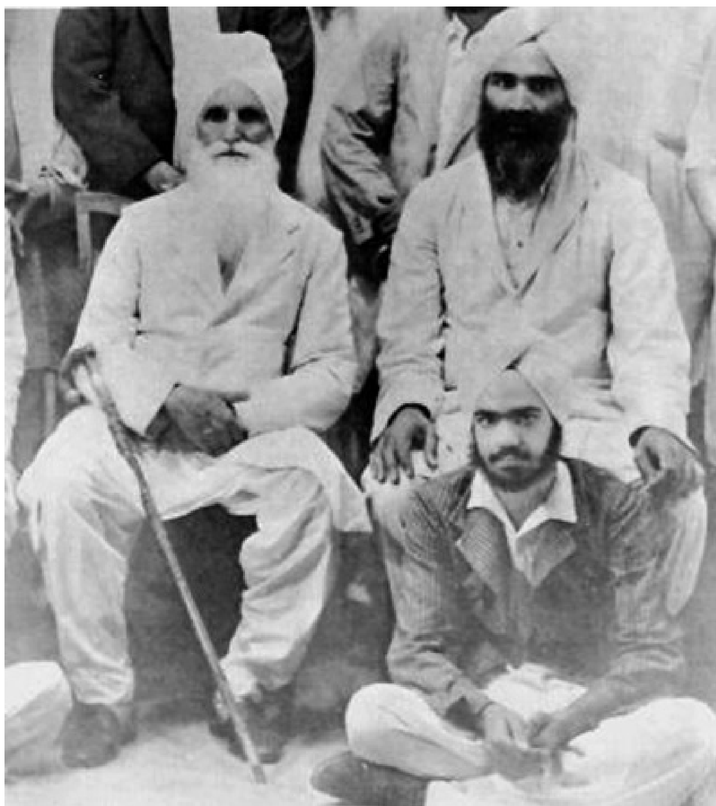
Βοήθησε τον Σαντ Κιρπάλ Σινγκ στην Αποστολή του και εργάστηκε για την Εκτελεστική Επιτροπή του Παγκόσμιου Συνεδρίου Αδελφότητας των Θρησκειών και ως γραμματέας στο Πρώτο Συνέδριο Ενότητας του Ανθρώπου. Άρχισε την πνευματικό του έργο το 1974, όταν πέθανε ο Σαντ Κιρπάλ Σινγκ και ίδρυσε την Αποστολή «Σαουάν Κιρπάλ Ρουχάνι Μίσσιον» το έτος 1976. Το Κιρπάλ Άσραμ αγοράστηκε από εκείνον με το εφάπαξ που έλαβε από το κράτος και από συνδρομές των μαθητών του, το έτος 1977. Εκλέχτηκε Πρόεδρος του 6ου Παγκόσμιου Συνεδρίου των Θρησκειών και ήταν πρόεδρος σε πολλά συνέδρια μέχρι το 15ο Συνέδριο Ενότητας του Ανθρώπου.

Ήταν φημισμένος ποιητής και η ποίησή του αναμεταδιδόταν στα ραδιόφωνα της Ινδίας από το 1938. Εξέδωσε βιβλία μυστικιστικής ποίησης για τα οποία

ανακηρύχτηκε ως ο σπουδαιότερος μύστης ποιητής της εποχής μας. Έργα του στα αγγλικά είναι: Η Κραυγή της Ψυχής, Ένα Δάκρυ κι ένα Αστέρι, Το Μυστικό των Μυστικών, Πνευματική Αφύπνιση, Η Πρόκληση του Εσωτερικού Διαστήματος, Ενέργεια της Ψυχής, Πρεσβευτές της Ειρήνης κ.α.

Έλαβε βραβεία λογοτεχνίας από την Ουρδική Ακαδημία στο Δελχί, στην Γιούτα Πραντές και στις πολιτείες του Παντζάμπ. Έκανε παγκόσμιες περιοδείες το 1978, 1983, 1986 και 1988 και προσευχήθηκε στα Ηνωμένα Έθνη για την Παγκόσμια Ειρήνη. Έλαβε μετάλλια από τα Ηνωμένα Έθνη, από τη Βουλή των Αντιπροσώπων της Αμερικής και από το Νομοθετικό Σώμα του Μίτσιγκαν. Επίσης του δόθηκαν τιμητικά τα Κλειδιά των πόλεων του Ντιτρόιτ, του Άγιου Πίτερσμπεργκ και του Κάλι.

Βοήθησε μέσω της Αποστολής με πολλούς τρόπους τα θύματα του σεισμού στο Μεξικό, από την έκρηξη του ηφαιστείου στην Κολομβία και τα θύματα της πείνας στην Αιθιοπία. Έφυγε για την Αιώνια Κατοικία του στις 30 Μαΐου το 1989.

Οι Διδάσκαλοι Σαουάν, Κιρπάλ και Ντάρσαν

Ο σημερινός Διδάσκαλος Σαντ Ρατζίντερ Σινγκ (1946-)

Οι Άγιοι, ή Τέλειοι Διδάσκαλοι ή ενσαρκώσεις του Κυρίου είναι γνωστό πως μιλούν τη «*Γλώσσα της Ημέρας*» που σημαίνει ότι συμπορεύονται με τον εκάστοτε σύγχρονο τρόπο ζωής. Δεν αποτελεί έκπληξη γι' αυτό το λόγο ότι η Διδάσκαλος Δύναμη σήμερα, έρχεται σε εποχές όπου η Επιστήμη και η Πνευματικότητα όλο και περισσότερο συναντιούνται. Έτσι ο σημερινός Τέλειος Διδάσκαλος Σαντ Ρατζίντερ Σινγκ σπούδασε ηλεκτρονικός μηχανικός στο Μαντράς της Ινδίας και στη συνέχεια έκανε Μάστερ και ειδικεύθηκε στο Τεχνολογικό Ινστιτούτο του Σικάγου, στο οποίο στη συνέχεια κατέλαβε οργανική θέση και εργάστηκε ως διευθυντής-ερευνητής για πολλά χρόνια. Ο Σαντ Ρατζίντερ Σινγκ έλαβε πολύ υψηλές επιστημονικές διακρίσεις και τιμήθηκε σε εθνικό επίπεδο με πολλούς επιστημονικούς, πανεπιστημιακούς τίτλους. Με τις ιδιότητές του ως του μέγιστου πνευματικού Διδασκάλου στην εποχή μας και συγχρόνως ως εξέχοντος επιστήμονα, επιτυγχάνει να αναγνωρίζει και να δίνει παραλληλισμούς στην Πνευματικότητα και στην Επιστήμη, αφού και οι δυο τους τελικά στοχεύουν η καθεμιά χωριστά, στην κατάκτηση του χώρου και του χρόνου, προκειμένου να φέρουν την ανθρωπότητα σε ενότητα. Ο Διδάσκαλος Ρατζίντερ Σινγκ είναι μία ενσάρκωση «Θετικού Μυστικισμού», που απηχεί τις σύγχρονες ανησυχίες για την «Οικολογία της Ψυχής».

Ο Σαντ Ρατζίντερ Σινγκ γεννήθηκε το 1946 από τους Σαντ Ντάρσαν Σινγκ Τζι και Μάτα Χαρμπατζάν Καούρ. Το όνομά του, το έδωσε ο Μπάμπα Σαουάν Σινγκ Τζι, ενώ μυήθηκε στην ηλικία των 16 ετών από τον Σαντ Κιρπάλ Σινγκ Τζι, που τον σμίλευσε στο δικό του πνευματικό καλούπι.

Ο Σαντ Ρατζίντερ Σινγκ συνέτεινε στο να διαδοθεί ευρέως το Μονοπάτι του Σαντ Ματ στην Ασία, την Ευρώπη και την Αμερική. Έλαβε μέρος στο Συνέδριο Ενότητας του Ανθρώπου το 1974 και στο 15ο Συνέδριο Ενότητας του Ανθρώπου το 1988. Τώρα είναι υπεύθυνος της Αποστολής με το όνομα "Επιστήμη της Πνευματικότητας" στη Δύση και "Αποστολή Σαουάν Κιρπάλ Ρουχάνι" στην Ινδία. Παρέλαβε τον πνευματικό μανδύα του Τέλειου Διδασκάλου από το Σαντ Ντάρσαν Σινγκ το 1989 και έκτοτε οργανώνει Παγκόσμια Συνέδρια για το "Μυστικισμό και την Ανθρώπινη Ολοκλήρωση" αρχικά στο Δελχί και από το 1990 σε όλο το Δυτικό κόσμο.

Περιοδεύει συνεχώς σε πολλές χώρες στη Βόρεια και τη Νότια Αμερική, την Ευρώπη, τη Μέση Ανατολή, την Ασία, την Αφρική, την Αυστραλία και σε όλη την Ινδία.

Έχει αναγνωρισθεί διεθνώς για το έργο και την προσφορά του στην Εσωτερική και εξωτερική ειρήνη μέσω της πνευματικότητας. Η εκπαίδευσή του

στην επιστήμη και την πνευματικότητα τον βοήθησε να εκφράσει τα πανάρχαια διδάγματα του μυστικισμού με σαφήνεια σε μια σύγχρονη γλώσσα. Το μήνυμά του, αυτό της ενότητας, της ειρήνης και της αγάπης για όλη την ανθρωπότητα έχει αναγνωριστεί από φωτισμένους ηγέτες σ' όλο τον κόσμο. Αναγνωρίζοντας την υπερβατική ενότητα στην καρδιά όλων των θρησκειών, ο Ρατζίντερ Σινγκ τονίζει πως: «*Η προσευχή και ο διαλογισμός είναι τα αληθινά οικοδομήματα για την επίτευξη της ειρήνης*».

Ο Διδάσκαλος Κιρπάλ μια μοναδική φορά επισκέφθηκε την Ελλάδα

Πεντακόσια χρόνια μετά την επίσκεψη του Guru Nanak στην Ελλάδα ευλόγησε την Αθήνα με την παρουσία του, για δέκα ημέρες, ο Sant Kirpal Singh Ji Maharaj που έφθασε στο αεροδρόμιο του Ελληνικού το απόγευμα της 22ας Ιουλίου 1963. Τον υποδέχθηκαν ο καθηγητής Αντώνης Χαλάς, ο καθηγητής Λάζαρος Χουμανίδης, ο νεαρός Γιάννης Συλλαϊδής (*ιδιοκτήτης σήμερα του βιβλιοπωλείου Πύρινος Κόσμος*) και ορισμένοι φίλοι τους καθώς και μερικοί δημοσιογράφοι που του πήραν συνέντευξη στο αεροδρόμιο και έκαναν γνωστή την άφιξη του στην Ελλάδα, μέσα από τις Αθηναϊκές εφημερίδες.

Τον Διδάσκαλο συνόδευαν ο Baron W.F. von Blomberg, η κυρία Hardevi Raja Ram (*οικονόμος του*) και η Ινδή πριγκίπισσα Kaur Narendra.

Την επόμενη μέρα 23 Ιουλίου 1963 ο Αντώνης Χαλάς πήρε μύηση και ενώθηκε με το Θείο Φως και τον Θείο Ήχο και πέντε ημέρες αργότερα την 28 Ιουλίου 1963 ο Διδάσκαλος Kirpal του ζήτησε να μελετήσει τα βιβλία της Αποστολής και να δίνει πληροφορίες σε καθένα που θα ήθελε να συναντήσει τον Διδάσκαλο.

Την εποχή εκείνη ο Διδάσκαλος Κιρπάλ είχε ορίσει έναν "Γενικό Αντιπρόσωπό" του στις ΗΠΑ τον Ινδό και χρόνια εγκαταστημένο στο Σικάγο κύριο I.Khanna (*πατέρα του σημερινού Khanna που είναι ενεργό μέλος της Αποστολής*) και μία "Γενική Αντιπρόσωπό" του στην Ευρώπη την Γερμανίδα κυρία Bianca Marite Fitting. Στην Ευρώπη είχε επίσης "Representatives –Αντιπροσώπους" και "Μυημένα άτομα για να δίνουν πληροφορίες". Τα άτομα αυτά ήταν συνήθως νέοι μυημένοι που δεν είχαν ακόμα αποκτήσει τις απαραίτητες γνώσεις και τα εχέγγυα για να έχουν την υπευθυνότητα να οργανώσουν κάποιο Σάτσανγκ ή ακόμα ήταν άτομα που στον τόπο τους δεν υπήρχαν άλλοι μυημένοι.

Ο Αντώνης Χαλάς (1891-1967) ήταν μία ξεχωριστή προσωπικότητα, ήταν πτυχιούχος συγγραφέας, φιλόλογος και θεολόγος, κάτοχος 10 ξένων γλωσσών

και μελετητής της ινδικής φιλοσοφίας. Ήταν ένας αναζητητής της Αλήθειας που αν και έψαχνε για πολλά χρόνια να βρει το «Μίτο της Αριάδνης» μέσα στη Χριστιανική πίστη, την Καμπάλα, τη Θεοσοφική διδασκαλία, την ινδική φιλοσοφία, τα γραπτά μεγάλων σοφών και αγίων και γενικά όπου αλλού μπορούσε να ψάξει, δεν είχε κατορθώσει να κορέσει τη δίψα του για πνευματικότητα. Καθώς τα χρόνια περνούσαν, άρχισε να πιστεύει ότι δεν θα κατόρθωνε ποτέ να βρει την Αλήθεια που είναι κρυμμένη πίσω από τα υλικά μάτια του ανθρώπου. Τελικά η Χάρη του Θεού τον έφερε μπρος σε ένα μικρό βιβλίο με τίτλο "Man know Thyself" που σημαίνει «Άνθρωπε Γνώθι σ' Εαυτόν» και που στο εξώφυλλό του υπήρχε η μορφή ενός επιβλητικού Ινδού που του φάνηκε πως τα μάτια του διαπερνούσαν όλη του την ύπαρξη και τον καλούσαν κοντά του. Στην πρώτη σελίδα του μικρού βιβλίου ήταν γραμμένο «Για τους Αληθινούς Αναζητητές της Αλήθειας». Οι λίγες αυτές λέξεις, τον αναστάτωσαν και από εκείνη τη στιγμή, έκανε σκοπό της ζωής του να συναντήσει με κάθε θυσία τον Sant Kirpal Singh το συγγραφέα του βιβλίου. Όσο διάβαζε και ξαναδιάβαζε το βιβλίο, τόσο έβρισκε ομοιότητες με τη διδασκαλία του Ιησού και έφθασε στο σημείο να ταυτίζει τις διδασκαλίες αλλά και τα πρόσωπα του Ιησού με τον Kirpal. Αποτέλεσμα αυτής του της εμπειρίας ήταν να γράψει διάφορα σχετικά άρθρα σε εφημερίδες και περιοδικά που ξάφνιασαν τον κόσμο εκείνης της εποχής.

Όταν ήρθε το πλήρωμα του χρόνου, με την οικονομική συμπαράσταση του προσωπικού φίλου και αντιπρόεδρου της "Ένωσης Εφοπλιστών" του κυρίου Λαιμού, ο Αντώνης Χαλάς προσκάλεσε το μεγάλο Διδάσκαλο στην Αθήνα για να δώσει μερικές διαλέξεις. Σε δεξίωση στην οικία Λαιμού, ο Διδάσκαλος Kirpal είχε την ευκαιρία να μιλήσει για την «Παγκόσμια Αδελφότητα Εκκλησιών» και τότε ο κύριος Λαιμός υποσχέθηκε να στηρίξει οικονομικά τη μη κερδοσκοπική οργάνωση του Διδασκάλου Κιρπάλ που είχε το όνομα Ruhani Satsang. Αυτό βέβαια δεν έγινε ποτέ ούτε θα μπορούσε να γίνει γιατί οι Διδάσκαλοι ποτέ δεν δέχονται δωρεές ή διευκολύνσεις από μη μυημένα άτομα.

Ο Διδάσκαλος Κιρπάλ κατά τη διάρκεια της παραμονής του στην Αθήνα, είχε συναντήσεις με τον Ρωμαιοκαθολικό Επίσκοπο της Αθήνας και μετά από μία συνομιλία που είχε μαζί του, του υποσχέθηκε να συναντήσει τον Πάπα στη Ρώμη και να του ζητήσει να συναντηθεί με τον Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως. Αυτή η συνάντηση πραγματοποιήθηκε μετά από λίγο καιρό όταν ο Διδάσκαλος Kirpal επισκέφθηκε στην Ιταλία, το Βατικανό και μίλησε με τον Πάπα.

Κατά τη διάρκεια της παραμονής του στην Αθήνα, ο Διδάσκαλος Kirpal επισκέφθηκε και τον αρχιεπίσκοπο Ιάκωβο με τον οποίο τελικά προετοίμασε τη συνάντηση του Ελληνορθόδοξου Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως με τον Πάπα της Ρώμης με σκοπό το συνεννόηση και αν θα ήταν δυνατόν και την

επανένωση των δύο Χριστιανικών εκκλησιών. Η συνάντηση του Ποντίφικα με τον Πατριάρχη έργο κυρίως του Διδασκάλου Kirpal, πραγματοποιήθηκε στην Κωνσταντινούπολη τον Ιανουάριο του 1964.

Στη συνέχεια της παραμονής του στην Ελλάδα, ο Διδάσκαλος Kirpal συναντήθηκε με τον Λάζαρο Χουμανίδη υπεύθυνο της θρησκευτικής οργάνωσης και του ομώνυμου περιοδικού «Ζωή» και επίσης εκπρόσωπο στην Ελλάδα του Φιλοβυζαντινού Πανεπιστημίου. Στο Λάζαρο Χουμανίδη ο Διδάσκαλος ανέθεσε την εκπροσώπηση της Παγκόσμιας Αδελφότητας Εκκλησιών της οποίας ο ίδιος ήταν πρόεδρος. Συνάντησε ακόμα τον Mr. Dayton προϊστάμενο της «Αμερικανικής Υπηρεσίας Πληροφοριών» και τον Στρατηγό Παυλόπουλο και τους κάλεσε σαν επίσημους ομιλητές στο προσεχές συνέδριο της Παγκόσμιας Αδελφότητας Εκκλησιών αλλά δεν ξέρω αν τελικά ανταποκρίθηκαν σ' αυτή την πρόσκληση.

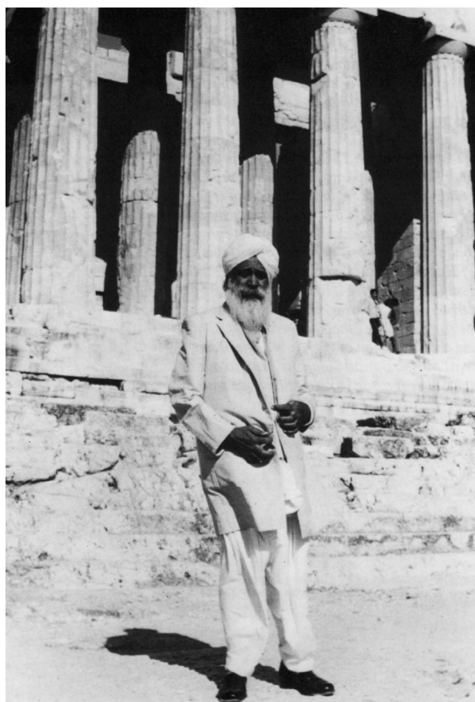
Την 1η Αυγούστου 1963 ο Διδάσκαλος Κιρπάλ με τη συντροφιά του, αποχαιρέτησε τους καινούργιους φίλους και μαθητές του και αναχώρησε για την Ιταλία. Τις ημέρες παραμονής του Διδασκάλου στην Ελλάδα και συγκεκριμένα στις 27 Ιουλίου 1963 εκτός από τον μυημένο Αντώνη Χαλά, μυήθηκαν και άλλα πέντε ή έξι άτομα μεταξύ των οποίων οι Πανούσης, Στεφανίδης, Μάντζαρης, Συλλαϊδής και Μαρία Βλάχου. Η μύηση έγινε στο βιβλιοπωλείο του Στεφανίδη στην οδό Βερανζέρου 18. Από την εποχή εκείνη ο Αντώνης Χαλάς, πήρε οδηγίες να οργανώσει ένα Σάτσανγκ και να μεταφράζει φυλλάδια με ομιλίες και εγκυκλίους του Διδασκάλου. Όμως μετά από λίγο καιρό ο Αντώνης Χαλάς αρρώστησε και μετά το θάνατό του το 1967 ορίστηκε από τον ίδιο τον Διδάσκαλο σαν πρώτη αντιπρόσωπός του (*Representative*) στην Ελλάδα η κυρία Μαρία Βλάχου που τον επισκέφθηκε το 1968 στις Ινδίες και η οποία αργότερα, το 1969 έδωσε στην Αθήνα τα 5 Ιερά ονόματα στις αδελφές Καρατζά.

Εκτός από τον Α. Χαλά και την κυρία Μαρία Βλάχου, από τα άλλα πέντε ή έξι άτομα που μυήθηκαν στην Αθήνα το 1963 οι προσωπικές πληροφορίες που έχω είναι ότι οι Στεφανίδης και Συλλαϊδής τελικά δεν ακολούθησαν το μονοπάτι γιατί δεν μπόρεσαν να παραμείνουν χορτοφάγοι και ακόμα γιατί έβρισκαν περιοριστικό το να κάνουν κάθε μέρα 2 ½ ώρες διαλογισμό και όπως μου είπαν οι ίδιοι, ακολούθησαν για ένα διάστημα τη Σχολή Αρκέϊν. Για τους υπόλοιπους μυημένους δεν μπόρεσα να βρω πληροφορίες για το τι απέγιναν. Επί εποχής Αντώνη Χαλά δεν μυήθηκε κανένας άλλος Έλληνας. Όμως μετά την εποχή Χαλά, στις 11 Σεπτεμβρίου 1969 μέσω της Μαρίας Βλάχου μυήθηκαν στην Ελλάδα οι αδελφές Καρατζά. Οι αδελφές Ευαγγελία και Βικτώρια Καρατζά είχαν έρθει πριν λίγα χρόνια πρόσφυγες από την Αίγυπτο μετά την επικράτηση του Νάσερ. Ήταν από πολύ καλή οικογένεια γαιοκτημόνων και είχαν μεγαλώσει με

μεγάλη οικονομική άνεση σαν αρχοντοπούλες. Η τύχη όμως τα έφερε ώστε να χάσουν τους γονείς τους και να γυρίσουν σαν πρόσφυγες με δυο βαλίτσες και λίγα πράγματα στην Ελλάδα, την πατρίδα των γονέων τους. Εγκαταστάθηκαν στην Αθήνα και άρχισαν να δίνουν μαθήματα χορού, γυμναστικής και ζωγραφικής προκειμένου να επιβιώσουν. Στα πρώτα τους βήματα τους συνέδραμαν ορισμένοι μακρινοί συγγενείς τους και αργότερα μία θεία τους, τούς άφησε μερικά ακίνητα στη Λήμνο και έτσι από τότε απόκτησαν τη δυνατότητα να αγοράσουν ένα σπίτι στην οδό Μεσογείων 8 όπου μέχρι σήμερα γίνονται Σάτσανγκ στο Όνομα των μεγάλων Διδασκάλων και συγχρόνως να μπορούν να επισκέπτονται το σημερινό Διδάσκαλο όποτε ήθελαν.

Λίγα χρόνια μετά τη μύησή τους οι δύο αδελφές Καρατζά επισκέφθηκαν για μία και τελευταία φορά τον Διδάσκαλο Κιρπάλ στο Δελχί και στη συνέχεια τον συνόδευσαν στα Ιμαλάϊα στο Manav Kentra, ένα Κέντρο διαλογισμού και προσφοράς ανιδιοτελούς εργασίας για όσους είχαν δυσκολία στο διαλογισμό και ήθελαν να έχουν κάποια πρόοδο στο Μονοπάτι. Έμειναν κοντά στον Διδάσκαλο δυόμιση περίπου μήνες και το διάστημα αυτό αξιοποίησαν με τον καλύτερο τρόπο με διαλογισμό και μελέτη κειμένων με διδασκαλίες των Διδασκάλων.

Τον Αύγουστο του 1974 ο Διδάσκαλος Κιρπάλ άφησε το υλικό του σώμα.

Ο Διδάσκαλος Κιρπάλ στην Αθήνα - 1963

Η μετά την αποχώρηση του Διδασκάλου Κιρπάλ περίοδος

Ο Διδάσκαλος Κιρπάλ σε ηλικία 80 ετών είχε πολύ επισφαλή υγεία. Το κάρμα που έπαιρνε από τους μαθητές του για χρόνια τον είχε καταβάλει και τον είχε αναγκάσει όχι μόνον να δυσκολεύεται να περπατήσει αλλά συχνά να περπατάει με τα γόνατα. Για τελευταία φορά οργάνωσε το Παγκόσμιο Συνέδριο για την ανθρώπινη Ενότητα το 1974 και κάλεσε τους μαθητές του να πάνε και να συμμετέχουν στις εκδηλώσεις του Συνεδρίου. Στο Συνέδριο αυτό συνέρρευσαν πολλές χιλιάδες κόσμος από την Ινδία αλλά και από όλο τον κόσμο και σ' αυτό το Συνέδριο ο Διδάσκαλος Κιρπάλ δήλωσε ότι η ανθρωπότητα ήδη βρίσκεται στο γλυκοχάραμα της Χρυσής Εποχής της Πνευματικότητας.

Οι Διδάσκαλοι δεν συνηθίζουν να καλούν μαθητές τους να τον επισκεφθούν αλλά όταν γίνεται κάτι τέτοιο η Χάρη του Διδασκάλου οδηγεί τους μαθητές του στο να έχουν καλές Εσωτερικές και εξωτερικές εμπειρίες. Το ίδιο συνέβη και αυτή τη φορά που εκατοντάδες μαθητές τού Διδασκάλου είχαν αξιόλογες Εσωτερικές εμπειρίες, πολλοί από αυτούς για πρώτη φορά στη ζωή τους, ενώ άλλοι πήραν την ευλογία του και τους δόθηκε επίλυση προβλημάτων της καθημερινής τους ζωής.

Λίγο μετά το Συνέδριο ο Διδάσκαλος Κιρπάλ άφησε το υλικό του σώμα και οι μαθητές του το αποτέφρωσαν στον κήπο του σημερινού Κιρπάλ Μπαγκ.

Μεταξύ των μαθητών του Κιρπάλ που είχαν παρακολουθήσει τις εκδηλώσεις του Συνεδρίου ήταν και ο Arran Steffens. Ο μαθητής αυτός του Διδασκάλου Κιρπάλ είχε γεννηθεί από Άγγλο αξιωματικό που υπηρετούσε στην Ινδία και από μητέρα Ινδή. Ήταν ένα πολύ όμορφο παλικάρι με γαλανά μάτια και πολύ ωραία φωνή που συχνά τραγουδούσε με τρόπο μαγευτικό ύμνους από τις ινδικές θρησκευτικές παραδόσεις. Τα ινδικά και τα αγγλικά ήταν μητρικές του γλώσσες και είχε βαθιά γνώση των Διδαγμάτων των Διδασκάλων αλλά συγχρόνως και της ινδικής μυστικιστικής κουλτούρας. Τον θυμάμαι να ξυπνάει κάθε πρωί στις 3 τα ξημερώματα και να κάθεται ευθυτενής και ακίνητος για ώρες σε διαλογισμό στο ύπαιθρο. Όλοι γνώριζαν ότι ήταν ένας πνευματικά προχωρημένος μαθητής γιατί πολλές φορές που έβαζε ο Διδάσκαλος Κιρπάλ μαθητές του σε διαλογισμό και μετά από ώρες τους έβγαζε από το διαλογισμό και ζητούσε να του πουν ποιοι είχαν στο διαλογισμό τους εμπειρίες. Ο Arran Steffens και ο Michal Grason ήταν άτομα που γι΄ αυτούς ο Διδάσκαλος Κιρπάλ είχε πει πως τον συναντούσαν στις Εσωτερικές διαστάσεις. Έτσι οι υπόλοιποι μαθητές είχαν και έχουν ιδιαίτερη εκτίμηση στο πρόσωπό τους.

Ο Διδάσκαλος Κιρπάλ δεν είχε κάνει γνωστό ποιος θα ήταν ο Διδάσκαλος μετά απ' αυτόν και οι μαθητές του όταν έφυγε δεν γνώριζαν ποιον θα έπρεπε να

ακολουθήσουν εξωτερικά σαν πνευματικό τους οδηγό.

Εκείνη τη χρονική στιγμή coordinators και representatives έλαβαν ένα γράμμα από τους Arran Steffens και Rassel Perkins ότι σε διαλογισμό του Steffens, ο Διδάσκαλος Κιρπάλ του υπέδειξε σαν διάδοχό Του κάποιον μαθητή του που ζούσε στην έρημο Ρατζαστάν και λεγόταν Ajaib Singh και είχε εκεί οργανώσει το Sant Bani Ashram. Μετά από αυτό το γράμμα του Arran Steffens που όλοι γνώριζαν πως είχε Εσωτερική επικοινωνία με τον Διδάσκαλο Κιρπάλ, εκατοντάδες μαθητές του Διδασκάλου Κιρπάλ έτρεξαν να βρουν και να γνωρίσουν το νέο Διδάσκαλο.

Πολλοί γηραιοί Ινδοί μαθητές του Κιρπάλ είχαν τις επιφυλάξεις τους σχετικά με τον Ajaib Singh και έλεγαν ότι το άτομο αυτό δεν το γνώριζαν ούτε το είχαν δει ποτέ στο Sawan Ashram. Ακόμα από τα λεγόμενά του ο Ajaib Singh έδειχνε πως δεν γνώριζε τον τρόπο διαλογισμού που δίδασκε ο Κιρπάλ. Ο ίδιος ο Ajaib Singh έλεγε ότι είχε επισκεφθεί κάποτε το Άσραμ με την ευκαιρία μιας μπαντάρας (*εορτή μνήμης*) και ότι τότε ο Διδάσκαλος Κιρπάλ τον μύησε ιδιαιτέρως.

Πέρασε αρκετός καιρός και το 1978 ο Arran Steffens και ο Rassel Perkins εγκατέλειψαν τον Ajaib Singh και έστειλαν νέο γράμμα στους υπεύθυνους Σατσάνγκις όλων των κρατών και ζητούσαν συγνώμη γιατί είχε κάνει λάθος στο διαλογισμό του ο Steffens που τώρα διαβεβαίωνε ότι ήταν πλέον σίγουρος πως διάδοχος του Κιρπάλ Σινγκ δεν ήταν ο Ajaib Singh αλλά ο Ντάρσαν Σινγκ. Όταν μετά από χρόνια τον ρώτησα πώς ήταν δυνατό να κάνει τέτοιο λάθος μου είπε ότι το 1974 όταν είδε Εσωτερικά τον Διδάσκαλο Κιρπάλ, από τη χαρά του επαναλάμβανε διαρκώς Εσωτερικά μόνο το πρώτο από τα πέντε ιερά Ονόματα. Τώρα, μου είπε, επαναλαμβάνω εκατό φορές τα 5 Ονόματα και καλώ και τους Διδασκάλους να τα επαναλάβουν μαζί μου για να είμαι βέβαιος ότι δεν κάνω λάθος.

Αργότερα, επειδή όπως έλεγε ο Διδάσκαλος Κιρπάλ «*Η γάτα θα βγει απ᾽ το καλάθι*» αποκαλύφθηκε ότι ο Ajaib Singh είχε μυηθεί όχι από τον Κιρπάλ αλλά από τον Tsaran Singh και ακόμα ότι χρήματα που του δόθηκαν για το Σάτσανγκ χρησιμοποιήθηκαν με ιδιοτέλεια.

Ένας άλλος που ισχυριζόταν ότι είναι διάδοχος του Κιρπάλ ήταν ο Thakar Singh. Η ιστορία του με συντομία έχει ως εξής:

Ο Διδάσκαλος Κιρπάλ ήταν παντρεμένος και είχε δύο παιδιά, ο πρώτος ήταν ο μετέπειτα Διδάσκαλος Ντάρσαν Σινγκ και ο δεύτερος ο μικρότερος ο Jaswant Singh που δεν ενδιαφέρθηκε ποτέ για Πνευματικότητα. Κάποτε ήταν γραμμένο και ήρθε ή ώρα η γυναίκα του Διδασκάλου να φύγει από τη ζωή. Ο

Διδάσκαλος της, ο Baba Sawan την είχε προειδοποιήσει σχετικά για την ημέρα που θα άφηνε το υλικό επίπεδο. Ήταν όμως εκείνες τις ημέρες η Bandara του Διδασκάλου Sawan και η γυναίκα ρώτησε το σύζυγό της Κιρπάλ αν η αναχώρησή της την επόμενη ημέρα θα προκαλούσε αναστάτωση στο Άσραμ. Τότε ο Διδάσκαλος Κιρπάλ της επέτρεψε να παραμείνει στη ζωή ακόμα μια εβδομάδα ακριβώς για να μη δημιουργηθεί κάποιο πρόβλημα. Έτσι και έγινε. Μετά την Μπαντάρα και μία εβδομάδα αργότερα η γυναίκα αποχαιρέτησε τον Διδάσκαλο Κιρπάλ, μπήκε στο δωμάτιό της, κάθισε σε διαλογισμό και έφυγε εκουσίως ακολουθώντας την Αστρική μορφή του Διδασκάλου της.

Από τότε μια ηλικιωμένη κυρία η Bibi Hardeivi ανάλαβε να φροντίζει το φαγητό και τα ρούχα του Διδασκάλου, να καθαρίζει το σπίτι και να τον βοηθάει σε καθετί το καθημερινό που θα χρειαζόταν. Κυρίως φρόντιζε το φαγητό του γιατί ο Διδάσκαλος ήθελε να γευματίζει μόνος του και ακόμα όταν παρασκευαζόταν το φαγητό του να επικρατεί ησυχία και να μη γίνονται περιττές συζητήσεις.

Με την πάροδο όμως του χρόνου και με την ανεκτικότητα του Διδασκάλου η γυναίκα αυτή άρχισε να δημιουργεί προβλήματα με τους μαθητές του Διδασκάλου γιατί τους έλεγε όλη την ώρα ότι ο Διδάσκαλος αναπαύεται, ότι κοιμάται, ότι ήταν απασχολημένος και ότι δεν μπορούσαν να τον δουν. Με λίγα λόγια η Bibi είχε γίνει κράτος εν κράτη και ήθελε να είναι αποκλειστικά εκείνη που να καθορίζει τις συναντήσεις του Διδασκάλου. Ακόμα και στο γιο του τον Ντάρσαν όταν πήγαινε να δει τον πατέρα του, τού έφερνε δυσκολίες και τον κωλυσιεργούσε.

Κάποτε κοντά να αποχωρήσει, ο Διδάσκαλος συνέταξε μια διαθήκη που ανέφερε πως όταν έφευγε θα έπρεπε όσα χρήματα είχε το ταμείο της Αποστολής να χρησιμοποιηθούν μόνο για τις ανάγκες του Άσραμ και ακόμα ότι το πνευματικό έργο του θα συνέχιζε ο γιος του Ντάρσαν. Η διαθήκη αυτή δεν άρεσε στη Bibi γιατί κατάλαβε ότι με τον ερχομό του Ντάρσαν πιθανώς θα έχανε τη διοικητική θέση που είχε και γι’ αυτό έκλεψε τη διαθήκη του Διδασκάλου μέσα από το συρτάρι του και την κατέστρεψε. Ο Διδάσκαλος που κατάλαβε βέβαια αυτό το γεγονός δεν της είπε τίποτα και έκανε νέα διαθήκη που την κατέθεσε αυτή τη φορά σε συμβολαιογράφο αφού την υπέγραψαν και μάρτυρες.

Όταν έφυγε ο Διδάσκαλος Κιρπάλ, κανείς δεν γνώριζε για την παλιά ή τη νέα του διαθήκη και για το ποιος είναι ο διάδοχός του και η Bibi Hardeivi που δεν γνώριζε ότι υπάρχει άλλη νέα διαθήκη προσπαθούσε να βρει κάποιον του χεριού της για να αναλάβει τα καθήκοντα του νέου Διδασκάλου. Πλησίασε πολλά άτομα αλλά όλοι αρνήθηκαν να συμμετάσχουν σε μια τέτοια απάτη. Ζήτησε και από τον Διδάσκαλο Ντάρσαν να πάει στο Σαουάν Άσραμ στο σπίτι

και τη θέση του πατέρα του αλλά ο Διδάσκαλος Ντάρσαν που γνώριζε τους κρυφούς λογισμούς της, αρνήθηκε μη θέλοντας να αναλάβει υποχρεώσεις απέναντί της.

Τελικά βρέθηκε ο κατάλληλος άνθρωπος, υποτίθεται μέχρι να ξεκαθαριστεί το θέμα του διαδόχου και αυτός ήταν ο Τάκαρ Σινγκ, ένας μαθητής του Διδασκάλου Κιρπάλ.

Αρχικά ο Τάκαρ Σινγκ είπε ότι ήταν προσωρινός και έδινε μυήσεις με μία κασέτα που ήταν η φωνή του Κιρπάλ. Αργότερα αυτά τα ξέχασε και άρχισε να παριστάνει τον Διδάσκαλο. Με γράμματά της στους Representatives σε όλο τον κόσμο η Bibi Hardeivi προσπάθησε να ενισχύσει με κάθε τρόπο τον Thakar Singh διαδίδοντας ότι μόνο εκείνη είχε την πραγματική διαθήκη του Διδασκάλου και κάθε άλλη ήταν κίβδηλη και ψευδεπίγραφη. Έτσι οι μαθητές δεν είχαν γνώση του ποιος είναι ο νέος Διδάσκαλος και πολλοί πήγαιναν στο Σαουάν Άσραμ για να συναντήσουν το νέο ψευτοδιδάσκαλο Τάκαρ Σινγκ. Όμως ή γάτα κάποτε θα βγει από το καλάθι. Ο Τάκαρ Σινγκ διαβεβαίωνε σε γράμμα του τον Γερμανό μυημένο από τον Κιρπάλ, Wulfing Rohr ότι εκείνη τη χρονιά θα γινόταν το τέλος του κόσμου και ζητούσε από τους Γερμανούς να του δώσουν τα χρήματά τους για να τα μοιράσει σε φτωχούς, όπως εκείνος ήξερε. Όταν γύρισε ο χρόνος και η γη στεκόταν ακόμα στη θέση της ο Rhor δημοσιοποίησε το γράμμα σε όλα τα Σάτσανγκ αλλά συγχρόνως άρχισαν να κυκλοφορούν και φήμες ότι ο Thakar στρίμωχνε και χάιδευε νεαρές Γερμανίδες, τους έδινε tongue kisses και τις προκαλούσε ερωτικά. Ακόμα έκανε και άλλα πράγματα που δεν χρειάζονται σχολιασμό.

Πέρασε λίγος καιρός οπότε η Γερμανοί κατάλαβαν με τι κουμάσι έχουν να κάνουν και ξεκίνησαν μερικοί απ’ αυτούς και πήγαν στο Δελχί με σκοπό να τον σπάσουν στο ξύλο και να πάρουν πίσω τα λεφτά που είχαν στείλει οι γυναίκες τους κρυφά απ’ αυτούς. Έφθασαν βράδυ στο Σαουάν Άσραμ αλλά οι φύλακες πρόλαβαν και ειδοποίησαν τον Τάκαρ Σινγκ και αυτός πήδησε τη μάντρα του Άσραμ και έγινε καπνός. Εξαφανίστηκε για χρόνια ροκανίζοντας τα χρήματα των αφελών Γερμανίδων. Έχω στην κατοχή μου στα συρτάρια του Σάτσανγκ στην Χαλκηδόνος φωτοτυπίες από ιδιόχειρα γράμματά του, που ζητάει συγνώμη που έκανε λάθος και δεν καταστράφηκε ο κόσμος όπως διέδιδε ότι θα γίνει αλλά και για τα tongue kisses που έδινε στις Γερμανίδες. Όλα αυτά τα απέδωσε σε “ανθρώπινες αδυναμίες”. Γράφει στα γράμματά του πως ένας θεάνθρωπος έχει και μια ανθρώπινη φύση. Αυτή η ανθρώπινη φύση μου, έγραψε, λειτούργησε παρά τη θέλησή μου.

Αν είναι δυνατόν ένας Τέλειος Διδάσκαλος να αναφέρεται σε ανθρώπινες αδυναμίες του! Αλλά η ιστορία δεν σταματάει εδώ.

Ο Τάκαρ Σινγκ κυνηγημένος ταξίδεψε και παρέμεινε στις ΗΠΑ όπου μετά ένα διάστημα άρχισε να συγκεντρώνει οπαδούς και να διαδίδει ότι ήταν διάδοχος ενός μεγάλου Διδασκάλου του Κιρπάλ Σινγκ που βιβλία του υπήρχαν σε όλα τα βιβλιοπωλεία της Αμερικής που διέθεταν τμήμα Ανατολικής φιλοσοφίας. Όταν νόμισε ότι τα γεγονότα μετά τη βίαιη εκθρόνιση και αποχώρησή του από το Σαουάν Άσραμ είχαν ξεχαστεί και μετά το θάνατο της Bibi Hardeivi σε τροχαίο ατύχημα και την παράδοση των κλειδιών του Σαουάν Άσραμ στον πραγματικό διάδοχο του Διδασκάλου Κιρπάλ, τον Ντάρσαν Σινγκ, ο Takar Singh αποφάσισε να επιστρέψει στην Ινδία. Γύρισε και προσπάθησε να επεκτείνει τις δραστηριότητές του στην Ευρώπη.

Υπάρχει ένα DVD το No 537 που έχουμε στο αρχείο του Κέντρου διαλογισμού SAKIDARA σχετικό με την παράδοση του Σαουάν Άσραμ στον Διδάσκαλο Ντάρσαν.

Μια μέρα, γύρω στο 1995, μου τηλεφώνησε ένας νεαρός κύριος και μου ζήτησε να με δει για κάτι σοβαρό. Τον δέχθηκα και μου είπε ότι ήταν μαθητής του Τάκαρ Σινγκ και ότι ο δάσκαλός του, τού ανέθεσε να οργανώσει ένα Σάτσανγκ στο όνομά του στην Ελλάδα. Μου ζήτησε αν μπορεί να παρακολουθήσει μερικά Σάτσανγκ στην Αθήνα και να τον βοηθήσω στο να εκπληρώσει την επιθυμία του δασκάλου του. Ζήτησα και τη γνώμη της Εύης και του απάντησα αρνητικά αλλά δεν του είπα τους λόγους. Λίγο καιρό αργότερα όταν άρχισε να δραστηριοποιείται, του έστειλα ανώνυμα τα ντοκουμέντα από τα κατορθώματα του ψευτοδιδάσκαλου αλλά ο Καλ του έβαλε στα αυτιά βουλοκέρι. Ο νεαρός οργάνωσε στη συνέχεια και μία ομάδα στη Θεσσαλονίκη και την ανέθεσε σε μια κοπέλα στην οποία πάλι έστειλα τα ντοκουμέντα που αναφερόταν στις "ανθρώπινες αδυναμίες" και είχαν την ιδιόγραφη υπογραφή του Τάκαρ Σινγκ, αλλά και πάλι ο Καλ επικράτησε. Η Ομάδα αυτή με το όνομα Ruhani Satsang άρχισε να δραστηριοποιείται και να εκδίδει και κάποιο περιοδικό με διαλέξεις και φωτογραφίες του Διδασκάλου Κιρπάλ αλλά συγχρόνως και με παρερμηνείες ορισμένων διδασκαλιών του. Τότε ρώτησα τον Διδάσκαλο Ρατζίντερ αν θα έπρεπε να λάβουμε νομικά μέτρα αλλά εκείνος μου απάντησε ότι για τα βιβλία του Διδασκάλου Κιρπάλ δεν είχαν κρατηθεί πνευματικά δικαιώματα και έτσι ο καθένας μπορούσε να τα χρησιμοποιεί κατά το δοκούν.

Έχω χρόνια να μάθω για την τύχη της ομάδας του ψευτοδιδάσκαλου Τάκαρ Σινγκ που εν το μεταξύ πέθανε το έτος 2005 και άφησε διάδοχο της "επιχείρησής" του κάποιο παιδί που είχε κάνει με μια αγρότισσα σε κάποια από τις περιοδείες του και που αργότερα το πήρε σαν βοηθό του. Είμαι όμως σίγουρος ότι και αυτή τη φορά η γάτα αν δεν έχει ήδη βγει, πάλι "θα βγει από το καλάθι".

Άλλοι επίδοξοι διάδοχοι του Διδασκάλου Κιρπάλ

Εκτός από τους προαναφερθέντες ψευτοδιδάσκαλους Ajaib Singh και Thakar Singh υπήρξαν και άλλοι υποτιθέμενοι διάδοχοί του οι οποίοι με τον καιρό έφυγαν από το προσκήνιο, όπως ο Dr. Harbajan Singh που υποστήριζε ότι ο Διδάσκαλος Κιρπάλ του είχε υποδείξει το 1973 έναν τόπο και του είχε αναθέσει να κατασκευάσει και να οργανώσει στο Panjab ένα κτηριακό συγκρότημα με το όνομα Kirpal Sagar, υπονοώντας ότι εκεί ο Dr Harbajan θα έπρεπε να συνεχίσει το έργο του Διδασκάλου Κιρπάλ. Βέβαια ο Dr. Harbajan ποτέ δεν ισχυρίστηκε ότι είναι ο διάδοχος του Διδασκάλου Κιρπάλ αλλά ήλπιζε ότι έχοντας την υπευθυνότητα του Kirpal Sagar θα μπορούσε μελλοντικά να εκπληρώσει τους σκοπούς του. Κάποτε έγιναν τα εγκαίνια του Κέντρου Kirpal Sagar αλλά με τον καιρό όλα ξεχάστηκαν.

Ένας άλλος από τους υποτιθέμενους διαδόχους του Διδασκάλου Κιρπάλ ήταν και κάποιος Divyanand που τον αποκαλούσαν Soamiji. Ο Divyananda είχε οργανώσει το “Divyanand Spiritual Foundation” στην Ινδία, το “Sant Kirpal Spiritual Foundation” στις ΗΠΑ και το “Centre for the World Religions” στην Γερμανία. Απ’ αυτόν τον ψευτοδιδάσκαλο πήρα και εγώ μύηση, πριν βέβαια καταλάβω τι μπουμπούκι ήταν κι’ αυτός.

Αυτό το μπέρδεμα του κόσμου σχετικά με το διάδοχο ενός Τέλειου Διδασκάλου συμβαίνει και είναι ένα κατόρθωμα του Καλ για να παραπλανεί τον κόσμο. Όμως όπως έλεγε και ο Σωκράτης της Ινδίας ο μεγάλος Σανκάρα: «*Μην απατάστε για ό,τι υπάρχει, υπάρχει λόγος που υπάρχει. Τίποτα δεν είναι αντίθετο με το Θέλημα του Κυρίου*». Ακόμα επειδή «*Παν κακό αμιγές καλού*» αυτός ο ψευτοδιδάσκαλος ο Divyananda για μένα αποδείχτηκε ένας μεγάλος ευεργέτης, γιατί ήταν η αιτία να γνωρίσω τις αδελφές Καρατζά και το Μονοπάτι των Διδασκάλων. Την ιστορία του Divyananda θα αναφέρω πιο κάτω. Είναι μια ιστορία για γέλια και για κλάματα!

Μετά τη γενική αποδοχή από τους μαθητές του Κιρπάλ ότι ο πραγματικός διάδοχός του ήταν ο Διδάσκαλος Ντάρσαν Σινγκ, το Κιρπάλ Άσραμ του Διδασκάλου Ντάρσαν από το 1987 που εγκαινιάστηκε, άρχισε να λειτουργεί και να το επισκέπτονται όχι πλέον εκατοντάδες αλλά χιλιάδες μαθητές και αναζητητές από όλον τον κόσμο που διαρκώς ο αριθμός τους αυξανόταν με γεωμετρική πρόοδο. Ο κακός δαίμονας η Bibi Hardeivi δεν υπήρχε για να μπερδεύει τα πράγματα και τα κλειδιά τόσο του Σαουάν Άσραμ όσο και του Άσραμ στην Ντέρα Ντουν τελικά δόθηκαν στον Διδάσκαλο Ντάρσαν.

Ο Arran Steffens το 1978 επισκέφθηκε τον Διδάσκαλο Ντάρσαν για πρώτη φορά και όπως μου έγραφε στις 27.5.1983 ότι τότε ήταν κατά 75% σίγουρος

ότι διάδοχος του Διδασκάλου Κιρπάλ ήταν ο Ντάρσαν Σινγκ και πως πέρασε ακόμα 1 ½ χρόνος για να πεισθεί 100%. Όταν πείστηκε, γονάτισε και ζήτησε συγνώμη από τον Διδάσκαλο Ντάρσαν για την αναστάτωση που προκάλεσε σε όλη την Αποστολή με τις λανθασμένες πληροφορίες που έδωσε. Στη συνέχεια επικοινώνησε με όλον τον κόσμο και εξηγούσε πως για επτά ολόκληρα χρόνια ακολουθούσε τον Ajaib Singh και για τις αναμφισβήτητες αποδείξεις που είχε πλέον ότι ο άνθρωπος αυτός ήταν αμφιβόλου τιμιότητας και ειλικρίνειας και πως ακόμα και οι ισχυρισμοί του πως είχε μυηθεί από τον Διδάσκαλο Κιρπάλ ήταν αναληθείς καθώς το όνομά του βρέθηκε στην Μπεάς, σε κατάλογο μεταξύ ατόμων που είχαν μυηθεί από τον Τσάραν Σινγκ.

Για την ιστορία αναφέρεται ότι ο Γκουρού Νάνακ είχε 9 υποτιθέμενους διαδόχους του. Αυτό στο παρελθόν μέχρι την εποχή του Διδασκάλου Ντάρσαν γινόταν πάντα και υπάρχουν διάφοροι λόγοι που το εξηγούν.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

Σε Αναζήτηση ενός Πνευματικού Διδασκάλου

Μεγάλωσα σε μια οικογένεια καλών ανθρώπων που με είχαν μάθει να πηγαίνω στην εκκλησία Χριστούγεννα και Πάσχα για να ανάψω ένα κερί και να προσκυνήσω. Πήγα και στο κατηχητικό 1-2 χρόνια αλλά σταμάτησα γιατί ο παπάς που μας έκανε κατήχηση ήταν “κάπως”. Το βράδυ έκανα την προσευχή μου όπως μου είχαν μάθει στο σχολείο για να είναι καλά η μαμά και ο μπαμπάς μου και για να είμαι καλό παιδί.

Γύρω στα 10 μου χρόνια, γυρνώντας ένα απόγευμα στο σπίτι μου από το Ωδείο που μάθαινα βιολί, άκουσα μια θεία μου να λέει ότι μόνο οι Έλληνες Χριστιανοί Ορθόδοξοι που πάνε στην εκκλησία είναι καλοί άνθρωποι και πως όλοι οι άλλοι θα πάνε στην κόλαση. Αυτό ήταν κάτι που με ενόχλησε και την ρώτησα γιατί οι άλλοι άνθρωποι που δεν είναι καλοί θα πάνε στην κόλαση; Μου απάντησε πως όταν μεγαλώσω θα καταλάβω. Από εκείνη την ημέρα άρχισα να βιάζομαι να μεγαλώσω για να καταλάβω γιατί εγώ σαν καλό παιδί θα πάω στον παράδεισο ενώ οι φίλοι μου, δύο αδέλφια ο Κάντις και ο Μορίκος που παίζαμε χρόνια μαζί και ήταν Εβραίοι, θα πήγαιναν στην κόλαση και θα έπρεπε να τους αποχωριστώ.

Πέρασαν λίγα χρόνια και άρχισα να παρατηρώ να μου συμβαίνουν ορισμένα μεταφυσικά γεγονότα τα οποία κανείς ούτε και ο πατέρας μου που ήταν γιατρός μπορούσε να τα ερμηνεύσει. Τα γεγονότα αυτά πλήθαιναν με τον καιρό και άρχισε να μου δημιουργείται στην αρχή περιέργεια και στη συνέχεια την ανάγκη να τα ερμηνεύσω και να μάθω το γιατί και το πώς. Με σύσταση του πατέρα μου, άρχισα να πηγαίνω στο βιβλιοπωλείο του Ελευθερουδάκη να ψάχνω για βιβλία, αλλά δεν γνώριζα ούτε καν για τι τίτλους να ψάξω. Πήγα και

γνώρισα τους Αναστενάρηδες και βρήκα και βιβλία που μιλούσαν για μάγια και για διάφορα είδη διαβόλων αλλά όλα αυτά δεν με ικανοποιούσαν. Στα 15 μου χρόνια με παρότρυνση μιας παραδουλεύτρας που ερχόταν στο σπίτι και που συχνά την ρωτούσα αν έχει δει ποτέ φαντάσματα και αν φοβόταν επειδή μια μέρα θα έπρεπε να πεθάνει, πήγα σε μια μάγισσα. Η παραδουλεύτρα για κάποιο λόγο μου έδωσε κρυφά λίγα χρήματα από τις οικονομίες της και με έστειλε στη μάγισσα που θα μπορούσε όπως μου είπε, να πάρει τους φόβους μου και να μου εξηγήσει διάφορα πράγματα. Έτσι πήγα σε μια γυναίκα μέντιουμ από τη Σμύρνη που ζούσε σ' ένα φτωχόσπιτο εκεί που είναι σήμερα τα δικαστήρια της Σχολής Ευελπίδων πάνω από το Πεδίο του Άρεως. Αυτή η γυναίκα 60-65 ετών με περίμενε στην πόρτα σαν κάποιος να της είχε πει πως θα πήγαινα τη συγκεκριμένη μέρα και ώρα. Εγώ το είχα σκάσει από το σχολείο εκείνο το απόγευμα, γιατί στο Βαρβάκειο τότε, είχαμε μαθήματα μόνο τα απογεύματα. Πήγα με κάποιο φόβο γιατί λίγες μέρες πριν είχα πάλι διαβάσει σε ένα θρησκευτικό φυλλάδιο της "Ζωής" για διαβόλους που θέλουν να μας πάρουν το μυαλό, για ξόρκια, μαγγανείες και γιορτές που έκαναν κάποιοι με κόκκαλα πεθαμένων και ακόμα φοβόμουν μήπως εκεί που θα πήγαινα θα είχε αναμμένα καντήλια που τα φοβόμουν και θα μύριζε λιβάνι όπως στα νεκροταφεία. Ήμουν φοβισμένος, αλλά μόλις η γυναίκα αυτή με καλωσόρισε μου έφυγε κάθε φόβος και την αισθάνθηκα φιλική και εξαιρετικά συμπαθή. Δεν με ρώτησε τίποτα ούτε ποιος με έστειλε ούτε γιατί πήγα. Μόνο να της πω το όνομά μου, ζήτησε. Στη συνέχεια έκλεισε τα μάτια της και συγκεντρώθηκε, αφού λίγο πριν είχε φορέσει μια άσπρη μαντήλα στο κεφάλι της. Πρόφερε μια ακατάληπτη προσευχή σε μια άγνωστη για μένα γλώσσα και μετά από μισό λεπτό σιωπής, μού είπε ότι είμαι καλότυχος και ότι θα μου έστελνε ο Θεός το μεγαλύτερο δώρο που μπορεί να πάρει ο άνθρωπος στη ζωή του. Την ρώτησα τι είναι αυτό το μεγάλο δώρο αλλά μου είπε ότι δεν ξέρει και ότι ο Άγγελος Ραφαήλ της το είπε πριν από λίγο. Ξαφνιάστηκα και φοβήθηκα. Αμέσως μετά μου είπε ότι το όνομά μου είναι Γαβριήλ και όχι Γιώργος όπως από φόβο της είχα πει.

Μου είπε ακόμα ότι είχα φοβίες και ανασφάλεια και ότι αιτία ήταν τα παιδικά μου χρόνια. Πραγματικά τα παιδικά μου χρόνια τα είχα ζήσει μέσα στον πόλεμο με τους Γερμανούς, μέσα σε βομβαρδισμούς, κρυμμένος με τη μητέρα μου σ' ένα χωριό στον Ταΰγετο στην Πελοπόννησο, με φυλακίσεις, βασανισμούς και εκτελέσεις μελών της οικογένειάς μου. Όλα αυτά, όπως μου είπε η μάγισσα ήταν φυσικό σαν παιδί να με επηρεάσουν και γι' αυτό είχα φοβίες, ανασφάλεια και μια διάθεση να ψάχνω για το μεταφυσικό και το άγνωστο.

Εντύπωση μου έκανε πως η "μάγισσα" όπως την θεωρούσα, δεν δέχθηκε να πάρει από εμένα χρήματα και ακόμα μεγαλύτερη όταν… μου φίλησε το χέρι και μου είπε ότι δεν φυλάει το δικό μου χέρι αλλά… και δεν συνέχισε να μου

πει τίποτα άλλο αλλά με οδηγούσε προς την πόρτα, ψελλίζοντας: «*Αυτό που ήρθα και έπρεπε να κάνω το έκανα, Θεέ μου συγχώρησέ με, Θεέ μου συγχώρησέ με*».

Τα λόγια και η συμπεριφορά της γυναίκας αυτής που δεν θυμάμαι το όνομά της, για χρόνια έρχονταν στο μυαλό μου και όταν αργότερα ξαναπήγα να την βρω, το σπίτι της δεν υπήρχε και στη θέση του είχαν κτιστεί άλλα κτήρια.

Από εκείνη την ημέρα που πήγα σ' αυτή τη γυναίκα όλο και πιο συχνά μου συμβαίναν ανεξήγητα πράγματα που δεν έχουν σχέση με τους Διδασκάλους και με το σκοπό που γράφτηκε αυτό το βιβλίο και γι' αυτό δεν χρειάζεται να τα αναφέρω.

Πέρασαν τα χρόνια, τελείωσα το γυμνάσιο και μπήκα στην Ιατρική Σχολή στο Πανεπιστήμιο στην Αθήνα. Εκεί γνώρισα τη μετέπειτα γυναίκα μου στην οποία δεν τολμούσα να πω κουβέντα για τις εμπειρίες και τις ανησυχίες μου γιατί θεωρούσα ότι θα νόμιζε ότι είμαι ή παραμυθάς ή τρελός. Μια φορά όμως, ήταν το 1957, μου συνέβη κάτι εξαιρετικά συγκλονιστικό και μέσες άκρες της είπα περί τίνος πρόκειται. Εκείνη το άκουσε με απάθεια σαν να της έλεγα πως θέλω να πιώ νερό και μου είπε πως αν ήθελα κάποια εξήγηση θα μπορούσα να πάω το Σάββατο στο σπίτι της και να ρωτήσω τον πατέρα της. Την ρώτησα και της είπα: «*πού ξέρει απ' αυτά ο πατέρας σου;*» Μου απάντησε πως ο πατέρας της κάτι ξέρει από αυτά, και πως ό,τι ξέρει, το ξέρει καλά!

Το Σάββατο αγόρασα λίγα λουλούδια και πήγα για πρώτη φορά στο σπίτι του μελλοντικού πεθερού μου ο οποίος με άφησε άφωνο γιατί είχε φοβερές εμπειρίες και γνώσεις των Εσωτερικών κόσμων και μου έδωσε απαντήσεις σε ό,τι απορίες σχετικά με το Υπερπέραν είχα. Με εντυπωσίασε!

Έγινα μαθητής του μέχρι το θάνατό του το 1975 και στο διάστημα αυτών των χρόνων εκτός από το σπόρο της Πνευματικότητας που έσπειρε μέσα στη διάνοιά μου, μού έδωσε και μερικές δυνάμεις από αυτές που ο ίδιος κατείχε σε ύψιστο όμως βαθμό. Ο άνθρωπος αυτός ο Π.Π. δεν είχε ούτε ήθελε να έχει μαθητές, όμως σε λίγα μέλη της οικογένειάς του, μας μιλούσε και μας μετέδιδε γνώσεις και εμπειρίες από τον Αστρικό κόσμο στον οποίο ο ίδιος είχε εύκολη πρόσβαση οποιαδήποτε ώρα και στιγμή το ζητούσε. Για τη ζωή μου κοντά του έχω γράψει το βιβλίο "Έκτη αίσθηση" όπου περιγράφω ορισμένα μόνο γεγονότα για να μην κινδυνεύω να θεωρηθώ αναξιόπιστος.

Όσο καιρό ζούσε ο Π.Π. μας είχε ζητήσει να μην διαβάζουμε βιβλία που να αναφερόταν σε μάγια, μεταφυσικά θέματα κλπ. αλλά αν θέλαμε κάτι, θα μπορούσαμε να ρωτήσουμε τον ίδιο, γιατί εκείνα τα χρόνια τα βιβλία που κυκλοφορούσαν ήταν γύρω από τη μαύρη μαγεία, τα ταρώ και την πνευματολα-

τρεία. Αυτά τα βιβλία, έλεγε, παραπλανούν και βλάπτουν τον αναζητητή και τον κατευθύνουν σε λάθος δρόμους.

Όταν πέθανε ο Π.Π. που θεωρώ πως ήταν ο πρώτος πνευματικός μου δάσκαλος και εγώ και η γυναίκα μου και όλοι όσοι των γνώριζαν και είχαν πολλαπλώς ευεργετηθεί από αυτόν, είμαστε απαρηγόρητοι. Έκανα καθημερινά την προσευχή μου και ζητούσα από τον Θεό να μου υποδείξει τι έπρεπε να κάνω για να συνεχίσω τη ζωή μου. Εκείνος όμως δεν μου απαντούσε ούτε φαινόταν να έχει "διάθεση" να το κάνει.

Υπάρχει όμως ένα γεγονός το οποίο συνέβαλε πολύ στη μετέπειτα πνευματική μου πορεία. Το έτος 1963, μία Τρίτη βράδυ ενώ ο Π.Π. μας μιλούσε, διέκοψε την ομιλία του και μας είπε ότι είχε την Εσωτερική εμπειρία ότι εκείνες τις ημέρες βρισκόταν στην Ελλάδα ένας πολύ μεγάλος Ινδός άγιος με ορισμένους άλλους και ότι θα έπρεπε οπωσδήποτε να πάει να τον συναντήσει. Την επόμενη Τρίτη αναφέρθηκε πάλι σε αυτό το γεγονός και μας είπε ότι ο Ινδός αυτός είχε φύγει από την Ελλάδα και δυστυχώς δεν μπόρεσε να τον συναντήσει. Αυτός ο Ινδός ήταν ο Διδάσκαλος Κιρπάλ όπως ανακάλυψα αργότερα και μάλιστα έμαθα ότι δεν ξέρω για πόσες ημέρες φιλοξενήθηκε σε ένα σπίτι στην οδό Διδότου, 100 μέτρα μακριά από το σπίτι που κατοικούσα λίγα χρόνια μετά το γάμο μου. Πολλές φορές διερωτήθηκα αν εκείνη την εποχή τυχαία στο δρόμο πήρα κανένα βλέμμα του και από τότε καθορίστηκε η μελλοντική πνευματική μου σταδιοδρομία. Τον επόμενο χρόνο ήταν που γνώρισα έναν ψευτοδιδάσκαλο τον Divyananda, για τον οποίο θα μιλήσω πιο κάτω.

Μετά το θάνατο του Π.Π. το 1975 πέρασα ένα διάστημα ανησυχίας και απογοήτευσης. Τίποτα δεν με ευχαριστούσε και τίποτα δεν με ενδιέφερε. Ήμουν απογοητευμένος που είχα χάσει πρόωρα και ξαφνικά τον δάσκαλό μου και προσπαθούσα να διατηρώ την ανάμνησή του μαζί με όλα όσα μας είχε διδάξει.

Στα ίχνη του Σαντ Ματ μέσα από έναν ψευτοδιδάσκαλο

Ήταν λίγο μετά την εποχή της Χούντας στην Ελλάδα (*1967-1974*) και συγκεκριμένα τον Σεπτέμβριο του 1979 που ακόμα ο κόσμος ήταν φοβισμένος. Τότε εργαζόμουν, νωρίς το πρωί στο Ταμείο Μηχανικών στην οδό Κολοκοτρώνη στην Αθήνα και αργότερα πήγαινα στο Νοσοκομείο Παίδων. Μια μέρα φεύγοντας από το Ταμείο των Μηχανικών, πέρασα από την εκκλησία του Άη Γιώργη στην πλατεία Καρίτση και όπως συνήθιζα άναψα ένα κερί ζητώντας ως

συνήθως από τον Θεό, πνευματική καθοδήγηση. Αφού άναψα το κερί βγήκα βιαστικός από την εκκλησία για να τρέξω να μην αργήσω στο Νοσοκομείο. Βγαίνοντας έπεσα πάνω σε κάποιον άνθρωπο που κρατούσε στα δύο χέρια του και διάβαζε ένα χαρτί. Το πλάι του ματιού μου έπεσε στο πάνω μέρος του χαρτιού που είχε μια φωτογραφία… μια γνωστή φωτογραφία… και χωρίς να το σκεφθώ πήγα να βουτήξω το χαρτί μέσα από τα χέρια του αγνώστου. Τι είναι αυτό; Του φώναξα σαν σε πανικό. Εκείνος τάχασε, κιτρίνισε και μου λέει φοβισμένος… δεν έκανα τίποτα, είμαι Χριστιανός και νομιμόφρονας. Άφησε το χαρτί μέσα από τα χέρια του και άρχισε έντρομος να τρέχει μακριά. Σήκωσα το χαρτί και είδα ότι ήταν μια πρόσκληση για μια διάλεξη. Την κοίταξα… ναι αυτός ήταν στη φωτογραφία… ήταν ο Baba Sawan. Το μυαλό μου έτρεξε λίγα χρόνια πίσω όταν ζούσε ο Π.Π. και κάποιος του είχε δώσει ένα βιβλίο.

Παρότι ο Π.Π. μας είχε πει να μην διαβάζουμε τυχαία βιβλία, αυτό όταν του το δώσανε, χωρίς να το ανοίξει, το έκλεισε μέσα στα δυο του χέρια και λέει του Κοσμά Π. που του έδωσε το βιβλίο: «*Αυτό να το διαβάσετε όλοι γιατί έχει μέσα ένα μεγάλο μυστικό – Τη Δύναμη της αγάπης ενός Διδασκάλου*». Ο Κοσμάς Π. από εκείνη την ημέρα, κάθε Τρίτη πριν αρχίσει η καθιερωμένη ομιλία του δασκάλου, μας διάβαζε από ένα κεφάλαιο αυτού του βιβλίου, που στην πρώτη του σελίδα είχε τη φωτογραφία ενός Ινδού, του Baba Sawan. Το διάβαζε τις Τρίτες μέχρι που το βιβλίο τελείωσε.

Εγώ ομολογώ πως ψιλοβαριόμουν αυτό το διάβασμα γιατί μου αρκούσαν αυτά που έλεγε ο Π.Π. και δεν έδινα πολύ σημασία σε κάτι που έγραφε σ' ένα βιβλίο κάποιος Ινδός. Εμείς είχαμε διδασκαλίες από μεγάλα πνεύματα αγίων στις συγκεντρώσεις μας και θα άκουγα τι λέει κάποιος γκουρουδάκος από τη μακρινή Ινδία; Όμως, να τώρα ένας μαθητής αυτού του γκουρουδάκου θα έδινε μια ομιλία, εκεί στην πλατεία Καρίτση στην Αίθουσα του Παρνασσού. Κάτι με έσπρωχνε να πάω να τον ακούσω και να τον γνωρίσω.

Την άλλη μέρα 7/9/79 έκλεισα το ιατρείο μου και πήγα στη διάλεξη. Οι ακροατές ήταν γύρω στους 30. Ομιλητής ήταν κάποιος που έλεγε ότι το όνομά του ήταν Divyananda και ότι ήταν διάδοχος ενός δασκάλου που λεγόταν Κιρπάλ. Τον κοίταζα όσο μιλούσε. Ήταν μαυριδερός και λίγο αντιπαθητικός. Μετά το τέλος μιας νερόβραστης ομιλίας του, έλαβε το λόγο μία κυρία πολύ σοβαρή αλλά και πολύ φιλική, η κυρία Εύη Καρατζά. Τα ζωηρά μαύρα μάτια της άστραφταν και έδιναν την εντύπωση ενός ειλικρινούς ανθρώπου και ότι αυτά που έλεγε ήταν ιδιαίτερα σημαντικά. Ζήτησε από τους ακροατές όποιος ήθελε να πάρει μύηση. Αυτό εγώ δεν το κατάλαβα. Τι σήμαινε μύηση; Γιατί έπρεπε κανείς να μυηθεί για να γνωρίσει τι; Εγώ γνώριζα ότι υπάρχουν πραγματικότητες πίσω από τις πέντε μας αισθήσεις και είχα από χρόνια προσωπι-

κές εμπειρίες. Τι να γνωρίσω παραπάνω; Έφυγα από τη διάλεξη προβληματισμένος.

Φεύγοντας η αδελφή της κυρίας Εύης, η κυρία Βικτώρια μοίραζε ένα έντυπο που μου έκανε εντύπωση! Μεταξύ άλλων έγραφε:

«Ένας ζωντανός Διδάσκαλος της Αλήθειας είναι
ένα με την Αλήθεια, έχει μέσα του την Αλήθεια
στην πληρότητά Της με την οποία συνεχίζει το έργο
της σωτηρίας που του έχει ανατεθεί.
Ο Διδάσκαλος της Αλήθειας είναι παντοτινά ο ίδιος.
Αυτός ούτε έρχεται ούτε φεύγει: Είναι η Άφθαρτη και Αιώνια
Αρχή της Ζωής που διαπερνά τα πάντα».

Την άλλη μέρα ο άνθρωπος αυτός, ο Divyananda θα μιλούσε στο Αθηναΐς ένα ξενοδοχείο στη λεωφόρο Κηφισίας στο Νο 99. Πήγα πάλι να τον ακούσω αλλά είχα σκοπό αυτή τη φορά όχι μόνο να τον ακούσω αλλά να ελέγξω αν ήταν πνευματικός άνθρωπος και βέβαια με τα “μέσα ελέγχου” που τότε διέθετα.

Άρχισε την ομιλία του. Είχε κάτι το προσποιητό και γλυκανάλατο που ξένιζε και δεν έπειθε. Συγκεντρώθηκα όπως ήξερα για να τον δω με τα μάτια της ψυχής μου και ω! του θαύματος, τον είδα ολόχρυσο και φωτεινό μ’ ένα τεράστιο φωτεινό στεφάνι αύρας γύρω από το κεφάλι του. Σε λίγο όλη η αίθουσα έγινε χρυσή σαν όλα να ήταν από ατόφιο χρυσάφι. Τέτοιο φως και τέτοια λάμψη δεν είχα ξαναδεί. Σύμφωνα με όσα γνώριζα μέχρι τότε, θαμπώθηκα και είπα ότι, αν δεν είναι αυτός ένας απεσταλμένος του Θεού τότε ποιος θα μπορούσε να είναι; Μετάνιωσα για τις αρνητικές σκέψεις που έκανα γι΄ αυτόν μέχρι τότε και σκέφθηκα ότι το κακό μυαλό μου, μού έπαιζε παιχνίδια και με έβαζε σε πειρασμούς και δοκιμασίες. Έτσι όταν μετά τη διάλεξη η κυρία Εύη Καρατζά ζήτησε «*όποιος θέλει να μυηθεί να γράψει το όνομά του σ΄ένα χαρτί*», εγώ έσπευσα να το γράψω πρώτος-πρώτος.

Πήρα μύηση με τα Πέντε Ιερά Ονόματα, όπως τα ξέρουμε, εγώ η γυναίκα μου, μία φίλη μας μικροβιολόγος και άλλα 5 άτομα, στο σπίτι των αδελφών Καρατζά στην οδό Λαμίας στους Αμπελόκηπους. Όμως… αλλοίμονο… όπως αποδείχθηκε όχι Τέλειος Διδάσκαλος και κληρονόμος του πνευματικού μανδύα του Κιρπάλ δεν ήταν αυτός ο θλιβερός ανθρωπάκος αλλά ούτε καν ένας συνεπής μαθητής του. Μετά από λίγο καιρό ανακάλυψα πως ήταν ένας επαγγελματίας ψευτοδιδάσκαλος, που ήταν μεν μαθητής του Διδασκάλου Κιρπάλ αλλά που δεν γνώριζε καλά ούτε τα στοιχειώδη από τις διδασκαλίες του Διδασκάλου του. Είχε αποκτήσει ορισμένα χαρίσματα και δυνάμεις κοντά στον Διδάσκαλό του αλλά μετά τη γήινη αποχώρηση του Διδασκάλου, πήρε την ατυχή απόφαση να το παίξει ο ίδιος Διδάσκαλος.

Μετά τη μύησή μου τα πράγματα εξελίχθηκαν ως εξής: Πήγαινα μία φορά την εβδομάδα στο σπίτι των αδελφών Καρατζά όπου η κυρία Εύη Καρατζά έκανε Σάτσανγκ στο όνομα του ψευτοδιδάσκαλου. Λίγο καιρό αργότερα ο Divyananda μας κάλεσε να επισκεφθούμε το Άσραμ του, που βρισκόταν στο χωριό Sandila στην περιοχή Utta Pradesh στην Ινδία. Πήγαμε συνολικά 8 άτομα. Εγώ η γυναίκα μου, οι αδελφές Καρατζά, ο Λουκάς Σερόγλου, η μικροβιολόγος Τίτα Σοφικίτου και ένα άλλο ζευγάρι. Μετά από ταλαιπωρίες φθάσαμε στο Άσραμ που ήταν ένα μεγάλο δωμάτιο δίπλα από το σπίτι του δασκάλου. Το βράδυ κοιμηθήκαμε όλοι μαζί στο πάτωμα ενώ δίπλα μας τα ποντίκια έστηναν χορό.

Τις επόμενες δύο ημέρες ο Divyananda είχε οργανώσει δύο εορταστικές εκδηλώσεις στις οποίες παραβρέθηκαν γύρω στα 300 άτομα από τις γύρω περιοχές. Την τρίτη και τελευταία μέρα της παραμονής μας, είχαμε καθίσει όλοι κάτω στο πάτωμα πάνω σε κάτι κουρελούδες και ο δάσκαλος μας μιλούσε για το πρόγραμμά του να αναπτύξει το Άσραμ για να δέχεται περισσότερο κόσμο και έμμεσα ζητούσε από εμάς κάποια οικονομική βοήθεια. Ξαφνικά εκείνη τη στιγμή μπαίνει στο δωμάτιο μια γυναίκα αλαλάζουσα, που κρατούσε ένα μικρό παιδί στα χέρια της και το αφήνει στα πόδια του δασκάλου. Το παιδί ήταν μελανό, με το σώμα του σε ακαμψία και σε έκταση όπως παριστάνεται το σώμα του Άγνωστου Στρατιώτη, στην πλατεία Συντάγματος στην Αθήνα. Τρεις γιατροί παρόντες, εγώ, η γυναίκα μου και η Τίτα Σοφικίτου η μικροβιολόγος, καταλάβαμε αμέσως ότι το παιδί βρισκόταν σε επιληπτική κρίση του τύπου grand mal και κινδύνευε από στιγμή σε στιγμή μελανό όπως ήταν, να πεθάνει, μη μπορώντας να ανασάνει, γιατί οι μύες του θώρακά του βρισκόταν σε μόνιμο σπασμό. Σ' αυτές τις περιπτώσεις μπορεί να γλυτώσεις ένα παιδί μόνο αν του δώσεις γενική νάρκωση και του χορηγήσεις οξυγόνο. Όμως ώ! του θαύματος μόλις ο Divyananda έσπρωξε το παιδί με τα χέρια του και το έδωσε πίσω στη μητέρα του, το παιδί άρχισε να κλαίει και να αναπνέει σημείο ότι είχε βγει από το status epilepticus όπως χαρακτηρίζεται ιατρικά αυτή η κατάσταση. Κοιταχτήκαμε οι τρεις γιατροί και νοερά συμφωνήσαμε ότι είχε γίνει ένα θαύμα.

Μετά από αυτό το ταξίδι ξαναεπισκεφθήκαμε το Άσραμ καθώς ο Divyananda ζήτησε να παντρέψει ο ίδιος έναν Έλληνα Σατσάνγκι μαθητή του Κιρπάλ, τον Λουκά Σερόγλου που διέμενε και εργαζόταν πολλά χρόνια στη Βιέννη με μια αγαπημένη Ινδή ανιψιά του την Rajni. Βρήκε ακόμα και ένα άλλο ζευγάρι Ελλήνων που ήθελε να κάνει ένα γάμο εξωτικό, παραμυθένιο, γιατί όπως είπαν έτσι είχαν ονειρευτεί το γάμο τους! Ο Λουκάς που ο Διδάσκαλος Κιρπάλ τού είχε αναθέσει να δίνει πληροφορίες στη Βιέννη σε όποιον ήθελε να γνωρίσει το Μονοπάτι, θεώρησε μεγάλη του τύχη να συγγενέψει με το νέο υποτιθέμενο Διδάσκαλο και δέχθηκε με μεγάλη προθυμία αυτό το γάμο με την ανιψιά του

υποτιθέμενου Διδασκάλου. Τώρα με ποια ιδιότητα ο Divyanada θα τους πάντρευε δεν μπόρεσα ποτέ να καταλάβω.

Ο γάμος έγινε από τον ίδιο τον Divyananda που έπαιξε το ρόλο του παπά και κουμπάρα ήταν η Εύη Καρατζά. Η πρώτη νύχτα του γάμου ήταν επεισοδιακή γιατί αφού οι νεόνυμφοι αποσύρθηκαν στα ιδιαίτερα, μετά από μία ώρα τους επισκέφθηκε στο δωμάτιό τους ο Divyananda και πληροφόρησε τους γαμπρούς πως σύμφωνα με τα τοπικά έθιμα θα έπρεπε το πρώτο βράδυ να κοιμηθεί ο ίδιος ο Divyananda με τις νύφες. Ο Λουκάς δέχθηκε, ο άλλος γαμπρός όμως ήταν ανένδοτος και σηκώθηκε την ίδια νύχτα και έφυγε.

Την άλλη μέρα φύγαμε όλοι, φαγωμένοι από τα κουνούπια που μας είχαν κυριολεκτικά ταλαιπωρήσει όλη τη νύχτα, καθώς λόγω ζέστης και των πεινασμένων ποντικών, κοιμηθήκαμε στο ύπαιθρο. Τον Divyananda όμως φαίνεται ότι δεν τον πείραξε η ζέστη και ήταν συνεπής προς τα τοπικά έθιμα. Την ώρα που η γυναίκα του Divyananda μας ξεπροβόδιζε, κρυφά-κρυφά έλεγε στον καθένα μας για τον άντρα της: «Soamiji no Master, Soamiji no Master».

Προβληματιστήκαμε κατά πόσον η γυναίκα του μπορεί να έλεγε την αλήθεια, ότι δηλαδή ο Divyananda δεν ήταν Διδάσκαλος αλλά γρήγορα την ξεχάσαμε. Δεν θέλαμε να δεχθούμε ότι είχαμε εξαπατηθεί, αν και είχαμε ήδη ορισμένες ενδείξεις.

Οι δύο ευτυχισμένοι γαμπροί μετά τον εξωτικό γάμο, ο Λουκάς αριστερά

Μετά το γάμο ο Λουκάς ήταν ο μόνος που έμεινε στο Άσραμ για 10 μέρες περίπου, προσπαθώντας να πείσει τη γυναίκα του ότι σαν σύζυγος, αυτή είχε και ορισμένες υποχρεώσεις. Μετά έφυγε και αυτός για τη Βιέννη ενώ ο δάσκαλος υποσχέθηκε ότι θα φρόντιζε με τον καλύτερο τρόπο τη γυναίκα του. Και φαίνεται ότι καθώς η νύφη ήταν μόλις 16 ετών και ανώριμη, την φρόντιζε ερωτικά και πριν και μετά το γάμο της. Έτσι μετά από 11 περίπου μήνες μάθαμε ότι η νεαρή κυρία Σερόγλου γέννησε ένα ωραιότατο και υγιέστατο μπέμπη. Όταν βάλαμε τις μέρες κάτω και τις μετρήσαμε μας φάνηκαν πολλές από την ημέρα που έφυγε ο Λουκάς από την Santila μέχρι τη γέννηση του παιδιού. Ήταν 298 ημέρες! Έψαξα τη διεθνή βιβλιογραφία και δεν αναφερόταν ποτέ και πουθενά να έχει γεννηθεί μωρό μετά από τόσες ημέρες. Ο Λουκάς με παρακάλεσε να πάω να δω πώς είναι το μωρό και εγώ δέχτηκα καθώς ήδη σκόπευα να πάω στο Άσραμ στην Santila γιατί μου είχε ζητήσει ο Divyananda να τον βοηθήσω να γράψει ένα βιβλίο και στη συνέχεια να το εκδώσω για λογαριασμό του στην Αθήνα.

Μετά από αυτά τα θλιβερά γεγονότα οι αδελφές Καρατζά με αηδία εγκατέλειψαν την εκπροσώπηση του Divyananda αλλά και η γυναίκα μου και οι άλλοι μυημένοι απ' αυτόν δεν ήθελαν να τον δουν στα μάτια τους. Για τρίτη φορά, μόνος μου σε αυτό το ταξίδι, πήγα στο Άσραμ και είδα τον μπέμπη να τον θηλάζει η μητέρα του και τον Divyananda να τον καμαρώνει σαν περήφανος μπαμπάς. Το μωρό ήταν μαύρο, κατράμι και έμοιαζε με τον Divyananda σαν να ήταν δύο σταγόνες νερό. Είχε ένα τεράστιο κεφάλι που αν του έβαζε κανείς ένα ψιλό μουστάκι θα είχε τη φυσιογνωμία του πατέρα του. Αυτό το μωρό που εξακολουθούσε ο Λουκάς για πολύ καιρό να νομίζει ότι είναι δικό του, το πλήρωσε, όπως λένε χρυσό, γιατί οι γονείς του ζητούσαν χρήματα που τόσο καιρό το τάιζαν και το φρόντιζαν ενώ εκείνος ήταν απών στην Ελλάδα!!

Ο Divyananda βιαζόταν να γράψουμε το βιβλίο για να το πλασάρει στην Ευρώπη. Όμως όταν άρχισε να μου υπαγορεύει το βιβλίο κατάλαβα ότι γράφαμε ψέματα. Σαν παράδειγμα δύο αγελάδες που είχε στο Άσραμ του, μου υπαγόρευσε να τις περιγράψω σαν δύο εργοστάσια γαλακτοκομικών προϊόντων. Κάτι δέντρα που ήταν εκεί κοντά και φαινόταν μεγάλης ηλικίας μου είπε ότι είναι δύο ετών και πως αυτό συνέβαινε γιατί ήταν κοντά στο Άσραμ που ήταν καθαγιασμένο και τα δέντρα κάθε χρόνο μεγάλωναν όσο άλλα δέντρα μέσα σε τρία χρόνια! Μετά από αυτά σηκώθηκα και έφυγα. Πριν να φύγω με κοίταγε ερευνητικά σαν κάτι να μου ζητούσε και τότε του έδωσα ένα κατοσταδόλαρο, Το πήρε ή μάλλον το ρούφηξε σαν να ήταν όχι ζητιάνος του δρόμου αλλά πεινασμένος ανθρωπάκος της γερμανικής κατοχής.

Φεύγοντας τον παρακάλεσα να βοηθήσει τον πατέρα μου που είχε καρκίνο

στα κόκκαλα και πονούσε. Μου είπε ότι θα έκανε ό,τι μπορούσε. Στο δρόμο που με πήγαινε στο αεροδρόμιο έκανε ένα θαύμα. Ένα λεωφορείο που ο οδηγός του είχε χάσει τον έλεγχο ερχόταν κατά πάνω μας. Όταν είχε φθάσει τα 5 μέτρα μπροστά μας, έκλεισα τα μάτια μου και είπα «τετέλεσται». Δεν ξέρω τι συνέβη και τα αυτοκίνητα δεν συγκρούστηκαν. Το γεγονός αυτό καθώς και το ότι από εκείνη ακριβώς τη στιγμή όπως μου είπε η μητέρα μου αργότερα, οι πόνοι του πατέρα μου εξαφανίστηκαν εντελώς μέχρι την ημέρα που πέθανε, ένα γεγονός που συνέβη μετά ένα χρόνο ακριβώς από την ημερομηνία που του είχα ζητήσει να τον βοηθήσει, με εντυπωσίασε. Επρόκειτο για έναν απατεώνα με μαγικές δυνάμεις!

Εγώ γύρισα στην Αθήνα και τα δύο αυτά γεγονότα με έκαναν να θέλω να του δώσω μια ακόμα ευκαιρία, αν και όλοι μου έλεγαν να μην τον εμπιστεύομαι μιας που και η γυναίκα του ακόμα μας έλεγε ότι δεν είναι δάσκαλος. Έτσι πήγα μαζί του σε μία περιοδεία του στην Ευρώπη. Δίπλα του είχε πάντα μια γαλανομάτα Γερμανίδα πολύ όμορφη κοπέλα που έδειχνε να είναι ερωτευμένη (!!) μαζί του. Σκεφτόμουν πώς είναι δυνατόν μια τόσο ωραία κοπέλα να είναι μαζί με έναν άνθρωπο που έμοιαζε σαν λαδωμένος ποντικός! Αλλά φαίνεται ότι όλα γίνονται!

Στο ταξίδι αυτό απογοητεύτηκα. Τον είδα να μπαίνει με αναίδεια σε ένα δωμάτιο που άλλαζαν ρούχα οι γυναίκες και το βράδυ να έχει δίπλα του την “ανιψιά” και μητέρα του έρωτά του, την Rajni την οποία είχε φέρει μαζί του από την Ινδία και να κάθετε σε ένα ντιβάνι και σαν τοκογλύφος να μετράει τα λεφτά που του είχε μαζέψει η Γερμανίδα μαθήτριά του, Julia Creutser.

Αυτή η μαθήτρια, μυημένη από τον Διδάσκαλο Κιρπάλ ήταν ένα ωραίο ξανθό κορίτσι με ωραιότατα γαλανά μάτια που αργότερα όταν τις εξέφρασα την αμφιβολία μου αν ο Divyananda ήταν ο πραγματικός διάδοχος του Κιρπάλ γιατί αυτά που έλεγε είχαν διαφορές από αυτά που έγραφε ο Διδάσκαλος στα βιβλία του, μου έγραψε από το Honnef της Γερμανίας στις 19.12.80 ότι και εκείνη την είχε φιλήσει ο Divyananada (*το πού δεν έλεγε*) και έδινε την πιο κάτω εξήγηση που την μεταφέρω αυτούσια όπως την έγραψε για να μη χάσει με τη μετάφραση το “μεγαλείο” της!

«This Master (Divyananda) seems to be even more merciful than previous Masters in the sense that he 'gives himself more' on the physical plane (I do not know whether you understand what I meant because these things are difficult to explain) that is he meets us so much on human level so that it is more easy for us to form a strong attachment to him and thus making better progress»!!

Η πιο πάνω δικαιολογία όπως την διαβάσατε, είναι παρόμοια με αυτή που λίγα χρόνια αργότερα έδινε και ο μουρντάρης Takar Singh σε ανάλογες πε-

ριπτώσεις και επίσης παρόμοια με αυτή που δίνουν ορισμένοι παπάδες όταν βάζουν κάτω από το ράσο τους τα αγοράκια ή τα κοριτσάκια, ανάλογα με την περίπτωση. Ότι αυτό που γίνεται είναι για το καλό τους και για να έχουν πνευματική εξέλιξη!!

Από εκείνη τη στιγμή που είδα το μάτι του Divyananda να γυαλίζει καθώς μέτραγε το "μεροκάματο", η σχέση μας άλλαξε και όταν τον ξαναείδα τελευταία φορά στο σπίτι των Καρατζά που είχε πάει με το έτσι θέλω, τον αντιμετώπισα σαν καραγκιοζοπαίκτη.

Μας έστειλε από τότε πολλά γράμματα με διάφορες δικαιολογίες αλλά κανείς μας δεν του έδινε πια καμία σημασία. Μας κάλεσε και στα εγκαίνια που έκανε σε ένα κέντρο διαλογισμού με την Γερμανίδα Creutser και ακόμα, μετά από πολλά χρόνια, μας ξανακάλεσε όταν έχρισε διάδοχό του… τον υποτιθέμενο γιο του Λουκά!

Οι αδελφές Καρατζά πικράθηκαν πολύ που είχαν δώσει πίστη σε έναν απατεώνα αλλά ομολογουμένως δεν έφταιγαν για τον εξής λόγο. Κάποτε, πήραν ειδοποίηση από την αντιπρόσωπο του Διδασκάλου Κιρπάλ στην Ευρώπη, την κυρία Bianca Fitting ότι πρόκειται να επισκεφθεί την Ιταλία και στη συνέχεια την Ελλάδα ο διάδοχος του Κιρπάλ. Οι αδελφές μη γνωρίζοντας έκαναν το παν για τιμήσουν τον καινούργιο Διδάσκαλο. Έφθασαν στο σημείο να πουλήσουν λίγα πράγματα αξίας που είχαν φέρει με κίνδυνο της ζωής τους από την Αίγυπτο από την οποία ξεριζώθηκαν, για να μπορέσουν να ανταποκριθούν στα έξοδα της επίσκεψής του. Πήγαν μάλιστα στη Ρώμη για να υποδεχθούν το νέο Διδάσκαλο. Όμως εκεί δεν βρήκαν κανέναν άλλο Σατσάνγκι να τον περιμένει γιατί εν τω μεταξύ είχαν όλοι ειδοποιηθεί ότι ο Διδάσκαλος ήταν κάλπικος. Κανείς δεν τις ειδοποίησε ούτε η κυρία Fitting ούτε κανείς άλλος. Έτσι οι αδελφές Καρατζά με τη μικρή πείρα που είχαν μέχρι τότε, τον καλοδέχτηκαν και οργάνωσαν στην Αθήνα τις διαλέξεις του και τις μυήσεις που έδωσε και για τις οποίες ήδη έγινε πιο πάνω λόγος.

Η σχέση μου με τις αδελφές Καρατζά

Μετά την περιπέτειά μας με τον ψευτοδιδάσκαλο η απόφαση των αδελφών Καρατζά να περιμένουν να έχουν Εσωτερική εμπειρία για το ποιος είναι ο διάδοχος του Διδασκάλου Κιρπάλ εδραιώθηκε στο μυαλό τους ακόμα περισσότερο. Εγώ από τότε συνήθιζα να πηγαίνω τα απογεύματα όταν δεν είχα και δεν είχαν και εκείνες δουλειά, στο σπίτι τους και να συζητάμε. Το τσάι και τα τσαπάτις που έφτιαχνε η Βικτώρια θυμάμαι να ήταν τόσο απολαυστικά που

από τότε άρχισα να παίρνω κιλά. Περνούσε ο καιρός όμως η αδράνεια και η έλλειψη κάποιου Διδασκάλου με στεναχωρούσε. Ήθελα να ψάξω για τον διάδοχο του Διδασκάλου Κιρπάλ, τον οποίο τόσο πολύ μου είχαν εκθειάσει οι δύο αδελφές.

Ένα πράγμα πάντως είναι γεγονός, ότι η εμπειρία μου με τον Divyananda, τον Divy όπως τον φώναζα στο τέλος, ήταν μια ευλογία για μένα. Πρώτον είχα γνωρίσει τις αδελφές Καρατζά που ήταν οι πρώτες μου δασκάλες και που ξεκόλλησαν το μυαλό μου από τα στενά περιθώρια της Χριστιανικής θρησκευτικής πίστης και που αυτά βέβαια ήταν προϋπόθεση για την κατοπινή πορεία μου στο Μονοπάτι των Αγίων. Δεύτερον, η γνωριμία και οι γκάφες μου με τον ψευτοδιδάσκαλο με έκαναν πολύ προσεκτικό και επιφυλακτικό για κάθε έναν που οι άνθρωποι ονόμαζαν πνευματικό δάσκαλο και ακολουθούσαν τη διδαχή του. Τρίτον αύξησε την επιθυμία μου να γνωρίσω τον Τέλειο Διδάσκαλο και προσδιόρισε τις μέχρι τότε γνώσεις και εμπειρίες μου στον πνευματικό δρόμο που δεν ήταν καλά-καλά ούτε καν στον Αστρικό κόσμο, ενώ εγώ νόμιζα ότι λίγο ακόμα και θα μιλούσα με τον Θεό.

Το έτος 1979 άκουσα για πρώτη φορά για κάποιον που έκανε θαύματα και έδινε στους μαθητές του ρολόγια που τα δημιουργούσε ο ίδιος από το τίποτα μέσα σε μία στιγμή, καθώς και για άλλα θαύματα που έκανε. Ήταν ο Σάι Μπάμπα. Αποφάσισα να πάω να ζητήσω πληροφορίες αρχικά για τον Σάι Μπάμπα στον οποίο είχε αφιερώσει ένα ένθετο δεκαεξασέλιδο, έγχρωμο και πανάκριβο εκείνη την εποχή, το Ιταλικό περιοδικό Europeo το οποίο είχε πέσει στα χέρια μου. Επίσης άκουσα και για μία ομάδα που συγκεντρωνόταν στην οδό Κανάρη στο Κολωνάκι με υπεύθυνο κάποιον οδοντίατρο και η οποία ομάδα ακολουθούσε ένα διάδοχο του Διδασκάλου Μπάμπα Σαουάν.

Συμβουλεύτηκα τις αδελφές Καρατζά και μου είπαν να μην πάω καθόλου στην ομάδα του Σάι Μπάμπα γιατί οι Τέλειοι Διδάσκαλοι δεν κάνουν θαύματα για επίδειξη αλλά αν ήθελα, να πήγαινα στην ομάδα που ακολουθούσε τον διάδοχο του Μπάμπα Σαουάν. Εγώ πήγα και στους δύο.

Πληροφορίες για τον Σάι Μπάμπα

Μου σύστησαν να πάω σ' ένα βιβλιοπωλείο στην οδό Σόλωνος στην Αθήνα που εξέδιδε βιβλία του Σάι Μπάμπα και όπου θα μπορούσα να πάρω πληροφορίες γι' αυτόν. Εκεί μου έδωσαν ένα τηλέφωνο για να συνεννοηθώ και μετά δυο μέρες, ένα Σάββατο απόγευμα, πήγα με τη γυναίκα μου στο σπίτι ενός ζευγαριού, μαθητών του Σάι Μπάμπα που βρισκόταν στο δρόμο που μετά την

Ερυθραία οδηγεί στη Νέα Μάκρη. Εκεί συναντήσαμε ένα πολύ συμπαθητικό ζευγάρι σε ένα απλό αρχοντικό και ευρύχωρο σπίτι. Επάνω σε ένα πιάνο βρισκόταν η φωτογραφία του Σάι Μπάμπα, που έδειχνε έναν πολύ αγνό άνθρωπο γύρω στα 40 με ένα πλούσιο φουντωτό μαλλί.

Καθίσαμε ίσως και περισσότερο από μία ώρα στο σπίτι αυτό και το ζευγάρι μας μίλησε για τον δάσκαλό του, για τα θαύματα που έκανε σε ορισμένους μαθητές του, για τη σκόνη άνθρακα που δημιουργούσε και την έδινε σαν πρασάντ και για άλλα πολλά. Τελευταία, η γυναίκα μας έδειξε ένα διαμαντένιο δαχτυλίδι που φορούσε και μας είπε ότι ήταν δώρο του Σάι Μπάμπα και πως το είχε δείξει στο κοσμηματοπωλείο Βουράκη και της είπαν ότι ήταν ένα διαμάντι σπάνιας καθαρότητας δεμένο σε χρυσό 20 καρατιών. Φύγαμε εντυπωσιασμένοι.

Πέρασαν δύο περίπου χρόνια από τότε που είχαμε πάει με τη γυναίκα μου στο σπίτι αυτού του ζευγαριού, όταν μια μέρα στην οδό Σταδίου συνάντησα το σύζυγο και τον είδα να φοράει το δαχτυλίδι της γυναίκας του. Αρχικά σκέφθηκα ότι πιθανόν ο Σάι Μπάμπα να είχε φτιάξει και σ' αυτόν ένα άλλο διαμαντένιο δαχτυλίδι. Μου είπε όμως ότι ήταν το ίδιο δαχτυλίδι της γυναίκας του που μόλις είχε πεθάνει από καρκίνο. Μου είπε ότι όταν η γυναίκα του αρρώστησε, πήγαν στον δάσκαλό τους για βοήθεια και εκείνος τους συνέστησε να ακολουθήσουν τις οδηγίες των γιατρών γιατί ο ίδιος δεν είχε δυνατότητα να μεταβάλει το κάρμα των ανθρώπων. Έτσι όταν πέθανε η γυναίκα του, εκείνος άρχισε να φοράει το δαχτυλίδι της. Βέβαια πολλοί λένε ότι ο Σάι Μπάμπα κάποτε ανέστησε ένα νεκρό αλλά απ' ό,τι ξέρουμε νεκρό μπορεί να αναστήσει μόνον κάποιος που είναι πάνω από τον Νόμο του Κάρμα και όχι τα αβατάρ, όπως έλεγε ότι ήταν (*αβατάρ*) ο Σάι Μπάμπα, που έχουν προέλευση το πολύ, από το Αιτιατό Επίπεδο. Πολλές φορές έλεγε ο Διδάσκαλος Κιρπάλ οι μαθητές πνευματικών δασκάλων από αγάπη για τον δάσκαλό τους, αφήνουν το νου τους να τους οδηγεί σε λάθος εμπειρίες, λάθος περιγραφές και λάθος συμπεράσματα. Ορισμένα αβατάρ έχουν τη δυνατότητα να χρησιμοποιούν Αστρικές δυνάμεις και να επιδρούν στην ύλη του Φυσικού Επιπέδου και έτσι να επιτελούν θαύματα. Τέτοιες δυνάμεις είχε και ο Σάι Μπάμπα. Βέβαια δεν ξεχνάμε ότι η άσκηση Αστρικών δυνάμεων για να υπάρξει κάποιο καλό ή κακό αποτέλεσμα στο Υλικό Επίπεδο ονομάζεται μαγεία αλλά ορισμένες φορές μπορεί να υπάρχει άνωθεν Εντολή για να χρησιμοποιήσει κανείς τέτοιες δυνάμεις. Αυτό όμως είναι ένα άλλο κεφάλαιο που δεν χρειάζεται να αναλυθεί εδώ.

Τώρα έρχεται στο μυαλό μου και μια άλλη ιστορία με τον Σάι Μπάμπα. Ο γιος μιας πολύ φιλικής μου οικογένειας, πρωταθλητής στο δέκαθλο, σε κάτι αγώνες στο Μόναχο γνώρισε κάτι νέους που ήταν μαθητές του Σάι Μπάμπα. Εντυπωσιάστηκε από αυτά που του είπαν και καθώς σαν Ελληνοαμερικανός

επιχειρηματίας ο πατέρας του, είχε οικονομική άνεση, ο Τόνυ πήγε στην Ινδία και τον συνάντησε. Έμεινε ένα μήνα περίπου στο Άσραμ του Σάι Μπάμπα και όταν γύρισε, με πήρε ανήσυχος τηλέφωνο ο πατέρας του και μου λέει «*Εσύ που ξέρεις από Ινδία, μήπως ο Τόνυ έμπλεξε με τίποτα χασίσια γιατί από την ημέρα που ήρθε εδώ δεν τρώει κρέας και διαρκώς επαναλαμβάνει τα λόγια "Δόξα τω Θεώ"*». Όταν μου είπε ότι είχε πάει στο Άσραμ του Σάι Μπάμπα τον καθησύχασα. Στη συνέχεια μου λέει ο φίλος μου, ότι ο Τόνυ θέλει να ξαναπάει στην Ινδία και προτρέπει και τη μητέρα του να πάει μαζί του. Τι να κάνω; «*Άσε την να πάει μαζί του, για να διαπιστώσει και αυτή το τι συμβαίνει και έτσι να ησυχάσεις και εσύ*» του είπα. Έτσι και έγινε και μητέρα και γιος πήγαν μαζί για 20 ημέρες στην Ινδία, στο Άσραμ του Σάι Μπάμπα.

Όταν γύρισαν από την Ινδία μητέρα και γιος, μας κάλεσαν με τη γυναίκα μου να πάμε ένα βράδυ στο σπίτι τους για μια μακαρονάδα. Εκεί συναντήσαμε και άλλα τρία άτομα που είχαν γνωρίσει στο Άσραμ, ο Τόνυ και η Ζωή η μητέρα του και γύρισαν μαζί στην Αθήνα με την ίδια πτήση. Ήταν ένα ζευγάρι και η αδελφή της γυναίκας, που ήταν από χρόνια μαθητές του Σάι Μπάμπα. Αφού μιλήσαμε για διάφορα θέματα, ρώτησα την αδελφή της γυναίκας αν το δαχτυλίδι που φορούσε ήταν δώρο του Σάι Μπάμπα. Αυτό, γιατί μπορούσα από το χρώμα μιας πράσινης πέτρας που είχαν συνήθως τα δαχτυλίδια που έφτιαχνε ο Σάι Μπάμπα και από την Ανατολική τεχνοτροπία τους, να ξεχωρίζω τα δαχτυλίδια που δημιουργούσε αυτός ο άνθρωπος. Η γυναίκα μου το επιβεβαίωσε και μου είπε ότι και το ρολόι που φορούσε το είχε δημιουργήσει κάποτε ο Σάι Μπάμπα και της το είχε δωρίσει. Μου είπε ακόμα ότι της είχε δημιουργήσει και χαρίσει μετά από χρόνια και ένα δεύτερο ρολόι αλλά εκείνη προτιμούσε να φοράει το πρώτο. Μου είπε ακόμα και την εξής ιστορία: Μετά 2-3 χρόνια από τότε που μου δημιούργησε το πρώτο ρολόι ο Σάι Μπάμπα, αυτό το ρολόι σταμάτησε να δουλεύει. Σκέφθηκα να πάω στον Γερμανό για να αλλάξω μπαταρία. Στο δρόμο όμως είπα: «*Αν ανοίξουν το ρολόι και δουν μέσα ότι κάτι δεν υπάρχει τι θα κάνω;*». Έτσι, μου είπε, αποφάσισα να μην του αλλάξω μπαταρία και γύρισα σπίτι μου. Με το που γύρισα στο σπίτι το ρολόι αυτό είδα με έκπληξή μου να λειτουργεί κανονικά, πολλά χρόνια τώρα, χωρίς να του έχω αλλάξει μπαταρία και ακόμα και τώρα δεν ξέρω αν έχει καν μπαταρία. Κοίταξα το ρολόι τι μάρκα ήταν και αντί για μάρκα είχε ένα λωτό ζωγραφισμένο στο καντράν. Εντυπωσιάστηκα από αυτές τις ιστορίες του Σάι Μπάμπα αλλά δεν ξεχνούσα ότι και στο παρελθόν, κοντά στον Π.Π. είχα δει πράγματα που τα θεωρούσα, θαύματα. Εγώ όμως αναζητούσα κάτι τελείως διαφορετικό.

Το Μονοπάτι της Ντέρα Μπεάς

Μετά την εμπειρία μου με την ομάδα του Σάι Μπάμπα που με εντυπωσίασε, οι αδελφές Καρατζά με επιμονή με απέτρεψαν να δώσω συνέχεια και άρχισα να πηγαίνω στις συγκεντρώσεις της Ράντα Σοάμι, ενός μονοπατιού Σαντ Ματ που είχε τις ρίζες της στον Διδάσκαλο Μπάμπα Σαουάν, με διάδοχό του τον Τσάραν Σινγκ και με δρόμο παράλληλο με την ομάδα του Διδασκάλου Κιρπάλ που είχαν ακολουθήσει οι δύο αδελφές. Το περιβάλλον μου άρεσε και οι διδασκαλίες με γοήτευαν. Άρχισα να πηγαίνω στο εκεί Σάτσανγκ που υπεύθυνός του τότε ήταν ένας οδοντίατρος και το Κέντρο στην οδό Κανάρη, στο Κολωνάκι. Είχα μια συνέντευξη μαζί του και τον ρώτησα για τι σχέση που μπορεί να υπήρχε μεταξύ του Διδασκάλου του και του Διδασκάλου Κιρπάλ. Μου απάντησε ευγενικά ότι μπορούν να υπάρξουν δύο Διδάσκαλοι συγχρόνως, την ίδια εποχή και άφησε να εννοηθεί πως και ο Κιρπάλ ήταν ένας καλός Διδάσκαλος αλλά ότι ο δικός του ο Τσάραν Σινγκ ήταν καλύτερος!!

Τρεις μήνες αργότερα και συγκεκριμένα την περίοδο των Χριστουγέννων ζήτησα να μου υποδείξουν πώς θα μπορούσα να συναντήσω στην Ινδία τον Διδάσκαλο Τσάραν Σινγκ. Μου είπαν ότι αυτό ήταν αδύνατο γιατί την περίοδο των Χριστουγέννων πηγαίνει πολύς κόσμος στην Ντέρα Μπεάς όπου κατοικούσε ο Διδάσκαλος Τσάραν Σινγκ και δεν υπήρχε χώρος για αναζητητές. Εκτός, μου είπαν αν προηγούμενα είχα πάρει μύηση. Τότε θα μπορούσα να τον επισκεφθώ. Αυτή την προϋπόθεση την θεώρησα εκβιαστική και όχι σύμφωνη με τα διδάγματα του Κιρπάλ όπως τα είχα διαβάσει. Απογοητεύτηκα και από τότε δεν ξαναπήγα σ’ αυτή την ομάδα.

Ακολούθησαν οι πληροφορίες που πήρα από τα βιβλία που αγόρασα στην Νέα Υόρκη και οι σκέψεις περί διαδόχων των μεγάλων Διδασκάλων που έκανα. Το αποτέλεσμα ήταν τα βήματά μου να με οδηγήσουν στα Ιερά Πόδια του Διδασκάλου Ντάρσαν Σινγκ.

Ήταν το φθινόπωρο του 1982 που έτυχε να βρίσκομαι με τη γυναίκα μου στη Νέα Υόρκη όπου περπατώντας μια μέρα στην Τρίτη λεωφόρο ανακάλυψα ένα τεράστιο βιβλιοπωλείο, που στο τμήμα “Θρησκείες” βρήκα βιβλία του Σαντ Ματ. Καθώς τα ξεφύλλιζα, σε ένα απ’ αυτά, τυχαία, διάβασα πως σε ένα ποσοστό 60% οι Σικχ Διδάσκαλοι ήταν παιδιά ή εγγόνια προηγούμενων Διδασκάλων και εξηγούσαν το λόγο της μεταξύ τους συγγένειας. Αγόρασα μερικά σχετικά βιβλία και όταν επέστρεψα στην Αθήνα τα διάβασα με πολύ μεγάλη προσοχή. Έτσι όταν έμαθα ότι ο Διδάσκαλος Κιρπάλ που ήταν Σικχ είχε ένα γιο που διέμενε σε ένα Άσραμ στο Δελχί, του έγραψα και αυτός με έκανε αμέσως δεκτό να τον επισκεφθώ και να έχω μία συζήτηση μαζί του.

Εκείνη την εποχή υπήρχαν τρία αδέλφια που διέμεναν στην Νέα Υόρκη, οι αδελφοί Nicholson, που ήταν μυημένοι το 1970 από τον Διδάσκαλο Κιρπάλ. Ο ένας από αυτούς, ο James ήταν πολύ δραστήριος και κρατούσε επαφή με τις αδελφές Καρατζά που τις είχε γνωρίσει στο Σαουάν Άσραμ και τις τροφοδοτούσε με βιβλία και πληροφορίες σχετικά με όσα μεσολάβησαν μετά την αποχώρηση του Διδασκάλου Κιρπάλ. Οι αδελφοί αυτοί ακολούθησαν τον Διδάσκαλο Ντάρσαν από τη στιγμή που τον συνάντησαν στην Νέα Υόρκη και συνιστούσαν και στις κοπέλες να πάνε να τον γνωρίσουν. Οι αδελφές σταθερές στην απόφασή τους να μην τολμήσουν άλλη προσέγγιση Διδασκάλου πριν να έχουν κάποια Εσωτερική υπόδειξη, δίσταζαν.

Κάποτε ο James Nicholson έστειλε στις αδελφές ένα βιβλίο του Διδασκάλου Ντάρσαν το Spiritual Awakening που μόλις είχε κυκλοφορήσει. Εκείνες δεν θέλησαν καν να το διαβάσουν για να μην παρασυρθούν και το έδωσαν σε μένα που το διάβασα μέσα σε τρεις μέρες δυο φορές.

Μετά την απάντηση του Διδασκάλου Ντάρσαν, ότι με περίμενε στο Δελχί και αφού διάβασα και το βιβλίο του που με συγκλόνισε, αποφάσισα το ταχύτερο δυνατόν να πάω να τον συναντήσω. Σε 10 μέρες ήμουν εκεί μπροστά του.

SAWAN KIRPAL
RUHANI MISSION
KIRPAL ASHRAM
VIJAY NAGAR
DELHI 110009

October 22, 1982

Dr.Gabriel Simonetos,
Kolokotroni 28,
Filothei, Athens
Greece

Dear friend,

Thank you for your esteemed letter of post dated October 13, 1982 inquiring about the presence of Beloved Master Darshan Singh in the Ashram during Christmas.

Kindly be informed that the Great Master shall be at the headquarters from December 25 to January 6, 1983. You are welcome to visit here during these days if it suits your convenience. However you are requested to please confirm your schedule of arrival before hand by intimating the exact date, flight number, etc. together with a small size photo so that necessary arrangements for your picking up from the local air port could be made on time.

You are also requested to kindly send us more details about yourself as to whether you have been blessed with the boon of initiation so far or not etc.

With kind regards and blessings from the Master.

Yours sincerely,

(J.M.Sethi)
Secretary

Η πρώτη επιστολή πρόσκληση που έλαβα από τον Διδάσκαλο Ντάρσαν

Η πρώτη συνάντηση με τον Διδάσκαλο Ντάρσαν

Όταν έφθασα στο Κιρπάλ Άσραμ τον Δεκέμβριο του 1982, με οδήγησαν στο σπίτι του Διδασκάλου. Εκείνη την εποχή όλο κι' όλο το Άσραμ ήταν το σπίτι του Διδασκάλου και ορισμένοι άλλοι χώροι, εκεί που είναι σήμερα η μικρή κουζίνα του Άσραμ και ακόμα υπήρχαν και μερικά δωμάτια-γραφεία, που ήταν απέναντι από τη σημερινή μεγάλη κουζίνα του Άσραμ. Υπήρχε ακόμα μια χτιστή εξέδρα απ' όπου μιλούσε ο Διδάσκαλος. Η εξέδρα αυτή υπάρχει μέχρι σήμερα και είναι μπρος από το γειτονικό εργοστάσιο που είναι στη βορινή πλευρά του Άσραμ.

Εκεί που είναι σήμερα το σπίτι του σημερινού Διδασκάλου, παλαιά, υπήρχε μια πολεμίστρα, υπόλειμμα των αγγλικών εγκαταστάσεων καθώς ο χώρος του Άσραμ χρησίμευε σαν στρατόπεδο των Άγγλων. Υπήρχε ακόμα στη αυλή ένας χώρος που φιλοξενούσε μια μεγάλη ηλεκτρογεννήτρια. Το τότε σπίτι του Διδασκάλου που σήμερα το ονομάζουμε Glass House αποτελούταν από τρία μικρά δωμάτια και ένα χώρο σαν αίθουσα αναμονής στο οποίο περίμεναν αυτοί που ήθελαν να δουν τον Διδάσκαλο. Σ' αυτό το δωμάτιο καθόταν ο Διδάσκαλος όταν πήγα να τον συναντήσω και φρόντιζε την αλληλογραφία του με το γραμματέα του, τον κύριο Sethi καθισμένο δίπλα του.

Μόλις μπήκα μέσα ο Διδάσκαλος σηκώθηκε, με αγκάλιασε και μου είπε αν επειγόμουν να του πω κάτι. Όταν του είπα όχι, με έβαλε και κάθισα σ' έναν καναπέ πολύ κοντά του και μου είπε να περιμένω να τελειώσει την αλληλογραφία του. Κάθισα βυθισμένος σε σκέψεις. Το πρώτο που σκέφθηκα ήταν το πώς είναι δυνατόν αυτός ο μικροκαμωμένος άνθρωπος, να είναι παιδί του Κιρπάλ, που όπως έλεγαν οι αδελφές αλλά και όπως επανειλημμένα είχα ακούσει, ήταν μεγάλος, σαν πραγματικό λιοντάρι; Με το που έκανα αυτές τις σκέψεις, ο Διδάσκαλος μισοκατέβασε τα γυαλιά του και μου είπε: «*Γιατί απορείς αυτό συμβαίνει είναι κάτι συνηθισμένο*». Σκέφθηκα πως ίσως δεν κατάλαβα καλά αλλά καθώς συνέχιζα να κάνω και άλλες σκέψεις, ο Διδάσκαλος μισοκατέβαζε κάθε φορά τα γυαλιά του και έδινε απαντήσεις στις σκέψεις μου. Αυτό συνέβη πολλές φορές μέχρι που κατάλαβα ότι μπορεί ο Διδάσκαλος να υπαγόρευε στον κύριο Sethi απαντήσεις στα γράμματα που είχε λάβει αλλά συγχρόνως αντιλαμβανόταν και τις σκέψεις μου και μου τις απαντούσε.

Σκέφθηκα ακόμη το πόσο ζεστά με δέχθηκε αυτός ο Διδάσκαλος ενώ ο άλλος ο Τσάραν Σινγκ ζητούσε σαν προϋπόθεση να έχω μυηθεί από εκείνον!

Όταν τελείωσε την αλληλογραφία του ο Διδάσκαλος, με πλησίασε με διπλωμένα τα χέρια και μου είπε ότι την επόμενη μέρα θα μπορούσαμε να έχουμε

μαζί μια μακρά συζήτηση.

Έφυγα από το σπίτι του Διδασκάλου κλαίγοντας γοερά και ακατάπαυστα. Έκλαιγα σαν μικροπαίδι από ευτυχία γιατί κατάλαβα ότι οι αναζητήσεις μου επί 20 και πλέον χρόνια είχαν ολοκληρωθεί. Δεν θα έτρεχα πια σε όλα τα μήκη και πλάτη του κόσμου για να βρω τον δάσκαλό μου. Όλα είχαν τελειώσει και το μαρτύριο της εγκατάλειψης που με βασάνιζε χρόνια μετά το θάνατο του Π.Π. είχε τελειώσει. Μια καινούργια μέρα θα ανέτειλε! Όμως είχα ορισμένα ερωτήματα που με βασάνιζαν και γι' αυτά ντρεπόμουν να ρωτήσω τον Διδάσκαλο. Όμως, καθώς αργότερα περιφερόμουν στο χώρο του Άσραμ με πλησίασε ένας νεαρός πολύ όμορφος κατάλευκος Ινδός. Ήταν ο Arran Steffens. «*Γιατί κλαις;*» με ρώτησε, δεν ξέρω του απάντησα. Σε μάλωσε ο Διδάσκαλος με ρώτησε γελώντας. Όχι του απάντησα. Κλαίω από ευτυχία. «*Τώρα που συνάντησες τον Διδάσκαλο θα κλαις μόνιμα από ευτυχία*» μου είπε προφητικά. Από που είσαι με ρώτησε. Από την Ελλάδα απάντησα. Αυτές οι κυρίες που έφυγαν από το Μονοπάτι που βρίσκονται τώρα με ξαναρώτησε; Του είπα ότι ποτέ δεν έφυγαν από το Μονοπάτι και πως παραμένουν πιστές στον Διδάσκαλό τους τον Κιρπάλ. Αυτόν τον ψευτοδιδάσκαλο που συνάντησαν τον εγκατέλειψαν αμέσως όταν κατάλαβαν ότι αυτός που ακολούθησαν δεν ήταν ο guru. Τότε γιατί δεν ήρθαν να ζητήσουν συγνώμη από τον ζώντα Διδάσκαλο, με ρώτησε ο Arran; Αυτό που έκαναν ονομάζεται πνευματική πορνεία, συμπλήρωσε. Έπρεπε να έρθουν να πέσουν στα Πόδια του Διδασκάλου και να ζητήσουν συγνώμη, έστω και αν ακούσια ακολούθησαν άλλο δάσκαλο. Είναι παράδοση αυτό να γίνεται στην Ινδία, ακόμα και με τους απλούς δασκάλους. Ο Διδάσκαλος δεν ζητάει δικαιολογίες, αγκαλιάζει αμέσως τον μαθητή του και τον παρηγορεί λέγοντάς του ότι το να υπηρετήσει κάποιος έναν άλλο Διδάσκαλο ίσως είναι και στο κάρμα του. Αλλά οι γυναίκες αυτές δυστυχώς δεν το έκαναν. Του είπα ότι αυτό δεν το έκαναν γιατί δεν το ήξεραν και πως θα τους το διαβιβάσω και είμαι σίγουρος ότι θα κάνουν ό,τι χρειάζεται.

Ρώτησα ακόμα τον Arran τρία πράγματα. Αν ένας Διδάσκαλος είναι δυνατό να ζητήσει συγνώμη από κάποιον άνθρωπο και αν ένας νέος Διδάσκαλος μπορεί να μην είναι μυημένος από τον προηγούμενο αλλά από τον προ προηγούμενο Διδάσκαλο. Η πρώτη ερώτηση έγινε γιατί ο υπεύθυνος της ομάδας του Τσάραν Σινγκ μου είχε πει ότι ο Διδάσκαλος Κιρπάλ είχε μιλήσει υποτιμητικά για τον Τσάραν και ότι εκείνος που ήταν δικηγόρος τον μήνυσε. Ο Διδάσκαλος Κιρπάλ προκειμένου να μη γίνει δικαστήριο του ζήτησε συγνώμη. Ρώτησα τον Arran αν πραγματικά ο Διδάσκαλος Κιρπάλ είχε προσβάλλει τον Τσάραν Σινγκ και αυτός μου απάντησε ότι ο Διδάσκαλος Κιρπάλ είχε πει πως στην Ντέρα Μπεάς μετά το θάνατο του Μπάμπα Σαουάν δεν υπήρχε πνευματικότητα. Αυτό το πήρε προσωπικά ο Τσάραν Σινγκ και δημιουργήθηκε το πρόβλημα. Αλλά

και από τη ζωή των 10 Γκουρού υπάρχουν παραδείγματα όπως η περίπτωση, που κάποιος αμφισβήτησε και κλώτσησε ένα Διδάσκαλο και κάνοντάς το αυτό, στραμπούληξε το δάκτυλο του ποδιού του και τότε ο Διδάσκαλος του ζήτησε συγνώμη που έγινε αιτία ο άνθρωπος αυτός να πονέσει. Επίσης μου ανέφερε παραδείγματα, πάλι από τη ζωή των 10 Γκουρού που ορισμένοι Διδάσκαλοι είχαν μυηθεί από τον προ-προηγούμενο Διδάσκαλο. Τέλος τον ρώτησα αν ήταν αυτός που είχε υποδείξει αρχικά σαν διάδοχο του Διδασκάλου Κιρπάλ τον Ajaib Singh και όταν μου το επιβεβαίωσε τον ρώτησα πώς και έγινε αυτό; Μου είπε πολλά που συνοψίζονται στο ότι μετά τον φυσικό θάνατο του Διδασκάλου Κιρπάλ τον είδε στο διαλογισμό του και από τη χαρά του δεν επαναλάμβανε τα 5 ονόματα αλλά μόνο το ένα και έτσι πήρε ένα παραπλανητικό μήνυμα. Αργότερα που επαναλάμβανε κανονικά τα 5 ονόματα είχε την αληθινή πληροφόρηση.

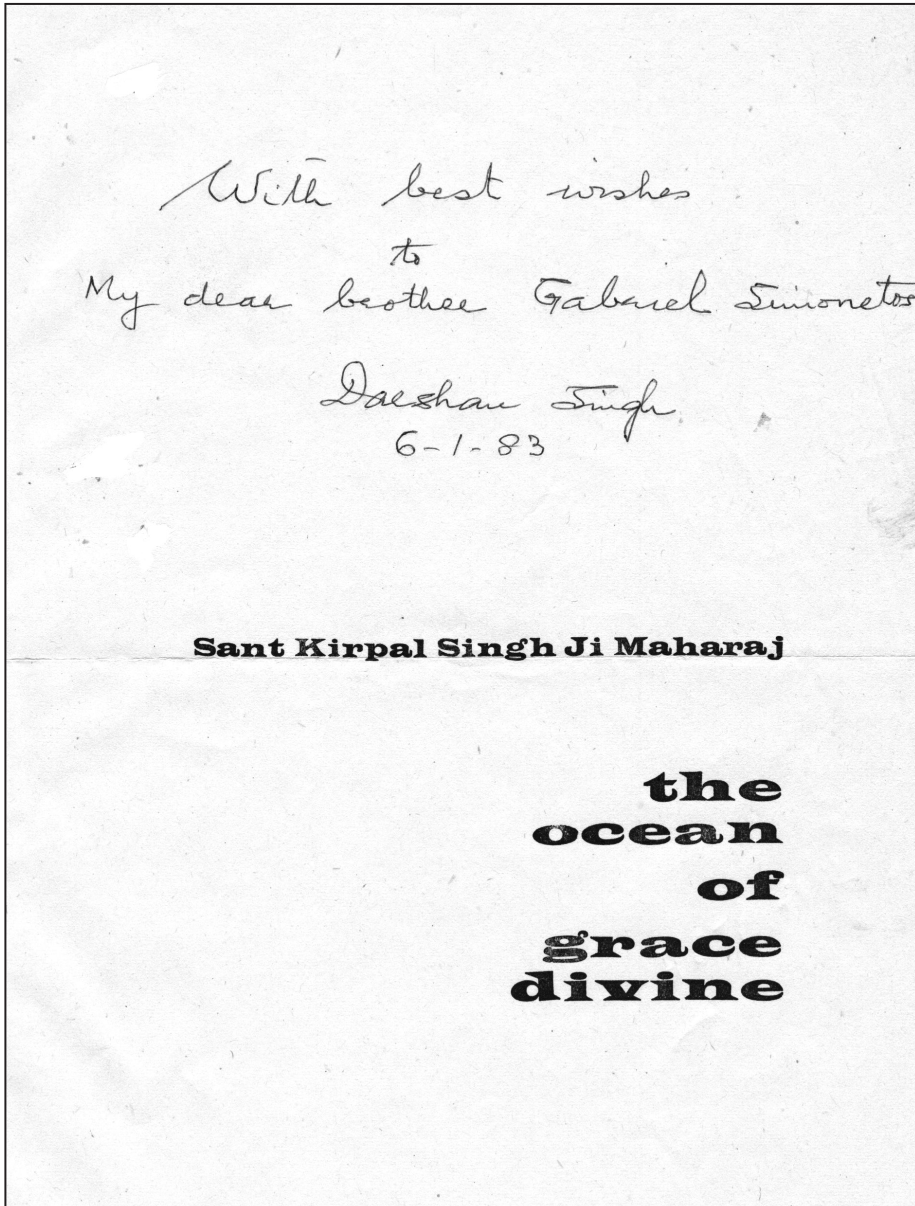
Τέλος του ζήτησα να μου εξηγήσει τα πιο κάτω λόγια του Διδασκάλου Κιρπάλ: «*Whoever may come up in the future I tell you most definitely that he will not be a member of my family*». Ο Arran γέλασε και μου είπε ότι η οικογένεια του κάθε Διδασκάλου δεν είναι οι φυσικοί συγγενείς του αλλά είναι αυτοί που ο ίδιος έχει μυήσει. Αυτούς ονομάζει και θεωρεί οικογένεια και συγγενείς του. Η οικογένεια ενός Διδασκάλου στη γη υπάρχει για λίγα χρόνια, η πραγματική του οικογένεια παραμένει μαζί του για αιώνες, μέχρι που όλα τα μέλη της να φθάσουν στην Θέωση. Ο Διδάσκαλος Ντάρσαν ήταν μυημένος από τον Μπάμπα Σαουάν και αυτός ήταν ο πνευματικός του πατέρας.

Εκείνη τη χρονιά ο χειμώνας ήταν πολύ βαρύς και δωμάτια για επισκέπτες δεν υπήρχαν ή δεν ήταν διαθέσιμα. Έτσι μου έδωσαν μια βαριά κουβέρτα και μου είπαν ότι μπορούσα να κοιμηθώ οπουδήποτε αλλά καλύτερα θα ήταν να κοιμηθώ στο παλιό αγγλικό φυλάκιο έστω και αν δεν είχε πόρτες και παράθυρα. Έτσι και έκανα. Θυμάμαι ότι το βράδυ ο αέρας σφύριζε μέσα από τις πολεμίστρες και ότι κοιμήθηκα με τα ρούχα μου, με το παλτό μου, με γάντια και καπέλο. Το πρωί που ξύπνησα ήμουν κοκκαλωμένος και δεν μπορούσα να λυγίσω τις αρθρώσεις μου. Όμως… άξιζε τον κόπο! Κοιμήθηκα στο Άσραμ του Διδασκάλου, που πόσοι άλλοι θα ήθελαν να είναι στη θέση μου.

Η συνάντηση και η συζήτησή μου με τον Arran με ανακούφισε και με βοήθησε. Μετά μια δυο μέρες τον Δεκέμβριο του 1982, πήρα μύηση και είχα αμέσως οπτική εμπειρία. Δεν μου ήταν δύσκολο γιατί κοντά στον πρώτο μου δάσκαλο τον Π.Π. είχα καθημερινές οπτικές εμπειρίες με ανοιχτά μάτια. Δεν είχα όμως Ήχο. Μετά το τέλος της μύησης, όσοι δεν είχαμε οπτικές και ακουστικές εμπειρίες ο Διδάσκαλος μας άγγιξε στο μέτωπο και μας έβαλε σε διαλογισμό ξανά και ξανά. Μετά από 6 ώρες διαλογισμού άκουσα εκκωφαντικό ήχο από καμπάνες. Ομολογώ πως από τότε δεν κάθισα ποτέ τόσες πολλές ώρες σε

διαλογισμό μέσα σε μια μέρα.

‘Όταν γύρισα στην Αθήνα μίλησα με τις αδελφές Καρατζά αλλά εκείνες μου επανέλαβαν ότι θα ακολουθούσαν κάποιον μόνον εάν είχαν Εσωτερική καθοδήγηση και πως τα λόγια του Arran Steffens ήταν απ’ το μυαλό του.

Ένα βιβλίο, ένα από τα πρώτα Πρασάντ που πήρα από τον Διδάσκαλο Ντάρσαν

Στα Πόδια του Διδασκάλου Ντάρσαν

Μετά τη μύησή μου άρχισα να κάνω συστηματικά διαλογισμό και να επισκέπτομαι το Άσραμ κάθε Χριστούγεννα. Στις 3 Ιανουαρίου του 1986, ακριβώς τρία χρόνια μετά τη μύησή μου, καθόμαστε μία ομάδα μαθητών στο Glass House κάτω από το Χριστουγεννιάτικο δέντρο και μας μιλούσε ο Διδάσκαλος για διάφορα θέματα. Κατά διαστήματα εμείς τραγουδούσαμε εορταστικά τραγούδια ο καθένας από τον τόπο του. Εγώ από το 1982 μέχρι τότε, ήμουν ο μοναδικός Έλληνας μαθητής και παρέμεινα ο μόνος για αρκετά χρόνια ακόμα.

Κάποια στιγμή που επικράτησε ησυχία στο δωμάτιο, παρακάλεσα τον Διδάσκαλο Ντάρσαν να μας πει μια άγνωστη μέχρι τότε ιστορία που να την είχε ζήσει με τον Διδάσκαλο Κιρπάλ. Πράγματι μας είπε την ιστορία με τα φύλλα του δέντρου που είχε κόψει ώστε με αυτά η μητέρα του να σερβίρει το φαγητό. Η ιστορία αυτή από τότε έγινε ευρέως γνωστή.

Μετά από λίγο επικράτησε ησυχία γιατί ο Διδάσκαλος είχε κλείσει τα μάτια του σαν να μας έλεγε να κάνουμε ησυχία. Εγώ καθόμουν πολύ κοντά του, δίπλα του, στο αριστερό μέρος του. Για μια στιγμή, γύρισε και με κοίταξε παρατεταμένα μέσα στα μάτια και μετά λίγα δευτερόλεπτα σιωπής, μου είπε ότι θα έπρεπε να μεταφέρω το μήνυμα των Διδασκάλων στην Ελλάδα και πως αυτό ήταν ένα έργο που θα έπρεπε να το βάλω άμεσα σε προτεραιότητα. Ανάμεσα στους παρευρισκόμενους ήταν ο Jay Linksman, γραμματέας του Διδασκάλου στις ΗΠΑ, ο Γερμανός Hilmar και η σύζυγος του Briggita Bohm, που ήταν "Γενική Αντιπρόσωπος για την Ευρώπη" (*είχε πεθάνει η κυρία Fittinng*), η βοηθός γραμματέας της κυρίας της Bohm η Helga Kammerl, η κυρία Angela Seiler Αντιπρόσωπος για την Ελβετία, ο Vinod Sena υπεύθυνος για την έκδοση του περιοδικού Σατ Σαντές στην Ινδία, ο Herbert Wasenegger αντιπρόσωπος για την Αυστρία, ο Betta Mouangue Joseph για την Γαλλία, ο Albert Stein από το Σικάγο και αυτός αργότερα υπεύθυνος για τις εκδόσεις του Sat Sandesh στην Αμερική, ο Billy Suster από το Linz της Αυστρίας και ορισμένοι άλλοι από διάφορα κράτη που δεν τους θυμάμαι ούτε αυτούς ούτε τα ονόματά τους. Μεταξύ αυτών ήταν και ένας Αντιπρόσωπος των Διδασκάλων από την Αυστραλία που είχε έρωτα με τις φωτογραφίες και τη λήψη ταινιών με κινηματογραφική μηχανή 6 mm. Πολλές από τις λήψεις που έκανε τα χρόνια αυτά, χρησιμοποιήθηκαν αργότερα για τα video της Αποστολής που κυκλοφορούν ακόμα και σήμερα σε DVD.

Μόλις τελείωσε αυτή η Χριστουγεννιάτικη συγκέντρωση, μαζεύτηκαν όλοι γύρω μου και μου έδιναν συγχαρητήρια που μου είχε αναθέσει ο Διδάσκαλος το έργο του υπεύθυνου στην Ελλάδα. Εγώ δεν πήρα χαμπάρι τίποτα του τι έγι-

νε και τι μου είπε ο Διδάσκαλος και απλά είπα πως θα κάνω ό,τι μπορώ για να είμαι άξιος της εμπιστοσύνης και των προσδοκιών του Διδασκάλου.

Πέρασε λίγος καιρός και μια μέρα του 1986, πήρα ένα γράμμα από τον Arran Steffens που μου έγραφε πως ο Διδάσκαλος Ντάρσαν επρόκειτο σε λίγες ημέρες κατά τη διάρκεια της περιοδείας του να επισκεφθεί το Βανκούβερ στον Καναδά και πως του είπε ότι εκτός από εκείνον να φιλοξενήσει και μένα στο σπίτι του. Έτσι λοιπόν μου έγραψε ο Arran, «*σε περιμένω*». Όταν ήρθε η μέρα, έβγαλα εισιτήριο και έφυγα σκαστός από το Νοσοκομείο κατ' ευθείαν για τον Καναδά. Εγκαταστάθηκα στο σπίτι του Arran Steffens που εκείνο τον καιρό είχε ένα χορτοφαγικό εστιατόριο πολύ αξιόλογο και που όλες τις ημέρες της παραμονής στο Βανκούβερ, όλοι οι καλεσμένοι του τρώγαμε εκεί. Μετά από λίγο καιρό ο Arran πούλησε αυτό το εστιατόριο και σήμερα έχει ένα μεσαίου μεγέθους εργοστάσιο με συμπληρώματα διατροφής που είναι πολύ γνωστά στην Αμερικανική αγορά.

Το απόγευμα της δεύτερης ημέρας από την άφιξή μου ενώ ετοιμαζόμουν για να πάω στην ομιλία του Διδασκάλου με ειδοποίησε ο Arran να ανέβω στον πιο πάνω όροφο του σπιτιού του, που με είχε ζητήσει να πάω, ο Διδάσκαλος. Όταν ανέβηκα, τον βρήκα καθισμένο στο σαλόνι σε ένα γωνιακό καναπέ και δίπλα του καθόταν ο Γενικός Αντιπρόσωπός του στην Αμερική ο κύριος T.S. Khanna. Ο Διδάσκαλος μου υπέδειξε να καθίσω απέναντί του στο γωνιακό καναπέ, με κοίταξε πάλι παρατεταμένα μέσα στα μάτια, μου χάιδεψε το κεφάλι και μου είπε ότι θα έπρεπε να κάνω Σάτσανγκ στην Ελλάδα και ακόμα πως θα έπρεπε να διαβάσω με σχολαστικότητα όλα τα βιβλία των Διδασκάλων και να πάρω το διαλογισμό μου στα σοβαρά σαν καθήκον και όχι περιστασιακά. Όταν τελείωσε με ακούμπησε με το δάκτυλό του στο μέτωπο και είπε και κάτι άλλο που δεν το κατάλαβα καθόλου. Έκλεισε τα μάτια του για λίγο και μετά σηκώθηκε για να πάει στη διάλεξη που είχε προγραμματίσει να κάνει.

Εκείνη τη στιγμή φάνηκε στο σαλόνι ο Arran που μας έβγαλε τους τρεις μας, τον Διδάσκαλο τον κύριο Khanna και εμένα μερικές φωτογραφίες, μία των οποίων έχω στο γραφείο μου στο Κέντρο διαλογισμού στην Αθήνα, το SAKIDARA meditation Center όπως το ονόμασα αργότερα, από τα αρχικά του ονόματος των Διδασκάλων.

Έμεινα πίσω με κύριο Khanna ο οποίος με στρίμωξε για να μην απομακρυνθώ και με έντονη φωνή μου είπε: «*Κατάλαβες τι σου είπε ο Διδάσκαλος;*». Είπα ναι, κατάλαβα μόνο που έχω ορισμένες απορίες. Στην ουσία δεν είχα καταλάβει σχεδόν τίποτα. Τότε ο κύριος Khanna με έβαλε και ξανακάθισα και μου είπε ότι ο Διδάσκαλος με είχε ορίσει σαν Representative (*Αντιπρόσωπό*) του στην Ελλάδα και πως τώρα είχα αναλάβει ένα σοβαρό καθήκον. Μίλησα μαζί με

τον Khanna, μέχρι που νύχτωσε και μου ανέλυσε με κάθε λεπτομέρεια το τι θα έπρεπε του λοιπού να κάνω στην Ελλάδα. Τα έλεγε και τα ξανάλεγε ξανά και ξανά, τα ίδια και τα ίδια και μετά με ρωτούσε και με διόρθωνε για καθετί από αυτά που μου είχε πει για να δει αν τα είχα καταλάβει. Ορισμένα πράγματα με έβαλε και τα έγραψα 1,2,3… για να μη τα ξεχάσω και μετά προσπαθούσε να διαβάσει το χαρτί που τα έγραφα στα ελληνικά και μου ζητούσε να του τα μεταφράσω για να δει αν τα είχα γράψει σωστά. Με ζάλισε με τη σχολαστικότητά του, για να μην πω ότι με "πέθανε". Από τότε τα επόμενα χρόνια κάθε που τον έβλεπα έφευγα μακριά, γιατί νόμιζα ότι θα με ξαναρωτούσε αν είχα καταλάβει και αν θυμόμουν αυτά που μου είχε πει στο σπίτι του Arran. Στη συνέχεια ο κύριος Khanna με έβαλε να καθίσω σε διαλογισμό, άφησε ένα μικρό φως στο δωμάτιο και έκλεισε την πόρτα πίσω του. Έμεινα σε διαλογισμό για μισή ώρα περίπου μέχρι που άκουσα ότι όλοι είχαν επιστρέψει από την ομιλία του Διδασκάλου.

Βγαίνοντας από το σαλόνι άρχισα να βλέπω μπροστά μου ανάγλυφο το πρόσωπο του Διδασκάλου Ντάρσαν και να ακούω τα λόγια του. Ήταν σαν να φορούσα γυαλιά που είχαν σχεδιασμένο στα τζάμια τους με χρυσοκαφετί χρώμα την εικόνα Του και όπου και να γύρναγα το πρόσωπο ή τα μάτια μου, η ανάγλυφη αυτή εικόνα δεν έφευγε. Όταν κοίταζα μακριά αραίωνε και όταν κοίταζα κοντά σκούραινε. Αυτό συνέχιζα να το βλέπω, μόνιμα και συνέχεια αλλά και να ακούω σαν μέσα από καλάμια τη φωνή του να μιλάει ή να ψέλνει σε μια άγνωστη γλώσσα. Αυτή η οπτικοακουστική εμπειρία σταμάτησε μετά 2 ημέρες, την ώρα που οι ρόδες του αεροπλάνου ακούμπησαν το έδαφος στο αεροδρόμιο του Ελληνικού.

Είχα βιώσει τις πιο μεγαλειώδεις ημέρες της ζωής μου. Μέρες που παρ' όλη την απλότητά τους δεν θα τις ξεχάσω ποτέ γιατί από τότε άλλαξαν και όλες οι προτεραιότητες στη ζωή μου. Έπαψε να με ενδιαφέρει η Πανεπιστημιακή καριέρα, τα συνέδρια και οι επιστημονικοί τίτλοι. Τώρα υπήρχε μια άλλη προτεραιότητα, η υπηρεσία στον Διδάσκαλο και την Αποστολή.

Από εκείνη την εποχή άρχισα να πηγαίνω πολύ συχνά στην Ινδία χωρίς προειδοποίηση καθώς ο Διδάσκαλος λόγω της υγείας του έμενε συνέχεια στην Ινδία και γνώριζα πως οποτεδήποτε πήγαινα στο Κιρπάλ Άσραμ, τον Διδάσκαλο Ντάρσαν θα τον έβρισκα εκεί να με περιμένει.

Βανκούβερ (1986). Ο Διδάσκαλος Ντάρσαν με συστήνει στον κύριο Khanna και του γνωστοποιεί την ανάθεση σε μένα της σέβας, να Τον αντιπροσωπεύω στην Ελλάδα

Επίσκεψη στο σπίτι του Διδασκάλου Ντάρσαν

Υπάρχει ένα DVD στο Κέντρο που σ΄ αυτό φαίνεται το μικρό φτωχικό σπιτάκι που έμενε ο Διδάσκαλος Ντάρσαν με την Μάτα Τζι τα τελευταία χρόνια της επαγγελματικής του σταδιοδρομίας. Ο μικρός μισθός του δημόσιου υπαλλήλου, μόλις και μετά βίας του επέτρεπε να ζει μια πολύ απλή ζωή. Σαν να μην έφθανε αυτό, έπρεπε να φροντίζει και ένα μεγάλο αριθμό ατόμων που πήγαινε καθημερινά να τον επισκεφθεί για να πάρει τις συμβουλές του, κυρίως μετά το φυσικό θάνατο του Διδασκάλου Κιρπάλ το 1974. Το πρωί ξυπνούσε με το χάραμα γιατί ήδη ήταν μαζεμένοι έξω από το σπίτι του μαθητές που τον περίμεναν και έπρεπε να τους δει όλους και αμέσως μετά να πάρει μια παλιά βέσπα που είχε για μετακίνηση και να πάει εγκαίρως στη δουλειά του. Ποιο ήταν το καθημερινό του πρόγραμμα εκείνα τα χρόνια μπορεί κανείς να το βρει σε άλλα σημειώματα που υπάρχουν στο Κέντρο. Εγώ θα αρκεστώ να αναφερθώ στην περίοδο μετά το 1977 που ο Διδάσκαλος είχε αρχίσει να διαμένει στο σημερινό Κιρπάλ Άσραμ.

Το Σαουάν Άσραμ εκείνη την εποχή περνούσε μια περιπέτεια καθώς εκεί είχε εγκατασταθεί κάποιος υποτιθέμενος διάδοχος του Διδασκάλου Κιρπάλ και πέρασε καιρός μέχρι να παραδοθούν τα κλειδιά του Σαουάν Άσραμ στο νέο Διδάσκαλο Ντάρσαν Σινγκ.

Ο χώρος του νέου Άσραμ (*Κιρπάλ Άσραμ*) ήταν δίπλα σε ένα εργοστάσιο που έκανε θόρυβο και δούλευε 24 ώρες το 24ωρο και ακόμα ήταν δίπλα από ένα στάβλο με γελάδια. Ο χώρος είχε χρησιμεύσει σαν φυλάκιο των Άγγλων κατά τη διάρκεια της αγγλικής κατοχής της Ινδίας και αγοράστηκε με το εφάπαξ που πήρε από την εργασία του ο Διδάσκαλος Ντάρσαν και από μικροποσά που μάζεψαν οι μαθητές του. Ήταν και είναι στην περιοχή Vijay Nagar περίπου 10 μίλια από το κέντρο του Δελχί. Στο χώρο αυτό, υπήρχε μόνο ένας γκρεμισμένος τοίχος, ένα εγκαταλειμμένο πέτρινο αγγλικό οχυρό με πολεμίστρες, χωρίς πόρτες και παράθυρα και κάτι τσίγκινα γκρεμισμένα χαμόσπιτα. Οι μαθητές του Διδασκάλου αρχικά καθάρισαν το χώρο και έχτισαν ένα μικρό σπίτι για τον Διδάσκαλο και την οικογένειά του και δίπλα τρία δωμάτια που χρησίμευαν αρχικά για κουζίνα και για άλλες βοηθητικές εργασίες. Σιγά σιγά κτίστηκαν και ορισμένοι ξενώνες για τους Δυτικούς που άρχισαν να έρχονται και να επισκέπτονται από το εξωτερικό τον Διδάσκαλο. Το Άσραμ εγκαινιάστηκε το 1977 αλλά έλαβε νέα όψη όταν το 1984-85 όταν γκρεμίστηκε το οχυρό και στη θέση του κτίστηκε το νέο σπίτι του Διδασκάλου ,ακριβώς όπως είναι σήμερα (*2019*). Αργότερα το 2004 κτίστηκαν και νέα κτίσματα, ξενώνες, νέα κουζίνα, νέα τραπεζαρία κλπ.

Δεν θα ξεχάσω ποτέ την τρυφερότητα με την οποία κάθε φορά μας υποδεχόταν ο Διδάσκαλος Ντάρσαν στο Άσραμ και πως όταν φεύγαμε οποιαδήποτε ώρα ακόμα και μετά τα μεσάνυχτα, με ζέστη το καλοκαίρι και με παγωνιά το χειμώνα, έβγαινε έξω και μας χαιρετούσε κουνώντας το χέρι του μέχρι που το ταξί έστριβε στη γωνία και χανόταν. Τον θυμάμαι το χειμώνα παρά τα προβλήματα υγείας του, να βγαίνει με το καμηλό παλτό του και πρώην παλτό του Διδασκάλου Κιρπάλ, να μας ξεπροβοδίσει, ενώ η Μάτα Τζι προσπαθούσε να τον προφυλάξει με κάποιο κασκόλ.

Οι Δυτικοί μαθητές εκείνα τα χρόνια ήταν λίγοι σε αριθμό. Στις γιορτές των Χριστουγέννων και της πρωτοχρονιάς στην αρχή της δεκαετίας του 1980 πηγαίναμε κάθε χρόνο γύρω στους 40 Δυτικοί μαθητές. Αργότερα ο αριθμός άρχισε να μεγαλώνει με γεωμετρική πρόοδο.

Κάθε φορά, την προηγούμενη της αναχώρησής μας από το Άσραμ είχαμε όλοι μια κοινή ή ατομική συνέντευξη με τον Διδάσκαλο χωρίς να υπάρχει περιορισμός χρόνου. Καθόταν με τις ώρες και μας μιλούσε χωρίς κανείς να βιάζεται και σταματούσε μόνον όταν ρώταγε αν ήθελε κάποιος να ρωτήσει κάτι άλλο και κανείς δεν απαντούσε. Πριν τον αποχωριστούμε η Μάτα Τζι μας έφερνε

το δώρο μας που ήταν ένα σάλι διαλογισμού, κάποιο πουλόβερ πλεγμένο στο χέρι, κάποιο κασκόλ, ένα μαντήλι ή κάτι άλλο. Στον Διδάσκαλο πολλοί εύποροι μαθητές του, τού έφερναν από τις επιχειρήσεις τους πράγματα για να τα δίνει σαν πρασάντ και πολλές Ινδές έπλεκαν χειμώνα-καλοκαίρι αμάνικα πουλόβερ και του τα έδιναν προκειμένου να δοθούν στους επισκέπτες του Διδασκάλου. Έτσι, κάθε φορά που πήγαινε κάποιος στο Άσραμ, έπαιρνε και το δώρο του. Εγώ που πήγαινα συνέχεια και ήρθε χρονιά που πήγα έξι φορές στο Άσραμ καταλαβαίνει κανείς ότι είχα γεμίσει πράγματα που τελικά και εγώ τα έδινα στους Σατσάνγκις που δεν είχαν τη δυνατότητα να επισκέπτονται το Άσραμ. Πολλές φορές αρνιόμουν να πάρω κάτι και τα κατάφερνα, εκτός και αν με καταλάβαινε ο Διδάσκαλος οπότε επέμενε να το πάρω.

Μια χρονιά το 1988 ενώ βρισκόμαστε με τον Διδάσκαλο Ντάρσαν στην Γερμανία, κάποιος εύπορος μαθητής του, τού έστειλε από την Ινδία τρία τελάρα με μάνγκο. Όταν ήρθαν τα μάνγκο κάποιος πληροφόρησε σχετικά τον Διδάσκαλο και εκείνος θέλησε να μας τα μοιράσει και ζήτησε να τα φέρουν κοντά του, στο δωμάτιο που μας μιλούσε. Οι παρευρισκόμενοι μαθητές ήταν πολύ περισσότεροι από τα μάνγκο και έτσι όταν άρχισε να μοιράζει από το τρίτο τελάρο, μου έκανε νόημα και σκέπασα το τελάρο με το σακάκι μου. Τελικά από εκείνο το τρίτο τελάρο βγήκαν τόσα μάγκο όσοι ακριβώς ήταν και οι παρευρισκόμενοι μαθητές του. Το τελευταίο το έδωσε στην Μάτα Τζι. Το ίδιο έμαθα ότι επαναλήφθηκε ένα χρόνο μετά στο τελευταίο του ταξίδι στην Βομβάη που μοίρασε πορτοκάλια σε ένα πολύ μεγάλο αριθμό Σατσάνγκις.

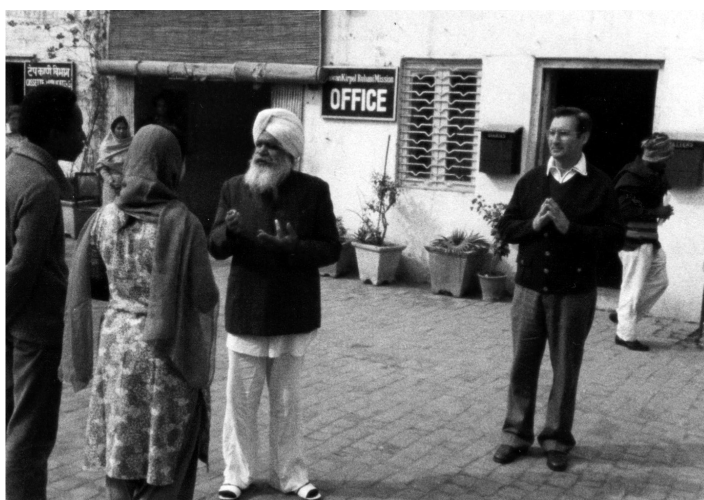
Φανταστείτε την προσπάθεια του Ινδού μαθητή που έστειλε τα μάνγκο να μάθει το που έπρεπε να στείλει τα μάνγκο, πια ακριβώς ημέρα έπρεπε να φθάσουν και τα έξοδα που έκανε για να τα στείλει αεροπορικώς από την Ινδία.

Πολλές φορές καταπλήσσεται κανείς με την πίστη, την αφοσίωση και την προσφορά ορισμένων τυχερών μαθητών του Διδασκάλου, κυρίως Ινδών. Και λέω τυχερών γιατί είναι πολύ λίγοι αυτοί που έχουν ενστερνιστεί τα λόγια του Διδασκάλου Κιρπάλ που προκειμένου για το Μονοπάτι και την Αποστολή αλλά και γενικότερα για τον άνθρωπο, τα ζώα και τη φύση έλεγε: «*Δίνε και δίνε και δίνε. Ό,τι δίνεις θα σου έρθει πίσω και ίσως ακόμα περισσότερα. Αν δεν σου έρθουν πίσω, θα γλυτώσεις χρήματα από γιατρούς και φάρμακα – Αυτός είναι ένας Νόμος της φύσης*». Ένας Θεάνθρωπος δεν λέει ποτέ ψέματα ή μισές αλήθειες. Είναι νόμος της φύσης όταν δίνεις, να παίρνεις πίσω. Αλλά εμείς, τσιγκούνηδες, καρμίρηδες, μικρόψυχοι, εγωιστές και στενόμυαλοι, φοβόμαστε να βάλουμε το χέρι στην τσέπη μας και βρίσκουμε διάφορες λογικοφανείς δικαιολογίες για να μην προσφέρουμε στο σάτσανγκ αλλά θέλουμε μόνο να ωφελούμαστε από αυτό. Με λίγα λόγια δεν έχουμε πίστη στα λόγια του Διδασκάλου. Μόνο

ρωτάμε γιατί δεν έχουμε εμπειρίες και άλλες τέτοιες κουταμάρες. *«… Δώσε στο συνάνθρωπο που είναι σε ανάγκη για να πάρεις από τον Θεό και εμπειρίες και ευλογίες. Μάθε να δίνεις και να δίνεις και να δίνεις. Μην τσιγκουνευτείς χρήματα για να πας να δεις τον Διδάσκαλο γιατί μία Ντάρσαν του αξίζει πιο πολύ και από ένα σπάνιο ρουμπίνι…».*

Κάποιο καλοκαίρι που πήγα και ήμουν μόνος μου στο Άσραμ το ντουλάπι με τα δώρα ήταν άδειο και η Μάτα Τζι έβγαλε από το συρτάρι του Διδασκάλου δυο άσπρα μαντήλια με το μονόγραμμά του και μου τα έδωσε. Τα έχω ακόμα και τα φυλάω όπως ήταν μουσκεμένα από τα δάκρυά μου.

Το Κιρπάλ Άσραμ στις αρχές της δεκαετίας του 1980

Η διάδοση των αρχών του Μονοπατιού στην Ελλάδα

Μετά το θάνατο του Τσάραν Σινγκ, του Διδασκάλου της ομάδας του Σαντ Ματ στην Ντέρα Μπεάς, που είναι γνωστή με το όνομα Ράντα Σοάμι Σάτσανγκ, το έτος 1993, είχα δύο προσωπικές συνομιλίες με τον Διδάσκαλο Ρατζίντερ στις οποίες του ζήτησα οδηγίες του για τρία πράγματα:

Πρώτον. Τον ρώτησα αν ενέκρινε να αρχίσω, να δίνω ομιλίες με τον τύπο ανοικτών Σάτσανγκ, μία φορά την εβδομάδα, σε ειδικά διαμορφωμένο χώρο, στο χώρο που λειτουργούσε τότε το ιατρείο μου, στις οποίες ομιλίες να αναφέρομαι σε στοιχεία από τις μυστικιστικές παραδόσεις καθώς και στις Χριστιανικές Γραφές και στη συνέχεια να μιλώ για στις σχέσεις τους με τα διδάγματα των Διδασκάλων. Τη σκέψη αυτή έκανα μετά από μελέτη μιας εγκυκλίου του Διδασκάλου Κιρπάλ που συνιστούσε στους υπευθύνους των Σάτσανγκ, να κάνουν ομιλίες με αναζητητές και με Σατσάνγκις, όπου να γίνεται μνεία και σύγκριση των αρχών του Μονοπατιού, με την Εσωτερική πλευρά των διαφόρων θρησκειών.

Ακόμα του ζήτησα οι συγκεντρώσεις αυτές αν τις ενέκρινε, να γίνονται στο χώρο του ιατρείου μου, καθώς οι απόψεις ενός ιατρού ομιλητή, θα ήταν πιο αποδεκτές από κάποιον άλλο, που μπορεί να είχε ένα αμφιλεγόμενο επάγγελμα. Τα χρόνια εκείνα επικρατούσαν διαφορετικές αντιλήψεις απ' ό,τι σήμερα και έπαιζαν ρόλο πολλά πράγματα, στα οποία σήμερα, δικαίως, δεν τους δίνουμε ιδιαίτερη σημασία.

Δεύτερον, του ζήτησα την έγκρισή, να δημιουργήσω μια νέα ομάδα που να της δώσω κάποιο όνομα και που να αποτελείται από αντιπροσώπους φιλοσοφικών και μεταφυσικών ομάδων που τότε δραστηριοποιούντο στην Ελλάδα και μαζί μ' αυτές τις ομάδες να οργανώνω κοινές δραστηριότητες, όπως ομιλίες, διαλέξεις κλπ. προκειμένου να έρθω σε επαφή με πολλά νέα άτομα ενδιαφερόμενα για πνευματικότητα και μέσα από αυτές τις δραστηριότητες να τους κάνω γνωστές τις αρχές του Σαντ Ματ. Ακόμα με την οργάνωση μιας τέτοιας ομάδας, του είπα, θα μπορούσα να έχω μεγαλύτερο ακροατήριο στις μελλοντικές διαλέξεις που θα έδινε ο Διδάσκαλος στις επισκέψεις του στην Ελλάδα, δεδομένου ότι τότε, τη δεκαετία του 1990, δεν υπήρχε ακόμα επικοινωνία μέσω του διαδικτύου και ήταν δύσκολο να βρει κανείς άτομα με πνευματικά ενδιαφέροντα.

Τρίτον, τον συμβουλεύτηκα αν πρέπει να προσπαθήσω να έχω κάποια επαφή με Σατσάνγκις από την ομάδα του Τσάραν Σινγκ και να τους μιλήσω για τον

πραγματικό διάδοχο μετά την αποχώρηση του Μπάμπα Σαουάν και να προτείνω να εντάξω κάποιον αντιπρόσωπό τους στην ως άνω νέα ομάδα, αν βέβαια ενέκρινε ο Διδάσκαλος τη δημιουργία της.

Ο Διδάσκαλος μου απάντησε ότι μπορούσα να έχω συνεργασία με οποιαδήποτε ομάδα έκρινα σκόπιμο αρκεί ποτέ το Μονοπάτι και η Αποστολή να μην μπει κάτω από οποιαδήποτε άλλη ομάδα αλλά το Μονοπάτι μας να έχει τον πρώτο λόγο. Να έχω όμως υπόψη μου, μου είπε, ότι το Ράντα Σοάμι Σάτσανγκ έχει μεγάλη εσωστρέφεια και ότι δεν θα δεχόταν κανενός είδους συνεργασία. Έτσι και έγινε, το Ράντα Σοάμι Σάτσανγκ αν και ορφανό από Διδάσκαλο για σχετικά μεγάλο χρονικό διάστημα, δεν δέχθηκε ποτέ την πρότασή μου. Στη συνέχεια ο Διδάσκαλος με ρώτησε ποιες άλλες ομάδες συμφωνούσαν για τη δημιουργία μιας τέτοιας ομάδας. Του ανάφερα μερικές ομάδες και με ρώτησε αν θα συμμετείχε η ομάδα της Θεοσοφίας και όταν του είπα ότι ήδη η κυρία Ασπασία Παπαδομιχελάκη θα ήταν από τα ιδρυτικά μέλη της νέας ομάδας. Τότε μου είπε, να προχωρήσω.

Έτσι το 1993 άρχισαν συνομιλίες μεταξύ διαφόρων ομάδων και το 1994 εγκρίθηκε η ιδρυτική διακήρυξη της Ομάδας με τίτλο «Κίνηση Φιλοσοφικών και Μεταφυσικών Ομάδων για Ελεύθερη Πνευματική Έκφραση».

Τα επόμενα χρόνια ανάμεσα στα πολλά επιτεύγματα της “Κίνησης”, το κυριότερο ήταν να πάψει στην Ελλάδα να υπάρχει από μέρους της εκκλησίας κατατρεγμός και δυσφήμιση του έργου και των απόψεων των Εσωτερικών ομάδων, να σταματήσει από μέρους της εκκλησίας η παρέμβαση και διακοπή ραδιοφωνικών και τηλεοπτικών εκπομπών που αναφερόταν σε θέματα μεταφυσικών θέσεων και γενικά να πάψουν οι οχλήσεις στις εργασίες και τη λειτουργία των Εσωτερικών ομάδων. Μέχρι τότε η εκκλησία ζητούσε την απομάκρυνση (!) από την Ελλάδα ατόμων που είχαν σχέση με παραθρησκευτικές οργανώσεις όπως ανακριβώς χαρακτήριζε τις Εσωτερικές ομάδες, έστω και αν αυτές διακήρυτταν ότι δεν είχαν καμία σχέση με θρησκείες, προσηλυτισμό κλπ.

Με τις δραστηριότητες της Κίνησης, μετά από λίγο χρόνο άρχισαν να κυκλοφορούν απρόσκοπτα περιοδικά όπως το Τρίτο Μάτι, το Ανεξήγητο, το Άβατον και άλλα παρόμοια περιοδικά και μέσα από αυτά γινόταν και γνωστοποίηση για πνευματικές συγκεντρώσεις, διαλέξεις και ομιλίες διαφόρων ομάδων. Λίγα χρόνια πριν, υπήρχε αδυναμία και ο φόβος χαρακτηρισμού τους ως αιρετικές θρησκευτικές ομάδες και ως ομάδες προσηλυτισμού στην ινδική και βουδιστική θρησκεία. Τα άτομα που συμμετείχαν σε αυτές, άτομα που είχαν πνευματικά ενδιαφέροντα και ασχολούνταν με το διαλογισμό, χαρακτηρίζονταν ως άθεοι κομμουνιστές, μασόνοι και Εβραίοι που είχαν σκοπό να διαστρεβλώσουν τις διδαχές της ορθοδοξίας!

Είναι αναμφίβολο ότι τις δραστηριότητες της Κίνησης για θέματα ελευθερίας της πνευματικής έκφρασης, βοήθησε τα χρόνια εκείνα και η αποκάλυψη οικονομικών και άλλων (!) σκανδάλων από μέρους διακόνων της Ελληνικής αλλά και της Καθολικής εκκλησίας. Ακόμα συνέτεινε η ομολογία και αποδοχή εκ μέρους της εκκλησίας, το έτος 2000, της αξίας της αποκάλυψης των νόμων του ανθρώπινου γονιδιώματος (*DNA*), που δικαιώνει τις απόψεις του Δαρβίνου, που με λύσσα και μανία πολεμούσε η εκκλησία δεκαετίες ολόκληρες.

Άλλοι παράγοντες άμβλυνσης των εκκλησιαστικών δογματισμών, ήταν η ανεκτικότητα της πολιτείας, με την καθιέρωση του πολιτικού γάμου, τον αποχαρακτηρισμό των ταυτοτήτων των πολιτών και η προσπάθεια του τότε υπουργού Έβερτ να περάσει νόμο για την προαιρετική καύση των νεκρών. Πάνω σε αυτά τα θέματα έγιναν πανελληνίως πολλές διαλέξεις και ενέργειες εκ μέρους της Κίνησης ώστε η νομοθεσία στον τόπο μας να παραλληλιστεί με τη νομοθεσία άλλων Ευρωπαϊκών κρατών.

Επιτεύχθηκε όμως και ένας άλλος σκοπός. Με τις διαλέξεις και τις λοιπές δραστηριότητες της Κίνησης πραγματοποιήθηκε και ο βασικός σκοπός μου, να δημιουργηθεί ένας κατάλογος ατόμων που ενδιαφερόταν για την πνευματικότητα. Αυτά τα άτομα, 2500 περίπου, που συμμετείχαν κατά διαστήματα στις δραστηριότητες της "Κίνησης", γνώρισαν μέσα από τις διαλέξεις και τα Συμπόσια της, τις αρχές του Σαντ Ματ. Έτσι πολλοί από τους συμμετέχοντες στις δραστηριότητες της "Κίνησης", στις επόμενες επισκέψεις του Διδασκάλου στην Ελλάδα, παραβρέθηκαν στις διαλέξεις Του, μέχρι και την τελευταία του επίσκεψη το έτος 2012. Με αυτό το πλήθος των ενδιαφερομένων μυήθηκαν 2000 και πλέον άτομα στην Ελλάδα από τον σημερινό Διδάσκαλο.

Μετά το έτος 2012 η διαδικτυακή επικοινωνία μεταξύ των νέων κυρίως ατόμων ενισχύθηκε και έτσι και ο λόγος και ο σκοπός ύπαρξης της ομάδας αυτής τελείωσε, οπότε διέκοψα δια παντός τις εργασίες της "Κίνησης Φιλοσοφικών και Μεταφυσικών Ομάδων για Ελεύθερη Πνευματική Έκφραση". Ο διπλός σκοπός της δημιουργίας της είχε επιτελεστεί. Η ελεύθερη πνευματική έκφραση είχε επιτευχθεί πλέον στην Ελλάδα και με τα τότε μέσα επικοινωνίας, επικοινωνήσαμε με άτομα που είχαν πνευματικά ενδιαφέροντα και ήρθαν στις διαλέξεις του Διδασκάλου, αλλά γνώρισαν και τους σκοπούς της Αποστολής.

SANT RAJINTER SINGH

Ο Sant Rajinder Singh είναι διεθνώς γνωστός για την προσφορά του στην υπόθεση της πανανθρώπινης ενοποίησης. Από τον Ιούνιο του 1989 σαν πνευματικός προϊστάμενος της "Science of Spirituality" προέδρευσε σε πολλά συνέδρια όπως το Πρώτο, Δεύτερο και Τρίτο "Διεθνές Συνέδριο Για την Ενοποίηση του Ανθρώπου" και το Πρώτο και Δεύτερο "Παγκόσμιο Συνέδριο για θέματα Μυστικισμού". Στα συνέδρια αυτά που συμμετείχαν κάθε φορά 30-50.000 άτομα διατύπωνε το μήνυμά του που είναι απλό και καθαρό: "Μόνο μέσω της Εσωτερικής ειρήνης μπορούμε να επιτύχουμε και εξωτερική ειρήνη. Με το διαλογισμό μπορούμε να βρούμε ευδαιμονία, γαλήνη και διαρκή ευτυχία μέσα μας. Και όταν επιτύχουμε αυτόν το σκοπό, θα ακτινοβολούμε αγάπη και ηρεμία στους άλλους. Αυτό τελικά θα φέρει ειρήνη και σε όλο τον κόσμο".

Ο Sant Rajinder Singh εκτός από την επιβράβευση του επιστημονικού του έργου τιμήθηκε και για τις υπηρεσίες του στην ανθρωπότητα με πολλές τιμητικές διακρίσεις όπως το International Banner of Peace που μέχρι σήμερα έχει απονεμηθεί μόνο σ' άλλους τρεις ηγέτες που είναι ο Πρόεδρος Michail Gorbachev της USSR, ο Πρόεδρος Oscar Arias της Costa Rica και ο Dalai Lama του Thibet.

Τέλος βιβλία και εκατοντάδες άρθρα του με θέματα την πνευματικότητα και την παγκόσμια ενότητα και ειρήνη έχουν μεταφραστεί σε περισσότερες από πενήντα γλώσσες.

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ
ΜΕΛΕΤΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΩΝ ΚΑ
ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ

ΠΡΟΣΚΑΛΕΣΕ ΤΟΝ

SANT
RAJINDE
SINGH

ΔΙΔΑΣΚΑΛΟ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ ΤΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΤΙ

ΝΑ ΔΩΣΕΙ ΔΥΟ ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ ΜΕ ΘΕΜΑΤΑ:

α Πνευματική Συνειδητότη
β Εσωτερική Ειρήνη

ΑΙΘΟΥΣΑ ΔΙΑΛΕΞΕΩΝ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ
PRESIDENT
ΚΗΦΙΣΣΙΑΣ 43 - Τηλ.: 6924 600
16 - 17 ΙΟΥΛΙΟΥ 1992 - 8.30 Μ.Μ

Με αυτήν την πρόσκληση της "Κίνησης" που δημιουργήθηκε, μεγάλωσε ο αριθμός των ακροατών στις διαλέξεις του Διδασκάλου

Το πόσα άτομα από αυτά που ήρθαν στις διαλέξεις του Διδασκάλου μυήθηκαν, ακολούθησαν, ακολουθούν ακόμα ή εγκατέλειψαν το Μονοπάτι είναι ένα θέμα άξιο μελέτης και προσοχής. Τα ποσοστά εδώ στην Ελλάδα αυτών που μυήθηκαν και ακολουθούν ή ακολούθησαν για ένα μικρότερο ή μεγαλύτερο χρονικό διάστημα το Μονοπάτι, είναι παρόμοια με αυτά που παρατηρούνται σ' όλες τις Δυτικές χώρες. Λέγεται ότι στην Αμερική ακολουθεί σταθερά το Μονοπάτι ένα ποσοστό 3% των μυημένων, στην Ευρώπη 5% και στην Ελλάδα και την Ουγγαρία 10%. Το γιατί οι αριθμοί είναι τόσο μικροί δεν το γνωρίζω. Λένε ότι στην Αμερική πάνε πολλοί με κοκακόλες και ποπ κορν από περιέργεια και παίρνουν μύηση για να περάσει η ώρα τους, ενώ στην Ευρώπη είναι πιο συνειδητοποιημένοι οι άνθρωποι αλλά έχουν το φόβο ότι ο διαλογισμός και

το πνευματικό Μονοπάτι είναι μόνον για τους Ανατολικούς λαούς και πως οι διδασκαλίες των πνευματικών δασκάλων είναι δοξασίες που αντιβαίνουν στα Χριστιανικά ήθη και ιδεώδη. Όμως είναι αυτές οι δικαιολογίες επαρκείς; Γνωρίζουμε ότι οι μέλλοντες να μυηθούν από τον Διδάσκαλο της κάθε εποχής είναι συγκεκριμένος. ***Ο αριθμός των ψυχών που θα βρεθούν στα Πόδια του Διδασκάλων είναι προκαθορισμένος***. Λέγεται επίσης ότι είναι πιθανότερο ο ήλιος να ανατείλει στη Δύση και να δύσει στην Ανατολή παρά μία ψυχή που έχει λάβει τη Χάρη να βρεθεί στα Πόδια του Διδασκάλου της εποχής, να μην τον συναντήσει. Αλλά ***το πόσοι θα μυηθούν και κατά πόσον θα ακολουθήσουν το Μονοπάτι εναπόκειται στην ελεύθερή τους βούληση***. Είναι συγκεκριμένοι αυτοί που έχουν τη Χάρη να συναντήσουν τον Διδάσκαλο. Υπάρχουν επίσης και ορισμένοι που μπορεί να ζητήσουν μύηση, να πάρουν την έγκριση του Διδασκάλου αλλά με την ελεύθερή τους βούληση, τελικά να μην αποφασίσουν να μυηθούν. Αυτό έχει συμβεί στην Ελλάδα από το 1983 μέχρι σήμερα με 8 ή 9 άτομα. Ομοίως και από τους μυημένους άλλοι μετά τη μύησή τους θα αδιαφορήσουν και άλλοι θα παραμείνουν σαν καλοί ή καλύτεροι μαθητές και βέβαια θα έχουν μικρότερη ή μεγαλύτερη πνευματική πρόοδο.

Οι βασικές εργασίες που αναθέτουν οι Διδάσκαλοι στους Αντιπροσώπους τους σε κάθε κράτος (National Coordinators) είναι:

* Χωρίς να χρησιμοποιούν προπαγάνδα ή προσηλυτισμό, να δίδουν σε όσο το δυνατόν περισσότερο κόσμο τα Διδάγματα μέσα από δραστηριότητες που κρίνονται κατάλληλες για κάθε χώρα, όπως ανοικτά και κλειστά Σάτσανγκ, ομιλίες, διαλέξεις, retreat, δημοσιεύσεις, προβολές DVD κλπ.

* Την υπευθυνότητα της μετάφρασης και προβολής στις διάφορες γλώσσες της επίσημης ιστοσελίδας της Αποστολής.

* Την υπευθυνότητα για τις μεταφράσεις και τις εκδόσεις βιβλίων και μετάφρασης, υποτιτλισμού και διάθεσης DVD και ακόμα να καθορίζουν τις σχέσεις της Αποστολής με εκδοτικούς οίκους, καταστήματα πώλησης βιβλίων και διάθεσης DVD.

* Να δίνουν τα 5 Ονόματα μετά από έγκριση του Διδασκάλου σε αιτήσεις αναζητητών που έχουν εισηγηθεί και υπογράψει οι ομαδάρχες και συνυπογράψει οι ίδιοι. Κατά την κρίση τους οι Αντιπρόσωποι μπορεί να εισηγούνται ανάλογα με τις ανάγκες, ορισμένοι Σατσάνγκις να τους αναπληρώνουν σ’ αυτό τους το καθήκον (*του να δίνουν τα 5 Ονόματα*), πάντα βέβαια μετά την έγκριση από τον Διδάσκαλο. Η υπογραφή της αίτησης από τον Αντιπρόσωπο γίνεται για να υπάρχει περαιτέρω επιβεβαίωση ότι υπάρχουν οι προϋποθέσεις για να δοθεί η μύηση σε κάποιον αναζητητή, διότι πολλές φορές οι ομαδάρχες είναι λιγότερο αυστηροί με τις προϋποθέσεις μύησης που πρέπει να υπάρχουν.

* Οι Αντιπρόσωποι αλλά και οι κατά τόπους Συντονιστές της Αποστολής (coordinators), πρέπει να φροντίζουν τις ανάγκες και να είναι δίπλα σε κάθε μυημένο κυρίως τον πρώτο χρόνο μετά τη μύησή του. Από κει και πέρα ο μυημένος θα πρέπει μόνος του να φροντίζει για τις ανάγκες του στο Μονοπάτι.

* Να δίνουν σέβα σε ορισμένα άτομα, όπως τη μετάφραση ή διόρθωση κειμένων, την καθαριότητα του χώρου του Σάτσανγκ, την τήρηση του ταμείου του Σάτσανγκ, τη συγκέντρωση χρημάτων για τα μηνιαία έξοδα του Σάτσανγκ κλπ. κλπ.

* Να ενημερώνουν τον εντεταλμένο για την επικοινωνία με το εξωτερικό, Ινδό γραμματέα της Αποστολής (*στις μέρες μας τον αδελφό Malik*) ανά εξάμηνο για την ομαλή λειτουργία των Σάτσανγκ, για τον αριθμό των νέων μυημένων και τον αριθμό των ενεργών Σατσάνγκι και ακόμα να του στέλνουν τα ημερολόγια των μυημένων, προκειμένου αυτός να τα παρουσιάσει στον Διδάσκαλο ή σε άλλα από τον Διδάσκαλο εντεταλμένα άτομα, (*γιατί βέβαια ο Διδάσκαλος δεν έχει το χρόνο να διαβάζει τα περίπου 80 γράμματα που του απευθύνονται καθημερινά από το πάνω από 1 εκατομμύριο μαθητές του σ' όλον τον κόσμο*). Ακόμα να ενημερώνουν τον Ινδό Γραμματέα (*Malik*) για προβλήματα που τυχόν υπάρχουν και που θα έπρεπε να τεθούν σε γνώση του Διδασκάλου για να δώσει λύσεις, καθώς είναι γνωστόν ότι εμείς σαν μεμονωμένοι μαθητές δεν μπορούμε να θέτουμε θέματα διαφορών ανάμεσα σε Σατσάνγκις ή Συντονιστές. Ο Διδάσκαλος δεν κάνει ποτέ τον δικαστή γιατί αν δικαιώσει κάποιον μοιραία θα στεναχωρήσει τον αντίδικό του και οι Διδάσκαλοι δεν λειτουργούν μ' αυτόν τον τρόπο. Για κάθε σοβαρό πρόβλημα ο ομαδάρχης πρέπει να επικοινωνεί με τον Αντιπρόσωπο και αυτός με τον Γραμματέα του Διδασκάλου ή σε συγκεκριμένες περιπτώσεις να επικοινωνεί απευθείας με τον Γραμματέα και μέσω αυτών των δύο, συνήθως, ο Διδάσκαλος δίδει λύση σε κάθε σοβαρό πρόβλημα και διαφορά που είναι δυνατό να προκύψει.

Δεν επιτρέπεται στις προσωπικές μας συνεντεύξεις, προσωπικά ή με γράμματα που συχνά του δίνουμε στο χέρι, να ζητούμε από τον Διδάσκαλο λύσεις σε περιπτώσεις διχογνωμίας μεταξύ μεμονωμένων Σατσάνγκις ή Σατσάνγκις και ομαδαρχών. Συχνά όταν δεν τηρείται αυτή η διαδικασία ο καθένας από τους ενδιαφερόμενους μπορεί να αντιληφθεί τα λεγόμενα του Διδασκάλου με διαφορετικό τρόπο και να μην αποδέχεται κανείς κάτι διαφορετικό από ό,τι εκείνος (*ο μαθητής*) κατάλαβε.

Ο Διδάσκαλος έχει πολλές φορές τονίσει πως ότι λένε ή γράφουνε οι γραμματείς του (*Linksman και Malik*) είναι σαν να το έχει πει ή να το έχει γράψει ο Ίδιος.

* Χρέος των Αντιπροσώπων είναι ακόμα, να συντονίζουν όλα τα Σάτσανγκ

για κοινές δραστηριότητες, π.χ. την οργάνωση retreat ή κατά διαστήματα τη συγκέντρωση όλων των Σάτσανγκ από όλα τα Σάτσανγκ σε ένα τριμηνιαίο ή εξαμηνιαίο Σάτσανγκ για διαλογισμό και για ανταλλαγή απόψεων για το πώς μπορεί να προωθηθεί καλύτερα το έργο της Αποστολής ή για άλλα γενικού ενδιαφέροντος θέματα.

Εδώ θα πρέπει να διευκρινιστεί ότι ο Αντιπρόσωπος έχει εντολή να είναι διακριτικός και να μην επεμβαίνει στα εσωτερικά των διαφόρων κατά τόπους Σάτσανγκ για μικροπράγματα. Θα πρέπει όμως να φροντίζει να ενημερώνεται για ό,τι θέματα προκύπτουν από αυτά που μπορεί να προκαλέσουν κλυδωνισμό στη λειτουργία κάποιου Σάτσανγκ και να τα συζητάει με τους κατά τόπους Ομαδάρχες.

* Οι Διδάσκαλοι χρησιμοποιούν τους Αντιπροσώπους (National Coordinators) για να επικοινωνούν με όλους τους Ομαδάρχες και όλους τους Σατσάνγκις ανά τον κόσμο. Αν σαν παράδειγμα αποφασίσει ο Διδάσκαλος να έρθει στην Ελλάδα, δεν θα φωνάξει έναν ένα τους συντονιστές των ελληνικών Σάτσανγκ ούτε έναν ένα τους Σατσάνγκις αυτού του κράτους για να τους το κοινοποιήσει. Θα συνεννοηθεί ο Διδάσκαλος για τα βασικά με τον Αντιπρόσωπο και μετά οι συνεννοήσεις με τον Αντιπρόσωπο θα γίνονται μέσω του Γραμματέα χωρίς να αποκλείεται και η εκ νέου επικοινωνία Αντιπροσώπου με τον Διδάσκαλο για κάποιο θέμα.

Αναφέρω ένα παράδειγμα. Πριν την τελευταία επίσκεψη του στην Ελλάδα, ο Διδάσκαλος με κάλεσε στο γραφείο του και μου ανακοίνωσε την ακριβή ημερομηνία που θα ερχόταν και που θα έφευγε καθώς και γενικότερα για το πρόγραμμα των επισκέψεών του στην Ευρώπη. Με ρώτησε αν είναι πολλές ή λίγες τέσσερις ημέρες που αρχικά σκόπευε να παραμείνει στην Ελλάδα και μου ζήτησε τη γνώμη μου σε ποια μέρη θα έπρεπε να πάει για να δώσει διαλέξεις. Ακόμη με ρώτησε αν είχα τις οικονομικές δυνατότητες να οργανώσω την επίσκεψή του και πως αν χρειαζόμουν χρήματα να συνεννοηθώ με το γραμματέα του στην Αμερική αδελφό Linksman για να μου στείλει ό,τι χρήματα. θα χρειαζόμουν. Στη συνέχεια μου είπε αν ήθελα κάτι άλλο να τον ρωτήσω και αν χρειαζόμουν κάτι το επείγον το γνωστό τρόπο που μπορώ να επικοινωνώ μαζί του κάθε στιγμή του 24ώρου. (*Αυτό δεν το έκανα ποτέ αλλά υπάρχει τρόπος που οι Αντιπρόσωποι για σοβαρά θέματα μπορούν να επικοινωνούν μαζί Του ανά πάσα στιγμή*). Το μόνο που τον ρώτησα είναι αν ενέκρινε μια επίσκεψη των Σατσάνγκις στην Βεργίνα κατά την επίσκεψή του στην Θεσσαλονίκη. Το δέχθηκε γιατί οι Διδάσκαλοι δεν αρνούνται ποτέ σε κανέναν κάτι που θα ευχαριστούσε τους Σατσάνγκις. Αυτές ήταν και οι τελευταίες του κουβέντες για την επίσκεψή του στην Ελλάδα. Απ΄εκεί και πέρα οδηγίες και λεπτομέρειες πήρα από την Γραμ-

ματέα του στην Ευρώπη Helga Kammerl και από τον Γραμματέα του στην Αμερική Jay Linksman. Μέχρι την ημέρα που ήρθε δεν επικοινώνησα ποτέ με τον Διδάσκαλο ούτε μία φορά. Τηλεφωνήθηκα 100 φορές με τους γραμματείς και αντάλλαξα με αυτούς άλλα 100 e-mail. Δεν τον ενοχλούμε τον Διδάσκαλο με ερωτήσεις και φλυαρίες. Οι γραμματείς του σαν παράδειγμα ήταν αυτοί που μου είπαν ότι δεν θέλει να γίνεται γνωστό η μέρα και πτήση της άφιξής του. Ακόμα μου υπέδειξαν πώς θα έπρεπε να είναι το podium που θα μιλούσε ο Διδάσκαλος και ένα σωρό νέα πράγματα που εγώ δεν ήξερα ή που είχαν αλλάξει από το 1999 που είχε τελευταία φορά επισκεφθεί την Ελλάδα.

Γενική οδηγία και επιθυμία του Διδασκάλου είναι να σεβόμαστε το χρόνο του. Οι παλαιότεροι από εμάς και συνειδητοποιημένοι μαθητές του, να μην του κάνουμε ερωτήσεις που να αναφέρονται σε θέματα υγείας για μας εμάς, την οικογένειά μας και για άλλους μυημένους ή για θέματα όπως βοήθεια για την ταχεία μας πρόοδο ή για την απόκτηση εμπειριών κλπ. που είναι θέματα δικής μας προσπάθειας καθώς την Χάρη του την έχουμε από την ημέρα της μύησής μας. Μπορούμε να του ζητούμε βοήθεια και Χάρη ***μόνο*** για άλλα άτομα και αυτό είναι ένδειξη ευσπλαχνίας εκ μέρους μας. Ό,τι έχει σχέση με τον εαυτό μας και την οικογένειά μας ας το αφήνουμε σε Αυτόν που ήδη είναι, εν γνώσει ή εν αγνοία μας ενημερωμένος και τα διαχειρίζεται με «ευσπλαχνία και με λεπτεπίλεπτο τρόπο» όπως μας πληροφορεί ο Διδάσκαλος Κιρπάλ.

Σκεφθείτε όμως ότι σήμερα υπάρχουν 2500 κέντρα διαλογισμού σε όλον τον κόσμο και παντού μπορεί να προκύψουν θέματα. Γι' αυτό θα πρέπει να σεβόμαστε το χρόνο του Διδασκάλου.

Ο όρος "*Αντιπρόσωπος του Διδασκάλου*" τα τελευταία χρόνια έχει αντικατασταθεί από τον Ζώντα Διδάσκαλο, γιατί ακούγεται "υπερβολικός" και έχει αντικατασταθεί με τους όρους "*National ή Country Coordinator*". Τους λίγους παλιούς Αντιπροσώπους που είναι στη ζωή και είχαν καθοριστεί με αυτόν τον χαρακτηρισμό από τους προηγούμενους Διδασκάλους δεν τους άλλαξε ο σημερινός Διδάσκαλος και γι' αυτό όσο ζούνε συνηθίζεται στην Αποστολή να τους αποκαλούν Αντιπροσώπους.

Αν κάποτε περιμένουμε σε μια αίθουσα τον Διδάσκαλο και αυτός αργεί, δεν σημαίνει ότι αδιαφορεί για εμάς, αλλά ότι υπάρχουν άλλες σοβαρότερες προτεραιότητες για τον Διδάσκαλο. Πολλές φορές, μπορεί να έχει μεγαλύτερη προτεραιότητα η συνομιλία Του με έναν κακομούτσουνο και κακομοιριασμένο Ινδό γέρο βρωμιάρη, παρά η παρουσία του σε ένα ακροατήριο 1000 ατόμων. Είναι άγνωστες οι βουλές του Κυρίου, όπως αναφέρεται στην Βίβλο και ακόμα είναι γραμμένο πως «*Ο αέρας όπου θέλει πνέει*». Ακόμα ας ξέρουμε ότι με πολλές τέτοιες καταστάσεις δοκιμάζεται η πίστη μας. Ο Διδάσκαλος Ντάρσαν

έλεγε πως πολλές φορές, ενέργειες των Διδασκάλων έχουν σαν αποτέλεσμα διάφοροι αναζητητές να του βρίσκουν κουσούρια και να απομακρύνονται. Αυτοί οι αναζητητές, έλεγε, πρέπει να απομακρυνθούν καθώς η παρουσία τους μπορεί να αποτελέσει εμπόδιο στην πορεία των άλλων Σατσάνγκις.

Στην επίσκεψη του Διδασκάλου στην Ελλάδα το 1999 κατά τη μύηση, έφυγαν μετά το πρώτο μέρος 30 περίπου άτομα και δεν κάθισαν στον Ήχο γιατί ο Διδάσκαλος άργησε να ξαναμπεί στην αίθουσα για το δεύτερο μέρος της μύησης. Στην επίσκεψή του το 2016 επειδή άργησε να έρθει στην αίθουσα για να δώσει τη διάλεξή του, έφυγαν 50 περίπου άτομα. Όλα αυτά τα άτομα προφανώς δεν ήρθαν για τον Διδάσκαλο αλλά για διάφορους άλλους λόγους. Πάντως το ότι ήρθαν μέχρι την αίθουσα των διαλέξεων, ότι άκουσαν γι' αυτόν κλπ. είναι μια ευλογία την οποία πιθανώς θα γευθούν αργότερα.

Με την ευκαιρία που μας δόθηκε συζητώντας τα πιο πάνω θα ήθελα να μιλήσω στους παλιούς και νέους Σατσάνγκις για ορισμένα πράγματα.

Ένα άλλο θέμα που έχει σχέση με την προηγούμενη παράγραφο, είναι το τι λέμε και το τι ζητάμε από τον Διδάσκαλο στη φυσική του παρουσία και ειδικότερα σε περιπτώσεις που μας δίνει μια προσωπική συνέντευξη. Υπάρχουν δύο περιπτώσεις. Στην πρώτη περίπτωση του νέου ή και παλαιότερου μαθητή, μπορεί να ρωτάει τον Διδάσκαλο κανείς ό,τι θέλει και να του ζητάει ό,τι θέλει για εκείνον τους συγγενείς και τους φίλους του. Να του ζητάει αυτόγραφα ή να ευλογήσει διάφορα αντικείμενα για εκείνους και άλλους φίλους ή και Σατσάνγκις. Να του δείχνουν φωτογραφίες για να ευλογήσει άτομα, γάμους, παιδιά και ακτινογραφίες ή να του ζητούν να τους ευλογήσει την πένα που θα γράψουν κάποιο διαγώνισμα. Όλα αυτά κατά τον Διδάσκαλο Ντάρσαν είναι καλά και επιτρεπτά γι' αυτά τα άτομα.

Η δεύτερη περίπτωση αφορά ***συνειδητοποιημένους μαθητές*** του Διδασκάλου που σημαίνει ότι γνωρίζουν τα διδάγματα και έχουν καταλάβει τι σημαίνει Διδάσκαλος. Είναι αυτοί που μπορεί να μην έχουν ακόμα σοβαρές Εσωτερικές εμπειρίες αλλά έχουν πίστη και αφοσίωση στην Διδάσκαλο Δύναμη. Που έχουν αισθανθεί μέσα τους να πάλλεται το Θείο Φως και ο Ήχος. Αυτοί οι μαθητές, όταν βρίσκονται κοντά του, τον κοιτάζουν στα μάτια και για να διακόψουν κάθε παρορμητική σκέψη επαναλαμβάνουν Εσωτερικά τα 5 Ονόματα και λένε ΜΟΝΟ: «*Σε ευχαριστώ. Γλυκό και ευπρόσδεκτο το Θέλημά Σου Κύριε*». Τίποτε άλλο. Ο συνειδητοποιημένος μαθητής δεν ζητάει ***απολύτως τίποτα*** ούτε για τον εαυτό του ούτε για τα πρόσωπα της οικογένειάς του. Δεν ζητάει ούτε υγεία, ούτε ταχεία πρόοδο, ούτε προστασία, ούτε τίποτα. Το να ζητάει ο μαθητής κάτι από τον Διδάσκαλό του είναι ***ιεροσυλία***. Είναι σαν να αμφισβητεί τα λόγια Του και το ότι από την ώρα της μύησής του βρίσκεται ενωμένος με τον Διδάσκα-

λο και ότι Εκείνος φροντίζει το καθετί που βοηθάει και την πνευματική του πρόοδο αλλά και τη γήινή του ζωή. Ενδιαφέρεται «Even for his comfort» μας είπε μια φορά ο Ζων Διδάσκαλος. Η οικογένεια του μυημένου και κυρίως η μητέρα ακόμα και αν ακόμα είναι όλοι αμύητοι βρίσκονται κάτω από την προστατευτική ομπρέλα της Διδασκάλου Δύναμης και όσοι από αυτούς δεν είναι μυημένοι, στην επόμενή τους ενσάρκωση που δεν θα αργήσει θα βρεθούν στα πόδια του Διδασκάλου της εποχής.

Ο Διδάσκαλος Κιρπάλ έλεγε: «*θα πρέπει να θεωρείται δεδομένο πως όλα λειτουργούν προς όφελος αυτών που αγαπούν τον Θεό και καθώς όλοι εσείς είστε ήδη απευθείας συνδεδεμένοι Εσωτερικά με την Δύναμη του Θεού σε Έκφραση, (Διδάσκαλο) υπόκεισθε στην Χάρη Του και δεν βρίσκεστε κάτω από τον Νόμο του Κάρμα. Αυτό ισχύει* ***ως την παραμικρή λεπτομέρεια****, και έτσι η δριμύτητα, η ένταση, και η διάρκεια των δοκιμασιών και των αναταράξεων της ζωής σας, οποιεσδήποτε και αν είναι αυτές, είναι κατάλληλα και με φιλευσπλαχνία και Χάρη ρυθμιστεί, απαλυνθεί και αποδυναμωθεί, από την Διδάσκαλο Δύναμη. Απλά να έχετε μεγαλύτερη πίστη στην Ανώτερη Δύναμη μέσα σας, καθώς αυτή αναμφίβολα θα συντρέξει προς βοήθειά σας, θα σας καθοδηγήσει σωστά και τελικά θα σας απαλλάξει από φαινομενικά αδιέξοδες καταστάσεις,* ***με τόσο λεπτεπίλεπτο τρόπο, τον οποίο ούτε καν μπορείτε να διανοηθείτε***».

Όταν μας δίνουν αυτές τις διαβεβαιώσεις οι Διδάσκαλοι, εμείς δεν έχουμε παρά ένα καθήκον, να τους υπακούμε. Όλα τα άλλα μας λένε, να τα αφήνουμε σε αυτούς.

Αντίθετα οι μυημένοι μαθητές ***πρέπει*** διαρκώς να προσεύχονται και να ζητούν την Χάρη, την προστασία, την ευλογία και τη βοήθεια του Θεού για όλο τον κόσμο. Για όλους τους ανθρώπους, τα ζώα και γενικά όλη την Δημιουργία. Αυτή η προσευχή όταν βγαίνει μέσα από τα βάθη της καρδιάς μας είναι αποτέλεσμα αγάπης και ευσπλαχνίας και η αγάπη είναι αυτή που οδηγεί στον τελικό στόχο, τη Θέωση. Ακόμα και η παράκλησή μας για άτομα που έχουν φύγει από τη ζωή, έχει ευνοϊκό γι’ αυτά αποτέλεσμα, όπως μας βεβαιώνει ο Διδάσκαλος Κιρπάλ.(*Βιβλίο: Με τον Διδάσκαλο Κιρπάλ*).

Όταν πάμε κοντά στον Διδάσκαλο και τον κοιτάζουμε στα μάτια, αν έχουμε δεκτικότητα μπορούμε σε μια και μόνο στιγμή να πάρουμε από αυτόν ένα βασίλειο. Ο συνειδητοποιημένος μαθητής παίρνει μια ματιά Του και την φυλάει μέσα του και αφήνει τον περιορισμένο χρόνο του Διδασκάλου ελεύθερο για τους νεότερους Σατσάνγκις. ***Όσο περισσότερο χρόνο αφήσεις στον Διδάσκαλο για τους άλλους τόσο η Χάρη του σε διαποτίζει.*** Μια ματιά Του είναι αρκετή. Όταν αργότερα καθίσεις σε διαλογισμό, μόλις συγκεντρωθείς, ακόμα και χωρίς να έχεις επιτύχει την πλήρη συγκέντρωση και σωματική υπέρβαση, θα

σου απαντήσει σε όλες σου τις ερωτήσεις. Τον Διδάσκαλο μπορούμε να ρωτάμε ξανά και ξανά μέχρι να καταλάβουμε, μόνον για πνευματικές εμπειρίες. Για άλλα πράγματα μπορούμε να ρωτάμε παλαιότερους Σατσάνγκις.

Ο Διδάσκαλος όταν του ζητάμε διευκρινήσεις για Εσωτερικά θέματα, εμπειρίες και προβλήματα, μπορεί να αφήσει καθετί άλλο, ακόμα και άλλους μαθητές να τον περιμένουν σε κάποια αίθουσα, για να μας δώσει λεπτομερείς απαντήσεις. Οι συνειδητοποιημένοι μαθητές δεν ρωτάνε τίποτα άλλο τον Διδάσκαλό τους παρά μόνον να τους δώσει διευκρινήσεις για τον Εσωτερικό δρόμο που ακολουθούν. Τότε ο Διδάσκαλος μπορεί να αφιερώσει πολύ χρόνο με τον μαθητή του, ακόμα να του κάνει και σχήματα σε χαρτί, (*δεν μου επέτρεψε να δημοσιοποιήσω ένα τέτοιο χαρτί*) και δεν τον αφήνει πριν τον ρωτήσει αν έχει καταλάβει καλά και αν έχει άλλη ερώτηση να του κάνει.

Ίσως αυτό έχει σχέση με τα λόγια του Ιησού στην Κοιλάδα των Κέδρων που απευθυνόμενος στον Πατέρα του, λέει όπως διαβάζουμε στον Ιωάννη (*ιζ: 90*) «*Εγώ περί αυτών παρακαλώ. Δεν παρακαλώ περί του κόσμου αλλά περί εκείνων τους οποίους Συ μοι έδωκας,* (*των μυημένων*)*, διότι ιδικοί Σου είναι*».

Σε κάποια εγκύκλιό του, μας λέει ο Διδάσκαλος Κιρπάλ, ότι: «*Οι Ομαδάρχες θα πρέπει να έχουν επαρκείς γνώσεις των Διδαγμάτων για να έχουν τη δυνατότητα να απαντούν στις περισσότερες από τις ερωτήσεις που τους γίνονται σχετικά με το Μονοπάτι και ακόμα σε ερωτήσεις σχετικά με τη συγκριτική των θρησκειών,* ***με ιδιαίτερη αναφορά στη Βίβλο και σε σύγκριση της με τη Σούρατ Σαμπτ Γιόγκα****.*

Εάν ένας ή μία Ομαδάρχης πιστεύει ότι δεν μπορεί να απαντήσει σε κάποια συγκεκριμένη ερώτηση ή να λύσει ένα συγκεκριμένο πρόβλημα, για το θέμα αυτό μπορεί να αναφερθεί στον Αντιπρόσωπο για να βρει λύση. Εάν ο Αντιπρόσωπος πιστεύει ειλικρινά ότι δεν μπορεί να δώσει λύση, ***μόνο τότε αυτό πρέπει μα αναφέρεται σε μένα****.*

Ακόμα θα ήθελα να αναφερθώ με λίγες λέξεις για τις προσωπικές δυσκολίες και τα πολλαπλά προσωπικά προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι αγαπητοί μου και ζητούν λύσεις από μένα. Παρ' ότι είμαι ευτυχής να τους δίνω τη σωστή καθοδήγηση θα πρέπει να τους υπενθυμίσω ότι αυτοί που μυήθηκαν από μένα φροντίζονται, προστατεύονται και καθοδηγούνται από τη φιλεύσπλαχνη Διδάσκαλο Δύναμη που βρίσκεται και λειτουργεί πάνω από το κεφάλι τους και μπορεί να λύσει όλα τους τα προβλήματα όταν σταθούν σε μια θέση δεκτικότητας. Συγκεκριμένα, αν συντονιστείτε με τον Ήχο, χρησιμοποιήστε την κοινή λογική και ήρεμα εκτιμήσετε τα γεγονότα, οπότε μπορεί με τρόπο θαυμαστό να αναπτύξετε τη δεκτικότητά σας με τη Διδάσκαλο Δύναμη. Η δεκτικότητα είναι το μόνο κλειδί που μπορεί, όχι μόνο να λύσει τα γήινα σας προβλήματα αλλά ακόμα

να σας ξεκλειδώσει και την πόρτα που οδηγεί στο Βασίλειο των Ουρανών μέσα σας. Συμβουλεύω τον μυημένο που έχει κάποιο πρόβλημα ή ερώτηση για την οποία ζητάει μια απάντηση, να καθίσει σιωπηλά με δεκτικότητα και να συντονιστεί με τη φιλεύσπλαχνη Διδάσκαλο Δύναμη μέσα του. Τότε θα έχει σίγουρα την απάντηση του, για το τι θα πρέπει να κάνει».

Ένα άλλο θέμα σε σχέση με τις συζητήσεις που κάνουμε με τον Διδάσκαλο και θα πρέπει να ξέρουμε είναι το εξής: ***Ο Διδάσκαλος ποτέ δεν παρεμβαίνει στην ελεύθερή μας βούληση***. Αν τον ρωτήσεις κάτι, σαν παράδειγμα: «*Να πάω στη Γαλλία να σπουδάσω;*». Ενδεχομένως θα σου πει να πας και να έχεις την προστασία των Διδασκάλων. Δεν θα σου πει όχι γιατί η επιθυμία σου είναι να πας, αλλιώς δεν θα τον ρωτούσες. Αν ρωτήσεις: «*Να παντρευτώ την Μαρία;*» Ενδεχομένως θα σου απαντήσει: «*Αν είσαι ανήλικος και δεν μπορείς να ζεις με δικά σου εισοδήματα, τότε να συμβουλευτείς τους γονείς σου. Αν είσαι ενήλικος και μπορείς να ζεις την οικογένειά σου, να την παντρευτείς και να έχεις την ευλογία των Διδασκάλων*». Δεν θα σου πει όχι, ακόμα και αν γνωρίζει ότι ο γάμος αυτός δεν θα έχει καλή κατάληξη. Σε αφήνει να αποφασίσεις εσύ πώς θα διαμορφώσεις το Κριγιάμαν κάρμα σου. Να αποφασίσεις με την ελεύθερή σου βούληση.

Οι περιπτώσεις που οι Διδάσκαλοι θα αποτρέψουν κάποιον από το να κάνει κάτι είναι σπάνιες και θα συντρέχουν ειδικοί λόγοι άγνωστοι σε εμάς. Μόνο σε περίπτωση που ο μυημένος πάει με ***τέλεια αυτοπαράδοση*** και αποφασισμένος να κάνει όχι αυτό που εκείνος θέλει αλλά ό,τι του πει ο Διδάσκαλος, μόνο τότε ο Διδάσκαλος μπορεί να του πει: «*όχι μην το κάνεις αυτό*». Σε κάθε άλλη περίπτωση θα σε αφήσει να πράξεις σύμφωνα με την ελεύθερή σου βούληση.

Και μια και το έφερε η κουβέντα: Τι σημαίνει "αυτοπαράδοση" και τι "τέλεια αυτοπαράδοση" στον Διδάσκαλο ή στο Θείο Θέλημα; Μας δίνεται ένα παράδειγμα: Είμαι άρρωστος και πονάει πολύ το πόδι μου. Δεν ζητάω τίποτα και δεν προσεύχομαι λέγοντάς Του: «*Κύριε ή Διδάσκαλε, κάνε με γρήγορα καλά*». Αλλά, όταν με σφίγγει ο πόνος λέω: «*Γλυκό και ευπρόσδεκτο το Θέλημά Σου Κύριε*». Αν λέγοντας αυτό, στο βάθος έχω την επιθυμία το Θέλημά του να είναι η θεραπεία μου, αυτό λέγεται αυτοπαράδοση. Στην "τέλεια αυτοπαράδοση" δεν έχω την επιθυμία ή την προσδοκία της θεραπείας μου αλλά μόνο το να γίνει ό,τι Εκείνος κρίνει πώς πρέπει να γίνει. Δεν υπάρχει δηλαδή ενδόμυχη προσδοκία. Ο Διδάσκαλος Ντάρσαν λέει ότι το δυσκολότερο πράγμα για έναν μαθητή, είναι η "τέλεια αυτοπαράδοσή" του στον Διδάσκαλο.

Ο Φον Κ@νάρης και άλλοι εκλεκτοί

Σκέφθηκα πολύ αν πρέπει να γράψω αυτά που ακολουθούν γιατί δεν πρέπει να ασχολούμαστε και να σχολιάζουμε τους αδελφούς μας. Όμως επειδή θέλω να περιγράψω το κλίμα της δεκαετίας του 1980 το τολμώ.

Στο μικρό Άσραμ της εποχής του Διδασκάλου Ντάρσαν έβλεπα και ξαναέβλεπα ορισμένα πρόσωπα κάθε μέρα ξανά και ξανά καθώς ο καθένας ήταν εντεταλμένος να κάνει μια δουλειά στον περιορισμένο χώρο του Άσραμ. Εγώ εκείνη την εποχή, είχα επιτέλους μια παρέα. Έξι χρόνια πήγαινα μόνος μου στο Άσραμ και δεν είχα κανέναν να πω μια ελληνική κουβέντα. Τώρα θα μου πείτε πήγαινες στο Άσραμ για κουβεντολόι ή για τον Διδάσκαλο και για διαλογισμό; Ομολογώ την αμαρτία μου! Ποτέ δεν ήμουν και σε κανένα τομέα ο καλός μαθητής των Διδασκάλων. Θα μπορούσα μάλιστα να πω, πως ήμουν ένα κακό παράδειγμα. Πολλοί που πρωτοερχόταν στο Σάτσανγκ με θεωρούσαν σαν ένα προχωρημένο μαθητή των Διδασκάλων και μου έδειχναν σεβασμό. Αυτό με ενοχλούσε. Δεν ήμουν ούτε προχωρημένος ούτε άγιος ούτε παράδειγμα μαθητή. Πολλές φορές έκανα και βλακείες και αστεϊσμούς για να αμβλύνω αυτή την εντύπωση που είχαν για εμένα. Ήθελα να είμαι σαν όλους για να περνάω κατά τη γνώμη μου ευκολότερα τα μηνύματα των Διδασκάλων. Πίστευα ότι μόνο ένα πράγμα είχε αξία – η αφοσίωση στον Θεό και στον Διδάσκαλο. Και μπορώ να πω χωρίς να κάνω τον προχωρημένο μαθητή, είχα αφοσίωση. Βαθιά αφοσίωση. Βαθύτατη αφοσίωση και αυτή και μόνο προσπαθούσα να εμπνεύσω στους νέους Σατσάνγκις. Όχι με τη χαλαρή μου εμφάνιση και τα επιπόλαια λόγια και αστεία μου αλλά με αυτό που ακτινοβολούσε μέσα από την καρδιά μου. Ήμουν ένας αφοσιωμένος κακός και πολλές φορές πολύ κακός μαθητής. Αν υπήρχε πνευματικό σχολείο και δεν υπήρχε ο Διδάσκαλος να με καλύπτει θα μου έβαζαν βαθμό μηδέν και διαγωγή κοσμία.

Ήμουν ένας βλάκας που ενώ ο Διδάσκαλος Ντάρσαν δύο φορές με έμφαση μου είπε να μείνω μαζί του 4 μήνες στο Άσραμ εγώ δεν τον άκουσα. Ήταν μια εποχή που στην Αθήνα είχα υποχρεώσεις στο Πανεπιστήμιο, μαθήματα, εξετάσεις, συνέδρια στο εξωτερικό, εκπαίδευση των νέων οφθαλμιάτρων, ιδιωτικό ιατρείο και… και… και…

Δεν τον άκουσα και τώρα 30 χρόνια μετά κατάλαβα το λάθος μου. Ίσως αν τον άκουγα, με τη Χάρη του, να είχα ξεφύγει από τις δαγκάνες του Αστρικού κόσμου και να είχα κάνει κάτι καλύτερο.

Το έτος 1986 μυήθηκε ο Πανταζής Σιδέρης που άρχισε να έρχεται συχνά μαζί μου στην Ινδία. Επιτέλους είχα κάποιον να μιλάω και να κάνω παρέα τις

ώρες που δεν είμαστε με τον Διδάσκαλο και δεν κάναμε διαλογισμό. Συνήθως συζητούσαμε την ώρα που είμαστε στην κουζίνα, ενώ διαρκώς κάποιος συχνά μας έλεγε να κάνουμε ησυχία γιατί την κουζίνα με τους θορύβους της (*ήταν την εποχή εκείνη κολλημένη η κουζίνα με τη μικρή αίθουσα διαλογισμού*) την χώριζε μόνο μια παλιά ξύλινη πόρτα και ο παραμικρός θόρυβος ενοχλούσε αυτούς που έκαναν διαλογισμό.

Πολλές φορές καθόμαστε με τον Πανταζή και παρακολουθούσαμε την κίνηση στον προαύλιο χώρο του Άσραμ. Κάθε τόσο περνούσε βιαστικός ο Φον Κ@νάρης που συχνά από πίσω του ακουγόταν να βγαίνουν "καυσαέρια". Μετά ήταν ο κύριος Τζέιν ο δικηγόρος που συχνά μας έβαζε ερωτήματα σχετικά με τα αρχαία Μυστήρια στην Ελλάδα. Ήταν πολύ μορφωμένος, φορούσε μια μασέλα τρία νούμερα μικρότερη από αυτή που θα έπρεπε και μας χαιρετούσε συχνά με χειραψία με την οποία προσπαθούσε να μας λιώσει το χέρι. Εκείνα τα χρόνια υπήρχαν σειρές από μασέλες που τις πουλούσαν στο δρόμο οι κουρείς που ήταν συγχρόνως και οδοντίατροι. Διάλεγες και έπαιρνες. Υπήρχαν πιο φθηνές μασέλες με 200 ρουπίες, υπήρχαν και πιο ακριβές με 300 ρουπίες, Του Τζέιν θα πρέπει να του είχε κοστίσει 100 ρουπίες. Συχνά χρειαζόταν να τις λιμάρουν λίγο αλλά συνήθως σε έπειθαν ότι μία συγκεκριμένη ήταν η καλύτερη για σένα και έπρεπε να την αγοράσεις αμέσως γιατί κινδύνευες να στην πάρει κάποιος άλλος.

Άλλος τύπος ο κύριος Sethi. Ήταν ένας άνδρας εύσωμος, λίγο φαλακρός και πάντα απασχολημένος και βιαστικός. Ήταν γραμματέας του Διδασκάλου Κιρπάλ, του Ντάρσαν και αργότερα του Διδασκάλου Ρατζίντερ. Ο κύριος Sethi απλά εκτελούσε και μόνο εκτελούσε τις Εντολές των Διδασκάλων. Τις ημέρες που γινόταν μύηση φορούσε ένα τουλπάνι που κατέληγε σε μακριά ουρά. Ήταν απ' όλους πολύ αγαπητός, πάντα σοβαρός και βαθύς γνώστης των ινδικών παραδόσεων και δοξασιών αλλά και του Σαντ Ματ.

Μια μέρα με ρώτησε επειδή μπαινόβγαινα διαρκώς στο σπίτι του Διδασκάλου Ρατζίντερ αν ήξερα πότε ακριβώς θα έφευγε ο Διδάσκαλος από το Δελχί για μια περιοδεία του στην Ινδία. Τον ρώτησα γιατί δεν τον ρωτούσε ο ίδιος; Μου απάντησε ότι ποτέ δεν έκανε στους Διδασκάλους κανενός είδους ερωτήσεις και για τίποτα. Αν χρειάζεται να μου πει κάτι ο Διδάσκαλος μου το λέει, δεν χρειάζεται εγώ να τον ρωτήσω. Αυτή ήταν η απάντησή του.

Τα απογεύματα πολλοί μαθητές πήγαιναν στο δωμάτιό του και τού έκαναν διάφορες ερωτήσεις σχετικά με τους παλαιούς Διδασκάλους. Η γυναίκα του μας προσέφερε τσάι και ο ίδιος με μεγάλη υπομονή απαντούσε στις ερωτήσεις μας.

Εδώ θυμάμαι μια ιστορία του κυρίου Sethi. Μια μέρα τον ειδοποίησαν ότι ο πατέρας του που ήταν πολύ καιρό άρρωστος θα πέθαινε και του παράγγειλαν

να φύγει αμέσως για να προφτάσει την καύση του. Ο κύριος Sethi πήγε κοντά στον Διδάσκαλο Ντάρσαν αλλά δεν του είπε τίποτα. Ο Διδάσκαλος τον ρώτησε πώς είναι ο πατέρας του και τότε ο Sethi του απάντησε ότι πέθαινε από στιγμή σε στιγμή αν ήδη δεν είχε πεθάνει και πως θα ήθελε να παρευρεθεί στην καύση του, καθώς ο ίδιος ήταν ο μεγαλύτερός του γιος και σύμφωνα με τα έθιμα εκείνος έπρεπε να φροντίσει τα της καύσης του νεκρού τού πατέρα του. «*Θα μας αφήσεις τώρα μέσα στη μπαντάρα του Διδασκάλου μου*» τον ρώτησε ο Διδάσκαλος. Ναι Διδάσκαλε αλλά μόνον αν εσύ μου το επιτρέψεις. Και δεν μου λες, του λέει ο Διδάσκαλος «*Μίλησες με τον Θεό και σου είπε ότι ο πατέρας σου θα πεθάνει;*» Ο Sethi δεν απάντησε και ο Διδάσκαλος συνέχισε: «*Η γιορτή του Διδασκάλου μου θα πρέπει να γίνει και εσύ να είσαι κοντά μου. Αντί να τον πενθείς τώρα, του χρόνου την ίδια μέρα να έρθεις με τον πατέρα σου να τον γιορτάσεις*». Ό,τι πεις εσύ Διδάσκαλε είπε ο Sethi. «*Εσύ είσαι που κρατάς στα χέρια σου το παρόν και το μέλλον*». Ο ετοιμοθάνατος πατέρας του κυρίου Sethi, τον άλλο χρόνο επισκέφθηκε στο Άσραμ τον Διδάσκαλο και έζησε άλλα 10 χρόνια υγιής.

Ένας άλλος τύπος ήταν ο κύριος Koli που ήταν γενικός ταμίας. Αυτός έκανε όλες τις πληρωμές των τροφίμων κλπ. και συγκέντρωνε τις εισπράξεις, που ήταν οι λίγες ή περισσότερες ρουπίες που συνήθιζαν να αφήνουν προαιρετικά υπό μορφή “κεριού”, ορισμένοι από τις χιλιάδες Σατσάνγκις που παρακολουθούσαν τα Σάτσανγκ. Υπήρχε μία ομάδα γερόντων που κατέγραφαν μέχρι και την τελευταία ρουπία καθώς και ποιος την έδωσε. Ο έλεγχος των οικονομικών ήταν και είναι πολύ σχολαστικός στα Άσραμ των Διδασκάλων και δεν παραλείπουν να πληρώνουν και τους φόρους που αναλογούν σε αυτά τα ποσά. Ο Κύριος Koli που είχε και μια μεγάλη μαύρη ελιά στο μάγουλο ήταν πραγματικά κέρβερος. Τα οικονομικά του Άσραμ ενίσχυαν και μερικοί πολύ πλούσιοι μαθητές των Διδασκάλων και χάρη σε αυτούς μπόρεσαν και κτίστηκαν αργότερα πολλά κτίσματα στο Άσραμ.

Ένας άλλος τύπος ήταν και ο Στρατηγός. Στρατηγό λέγαμε τον Τσάτσα Τζι που ήταν 1.50 μέτρο ψηλός με τα χέρια στην ανάταση. Τον λέγαμε στρατηγό γιατί πήγαινε κορδωτός για να φαίνεται πιο ψηλός. Όποια φωτογραφία και να δει κανείς από εκείνα τα χρόνια, ο Τσάτσα Τζι κατάφερνε και ήταν μέσα. Ο Τσάτσα Τζι ήταν τη δεκαετία του 1980, περίπου 90 περίπου ετών αλλά εγώ είχα βγάλει τη φήμη ότι ήταν 140 ετών και ότι είχε μυηθεί από τον Μπάμπα Τζαϊμάλ. Όλοι το είχαν πιστέψει γιατί ο ίδιος δεν έλεγε ποτέ την ηλικία του όταν τον ρωτούσαν. Έτσι πέρναγε η πληροφορία μεταξύ των νέων μυημένων που τον συναντούσαν στο Άσραμ και μιλούσαν γι΄ αυτόν με θαυμασμό για το πόσο καλά κρατιέται. Είναι επειδή είναι χορτοφάγος τους έλεγε ο Πανταζής και συμπλήρωνε: «*νομίζω ότι τα τελευταία 10 χρόνια δεν τρώει παρά μόνον πρασάντ*». Μετά έσκαγε στα γέλια. Όταν με ρωτούσαν να επιβεβαιώσω την

πληροφορία αν είναι πραγματικά 140 ετών τους έλεγα ότι μπορεί να είναι και 150. Όταν κάποτε πέθανε μάθαμε ότι ήταν 94 ετών.

Άλλος ένας ήταν ο κύριος Khanna, χρόνια γενικός αντιπρόσωπος των Διδασκάλων στην Αμερική. Όταν γέρασε και πήρε σύνταξη γύρισε για το υπόλοιπο της ζωής του στην Ινδία και ερχόταν πολύ συχνά στις συγκεντρώσεις των Διδασκάλων. Ήταν αυτός που συνάντησα κάποτε στον Καναδά μαζί με τον Διδάσκαλο και μου μίλησε για τα μελλοντικά μου καθήκοντα ως αντιπροσώπου του Διδασκάλου Ντάρσαν στην Ελλάδα. Οι παλαιοί Σατσάνγκις τον ψιλοβαριόταν λίγο, γιατί τους μάζευε και τους έλεγε ξανά και ξανά τις ίδιες παλιές ιστορίες και συμβουλές. Πολύ συχνά θυμάμαι τον κύριο Khanna, όταν ορισμένοι μου ζητάνε να επαναλάβω ιστορίες που έχω διηγηθεί με τους Διδασκάλους, που επειδή ορισμένοι τις έχουν ακούσει πολλές φορές, προσπαθώ να μη γίνομαι βαρετός με το να τις επαναλαμβάνω. Συχνά όμως η πίεση των νέων μαθητών με αναγκάζει να επαναλαμβάνω ιστορίες αφού στην αρχή το αρνιέμαι… για να τηρώ και τα προσχήματα!!

Τέλος μεταξύ άλλων δεν θα ξεχάσω τον "Κοκορόφτερο", ένα γεροντάκι που φορούσε διαρκώς ένα καπέλο με φτερά. Αυτός ήταν σαν να μη υπήρχε. Ήταν μια περιφερόμενη σκιά, αθόρυβος, αμίλητος σαν φάντασμα από τον άλλο κόσμο. Έλεγαν πως ήταν μακρινός συγγενής του Διδασκάλου Ντάρσαν και αυτό γιατί όλοι τον σεβόταν και βρισκόταν πάντα μεταξύ των πρώτων, στις συγκεντρώσεις της οικογένειας του Διδασκάλου.

Ο Γραμματέας κύριος Sethi πέθανε επί των ημερών του Διδασκάλου Ρατζίντερ από ακουστικό νευρίνωμα, μια αρρώστια, όχι από τις καλύτερες, το αντίθετο μάλιστα, αλλά ήταν πολύ υπομονετικός. Όταν πέθανε, ο Διδάσκαλος μας είπε ότι ο Sethi βρισκόταν ήδη με τον Διδάσκαλό του στο Σατς Καντ.

Όταν μυείται κάποιος, ο Διδάσκαλος του παίρνει την αποθήκη του κάρμα και του αφήνει για διευθέτηση το Πραλάμπτα κάρμα του. Αν ο μαθητής δεν καταφέρει να το διευθετήσει και ο Διδάσκαλος δεν θέλει να τον ξαναφέρει σε νέα γέννηση στο υλικό επίπεδο, μπορεί στο τέλος της ζωής του ο μαθητής, να έχει μικροταλαιπωρίες ή ακόμα και μεγαλύτερες ταλαιπωρίες. Γι' αυτό συχνά οι μαθητές αστειευόμενοι λένε: «*Μη ζητάτε από τον Διδάσκαλο γρήγορη πρόοδο γιατί μπορεί να μετανιώσετε. Αφήστε τον Εκείνος να αποφασίσει*».

Άλλος τύπος ήταν ένας παλαιός οδηγός του Διδασκάλου Κιρπάλ που είχε υπηρετήσει πολλά χρόνια σαν οδηγός του και συχνά έφερνε Δυτικούς μαθητές από το αεροδρόμιο στο Άσραμ για να μην ταλαιπωρηθούν, καθώς πολλοί οδηγοί ταξί είχαν άγνοια και των πιο κεντρικών δρόμων. Κάποτε οι οδηγοί ταξί ήταν στην πλειονότητά τους Σικχ και γνώριζαν αγγλικά. Οι Σικχ που προέρχονται από το Βόρειο μέρος της Ινδίας είναι μια εξελιγμένη φυλή γι' αυτό και

όλοι οι Ινδοί αξιωματικοί κατά την αγγλική κατοχή της Ινδίας ήταν Σικχ. Όταν λοιπόν τα παλαιότερα χρόνια έπαιρνες ένα ταξί από το αεροδρόμιο, ο Σικχ οδηγός του σε πήγαινε με ασφάλεια όπου ήθελες στο απέραντο Δελχί με τα 20 εκατομμύρια κατοίκους. Μια εποχή όμως, νομίζω γύρω στο 1979 ξεσηκώθηκαν οι Ινδουιστές και οι μουσουλμάνοι οδηγοί ταξί και σκότωσαν όλους τους Σικχ οδηγούς. Το κράτος στη συνέχεια έδωσε άδειες ταξί πενήντα-πενήντα μεταξύ Σικχ και Ινδουιστών. Όμως ο κόσμος, πάλι προτιμούσε να παίρνει Σικχ ταξιτζήδες. Γίνεται πάλι ξεσηκωμός και ξανασφάζουν όλους τους Σικχ ταξιτζήδες και γι' αυτό σήμερα υπάρχουν ελάχιστοι Σικχ ενώ τα ταξί είναι πάρα πολλά. Έτσι σήμερα όπως και παλαιότερα αν δεν έρθει να σε πάρει κάποιος από το αεροδρόμιο, από την πιάτσα του Άσραμ που ξέρει το δρόμο, κινδυνεύεις στην καλύτερη περίπτωση να φθάσεις πολλές ώρες αργότερα στο Άσραμ η αν είσαι γυναίκα και πάρεις το ταξί βράδυ να σου ζητήσουν ή να κάνεις κάτι μαζί τους ή να τους δώσεις αν προτιμάς το πορτοφόλι σου, όπως συνέβη με την Ελληνίδα Χαρ. Ψ. τη δεκαετία του 1990.

Αυτός λοιπόν ο οδηγός του Διδασκάλου Κιρπάλ παρακαλούσε τον Διδάσκαλο να τον απαλλάξει από την υποχρέωση του να κάνει κάθε μέρα διαλογισμό. Του το έλεγε και του το ξαναέλεγε και για χρόνια τον ζάλιζε. Μια μέρα του λέει ο Διδάσκαλος Κιρπάλ: «*Εσύ παιδί μου γεννήθηκες για να ταλαιπωρείς τους Αγίους αλλά επειδή πιστά τους υπηρετείς θα έχεις την ανάλογη μεταχείριση*». Τον οδηγό αυτό συνάντησα πολύ-πολύ γέρο και μισότυφλο να λιάζεται αμίλητος ώρες ατελείωτες στο Άσραμ και να μην τρώει και να μην πίνει αν κάποιος δεν του έφερνε κάτι. Αντί για ευχαριστώ επαναλάμβανε διαρκώς και αδιαλείπτως: «*Ω Διδάσκαλε Κριπάλ σε ευχαριστώ*» (*παλιά το Κιρπάλ το έλεγαν και Κριπάλ*).

Ένα άλλο αξιόλογο πρόσωπο ήταν και ο Τζιάνι Τζι. Το σπίτι της οικογένειας του Τζιάνι Τζι ακουμπούσε στο σπίτι του Διδασκάλου Κιρπάλ στο Σαουάν Άσραμ. Οι ταράτσες των σπιτιών τους ήταν κολλητές και πολλά βράδια ο Τζιάνι Τζι περνούσε στην ταράτσα του Διδασκάλου όταν εκείνος τον φώναζε. Ήταν ένα αξιοσέβαστο άτομο και όσοι τον ξέραμε από παλιά, πηγαίναμε τα μετέπειτα χρόνια επί Διδασκάλου Ντάρσαν και Διδασκάλου Ρατζίντερ και τον επισκεπτόμαστε στο σπίτι του, από το οποίο δεν έβγαινε σχεδόν ποτέ. Στη συνηθισμένη μας ερώτησή όταν πηγαίναμε να τον δούμε, τι κάνει; Μας απαντούσε πως περίμενε τον Διδάσκαλό του Κιρπάλ να τον πάρει, κοντά του γιατί ο κόσμος τον είχε κουράσει και δεν είχε κανένα ενδιαφέρον πάνω σ' αυτή τη γη.

Ο Διδάσκαλος Ρατζίντερ μία φορά το χρόνο πηγαίνει στο Σαουάν Άσραμ και κάνει ένα Κυριακάτικο Σάτσανγκ. Έτσι λοιπόν σε μια τέτοια περίπτωση ο Διδάσκαλος Ρατζίντερ επισκέφθηκε και τον Τζιάνι Τζι στο σπίτι του καθώς από χρόνια που είχε σπάσει το πόδι του, ήταν δύσκολο στον Τζιάνι Τζι να με-

τακινείται. Ο Τζιάνι Τζι παρακάλεσε τον Διδάσκαλο να τον πάρει από τη ζωή γιατί δεν ήθελε να ζήσει άλλο. Ο Διδάσκαλος Ρατζίντερ του είπε ότι έπρεπε να μείνει ακόμα λίγο καιρό για να διαλογίζεται και ότι θα περνούσε να τον ξαναεπισκεφθεί όταν θα έφθανε η στιγμή που ο Τζιάνι Τζι θα έπρεπε να εγκαταλείψει αυτόν τον κόσμο.

Έτσι και έγινε. Μετά 8 περίπου μήνες ο Διδάσκαλος Ρατζίντερ ένα απόγευμα επισκέφθηκε τον Τζιάνι Τζι ο οποίος αν και σε εξαιρετική υγεία, άφησε εκείνο το συγκεκριμένο βράδυ το υλικό επίπεδο. Η οικογένειά του εξακολουθεί να διαμένει στο Σαουάν Άσραμ δίπλα από το σπίτι του Διδασκάλου.

40 χρόνια με καρκίνο

Το 1984 μια ισχνή λιγότερο ίσως από 45 κιλά, μυημένη μαθήτρια του Διδασκάλου Κιρπάλ πήγε στο σπίτι του Διδασκάλου Ντάρσαν και του ζήτησε να της δώσει την ευχή του γιατί είχε πολλά χρόνια καρκίνο του θυρεοειδούς και της είχαν πει οι γιατροί ότι είχε μεταστάσεις και ότι θα πέθαινε πολύ σύντομα. Ο Διδάσκαλος Ντάρσαν της είπε «*Κρίμα γιατί εγώ πίστευα ότι ήρθες να μου πεις ότι θα ήθελες να μείνεις κοντά μου και να βοηθάς την Μάτα Τζι στην κουζίνα. Ξέρεις χρειαζόμαστε μια γυναίκα σαν εσένα*». Η γυναίκα έμεινε άναυδη. Πρόφτασε να του πει «*μα…*». «*Εντάξει*» της λέει ο Διδάσκαλος «*πιάσε δουλειά από τώρα και φτιάξε μας ένα τσάι*».

Το επόμενο διάστημα μίλησα σαν γιατρός με αυτή τη γυναίκα, με συμπάθησε και από τότε μέχρι σήμερα μόλις με δει μου φτιάχνει τσάι με κάρδαμο και μάλιστα ξέρει και πόση ζάχαρη θέλω. Τότε ο θυρεοειδής της ήταν σαν ένα μεγάλο ανώμαλο πορτοκάλι και κάτω από το μαντίλι του κεφαλιού της κρυβόταν ένα τελείως καραφλό κεφάλι από της ακτινοβολίες και τα φάρμακα που της είχαν δώσει. Την ρώτησα γιατί δεν είχε αφαιρέσει το θυρεοειδή της εγκαίρως και μου είπε ότι της έδιναν διάφορα βότανα και ομοιοπαθητικά φάρμακα και πως όταν πήγε στο νοσοκομείο της είπαν ότι ήταν αργά και πως ο όγκος ήταν πολύ μεγάλος και ανεγχείρητος.

Από τότε πέρασαν χρόνια και η γυναίκα αυτή με τον καρκίνο, ήταν πάντα στην κουζίνα, πάντα έτοιμη και χαμογελαστή να φτιάχνει τσάι στους επισκέπτες του Διδασκάλου. Όταν έφυγε από τη γήινη ζωή ο Διδάσκαλος Ντάρσαν, είχε ήδη γίνει ένα μέλος της οικογένειας και συνεχίζει να εργάζεται στην κουζίνα του Διδασκάλου μέχρι σήμερα. Πριν 5 χρόνια ο Διδάσκαλος Ρατζίντερ την ρώτησε γιατί τόσα χρόνια δεν έβγαζε αυτόν τον τεράστιο όγκο που την παραμόρφωνε. Εκείνη του απάντησε ότι όλα αυτά τα χρόνια είχε πολλές φορές

ρωτήσει τους γιατρούς και της είχαν ρητά απαγορεύσει να πειράξει το θυρεοειδή της, που προφανώς είχε μέσα του ένα κοιμισμένο καρκίνο και πως άλλη τέτοια περίπτωση οι γιατροί δεν είχαν ξαναδεί ούτε αναφερόταν στη διεθνή ιατρική βιβλιογραφία. Καρκίνος με μεταστάσεις στα κόκκαλα 40 χρόνια δεν υπάρχει έλεγαν. Ο Διδάσκαλος της είπε να ξαναρωτήσει. «*Ξέρεις, της είπε, οι γιατροί πολλές φορές αλλάζουν γνώμη*». Και πραγματικά φαίνεται ότι οι γιατροί άλλαξαν ξαφνικά γνώμη. Η γυναίκα χειρουργήθηκε και μετά 40 χρόνια έφυγε η μεγάλη δυσμορφία από το λαιμό της. Τελευταία φορά την είδα εφέτος τον Φεβρουάριο (*2018*) στο Σάτσανγκ στο Κιρπάλ Μπαγκ υγιή, στρουμπουλή και ροδοκόκκινη.

Όταν κοιτάζεις αυτή τη γυναίκα, βλέπεις πραγματικά έναν άνθρωπο που εκπέμπει Θεότητα. Όλη της η ζωή είναι αφιερωμένη στο να περιποιείται τους Διδασκάλους, την Μάτα Τζι όσο ζούσε και όλους εμάς τους επισκέπτες.

Μία περίπτωση μύησης από τον Διδάσκαλο Ντάρσαν

Ήταν το 1985. Βρισκόμουν στο Δελχί μαζί με τη γυναίκα μου και μια φίλη μας, την Χρύσα, για την οποία θα κάνω μνεία σε κάποιο άλλο κεφάλαιο. Η Χρύσα ήταν μητέρα δύο μυημένων αδελφών. Δεν θυμάμαι τι είχε προηγηθεί αλλά μια μέρα που πήγα στο γραφείο του Διδασκάλου Ντάρσαν, βλέπω ξαφνικά τη γυναίκα μου και την Χρύσα, να κάθονται στο δωμάτιο του Διδασκάλου πάνω σε ένα χαλί. Δεν είχαν ζητήσει να μυηθούν αλλά ο Διδάσκαλος τις έβαλε σε διαλογισμό και μάλιστα χωρίς να τους δώσει τα Ονόματα. Τι σήμαινε αυτό; Μύηση! Ο Διδάσκαλος μπορεί να μυήσει κάποιον, να του δώσει την προσοχή του, που σημαίνει να τον ενώσει με το Λόγο ή Άγιο Πνεύμα εν γνώση ή εν αγνοία του. Ας θυμηθούμε την περίπτωση του Διδασκάλου Χαζούρ που όλοι ξέρουμε, που χρειάστηκε απλά και μόνο για δευτερόλεπτα να διασταυρωθεί το βλέμμα του Διδασκάλου μέσα από το παράθυρο ενός τρένου, με το βλέμμα ενός χωρικού για να τον μυήσει και την ώρα του φυσικού του θανάτου ήταν Εκείνος που παρέλαβε την ψυχή του. Είναι γνωστό επίσης ότι την εποχή του Διδασκάλου Κιρπάλ στα βιβλία της Αποστολής ήταν σημειωμένος ένας αριθμός 125.000 ατόμων που είχαν μυηθεί απ' Αυτόν με τη γνωστή διαδικασία. Αργότερα ο Διδάσκαλος Ντάρσαν είπε ότι: «*Εκτός από αυτούς τους 125.000, ποιος ξέρει σε πόσους άλλους είχε δώσει την προσοχή του και επομένως πόσα άλλα άτομα είχαν μυηθεί από Αυτόν*».

Καθώς γνωρίζουμε, ***μύηση είναι η σύνδεση μιας ψυχής με τον Λόγο*** και

αυτή η σύνδεση επιτυγχάνεται όταν δώσει την προσοχή του ο Διδάσκαλος σε ένα άτομο. Ακόμα γνωρίζουμε ότι η ***προσοχή είναι η εξωτερική έκφρασης της ψυχής*** και έτσι όταν ο Διδάσκαλος δώσει την προσοχή του σε κάποιον είναι σαν ***να του δίνει και να τον ενώνει με την ψυχή του***. Επειδή η ψυχή του Διδασκάλου είναι πλημμυρισμένη με το Λόγο, όταν ενώνεται η ψυχή του Διδασκάλου με την ψυχή του μαθητή ***η ψυχή του μαθητή έρχεται σε επαφή και σύνδεση και λούζεται με τον Λόγο***.

Χρόνια μετά, η γυναίκα μου παραβρέθηκε σε μια τυπική διαδικασία μύησης για να πάρει και να χρησιμοποιεί τα φορτισμένα Ονόματα, τα οποία βέβαια γνώριζε από την κάλπικη μύηση που είχε λάβει από τον ψευτοδιδάσκαλο Divyananda, λίγα χρόνια πριν, στο σπίτι των αδελφών Καρατζά όπως ήδη έχω αναφέρει.

Το φωτοτυπικό μηχάνημα

Πολλές φορές τύχαινε να χρειάζεται ο Διδάσκαλος να κάνει μερικές φωτοτυπίες. Τότε έστελνε κάποιον εκεί κοντά στη γειτονιά και τις έκανε σε ένα δυο μαγαζιά της περιοχής που έβγαζαν όχι φωτοτυπίες αλλά μουτζουρογραφίες. Κατάλαβα πως ένα φωτοτυπικό μηχάνημα εκείνα τα χρόνια ήταν απαραίτητο για το Άσραμ. Έτσι όταν μετά από λίγο καιρό ξαναπήγα στην Ινδία, νομίζω ήταν το έτος 1985 αγόρασα από την Αθήνα ένα μεγάλο επαγγελματικό φωτοτυπικό μηχάνημα Canon και μετά από διάφορες μικροταλαιπωρίες που είχα στο δρόμο και στα τελωνεία, το πήγα στο Άσραμ. Το παρέλαβε κάποιος που ο γραμματέας κύριος J.M.Sethi τον κατέστησε υπεύθυνο να το λειτουργεί κατ' αποκλειστικότητα. Σαν νυφούλα το στολίσανε, του έβαλαν προστατευτικά πανιά και προστατευτικά των προστατευτικών και πανιά πάνω στα πανιά και από εκείνη την ημέρα το μηχάνημα δεν σταμάτησε να λειτουργεί. Άρχισαν να διερωτώνται πώς ζούσαν τόσο καιρό χωρίς φωτοτυπικό μηχάνημα!! Μόλις το παρέλαβαν μάλιστα, φώναξαν κάποιο άτομο από την αντιπροσωπεία της Canon να τους δείξει τη λειτουργία του μηχανήματος και ζήτησαν να έχουν σέρβις για όλο το χρόνο. Ο τεχνικός θαύμασε το καινούργιο μηχάνημα και είπε πως δεν είχε δει ποτέ άλλο καινούργιο μηχάνημα Canon καθώς ό,τι μηχανήματα εισήγαγαν στην Ινδία εκείνη την εποχή από την Γερμανία ήταν επισκευασμένα, δεύτερο χέρι αλλά σε άριστη κατάσταση. Έτσι ο τεχνικός είπε πως αυτό το καινούργιο μηχάνημα θα το αναλάμβανε με ιδιαίτερη χαρά.

Αυτό το φωτοτυπικό μηχάνημα το χρησιμοποιούσα και εγώ πολλές φορές, αν και με στραβοκοίταζαν, καθώς φωτοτυπούσα ολόκληρα βιβλία παλαιών Δι-

δασκάλων και άλλα που με ενδιέφεραν. Σημειώστε ότι μετά από λίγα χρόνια με την ταχύτατη οικονομική ανάπτυξη της Ινδίας κατασκεύαζαν καταπληκτικά φωτοτυπικά μηχανήματα στη χώρα αυτή σε φανταστικά χαμηλές τιμές.

Πέρασαν χρόνια το μηχάνημα είχε κάνει γύρω στις 450.000 φωτοτυπίες. Είχε χάσει την αίγλη του καινούργιου και το έτος 1991 ήταν εγκατεστημένο στο γραφείο του Διδασκάλου ενώ υπήρχε ένα άλλο καινούργιο στο γραφείο του Γραμματέα Sethi. Μια μέρα λοιπόν, θέλησα να βγάλω μια φωτοτυπία και μπήκα πολύ άνετα στο γραφείο του Διδασκάλου και την έβγαλα. Βγαίνοντας από το γραφείο συνάντησα τον Διδάσκαλο Ρατζίντερ που με κοίταξε άγρια και μου είπε έντονα «*τι δουλειά έχεις εσύ εδώ;*» Μου κόπηκαν τα πόδια. Από κείνη η στιγμή κατάλαβα ότι κάτι είχε αλλάξει και ότι δεν θα μπορούσα να μπαινοβγαίνω στο σπίτι και στο γραφείο του Διδασκάλου όπως και όποτε ήθελα, όπως είχα συνηθίσει με αναίδεια να κάνω τόσα χρόνια.

Πολλά είχαν αλλάξει. Μετά από 2-3 μήνες που ξαναπήγα στο Άσραμ είχαν μπει νέοι κανόνες. Κανείς δεν έμπαινε πια στο σπίτι του Διδασκάλου ούτε ακόμα και στη ρεσεψιόν, χωρίς κάποιον ιδιαίτερο λόγο και μετά από έλεγχο από άτομα με βάρδιες που έλεγχαν αυτούς που ήθελαν να μπουν στο προαύλιο του σπιτιού. Εδώ που τα λέμε υπήρχε και κάποιο δίκιο. Την εποχή του Διδασκάλου Ντάρσαν όποιος ήθελε έμπαινε στο σπίτι του και μόνο στο δωμάτιο και την τουαλέτα του δεν έμπαινε. Άλλος καθόταν και δροσιζόταν στη ρεσεψιόν που είχε κλιματιστικό ή έπαιρνε τηλέφωνο το σπίτι του, άλλος πήγαινε και διάβαζε, άλλος έκανε διαλογισμό ή περίμενε να βγει ο Διδάσκαλος για να του μιλήσει. Έτσι το σπίτι του Διδασκάλου Ντάρσαν ήταν «*Εμπάτε σκύλοι αλέστε*». Τώρα μπήκε μία τάξη. Βέβαια τώρα υπάρχει μια μεγάλη αίθουσα διαλογισμού με κλιματισμό που μπορεί κανείς να παραμείνει εκεί για ώρες, ενώ τότε δεν υπήρχε. Σήμερα εκτός από την αίθουσα διαλογισμού, υπάρχει και η μικρή κουζίνα που μπορεί να πάει να πιει κανείς έναν καφέ ή να συνομιλήσει με άλλους Σατσάνγκις.

“Πιστόλι” με προορισμό το σπίτι του Διδασκάλου

Τα δύο χρόνια που χρειάστηκαν για να κτιστεί το σπίτι του Διδασκάλου στο Κιρπάλ Άσραμ, στη θέση που είναι σήμερα, είχαν εγκατασταθεί γύρω-γύρω διάφορα συνεργεία από μαθητές των δασκάλων και δούλευαν κάτω από τις οδηγίες ενός Ινδού αρχιτέκτονα που είχε κάνει τα σχέδια του σπιτιού και γενικά τα σχέδια για τη διαμόρφωση όλου του Άσραμ, όπως διαμορφώθηκε σταδια-

κά τα επόμενα χρόνια. Ο τρόπος της κατασκευής του σπιτιού ήταν διαφορετικός απ' ό,τι στην Ελλάδα που τη δεκαετία του 1970 γέμιζε πολυκατοικίες. Οι σκαλωσιές ήταν φτιαγμένες από κορμούς μπαμπού, η ανάμιξη τσιμέντου και άμμου γινόταν με φτυάρια και τα ξυλουργικά εργαλεία θύμιζαν το 1800. Παρατήρησα ότι οι τεχνίτες δεν χρησιμοποιούσαν ηλεκτρικά πριόνια και τρυπάνια αλλά έκοβαν τα ξύλα με κοινά πριόνια και άνοιγαν τρύπες στα ξύλα με ένα περίεργο τρόπο, με κάτι σαν περιστρεφόμενα λάστιχα ή κάπως αλλιώς που δεν μπορώ να περιγράψω γιατί ποτέ δεν κατάλαβα τη λειτουργία τους.

Όταν ξαναπήγα στο Άσραμ αγόρασα και πήγα ένα μεγάλο επαγγελματικό ηλεκτρικό τρυπάνι με τα συνοδευτικά του, για να το δώσω στο συνεργείο των ξυλουργών να κάνουν πιο γρήγορα και πιο σωστά τη δουλειά τους.

Όταν έφθασα στο Δελχί και πήγα να πάρω τη βαλίτσα μου από τον ιμάντα του αεροδρομίου η βαλίτσα μου με το τρυπάνι δεν βρέθηκε. Μου είπαν ότι προφανώς ξεχάστηκε στη Ρώμη που άλλαξα αεροπλάνο και πως θα την έστελναν με την επόμενη πτήση. Όμως ούτε την επόμενη ούτε τη μεθεπόμενη ούτε την επόμενη της μεθεπόμενης μέρας ήρθε η βαλίτσα. Μου είπαν πως κάποιος θα την έκλεψε στο αεροδρόμιο του Δελχί. Δεν απογοητεύτηκα αλλά πήγα και αγόρασα καινούργια ρούχα και εσώρουχα στην Κάμλα Ναγκάρ. Το μόνο που δυσκολεύτηκα να βρω τα χρόνια εκείνα ήταν η οδοντόκρεμα.

Το πρόγραμμα προέβλεπε να φύγω ακριβώς μια εβδομάδα αφότου πήγα και οι μέρες περνούσαν χωρίς να έχω νέα για τη βαλίτσα. Το πρωί της προηγούμενης ημέρας από την αναχώρησή μου, μου τηλεφώνησαν από το αεροδρόμιο ότι η βαλίτσα είχε βρεθεί και ότι θα μπορούσα να πάω να την πάρω. Επήγα και μετά από διαδικασίες τριών ωρών την βρήκα πολύ ταλαιπωρημένη. Ήταν σαν να ήταν "κλαμένη". Στο χερούλι της και μέσα σε σελοφάν, υπήρχε ένα έγγραφο από το ενδιάμεσο αεροδρόμιο της Ρώμης που έλεγε ότι η βαλίτσα είχε παραβιαστεί από την αστυνομία διότι με τα τότε μέσα, έβλεπαν με τις ακτίνες ένα μεταλλικό πράγμα με σκανδάλη και θεώρησαν ότι το τρυπάνι ήταν κάποιο πιστόλι. Έτσι το πιστόλι-τρυπάνι έφθασε με καθυστέρηση μιας εβδομάδας στο Άσραμ αλλά από ό,τι ανακάλυψα αργότερα, το τρυπάνι αυτό με κάποιο τρόπο εξαφανίστηκε και ποτέ δεν χρησιμοποιήθηκε. Ρώτησα επανειλημμένως τον υπεύθυνο του ξυλουργικού συνεργείου τι έγινε με το τρυπάνι αλλά εκείνος το έπαιζε χαζός και δεν μου απαντούσε. Το ερώτημα παρέμενε αναπάντητο για χρόνια. Κάποτε πήρα από κάποιον τεχνίτη την απάντηση: «*Dr. Gabriel ποιος σου είπε ότι οι εργάτες ήθελαν να τελειώνουν τις δουλειές τους πιο γρήγορα; Αντίθετα ήθελαν να αργεί να τελειώσει το σπίτι για να κάνουν όσο το δυνατόν για περισσότερα χρόνο, σέβα*».

Η μαϊμού που έκλεβε από τα δωμάτια

Τα βράδια μετά το φαγητό και μέχρι το ξημέρωμα, ακούγαμε στο Άσραμ κάτι μαγκουροφόρους που κυκλοφορούσαν όλο το βράδυ γύρω-γύρω και πάνω κάτω στο Άσραμ και έκαναν αισθητή την παρουσία τους, χτυπώντας από καιρού εις καιρόν τις μαγκούρες τους στο πάτωμα. Ήταν νυχτοφύλακες. Δεν ξέρω από τι μας προστάτευαν αλλά είναι σίγουρο ότι είχαμε ένα αίσθημα ασφάλειας. Όμως κάποτε, ορισμένοι άρχισαν να παραπονιούνται πως ενώ είχαν κλειδωμένα τα δωμάτιά τους έχαναν πράγματα. Άλλος έχασε ένα ρολόι άλλος ένα πορτοφόλι, κάποιος άλλος είπε ότι είχε αγοράσει μπανάνες και όταν γύρισε στο κλειδωμένο δωμάτιό του βρήκε μόνο τις φλούδες και άλλοι έλεγαν άλλα. Ο γραμματέας έβαλε τους σκοπούς να φυλάνε και τη νύχτα και την ημέρα και τότε αυτοί τι ανακάλυψαν; Την ώρα που μιλούσε ο Διδάσκαλος με τους μαθητές του, κάποιος έβαζε μια εκπαιδευμένη μαϊμού να μπαίνει από τους ανοιχτούς φεγγίτες των δωματίων και να κλέβει. Όταν τελικά οι φύλακες εντόπισαν τους ενόχους ξυλοφόρτωσαν με τις μαγκούρες τους μαϊμού και ιδιοκτήτη, που από τότε δεν ξαναφάνηκαν.

Αλλά κατά διαστήματα συμβαίναν και διάφορα άλλα δυσάρεστα στο Άσραμ. Τότε οι πόρτες των εισόδων του Άσραμ ήταν μέρα νύχτα ανοιχτές. Τόσο η μπροστινή όσο και η πίσω. Έτσι πολλές φορές μπαινόβγαιναν στο Άσραμ ξένα και ανεπιθύμητα άτομα. Σήμερα βέβαια έχουν ληφθεί δρακόντεια μέσα και ελέγχονται οι πάντες και τα πάντα.

Αλλά όσο υπάρχουν άνθρωποι όπου και να βρίσκονται υπάρχουν και κακές συμπεριφορές. Μια φορά, σε ένα δωμάτιο που βρίσκεται δίπλα στη σημερινή αίθουσα διαλογισμού, έμενε ένα παιδί με την οικογένειά του, δεν ξέρω πώς και γιατί έμεναν εκεί. Ήταν ένα ομορφόπαιδο 17 ετών που συνήθιζε να πιάνει κουβέντα με Δυτικούς και κυρίως με νεαρές κοπέλες. Ορισμένες φορές δημιουργούσε τις συνθήκες ώστε να πηγαίνει στο δωμάτιό τους τάχα κάτι να δώσει ή κάτι να πάρει. Όταν έμπαινε στο δωμάτιο των γυναικών ζητούσε να πάει στην τουαλέτα και εκεί ασχημονούσε. Όταν ο γραμματέας πληροφορήθηκε το συμβάν τον έδιωξαν τελείως από το Άσραμ και αυτόν και την οικογένειά του.

Τέτοια και άλλα παρόμοια δυσάρεστα γεγονότα μπορεί να συμβούν ακόμα και στον καθαγιασμένο Άσραμ των Διδασκάλων. Οι άνθρωποι δεν είναι τέλειοι και μπορεί να έχουν κακές συμπεριφορές, οπουδήποτε βρίσκονται ακόμα και αν είναι μυημένοι. Επίσης θα πρέπει να σημειωθεί ότι σε ένα Άσραμ δεν βρίσκονται μόνο μυημένοι. Πολλές φορές μπαίνουν και άτομα ειδικά για να κλέψουν, για να φάνε ή από περιέργεια. Είναι και άλλοι που έρχονται να τσεκάρουν τους Διδασκάλους ή για να διασπείρουν ζιζάνια πως υπάρχουν αλλού

καλύτερα Άσραμ και καλύτεροι Διδάσκαλοι. Ακόμα έρχονται “πράκτορες” να διαδώσουν μεταξύ των Ινδών, ότι οι Διδάσκαλοι είναι αιρετικοί γιατί δεν ακολουθούν τους θρησκευτικούς ταγούς της καθιερωμένης θρησκείας.

Αυτός είναι και ο λόγος που όταν βρισκόμαστε στο Άσραμ θα πρέπει να κλειδώνουμε τις πόρτες και να ασφαλίζουμε τα πράγματά μας. Μια μέρα που μόλις είχαμε φθάσει στο Άσραμ από την Ελλάδα και μας έδωσαν τα δωμάτιά μας, μία αδελφή από την Μυτιλήνη, η Αφροδίτη Π. μπήκε στο δωμάτιό της, άφησε τα πράγματα και την τσάντα της πάνω στο κρεβάτι και πήγε στο βάθος του δωματίου, στην τουαλέτα, αφήνοντας την εξώπορτα ανοιχτή, γιατί περίμενε μια άλλη Ελληνίδα φίλη της για να συνεννοηθούν για το τι θα έκαναν αργότερα. Όταν σε λίγο βγήκε από τη τουαλέτα, είδε έναν Ινδό μέσα στο δωμάτιο κοντά στην πόρτα, που την χαιρέτισε ευγενικά και τη ρώτησε αν ήταν όλα εντάξει και αν χρειαζόταν τίποτα. Η Αφροδίτη τον ευχαρίστησε αλλά λίγα λεπτά αργότερα ανακάλυψε ότι η τσάντα της ήταν ανοικτή και έλειπε το πορτοφόλι και το διαβατήριό της.

Ο γυπαετός

Στα χρόνια του Διδασκάλου Ντάρσαν, όταν χτίστηκε το καινούργιο του σπίτι, στην ταράτσα, στο πιο ψηλό σημείο του σπιτιού του, καθόταν όλη την ημέρα και όλη τη νύχτα ένας τεράστιος γυπαετός. Έμενε ακίνητος το πρωί και το βράδυ πετούσε και βούταγε κανένα ποντικάκι ή ό,τι άλλο νόστιμο έβρισκε. Όταν ο Διδάσκαλος έλειπε από το Άσραμ ο αετός εξαφανιζόταν. Όταν γύριζε ο Διδάσκαλος και ο γυπαετός επέστρεφε στη θέση του. Έτσι ξέραμε ότι αν ο γυπαετός ήταν πάνω στο σπίτι ο Διδάσκαλος ήταν και αυτός εκεί. Αν ο αετός έλειπε θα έλειπε και ο Διδάσκαλος.

Τελευταία φορά που είδαν αυτόν το γυπαετό ήταν την ημέρα της αποτέφρωσης του Διδασκάλου. Από τότε ο γυπαετός δεν ξαναφάνηκε στην κορυφή του σπιτιού.

Μέσα στο Άσραμ δεν υπάρχουν ζώα. Σπάνια θα δει κανείς κάποια γάτα που δεν της δίνει κανείς ιδιαίτερη σημασία. Τα σκυλιά αντίθετα αν κανένα μπει μέσα στο Άσραμ το διώχνουν γιατί είναι σίγουρο πως θα το ακολουθήσουν και άλλα και θα επακολουθήσει αργά ή γρήγορα σκυλοκαβγάς. Είναι όμως σίγουρο ότι τα σκυλιά γύρω από το Άσραμ είναι τελείως ακίνδυνα γιατί δεν τρώνε κρέας και φαίνονται πάντα φοβισμένα και έτοιμα με την πρώτη μας φωνή να απομακρυνθούν.

Το παιδάκι από την επαρχία

Το 1987 ήταν μια χρονιά που οργανώθηκε από το Άσραμ μια εκδρομή στην Άγκρα, για να την επισκεφθούν όσοι Σατσάνγκις ήθελαν να δουν το επιτάφιο μνημείο Τας Μαχάλ που κατασκεύασε ο βασιλιάς Άκμπαρ για τη γυναίκα του. Πολύ συχνά και στο παρελθόν αλλά και στις μέρες του Διδασκάλου Ρατζίντερ, διοργανώνονται τέτοιες εκδρομές σε διάφορα μέρη, κυρίως της βόρειας Ινδίας για να μην πηγαίνουν οι Σατσάνγκις μόνοι τους και συναντούν δυσκολίες.

Εκείνη τη χρονιά μια ομάδα από 20 περίπου Σατσάνγκις, μεταξύ τους και 4-5 Έλληνες πήγαν με το τρένο το πρωί και γύρισαν το βράδυ στην Άγκρα. Ανάμεσα στους Έλληνες ήταν και ένας φίλος, ο Γιώργος Πανταζής με τη γυναίκα του.

Το βράδυ που γύρισαν γύρω στις 11 ήρθαν κατ’ ευθείαν στο σπίτι του Διδασκάλου που εκείνη τη στιγμή μας μιλούσε. Του είπαν ότι οι τοπικοί Σατσάνγκις τους είχαν υποδεχθεί στο σταθμό και τους περιποιήθηκαν με πολύ μεγάλη αγάπη προσφέροντάς τους το μεσημέρι ένα λουκούλλειο γεύμα και το απόγευμα ένα πλούσιο τσάι μέχρι να τους συνοδεύσουν στο σταθμό για να πάρουν το τρένο της επιστροφής για το Δελχί. Του είπαν ακόμα ότι είχαν βρει ένα αδέσποτο παιδάκι ηλικίας 3-4 ετών που έκλαιγε μοναχό του στο δρόμο και ότι το τάισαν και το πήραν μαζί τους για να το προστατέψουν και ρώτησαν τον Διδάσκαλο τι ενέργειες έπρεπε να κάνουν για να το πάρουν στην Ελλάδα.

Ο Διδάσκαλος ταράχτηκε. Σηκώθηκε όρθιος και παρ΄ ολίγο να πάθει έμφραγμα. Τι κάνατε τους είπε; Απαγάγατε ένα παιδί από τον τόπο του; Ειδοποιείστε αμέσως την αστυνομία είπε σε δυο Ινδούς που παραστέκονταν και πάρτε το παιδί από δω και ετοιμάστε το αν μας δώσει την άδεια η αστυνομία να το στείλουμε πίσω με ένα ταξί στο αστυνομικό τμήμα της Άγκρα.

Ο Πανταζής στεναχωρήθηκε και με κάποιο τρόπο κάκισε τη συμπεριφορά του ο Διδάσκαλος και είπε ότι ο Διδάσκαλος ήταν “σκληρός”. Σκληρός ποιος; ο άνθρωπος που η γη δεν γνώρισε άλλον πιο ταπεινό και πιο φιλεύσπλαχνο άνθρωπο!

Την άλλη μέρα η αστυνομία που έτρεφε μεγάλο σεβασμό γι’ Αυτόν είπε στον Διδάσκαλο, ότι ήδη από το προηγούμενο βράδυ είχαν ειδοποιηθεί και οι ίδιοι αλλά και όλα τα αστυνομικά τμήματα της χώρας για την εξαφάνιση του παιδιού. Όταν παρέδωσαν οι δύο Ινδοί αδελφοί το παιδί στην αστυνομία, οι αστυνομικοί καθησύχασαν τους γονείς του και το έστειλαν πίσω μ’ ένα περιπολικό αυτοκίνητο.

Αν δεν είχε μεσολαβήσει ο Διδάσκαλος σίγουρα αυτούς τους Σατσάνγκις θα τους είχαν στείλει στο Δικαστήριο κατηγορούμενους για απαγωγή και δεν ξέρω αν μέχρι σήμερα θα είχαν βγει από τη φυλακή, γιατί στην Ινδία δεν αστειεύονται!

Στην Ινδία μπορεί κανείς να δει και γελάδες και παιδιά να τριγυρίζουν όλη την ημέρα στο δρόμο μόνα τους. Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν έχουν αφεντικά και γονείς. Είναι οι συνθήκες της ζωής που είναι διαφορετικές σε κάθε χώρα. Και τα γελάδια και τα παιδιά το απόγευμα τα αναζητούν οι ιδιοκτήτες και οι γονείς και τα οδηγούν στα σπίτια τους. Οι γονείς είναι σε όλα τα μέρη της γης γονείς και αγαπάνε τα παιδιά τους όπως εμείς αγαπάμε τα δικά μας. Βέβαια υπάρχουν γονείς που τα μωρά τους αν είναι κορίτσια τα εξαφανίζουν και αν είναι κοπέλες τα πουλάν σε δουλεμπόρους όπως πουλάνε και όργανα του σώματός τους για να μπορέσουν να επιβιώσουν και να θρέψουν τα υπόλοιπα παιδιά τους αλλά για τέτοια αδικήματα ο νόμος προβλέπει βαρύτατες ποινές. Αυτά βέβαια συμβαίνουν μόνο σε απομακρυσμένες και εξαθλιωμένες περιοχές και πάλι όταν γίνουν αυτοί οι άκαρδοι γονείς αντιληπτοί, υπόκεινται σε βαρύτατες ποινές. Τα τελευταία χρόνια, με την άνοδο του βιοτικού επιπέδου, με την ανάπτυξη της βιομηχανίας και του τουρισμού τα φαινόμενα αυτά στην Ινδία τείνουν να εκλείψουν αλλά οπωσδήποτε υπάρχουν μέσα σ' έναν πληθυσμό 1,2 δισεκατομμυρίου ανθρώπων.

Σε οκτώ μήνες γίνεσαι Διδάσκαλος

Στις αρχές του 1983 όταν επισκέφθηκα για μία ακόμα φορά το Άσραμ, ήρθε και με πήρε από το αεροδρόμιο ένας νεαρός που νομίζω ήταν από την Λιβύη. Το παιδί αυτό ήταν πρόθυμο για όλες τις δουλειές και επειδή μιλούσε γαλλικά ο Διδάσκαλος τον χρησιμοποιούσε λίγο και σαν διερμηνέα του όταν τον επισκέπτονταν Γάλλοι ή άτομα από τις γαλλικές αποικίες. Ο νεαρός, τότε τριάντα περίπου ετών, ήταν σωστός με το διαλογισμό του και συμπλήρωνε τακτικά το ημερολόγιό του. Άκουγε τον Διδάσκαλο με σεβασμό και φαινόταν σαν υπόδειγμα μαθητή ενός Τέλειου Διδασκάλου. Όλοι τον σέβονταν και τον αγαπούσαν κυρίως γιατί έδινε την εντύπωση ενός αφοσιωμένου μαθητή, που θα έμενε για άγνωστο χρονικό διάστημα κοντά στον Διδάσκαλο, κάνοντας κάθε σέβα που θα του ζητούσαν να κάνει και που θα είχε γρήγορη πρόοδο.

Τον νεαρό αυτό τον ξανασυνάντησα 1-2 φορές στο Άσραμ στις μετέπειτα επισκέψεις μου αλλά κάποτε που τον ζήτησα μου είπαν ότι είχε φύγει για την πατρίδα του. Είπε ότι θα έφευγε για λίγο και ότι πάλι θα ξαναγύριζε. Έφυγε

προσωρινά όπως έλεγαν αλλά τελικά εξαφανίστηκε και δεν ξαναγύρισε ποτέ κοντά στον Διδάσκαλο.

Πέρασαν χρόνια και μάθαμε τι είχε συμβεί. Ο νεαρός έφυγε γιατί είχε πεθάνει ο πατέρας του, αλλά ενώ ετοιμαζόταν να γυρίσει, γνώρισε μια όμορφη γυναίκα που εργαζόταν σαν μοντέλο, την ερωτεύτηκε παράφορα και εκείνη ανταποκρίθηκε. Δεν μπόρεσε να ξεκολλήσει από κοντά της αλλά επειδή αυτή χρειαζόταν χρήματα… άρχισε να το παίζει "Διδάσκαλος". Είχε επιτυχία γιατί αυτά που έλεγε άρεσαν στον κόσμο και έτσι σιγά-σιγά, με κάποιον τρόπο, με αυτά που έλεγε και έκανε, άρχισε να βγάζει πολλά χρήματα. Τη συνέχεια αν και όλοι ενδιαφερθήκαμε δεν την μάθαμε ποτέ.

Καταλήγει όμως κανείς σε ορισμένα συμπεράσματα: Πρώτον, οι ωραίες γυναίκες έχουν έξοδα και για να τις κρατήσει κανείς πρέπει να έχεις γεμάτο πορτοφόλι. Συμπέρασμα δεύτερο: Ο Kal έχει πολλά ποδάρια και μπορεί ανά πάσα στιγμή να σου στείλει ένα μοντέλο να σε συντροφεύσει! Τότε σου γεννάται ένα κρίσιμο ερώτημα: Μοντέλο ή Διδάσκαλος; Η απάντηση είναι δύσκολη αλλά τις πιο πολλές φορές γνωστή: Μοντέλο!

Υπήρχε μία γηραιά κυρία με υπεύθυνη θέση στο Σάτσανγκ της Αθήνας 20 χρόνια αργότερα, που με ευγενικό τρόπο την άκουσα να λέει σε νεαρές κοπέλες που μόλις γνώριζαν το Μονοπάτι και που με μεγάλο κόπο είχα φέρει στο Μονοπάτι, συμβουλευτικά να τους λέει να μην έχουν φίλους. Πράγμα που βέβαια ποτέ δεν ζήτησε ο Διδάσκαλος. Τους έλεγε «*Ή φίλο θα έχετε ή θα ακολουθείτε το Μονοπάτι – διαλέξτε!*» Το αποτέλεσμα ήταν ότι καμιά από αυτές τις κοπέλες δεν συνέχιζε να έρχεται στο Σάτσανγκ. Τις κάλεσε ο Διδάσκαλος κοντά του και εμείς με γεροντοκορίστικες απόψεις, τις διώξαμε!

Συμβαίνει πολλές φορές να θέλεις να αγιάσεις και να μη σε αφήνουν! και όταν τα εμπόδια είναι βαλμένα από ξένους ανθρώπους, μπορεί και να τα περιμένει και να τα συγχωράει κανείς. Δυστυχώς όμως συχνά συμβαίνει τα εμπόδια να τα βάζουν συγγενικά μας πρόσωπα όπως γονείς, γυναίκες και παιδιά. Ξέρω άτομα, όχι μόνο νεαρής αλλά και προχωρημένης ηλικίας που δεν ακολούθησαν το Μονοπάτι ή δεν συνέχισαν να το ακολουθούν λόγω πιέσεων και εκβιασμών από τους στενούς συγγενείς τους. Άλλοτε πάλι, που είναι και το πιο δυσάρεστο, γινόμαστε εμείς αιτία, παραφράζοντας τα διδάγματα των Διδασκάλων και ξεχνώντας ότι το Μονοπάτι μας είναι ένα Μονοπάτι θετικού μυστικισμού, να δίνουμε σφαλερές πληροφορίες και οδηγίες.

Μια μητέρα φώναξε στο σπίτι της ένα δεσπότη (*με το αζημίωτο βέβαια… και του είπε ότι του έδινε τάχα χρήματα για την εκκλησία*) για να φοβερίσει την κόρη της ότι θα πήγαινε στην κόλαση γιατί ο παπάς ο Ινδός (*Τσάραν Σινγκ*) θα έστελνε ναρκωτικά από την Ινδία για να την πάρουν και να την βάλουν γυμνή χορεύ-

τρια σε κακόφημο κέντρο στην Ινδία!!!

Ένας πατέρας έκοψε το χαρτζιλίκι από το γιο του και του είπε ότι θα τον αποκληρώσει γιατί θα του έπαιρναν τα λεφτά την ώρα που θα έκανε διαλογισμό κλπ. κλπ.

Άλλος πατέρας πάλι υποσχέθηκε στην κόρη του να της αγοράσει ένα αυτοκίνητο αν του ορκιζόταν ότι δεν θα ξαναπήγαινε στις αδελφές (*Καρατζά*), που δεν είχαν παντρευτεί γιατί… κλπ. κλπ.

Σε μια άλλη περίπτωση ενός πολύ αφοσιωμένου νεαρού Σατσάνγκι, οι γονείς του τον παρακολουθούσαν κρυμμένοι μέσα στο αυτοκίνητό τους που από νωρίς φρόντιζαν να το παρκάρουν στην Χαλκηδόνος, όσο μπορούσαν πιο κοντά στο σπίτι που γίνεται το Σάτσανγκ, για να δουν πότε θα έρθει και πότε θα φύγει ο γιος τους. Συχνά του κλείδωναν την πόρτα για να μην βγει από το σπίτι του και για να μην ταξιδέψει μαζί μας στην Ινδία. Εκείνος, 25 ετών, τελειωμένος μαθηματικός, ερχόταν κρυφά, με διάφορες προφάσεις στο Σάτσανγκ, δικαιολογούμενος στους γονείς του ότι θα πήγαινε τάχα στο πανεπιστήμιο ή αλλού για να βρει δουλειά. Όταν ερχόταν στην Ινδία μαζί μας, έβγαζε κρυφά μέρες πριν τη βαλίτσα του από το σπίτι του και την ίδια ή την προηγούμενη ημέρα, τα ξημερώματα και ενόσω οι άλλοι κοιμόταν, έφευγε σιωπηλά απ΄ το παράθυρο, γιατί του κλείδωναν τις πόρτες. Εάν μετά το Σάτσανγκ πηγαίναμε οι Σατσάνγκις για καφέ και ερχόταν αλλά ακόμα και όταν δεν ερχόταν, συχνά βλέπαμε κάπου μακρύτερα τους γονείς του κρυμμένους να μας κατασκοπεύουν. Όταν οι γονείς του έμαθαν ότι το Σάτσανγκ γινόταν κάθε Δευτέρα έκαναν το παν για να τον εμποδίζουν να έρχεται. Τότε εκείνος πήγαινε άλλες μέρες και άλλες ώρες στο Κέντρο για να κάνει διαλογισμό. Μια μέρα την ώρα του Σάτσανγκ, ενώ του είχε πει ο πατέρας του ότι θα πήγαινε εκδρομή, μπήκε κρυφά, με κοντό εκδρομικό παντελονάκι, στο χώρο του Σάτσανγκ στον κάτω όροφο, ενώ εμείς είμαστε επάνω και μας ανακάτεψε τα πράγματα. Κατέβασε τις φωτογραφίες των Διδασκάλων, άφησε τη βρύση να τρέχει κλπ. Τον πήρα χαμπάρι, κατέβηκα από πάνω και τον έπιασα στα πράσα! Όμως τι να κάνω, πατέρας Σατσάνγκι ήταν. Αρκέστηκα να τον μαλώσω.

Τελικά η επιμονή των γονέων νίκησε και ο πολύ αφοσιωμένος μαθητής εγκατέλειψε το Μονοπάτι. Εδώ θα σχολιάσω ότι, πιθανόν βοήθησε και ο Νιράντζαν για την απομάκρυνσή του, καθώς ενώ ήταν ένας από πάσης απόψεως συγκρατημένος και πειθαρχικός μαθητής των Διδασκάλων άρχισε να έχει μεγάλη πέραση στις γυναίκες γιατί ήταν ομορφόπαιδο και… και. Ήταν η περίπτωση που το φουστάνι νικάει κατά κράτος το διαλογισμό.

Αλλά και σύζυγοι απείλησαν με χωρισμό ή και ξυλοκόπησαν τις γυναίκες τους όταν έμαθαν ή όταν αυτές τους εκμυστηρεύτηκαν ή ομολόγησαν μετά από

πίεση πως ερχόταν στο Σάτσανγκ. Σε μία μόνο περίπτωση το 2001, όταν κάποιος απείλησε με χωρισμό τη γυναίκα του αν αυτή πήγαινε στην Ινδία, εκείνη του είπε ότι θα πάει με τους άλλους Σατσάνγκις στην Ινδία και αυτός να κάνει ό,τι θέλει. Τελικά έβγαλε και εκείνος εισιτήριο και ήρθε στην Ινδία και μάλιστα είχε και προσωπική συνέντευξη με το Διδάσκαλο. Δεν ξαναήρθε όμως ποτέ κοντά μας και μάλιστα τελικά έπεισε και τη γυναίκα του που ορκιζόταν στο Όνομα του Διδασκάλου και απομακρύνθηκε και αυτή από το Σάτσανγκ.

Ακόμα και σήμερα υπάρχουν άτομα που ζητάνε η αλληλογραφία τους με το Άσραμ να γίνεται στη διεύθυνση ενός άλλου Σατσάνγκι για να μην έχουν φασαρίες και γρίνιες και ακόμα όταν πάνε να δούνε τον Διδάσκαλο στο εξωτερικό με διαφόρους τρόπους κρύβουν την αλήθεια.

Ο Μ.Σ. ένας παλιός Σατσάνγκι έκρυβε το μυστικό, τού ότι ήταν μαθητής ενός Ινδού Διδασκάλου… από την πεθερά του!! Μια φορά μου είπε: «*Ξέρεις τι είναι να έχεις πεθερά θεούσα (ήταν της Ζωής); Είναι καλύτερο να έχεις πεθερό το διάβολο!! Με τη γρίνια και τη μουρμούρα της μπορεί να κάνει ακόμα και άγιο να αμαρτήσει. Πολλές φορές σκέφθηκα να χωρίσω ή να την σκοτώσω και αν δεν είχα παιδιά τώρα θα ήμουν φυλακή*».

Μια φορά ήμουν καλεσμένος στην τηλεόραση σε μια εκπομπή με πέντε προσκεκλημένους, του δημοσιογράφου Χαρδαβέλα τον οποίο γνώριζα πολύ καλά και ήταν πελάτης στο ιατρείο μου. Σε κάποιο σημείο της εκπομπής σηκώθηκε ένα νεαρό άτομο και είπε πως ο πατέρας του ήταν αρχηγός μιας οργάνωσης με όνομα Ράντα Σοάμι και άρχισε να μιλάει με το χειρότερο τρόπο αναφέροντας υπερβολές και χοντρά ψέματα. Ούτε λίγο ούτε πολύ είπε ότι ο πατέρας του, έδωσε στην οργάνωση όλα του τα λεφτά και πως εκείνος και η μητέρα του δυστυχούσαν και άλλα χειρότερα που δεν θέλω να αναφέρω. Σημειώνω ότι την εκπομπή αυτή που γινόταν στις 7 μ.μ. παρακολουθούσαν πολλές χιλιάδες ακροατές γιατί τότε και τα κανάλια της τηλεόρασης ήταν λιγότερα. Μου ήρθε το αίμα στο κεφάλι. Το διέκοψα και έκανα νόημα του Χαρδαβέλα να διακόψει την εκπομπή. Μπήκαν αμέσως διαφημίσεις. Έπιασα το νεαρό από το λαιμό και τον απείλησα ότι μετά την εκπομπή θα τον έσπαγα στο ξύλο γιατί με επίγνωσή του έλεγε ψέματα (*εκείνη την ώρα είχα ξεχάσει και τον Διδάσκαλο και τις διδασκαλίες καθώς ήμουν εκτός εαυτού*). Φοβήθηκε πολύ την οργή μου και είπε ότι θα μπορούσε να ανακαλέσει αυτά που είχε πει και ότι δεν γνώριζε ότι εγώ γνώριζα και τον πατέρα του και το Μονοπάτι που ακολουθούσε ο πατέρας του. Μου υποσχέθηκε ότι θα σταματούσε και θα προσπαθούσε να ανασκευάσει αυτά που είχε πει. Όταν μετά τις διαφημίσεις συνεχίστηκε η εκπομπή, πήρα το λόγο και είπα στους τηλεθεατές ότι μπορεί ο πατέρας του νεαρού να μην ήταν ο ιδανικός σύζυγος και πατέρας, αλλά αυτά που ακούστηκαν εις βάρος του ήταν επειδή

ήταν χωρισμένος και ο γιος του είχε πάρει το μέρος της μητέρας του.

Με την ευκαιρία αναφέρω ότι ποτέ ούτε από το Σάτσανγκ του Διδασκάλου Τσάραν Σινγκ ούτε από το δικό μας δεν είχε ποτέ δημιουργηθεί κάποιο πρόβλημα και πως έχουμε αλληλοσεβασμό σαν αδέλφια. Μας ενώνουν τα κοινά πιστεύω στις διδασκαλίες του Σαντ Ματ και η ευλογία του Μεγάλου Διδασκάλου Μπάμπα Σαουάν. Εγώ προσωπικά έχω παρακολουθήσει πολλές φορές τα Σάτσανγκ της Μπεάς και πολλές φορές παίρνω βιβλία τους για να πλουτίσω τη βιβλιοθήκη μας. Αυτά τα βιβλία εξάλλου υπάρχουν και στην Ντάρσαν βιβλιοθήκη του Κιρπάλ Άσραμ και είναι στη διάθεση του καθενός. Ακόμα και όταν είμαστε στο Δελχί επισκεπτόμαστε συχνά το εκεί ωραιότατο και πολύ φροντισμένο Άσραμ της Μπεάς.

Θυμήθηκα μια άλλη ανάλογη περίπτωση την εποχή του Διδασκάλου Κιρπάλ. Ένας Αμερικανός ακολούθησε ένα μυημένο φίλο του στην Ινδία και κάθισε λίγες ημέρες κοντά στον Διδάσκαλο. Εντυπωσιάστηκε και ζήτησε και πήρε μύηση. Όταν γύρισε στο σπίτι του δήλωσε στη γυναίκα του ότι τα μπάρμπεκιου, οι μπύρες, τα ουίσκια και τα χάμπουργκερ είχαν πάρει τέλος γι' αυτόν και ότι θα ακολουθούσε μια υγιεινή χορτοφαγική διατροφή. Η γυναίκα του τα έχασε και το μόνο που σκεφτόταν ήταν ότι θα έπρεπε να ξεκόψουν από τους φίλους τους που ήταν όλοι τους κάθε μέρα πάνω από μία ψησταριά με ένα ποτήρι στο χέρι! Όμως ο άντρας της ήταν αμετάπειστος και καθώς ήταν φαίνεται και λίγο ζόρικος η γυναίκα υπέκυψε και το μόνο που έκανε ήταν να τον ψιλογκρινιάζει κατά διαστήματα για τις νέες του συνήθειες, να κάνει το πρωί διαλογισμό αντί να τηγανίζει το μπέικον για το πρωινό τους όπως μέχρι τότε συνήθιζε να κάνει.

Πέρασε καιρός και μια μέρα λέει της γυναίκας του ότι σκεφτόταν να ξαναπάει να δει τον Γκουρού του για να του μιλήσει και να του αναφέρει τις εμπειρίες του. Η γυναίκα του, θέλησε να γνωρίσει και εκείνη τον άνθρωπο που είχε αλλάξει τον τρόπο ζωής του άνδρα της και έμμεσα και τη δική της και ζήτησε και πήγε μαζί του στην Ινδία. Το αποτέλεσμα ήταν να γυρίσει και εκείνη μυημένη και να γίνει πιο φανατική από τον άνδρα της, πιο αυστηρή στη χορτοφαγική διατροφή, πιο συστηματική στο διαλογισμό και στην τήρηση του ημερολογίου αυτοενδοσκόπησης.

Όμως ο Niranjan έχει πολλά πλοκάμια και ένα από αυτά με τη μορφή μιας όμορφης Αφροαμερικανίδας σφιχταγκάλιασε το σύζυγο και τον έστειλε ένα ολόκληρο καλοκαίρι παρέα με τη φιλενάδα του στο Μαϊάμι, με τις ωραίες παραλίες και τα ωραία ξενοδοχεία που πρόσφεραν και πολύ ωραία κοκτέιλ. Για άλλη μια φορά το φουστάνι και τα κοκτέιλ είχαν νικήσει το διαλογισμό. Ο φίλος γύρισε αγνώριστος στο σπίτι του παρέα με ένα αφροδίσιο και όταν είδε τη γυναίκα του σταθερή στο μονοπάτι άρχισε να την ζηλεύει.

Εκείνη την εποχή ο Διδάσκαλος Κιρπάλ επρόκειτο να επισκεφθεί τις ΗΠΑ και είχε υποσχεθεί στη γυναίκα, πως θα την ειδοποιούσε για την ημέρα που θα περνούσε από το μέρος που κατοικούσαν γιατί εκεί θα έπρεπε να αλλάξει αεροπλάνο και τότε θα είχε για λίγες ώρες ευκαιρία να την συναντήσει καθώς ο σύζυγός της δεν της επέτρεπε να πάει μόνη της να δει τον Διδάσκαλό της, στην Ινδία. Όταν ήρθε ο καιρός ο Διδάσκαλος την ειδοποίησε με ένα γράμμα του για τη μέρα και την ώρα που θα έπρεπε να πάει στο αεροδρόμιο για να τον συναντήσει. Το γράμμα έπεσε στα χέρια του συζύγου που το άνοιξε και το διάβασε. Στη συνέχεια το έκρυψε χωρίς να της πει τίποτα.

Την ημέρα που θα πέρναγε από την πόλη τους ο Διδάσκαλος για να αλλάξει αεροπλάνο και την ώρα που επρόκειτο αυτό να απογειωθεί, ο σύζυγος λέει της γυναίκας του: «Ξέρεις, ξέχασα να σου πω ότι πριν λίγες ημέρες είχαμε ένα γράμμα από τον Διδάσκαλο που επειδή ήταν στο όνομα και των δυο μας το άνοιξα. Να διάβασέ το». Η γυναίκα τρελάθηκε όταν είδε πως την ώρα που το διάβαζε, το αεροπλάνο του Διδασκάλου θα πρέπει ήδη να είχε απογειωθεί. Κάτι όμως της έλεγε μέσα της ότι ο Διδάσκαλος είχε εκφράσει την επιθυμία να την συναντήσει. Έτσι σκέφθηκε να πάει στο αεροδρόμιο, σίγουρη ότι ο Διδάσκαλος θα καθυστερούσε το αεροπλάνο. Είχε ακούσει ότι τίποτα δεν μπορεί να σταματήσει έναν μαθητή που διακαώς θέλει να συναντήσει τον Διδάσκαλό του. Τίποτα εκτός από το νου του. Ο νους της όμως της έλεγε να φύγει γρήγορα για να τον προφτάσει στο αεροδρόμιο. Έφυγε με το αυτοκίνητό της στην αρχή τρέχοντας αλλά μετά με λογική ταχύτητα γιατί ήταν σίγουρη πως θα τον συναντούσε. Έφθασε δύο ώρες μετά την προκαθορισμένη ώρα αναχώρησης του αεροπλάνου και πήγε στο check in όπου πληροφορήθηκε ότι το αεροπλάνο ξεκίνησε μεν να φύγει αλλά δεν απογειώθηκε γιατί κάτι παρουσίασαν τα όργανά του και θα έπρεπε να του γίνει την άλλη μέρα έλεγχος. Οι επιβάτες στάλθηκαν να διανυκτερεύσουν σ' ένα ξενοδοχείο κοντά στο αεροδρόμιο, μέχρι να ειδοποιηθούν την άλλη μέρα για την ώρα αναχώρησής τους. Η γυναίκα έτρεξε στο ξενοδοχείο του Διδασκάλου που την περίμενε χαμογελαστός στη ρεσεψιόν. Τα σχόλια είναι περιττά!

Μάγοι και Αστρικές δυνάμεις

Μια μέρα ο γιος μου ο Ανδρέας μου ζήτησε να τον πάρω μαζί μου στην Ινδία γιατί όπως μου είπε ήθελε να δει με τα μάτια του τους μάγους που είχε ακούσει πως υπάρχουν στην Ινδία. Δεν μπορώ να φανταστώ μου είπε, πως υπάρχουν άνθρωποι που τους θάβουν ζωντανούς βαθιά στο χώμα και μετά από ημέρες τους ξεθάβουν και είναι ζωντανοί.

Μετά από λίγο καιρό που είχα προγραμματίσει να πάω στην Ινδία, τον πήρα μαζί μου στο Δελχί και ένα πρωί πήραμε ένα ταξί και πήγαμε σε ένα συγκεκριμένο σημείο που μας είπαν, στο ποτάμι, στο μέρος που βρίσκετε πίσω από το δημόσιο αποτεφρωτήριο. Περπατήσαμε αρκετά γιατί οι μάγοι ήταν σκορπισμένοι και δεν ήταν όλοι κάπου μαζί συγκεντρωμένοι. Ρώτησα για "θάψιμο" και μου είπαν πως δεν γνώριζαν να γίνεται τίποτα σχετικό εκείνον τον καιρό αλλά μου υπέδειξαν ένα σημείο κοντά στο ποτάμι, που βρίσκονται μάγοι που κάθονται για ώρες και μέρες κάτω από το νερό. Με λίγη δυσκολία τελικά τους βρήκαμε.

Ήταν τρεις νέοι άνθρωποι ισχνοί, αναμαλλιασμένοι, κλασικοί Ινδοί, μαυριδεροί και κάπως βρώμικοι. Οι δύο ήταν μέσα στο νερό και καθόταν σταυροπόδι κρατώντας μια μεγάλη πέτρα ο καθένας για να μην τους ανεβάζει ή άνωση του νερού και ο τρίτος τους επέβλεπε κρατώντας ένα δισκάκι για να μαζεύει λίγες ρουπίες που του έδινε ο κόσμος, κυρίως Δυτικοί τουρίστες. Οι δύο που καθόταν κάτω από το νερό ήταν στα ρηχά του ποταμού και μπορούσε κανείς να τους βλέπει. Το νερό πάνω από το κεφάλι τους ήταν περίπου 30-40 εκατοστά. Είχαν κλειστά τα μάτια τους και δεν ανέπνεαν. Δεν υπήρχαν ούτε μπουρμπουλήθρες ούτε σωληνάκια ούτε κάτι άλλο που θα μπορούσε να τους βοηθάει να αναπνέουν. Ρωτήσαμε από πότε είναι κάτω από το νερό και μας είπαν ότι ήταν από το πρωί και πως ο ένας θα έβγαινε από το νερό το μεσημέρι γιατί ήθελε να πάει στο χωριό του και ο άλλος ότι θα έβγαινε το βράδυ. Εντυπωσιασμένοι φύγαμε από αυτήν την παρέα και προχωρήσαμε πιο κάτω. Εκεί ήταν ένας άλλος Ινδός περίπου 30 ετών που ήταν φασκιωμένος με κάτι σκοινιά και δεμένος πίσω από ένα σαράβαλο φορτηγό αυτοκίνητο σε απόσταση 5 περίπου μέτρα πίσω από αυτό. Εκείνη την ώρα ο Ινδός τέντωνε και ξετέντωνε τα σκοινιά, έπαιρνε βαθιές αναπνοές, σιγοψιθύριζε κάτι μαγικά και σε μια στιγμή δίνει σήμα στον οδηγό του αυτοκινήτου να ξεκινήσει. Το αυτοκίνητο έβαλε μπρος και ξεκίνησε αλλά δεν μπορούσε να τραβήξει τον Ινδό. Τα λάστιχα σπινάριζαν, το χώμα έφθανε ψηλά αλλά το αυτοκίνητο έμενε ακίνητο. Είναι η περίπτωση που κάποιος που έχει μια συγκεκριμένη Αστρική Δύναμη, αυξάνει το βάρος του και τίποτα δεν μπορεί να τον σηκώσει ή να τον μετακινήσει. Είναι η αντίθετη περίπτωση αυτών που ελαττώνουν το βάρος τους και ανυψώνονται από το έδαφος όρθιοι, ή πιο συχνά σε θέση οκλαδόν. Μετά την προσπάθεια του Ινδού να συγκρατήσει το αυτοκίνητο για 20-30 δευτερόλεπτα, ο οδηγός έσβησε τη μηχανή και ο Ινδός έβγαλε από πάνω του τα σκοινιά και ξάπλωσε αποκαμωμένος στο έδαφος. Όπως έλεγαν θα παρέμενε κοιμισμένος τουλάχιστον για μία ώρα για να αναλάβει δυνάμεις.

Ένα τρίτο μαγικό που είδαμε ήταν ένας νέος που κρατούσε μια μπετόβεργα 10 χιλ. πάχος και 80-100 εκ. μήκος. Τη μία άκρη της μπετόβεργας στήριξε σε

ένα σημείο σε ένα δέντρο και την άλλη στήριξε στην κόγχη του ενός ματιού του, αφού πρώτα είχε βάλει ένα μικρό πετσάκι μπρος από το μάτι του. Ισορρόπησε τη βέργα μεταξύ του δέντρου και του κάτω μέρους της κόγχης του ματιού του και άρχισε να κάνει γιογκικές αναπνοές και να επαναλαμβάνει μερικές ακατάληπτες μαγικές λέξεις που επαναλάμβανε και κάποιος βοηθός του, που μπορεί να ήταν και ο πατέρας του. Μετά από ένα λεπτό ο Ινδός άρχισε να πλησιάζει προς το δέντρο και η μπετόβεργα άρχισε να λυγάει. Το πρώτο που σκέφθηκα ήταν ότι μπορεί να ήταν κομπίνα και η μπετόβεργα να ήταν κούφια αλλά όταν μου την έδωσε και την κράτησα θα ήταν ίσως και βαρύτερη από 1 ½ κιλό. Πώς λύγισε η βέργα και πώς δεν του βγήκε το μάτι ήταν πραγματικά ένα θαύμα. Το όλο θέαμα μας εντυπωσίασε αλλά μας έφερε και τάση για εμετό και σηκωθήκαμε και φύγαμε.

Σήμερα, περισσότερο από τριάντα χρόνια από τότε, δεν χρειάζεται να πάει κανείς στην Ινδία για να δει τέτοια μαγικά (*Αστρικές δυνάμεις*), μπορεί να μπει στο διαδίκτυο χρησιμοποιώντας τη λέξη "μάγοι" ή "μαγεία" και εκεί μπορεί να δει κανείς πράγματα απίστευτα που μπορεί να τρελαθεί. Είναι σήμερα 4-5 νεαροί μάγοι με πιο γνωστό τον Dynamo που γυρίζουν γύρω-γύρω τον κόσμο επιδεικνύοντας τις δυνάμεις τους. Κάνουν πράγματα που πραγματικά σε καθηλώνουν. Εκείνα τα χρόνια έπρεπε να ψάξεις για να βρεις τέτοιους μάγους, εκτός αν περίμενες κάθε 8 χρόνια, την εορτή της Κουμπαμίλα που μαζεύονται μάγοι από όλα τα μέρη της Ινδίας και επιδεικνύουν τις δυνάμεις τους. Δεν θα ξεχάσω κάποιον που πέταγε ψηλά μια χειροποίητη απλή σχοινένια σκάλα. Η σκάλα στεκόταν όρθια χωρίς να ακουμπάει πουθενά και ο μάγος ανέβαινε τα 5-6 ψηλά σκαλοπάτια της από τη μια μεριά και τα κατέβαινε από την άλλη. Τίποτα δεν είναι αδύνατο έλεγε ο Διδάσκαλος Κιρπάλ.

Όταν δει κανείς τέτοια πράγματα και ξέρει ότι αυτά τα κάνουν τις περισσότερες φορές οι άνθρωποι για ένα τσαπάτι, τον πιάνει σιχαμάρα και σηκώνεται και φεύγει.

Ουχί δια το θεαθήναι αλλά ίνα οίδωσι και πιστεύσωσι οι μαθητές Αυτού

Ήταν αρχές Νοεμβρίου του 1988 που είχα μερικά ερωτήματα σχετικά με το διαλογισμό μου. Δεν ήξερα αν κάτι που έβλεπα ήταν εμπειρίες ή νοητικές προβολές καθώς από αρκετά χρόνια πιο πριν έβλεπα με ανοιχτά μάτια άτομα και εικόνες να προβάλλονται στους τοίχους σαν φωτογραφίες ή σαν τρισδιάστατες παραστάσεις και άκουγα διδασκαλίες, προτροπές και συμβουλές από οντότη-

τες των οποίων δεν γνώριζα την προέλευση και την εγκυρότητα. Βρισκόμουν σε ένα μπέρδεμα που δεν μπορούσα να το διαλευκάνω με το σιμράν των Πέντε Ονομάτων. Αποφάσισα να ρωτήσω και να συμβουλευτώ σχετικά τον Διδάσκαλό μου και πήρα ένα αεροπλάνο, να πάω στο Άσραμ, να τον ρωτήσω και αμέσως μετά να φύγω γιατί με τις συνεχείς απουσίες μου από το νοσοκομείο, είχα σοβαρά προβλήματα με τους προϊσταμένους μου στην πανεπιστημιακή κλινική που εργαζόμουν, τότε σαν γιατρός επιμελητής. Έφυγα Σάββατο πρωί μέσω Ρώμης αλλά θα όφειλα να είμαι πίσω στην Αθήνα την επόμενη Δευτέρα το πρωί έστω και αργοπορημένος γιατί ήταν ημέρα που έπρεπε να αναλάβω την εφημερία του Νοσοκομείου.

Έφθασα στο Δελχί τα ξημερώματα της Κυριακής χωρίς να έχω πάρει ούτε ένα μαντήλι μαζί μου και μ' ένα ταξί πήγα κατευθείαν στο Άσραμ. Ήταν η εποχή που ο Διδάσκαλος μόλις είχε μετακομίσει από το παλιό του σπίτι στο Άσραμ, στο καινούργιο. Μπήκα γύρω στις 8 το πρωί και ρώτησα στην αίθουσα υποδοχής που βρισκόταν εκείνη τη στιγμή ο Διδάσκαλος. Μου είπαν ότι ως συνήθως, όλη τη νύχτα ήταν απασχολημένος με την αλληλογραφία του και πως μόλις πριν μία ώρα είχε αποσυρθεί στο δωμάτιό του για να κοιμηθεί. Υπολόγιζαν ότι δεν θα έβγαινε από το δωμάτιό του πριν τις 2 το μεσημέρι.

Εκείνη τη στιγμή ξεπρόβαλε και ο κύριος Τζέιν που επιβεβαίωσε την πληροφορία γιατί λίγο πριν να πέφτει στο κρεβάτι του ο Διδάσκαλος, ο κύριος Τζέιν του έδινε τα ομοιοπαθητικά φάρμακά του. Ο κύριος Τζέιν πήγαινε κάθε μέρα για βραδινό ύπνο, μόνον αφού είχε δώσει στον Διδάσκαλο τα βραδινά του χάπια και επειδή ο Διδάσκαλος δεν είχε ορισμένη ώρα που πήγαινε για ύπνο, δεν είχε συγκεκριμένη ώρα και ο κύριος Τζέιν που θα γυρνούσε στο δωμάτιό του που είναι το σημερινό S7 δωμάτιο στο Κιρπάλ Άσραμ. Τον περίμενε κάθε βράδυ γιατί εάν δεν έδινε στον Διδάσκαλο τα φάρμακά του, εκείνος δεν θα τα ζητούσε ποτέ και η Mata Ji ανησυχούσε. Έτσι ο κύριος Τζέιν έκανε αυτοβούλως αυτή τη seva από καθήκον προς τον Διδάσκαλο. Φαντάζομαι ότι όταν έπαιρνε φάρμακα ο Διδάσκαλος το έκανε περισσότερο για να ενεργεί με βάση τους νόμους του υλικού επιπέδου παρά ότι είχε πραγματική ανάγκη να πάρει φάρμακα.

Κάθισα σε ένα πεζούλι που υπάρχει σε μια σούδα έξω από το δωμάτιο που χρησιμοποιούσε τότε ο Διδάσκαλος Ντάρσαν σαν υπνοδωμάτιο και σκεφτόμουν τι έπρεπε να κάνω. Το αεροπλάνο της επιστροφής μου έφευγε στις 4 μ.μ. για Βομβάη και από εκεί αμέσως μετά, για Ρώμη και Αθήνα. Θα έπρεπε για εσωτερική πτήση να είμαι στο αεροδρόμιο 2 ώρες πριν και χρειαζόμουν μία ώρα τουλάχιστον για να πάω από το Άσραμ στο αεροδρόμιο… Έτσι θα έπρεπε το αργότερο να φύγω από το Άσραμ στις 1 μ.μ. το μεσημέρι. Αν λοιπόν ο

Διδάσκαλος έβγαινε από το δωμάτιό του στις 2 μ.μ. δεν θα μπορούσα να τον συναντήσω και θα είχα κάνει χωρίς αποτέλεσμα όλο αυτό το ταξίδι. Ενώ σκεφτόμουν όλα αυτά είδα λίγο πιο πέρα σε ένα καναπέ να κάθεται ο αδελφός Billy Suster από το Linz της Αυστρίας και ακόμα πιο εκεί μια κοπέλα από τις ΗΠΑ. Περίμεναν και αυτοί τον Διδάσκαλο στωικά και έκαναν διαλογισμό.

Σκεφτόμουν τι αναπάντεχο θα μπορούσε να συμβεί ώστε να έβλεπα τον Διδάσκαλο μέσα στις 5 ώρες που είχα στη διάθεσή μου. Σκέφθηκα ακόμα και να πάω να τον ξυπνήσω και αμέσως έβαλα τα γέλια με τον εαυτό μου, με το θράσος που είχα ακόμα και να το σκεφθώ. Έλεγα πως ακόμα και να τον ξυπνούσα θα με αντιμετώπιζε με χαμόγελο και πάλι έβαλα τα γέλια για τις αστείες σκέψεις που έκανα. Ακόμα σκέφθηκα να βάλω κατά κάποιο τρόπο μεσάζοντα την Anti Ji που εκείνη την ώρα θα έπρεπε να είναι ξυπνητή αλλά όλα αυτά τα θεώρησα ανόητα και ανεφάρμοστα.

Η ώρα περνούσε και ήδη είχε περάσει μία ώρα από την ώρα που έφθασα στο Άσραμ. Είχα μπροστά μου τσάι και κουλουράκια που μου προσέφεραν αλλά ποιος πρόσεχε αυτά τα πράγματα εκείνη τη στιγμή! Και ξαφνικά το θαύμα!! Ο Διδάσκαλος ξεπρόβαλε από την πόρτα του δωματίου του που ήταν ένα μέτρο μπροστά μου. Έκλεισε την πόρτα πίσω του και στάθηκε μπροστά μου. Τον χαιρέτισα με τις παλάμες ενωμένες και εκείνος μου έπιασε τα χέρια με τα δικά του χέρια και κάτι μουρμούρισε απ' αυτά που σε παρόμοιες περιστάσεις ποτέ δεν μπόρεσα να ξεκαθαρίσω τι έλεγε. Συγχρόνως αισθάνθηκα μια δυνατή μυρωδιά από τριαντάφυλλα και τα δυο μου χέρια να είναι γεμάτα από ροδοπέταλα. Τον είχα δει να μπαίνει στην αίθουσα υποδοχής και να κλίνει την πόρτα του δωματίου του. Τα χέρια του ήταν άδεια. Δημιούργησε τα ροδοπέταλα και μου τα έδωσε! Στη συνέχεια προχώρησε στην αίθουσα, πήγε εμπρός από τον Billy Suster και στη συνέχεια μπρος από την Αμερικανίδα κοπέλα. Με τον ίδιο ακριβώς τρόπο κράτησε τα χέρια τους μέσα στα δικά του και τα γέμισε ροδοπέταλα. Μετά χωρίς να μιλήσει άνοιξε την πόρτα και ξαναμπήκε στο δωμάτιό του.

Εγώ είχα αποσβολωθεί και δεν μπόρεσα όχι να του μιλήσω αλλά ούτε να αρθρώσω έστω και μια λέξη. Δεν χρειάστηκε όμως γιατί στα δευτερόλεπτα που με κοίταξε στα μάτια και μου κράτησε τα χέρια, μου απάντησε σε όλες τις ερωτήσεις που είχα πρόθεση να του κάνω αλλά και σε άλλες που μου δημιουργήθηκαν τις επόμενες ημέρες.

Ήταν 10.30 περίπου η ώρα όταν γοητευμένος και ευχαριστημένος πήρα το ταξί και ήμουν έγκαιρα στο αεροδρόμιο. Με την επιστροφή μου στην Αθήνα, άνοιξα ένα καθαρό άσπρο μαντήλι που ήταν και αυτό δώρο του Διδασκάλου και άπλωσα μέσα τα ροδοπέταλα για να στεγνώσουν και να τα φυλάξω. Οι μέρες περνούσαν αλλά τα ροδοπέταλα δεν έλεγαν να ξεραθούν και η ευωδιά τους

εξακολουθούσε να γεμίζει το δωμάτιο. Τελικά τα φύλαξα μέσα σε ένα βιβλίο και μετά από καιρό που ξεράθηκαν τα έβαλα σε ένα φάκελο και τα έχω μέχρι σήμερα φυλαγμένα στο Κέντρο SAKIDARA.

Πέρασαν χρόνια από τότε και ποτέ δεν είχα μιλήσει σε κανέναν για τα ροδοπέταλα. Μια χρονιά την ημέρα της μπαντάρας του Διδασκάλου Ντάρσαν, είμαστε μαζεμένοι στην αίθουσα διαλογισμού στο Άσραμ και ο Διδάσκαλος Ρατζίντερ ρώτησε αν ήθελε κάποιος να διηγηθεί ένα γεγονός ή μια ιστορία που είχε βιώσει κοντά στον Διδάσκαλο Ντάρσαν. Ζήτησα το λόγο και στη συνέχεια την άδεια να διηγηθώ την ιστορία σε όλο το Σανγκάτ. Ο Διδάσκαλος το επέτρεψε και εγώ την διηγήθηκα. Μόλις τελείωσα. άκουσα κάποιον να ζητάει το λόγο και αυτός ήταν ο Billy Suster. Διδάσκαλε είπε, ήμουν και εγώ στην αίθουσα εκείνη την ημέρα. Ναι μου γέμισε και μένα τα χέρια ροδοπέταλα αλλά δεν τον είδα να μπαίνει στην αίθουσα γιατί είχα κλειστά τα μάτια. Το μόνο που μπορώ να πω είναι ότι θυμάμαι την υπέροχη μυρωδιά από τα ροδοπέταλα που μου έδωσε και το ότι δεν ξεραινόταν και εξακολουθούσαν να μοσχοβολούν μέχρι που τα έβαλα μέσα σε ένα βιβλίο για να μη χαθούν και τα έχω και εγώ φυλαγμένα.

Δυστυχώς ούτε εγώ ούτε ο Billy, μέχρι που πέθανε μετά από λίγα χρόνια, ξανασυναντήσαμε την Αμερικανίδα, που ούτε την θυμόμαστε στο πρόσωπο ούτε γνωρίζουμε το όνομά της. Θυμάμαι μόνο πως ήταν ένα ωραίο ξανθό κορίτσι με φακίδες.

Ο Διδάσκαλος προφανώς έδωσε στον καθένα αυτό που χρειαζόταν. Εγώ είδα τα ροδοπέταλα να δημιουργούνται γιατί με αυτό τον τρόπο πήρα τις απαντήσεις για τις οποίες είχα κάνει το ταξίδι. Ο Billy είδε μόνο τα ροδοπέταλα να μοσχοβολούν και να μην ξεραίνονται και η κοπέλα ποιος ξέρει τι γνώρισε ή τι μάθημα πήρε!

Ο Billy Suster κάποτε, μετά από λίγα χρόνια, νομίζω το 2003, γλίστρησε και έπεσε σε ένα γκρεμό και σκοτώθηκε! Μας έκανε εντύπωση το γεγονός γιατί είχαμε ακούσει πως οι μαθητές των Διδασκάλων δεν φεύγουν με βίαιο θάνατο. Γνωρίζαμε βέβαια όλοι, πως η Bibi Hardeivy η γυναίκα που φρόντιζε τον Διδάσκαλο Κιρπάλ και που του είχε κλέψει την πρώτη του διαθήκη είχε κακό θάνατο. Ήταν αυτή που είχε εγκαταστήσει στο Σαουάν Άσραμ τον ψευτοδιδάσκαλο Τάκαρ Σινγκ και ακόμα που υπήρξε αιτία μυρίων κακών για την Αποστολή. Γνωρίζαμε ότι είχε πεθάνει με βίαιο τρόπο σε τροχαίο ατύχημα. Το αυτοκίνητο που οδηγούσε είχε γίνει χαλκομανία, και για χρόνια ήταν παρατημένο στο Κιρπάλ Μπαγκ. Όποιος έβλεπε το κουφάρι αυτού του αυτοκινήτου ζητούσε να μάθει την ιστορία του και του έλεγαν πως η γυναίκα αυτή έφυγε με βίαιο θάνατο γιατί είχε βλάψει την Αποστολή. Αλλά ο Billy; Βέβαια έκανε και αυτός τις αταξίες του αλλά δεν μπορούσαμε να φανταστούμε ότι αυτές οι συνη-

θισμένες για έναν άνδρα αταξίες μπορεί να ήταν αιτία του βίαιου θανάτου του. Η ιστορία και οι απορίες πήραν τέλος, όταν ο Διδάσκαλος είπε ότι ο Billy έπεσε στο γκρεμό αλλά συγχρόνως έπεσε και μέσα στην Αγκαλιά των Διδασκάλων!

Η υιοθεσία

Ήταν το έτος 1997 που είχε ήδη αρχίσει να λειτουργεί η αίθουσα διαλογισμού SAKIDARA, στην πρώτη της διεύθυνση, στο διαμέρισμα που είχα και το ιατρείο μου, στην οδό Πλουτάρχου, στο Κολωνάκι. Οι συγκεντρώσεις τότε γινόταν κάθε Παρασκευή βράδυ. Σε μία από αυτές τις συγκεντρώσεις που είχαν τη μορφή του ανοιχτού Σάτσανγκ, προσκάλεσα το φίλο Σατσάνγκι Vinod Sena, Ινδό, καθηγητή αγγλικής φιλολογίας στο πανεπιστήμιο του Δελχί, που εκείνη την εποχή τον φιλοξενούσα στο σπίτι μου στην Αθήνα, να έρθει στη συγκέντρωση της Παρασκευής, και να μας μιλήσει για την Ινδία, σχετικά με το γιατί ειδικά σε αυτή τη χώρα είναι πολλά τα άτομα που ενδιαφέρονται για την πνευματικότητα. Ο Vinod Sena ήταν μυημένος από τον Διδάσκαλο Κιρπάλ όπως ήταν και ο πατέρας του Bhandra Sena που είναι και ο συγγραφέας του βιβλίου “Ωκεανός Θείας Χάρης” που έχουμε στο Κέντρο και για το οποίο υπάρχει και μια ενδιαφέρουσα αλλά και διδακτική ιστορία: Κάποτε ο Bhandra Sena σκέφθηκε να συγκεντρώσει ιστορίες μαθητών του Κιρπάλ και να τις κάνει ένα βιβλίο. Έτσι σε διάστημα δύο ετών συγκέντρωσε περί τις 500 διηγήσεις και πριν αρχίσει την επιμέλεια του βιβλίου έδωσε τις διηγήσεις αυτές για έλεγχο στον Διδάσκαλο Κιρπάλ. Ο Διδάσκαλος διάλεξε ορισμένες από αυτές και τις υπόλοιπες, περίπου 200, του είπε να μην τις λάβει υπόψη του. Ο Bhandra τον ρώτησε γιατί τις απέρριψε και ο Διδάσκαλος απάντησε ότι οι ιστορίες αυτές δεν ανταποκρινόταν σε κάποια πραγματικότητα αλλά ήταν αποτέλεσμα της αγάπης των μαθητών προς τον Διδάσκαλό τους και γι’ αυτό έβλεπαν σε ασήμαντα πράγματα κάτι το υπερφυσικό. Σαν παράδειγμα, είπε πως σε μία ιστορία αναφέρεται ότι κάποιος είχε πονόδοντο και μόλις δάγκωσε μια φωτογραφία του Διδασκάλου… έγινε καλά!! Αυτά δεν ισχύουν, είπε ο Διδάσκαλος.

Λέγεται από παλαιότερους από εμένα μαθητές, ότι ανάμεσα στις ιστορίες που δόθηκαν από τον Bhandra στον Διδάσκαλο για έλεγχο ήταν και μία που ανέφερε πως κάποτε ο Διδάσκαλος Κιρπάλ με κάποιο συνοδοιπόρο του, έπρεπε να διασχίσουν ένα πλημμυρισμένο ποτάμι για να πάνε κάπου που του είχε ζητήσει ο Διδάσκαλος Σαουάν. Ο Διδάσκαλος έφθασε στη μία άκρη του ποταμιού και σε μηδέν χρόνο περπάτησε στο νερό και βρέθηκε απέναντι και στη συνέχεια μόνος του συνέχισε πλέον το δρόμο του. Αυτή την ιστορία ανέφερε

σε διήγησή του ο τότε συνοδοιπόρος του Διδασκάλου αλλά Εκείνος δεν θέλησε να το επιβεβαιώσει και η ιστορία δεν δημοσιεύτηκε.

Επανέρχομαι στο γιο Vinod Sena τον οποίο γνώριζα πάρα πολλά χρόνια, από την εποχή που μυήθηκα και αργότερα που ήταν παρών την ημέρα που πήρα στην Ινδία την εντολή από τον Διδάσκαλο Ντάρσαν να εργαστώ για την Αποστολή, μέχρι και το σωματικό θάνατο του Διδασκάλου Ντάρσαν και την τελετή της αποτέφρωσής του που καθόμαστε δίπλα-δίπλα.

Αφού ο Vinod μας μίλησε για διάφορα πολύ ενδιαφέροντα θέματα σχετικά με τους Διδασκάλους, όπως για την απόλυτη αφοσίωση του πατέρα του στον Διδάσκαλο Κιρπάλ και για τα παραδείγματα πνευματικής διαβίωσης που είχε από αυτόν, τον ρώτησα δύο πράγματα: Πρώτα για τη μερική τυφλότητά του. Ο Vinod γεννήθηκε με μια οφθαλμική πάθηση που λέγεται “μελαχρωστική αμφιβληστροειδίτιδα”. Η πάθηση αυτή δεν κάνει αντιληπτή την παρουσία της αν και προϋπάρχει, για πολλά χρόνια. Αργότερα ο πάσχων αρχίζει να μην βλέπει καλά στο μισοσκόταδο και να περιορίζεται η περιφερική του όραση μέχρι που φθάνει στο σημείο να βλέπει κανείς περιορισμένα, μόνο κατευθείαν μπροστά του σαν να βλέπει μέσα από ένα σωλήνα. Μπορεί να διαβάζει, με κάποια δυσκολία βέβαια, αλλά δεν μπορεί να περπατήσει ελεύθερα. Ο Vinod Sena καθηγητής αγγλικής φιλολογίας όπως προείπα, μιλούσε πολύ αργά και καθαρά και όλοι μιλούσαν με χαρά μαζί του, γιατί τον καταλαβαίναμε. Συχνά όταν μιλούσαμε με Ινδούς, τα Αγγλο-ινδικά τους δεν τα καταλαβαίναμε. Ο Sena είχε για πολλά χρόνια εργαστεί σαν αρχισυντάκτης του Σατ Σαντές και οι Διδάσκαλοι τον εκτιμούσαν ιδιαίτερα γιατί ζούσε από κάθε άποψη, πολύ κοντά τους στο Άσραμ. Ήταν καθημερινά μαζί τους σ’ όλες τις εκδηλώσεις και συχνά τον έβαζαν να διευθύνει τις συζητήσεις σε συνέδρια και διαλέξεις των Διδασκάλων που γινόταν στο Δελχί. Μου απάντησε λοιπόν ότι ήταν ευγνώμων στον Θεό, που με καλή όραση τελείωσε τις σπουδές του και άρχισε να εργάζεται. Από εκεί και πέρα, είπε, είμαι ευγνώμων που οι Διδάσκαλοι μου έδωσαν αυτή την πάθηση με την οποία αν και δύσκολα μπορώ και επιβιώνω, που πιθανώς το κάρμα μου θα με ήθελε τελείως τυφλό να κάθομαι σε μια καρέκλα. Σου απαντάω λοιπόν ξανά, ότι ευγνωμονώ τους Διδασκάλους μου γιατί σίγουρα στη μοίρα μου θα ήταν για κάποιο λόγο να είμαι τελείως τυφλός.

Στη συνέχεια τον ρώτησα: Μου έχεις πει ότι έχεις τέσσερα παιδιά ένα αγόρι και ένα κορίτσι δικά σου και ένα αγόρι και ένα κορίτσι υιοθετημένα. Πώς αποφάσισες και υιοθέτησες δύο παιδιά; Άκουσε μου λέει – σήμερα στην Ινδία συνηθίζουμε να κάνουμε τέσσερα παιδιά. Όταν έκανα τα δύο πρώτα, σκέφθηκα με τη γυναίκα μου ότι, αφού όπως λένε οι Διδάσκαλοι τα παιδιά δεν είναι δικά μας αλλά του Θεού, αντί να κάνουμε άλλα δύο δικά μας θα ήταν καλύτερο να

υιοθετήσουμε, να αναθρέψουμε, να μορφώσουμε και να οδηγήσουμε στο Μονοπάτι δύο από τις χιλιάδες ορφανά παιδιά που υπάρχουν στην πατρίδα μας. Έτσι σκεφθήκαμε και έτσι κάναμε.

Μετά από αυτά του τα λόγια σκέφθηκα και εγώ: Έτσι αποφάσισαν και έτσι έκαναν δύο συνειδητοποιημένοι μαθητές των Διδασκάλων. Μακάρι να έχουμε και εμείς αυτόν τον διαποτισμένο με αγάπη τρόπο σκέψης.

Αυτό που τον ρώτησα σχετικά με τα παιδιά, τα ρώτησα για να τ' ακούσουν οι παρευρισκόμενοι. Εγώ τα ήξερα γιατί μου τα είχε ξαναπεί και μου είχε εξομολογηθεί ότι απ' όλα τα τέσσερα παιδιά του, είχε μεγαλύτερη αδυναμία στο υιοθετημένο κοριτσάκι. Το υιοθετημένο κοριτσάκι είναι σήμερα γιατρός στις ΗΠΑ σε ένα μεγάλο νοσοκομείο της Γιούτα και το υιοθετημένο αγοράκι διευθύνει μια μεγάλη πολυεθνική εταιρία στην Βομβάη. Διερωτώμαι αν δεν είχαν υιοθετηθεί αυτά τα δύο παιδιά τι θα είχαν γίνει; Ή μάλλον, θα ζούσαν;

Η αφωνία της Μάτα Τζι

Μια μέρα του 1984 με πήρε έντρομος τηλέφωνο ο κύριος Τζέιν και μου είπε ότι η Μάτα Τζι ήταν πολύ στεναχωρημένη γιατί είχε κλείσει ο λαιμός της. Είχε βραχνάδα πολλές ημέρες και δεν μπορούσε να τραγουδήσει και πως ήθελε να κάνει πρόβες για την Μπαντάρα αλλά ούτε να μιλήσει καλά-καλά δεν μπορούσε. Μου είπε ο Τζέιν, «*Dr. Gabriel η Μάτα Τζι μου είπε να σε ρωτήσω αν υπάρχει κανένα καλό φάρμακο στην Ελλάδα για την περίπτωσή της*».

Μετά από αυτό το τηλεφώνημα πήγα στο φαρμακείο, βρήκα κάτι φάρμακα, έβγαλα εισιτήριο για το Δελχί και σε χρόνο ρεκόρ βρέθηκα στο Άσραμ! Ζήτησα να δω την Μάτα Τζι και με οδήγησαν στο δωμάτιό της. Όμως μπαίνοντας… την άκουσα να τραγουδάει με φωνή γαλιάντρας. Σκέφθηκα μήπως είχαμε ή εγώ ή ο Τζέιν κάνει κάποιο λάθος μήπως δεν είχα καταλάβει καλά, αλλά όπως μου εξήγησε η Μάτα Τζι όταν την συνάντησα, την προηγούμενη ημέρα την ρώτησε ο Διδάσκαλος εάν είχε βελτίωση ή όχι η φωνή της και εκείνη του απάντησε ότι ήταν στην ίδια κατάσταση. Τότε ο Διδάσκαλος έβγαλε από την τσέπη του και της έδωσε 2-3 χάπια ομοιοπαθητικά, από τα δικά του και μέσα σε λίγα λεπτά η Μάτα Τζι άρχισε ξανά τις πρόβες για το τραγούδι που θα τραγουδούσε στην Μπαντάρα του Φεβρουαρίου. Φοβερά αυτά τα ομοιοπαθητικά φάρμακα, καμιά φορά σε κάνουν καλά, πριν ακόμα τα βάλεις στο στόμα σου!

Το ατύχημά μου στις Σπέτσες

Ήταν 30 Μαΐου του 1987, την ίδια ακριβώς μέρα που μετά δύο χρόνια, άφησε το σώμα του ο Διδάσκαλος Ντάρσαν. Στο νησί των Σπετσών είχα ένα ατύχημα. Κατεβαίνοντας με μια μοτοσυκλέτα από το φέρυ μποτ έπεσα και έπαθα διατροχαντήριο κάταγμα στο δεξιό μου ισχίο. Μεταφέρθηκα στην Αθήνα και μπήκα για νοσηλεία στην Κλινική στην οποία με χειρουργούσε ένας φίλος μου ορθοπεδικός ιατρός. Τρεις ώρες μετά τον τραυματισμό μου πήρε στο σπίτι μου τηλέφωνο η γυναίκα του Διδασκάλου Ντάρσαν, η Μάτα Τζι και καθώς έλειπε η γυναίκα μου, που με συνόδευε τραυματία στο πλοίο, ρώτησε την οικονόμο του σπιτιού μου, που είναι και αυτή μυημένη, πώς είμαι και πού βρίσκομαι. Της απάντησε ότι εκείνη τη στιγμή ταξίδευα και ότι θα εισαγόμουν σε κάποιο νοσοκομείο γιατί είχα τραυματιστεί. Η τηλεφωνική επικοινωνία ξαφνικά διακόπηκε, γιατί εκείνα τα χρόνια η επικοινωνία με την Ινδία ήταν προβληματική. Πολλές φορές προσπαθούσε κανείς να τηλεφωνήσει από το πρωί και κατέληγε να έχει επαφή το βράδυ και πολλές φορές με το που μιλούσε χανόταν η φωνή και διακόπτονταν η επικοινωνία του. Όταν φθάσαμε στον Πειραιά, (*δεν υπήρχαν τότε κινητά τηλέφωνα*) πήρε η γυναίκα μου τηλέφωνο στο σπίτι μας, να πει ότι φθάσαμε και θα πηγαίναμε σε κάποιο Νοσοκομείο και τότε μάθαμε ότι μόλις είχε τηλεφωνήσει η Μάτα Τζι και ρωτούσε πώς ήμουν. Αυτό με ανακούφισε γιατί το τηλεφώνημα το θεώρησα ότι ήταν ένα μήνυμα από τον Διδάσκαλο ότι έλαβε γνώση του συμβάντος και επομένως… "Έχουσι γνώσιν οι φύλακες"!!

Μέχρι εκείνη την εποχή είχα δεχθεί τηλεφωνήματα από τον Κύριο Τζέιν, συνταξιούχο δικηγόρο στο Δελχί που κοιμόταν πάντα στο διπλανό δωμάτιο με τον Διδάσκαλο και του έδινε τα φάρμακά του καθώς και κάθε βοήθεια κατά τη διάρκεια της ημέρας και της νύχτας. Ο κύριος Τζέιν μου τηλεφωνούσε όταν ήθελε να μου μιλήσει ο Διδάσκαλος για κάτι και κυρίως για να μου ζητήσει να πάρω τα εργαλεία μου και να πάω να τσεκάρω την πίεση των ματιών του που παρουσίαζαν γλαύκωμα. Αν δεν μπορούσε να επικοινωνήσει μαζί μου, μου έστελνε ένα μήνυμα με τηλεγράφημα. Είχαμε μιλήσει στο τηλέφωνο με τον Διδάσκαλο πολλές φορές, όμως ο ίδιος ο Διδάσκαλος ή η Μάτα Τζι δεν με είχαν πάρει τηλέφωνο οι ίδιοι, ποτέ.

Μεταφέρθηκα σε μια κλινική και με έβαλαν σε ένα δωμάτιο με ένα βάρος κρεμασμένο στο τραυματισμένο πόδι μου. Δεν είχε προφτάσει να βγει από το δωμάτιο ο γιατρός και χτυπάει το τηλέφωνο! Ήταν ο ίδιος ο Διδάσκαλος! Τι κάνεις Dr. Gabriel; με ρώτησε; Του απάντησα ότι είχα ένα ατύχημα. Κάτι ψιθύρισε που δεν το κατάλαβα και πριν προλάβω να του μιλήσω η επικοινωνία είχε διακοπεί. Ανακουφίστηκα αλλά συγχρόνως στεναχωρήθηκα καθώς σκέφθηκα

ότι ο Διδάσκαλος είχε σπαταλήσει πολύ χρόνο μαζί μου.

Όμως, εκτός που είχε καταλάβει ο Διδάσκαλος για το ατύχημα, ποιος του είχε πει σε πια κλινική βρισκόμουν και σε πιο δωμάτιο και με τι αριθμό τηλεφώνου θα μπορούσε να επικοινωνήσει μαζί μου; Απάντηση δεν έλαβα ποτέ αλλά ποτέ δεν έκανα και καμιά ερώτηση.

Μετά από δυο μέρες χειρουργήθηκα και μετά από μία εβδομάδα, σαν επιπλοκή της εγχείρησης έπαθα πνευμονική εμβολή και μισοπεθαμένο με μετέφεραν στη μονάδα εντατικής θεραπείας όπου παρέμεινα μεταξύ ζωής και θανάτου για 10 περίπου ημέρες. Συμπτωματικά στο θάλαμο της εντατικής, δεξιά και αριστερά του κρεβατιού μου, έφεραν έναν άνδρα και μία γυναίκα με την ίδια πάθηση που όμως δεν μπόρεσαν να επιζήσουν και έφυγαν και οι δυο τις επόμενες ημέρες. Έβλεπα την αγωνία των γιατρών να μην καταλάβω τίποτα για τους θανάτους των διπλανών μου αλλά σαν γιατρός, εγώ, γνώριζα τι συνέβαινε. Όμως δεν ανησυχούσα γιατί δεν είχα αντιληφθεί τον Διδάσκαλο να έχει έρθει εκεί κοντά για να πάρει και μένα. Συγγενείς και φίλοι μου παρέμεναν όλο το 24ωρο στην αίθουσα αναμονής και νυχθημερόν παρακαλούσαν τον Θεό να ζήσω. Γύρω στην πέμπτη μέρα είχα χειροτερέψει και αισθανόμουν να σβήνω και να μην μου φθάνει το οξυγόνο που μέσα από σωλήνα ανέπνεα. Οι γιατροί είχαν αρχίσει να προετοιμάζουν την οικογένειά μου για τα χειρότερα. Σαν γιατρός που ήταν επέτρεψαν μόνο στο γιο μου Ανδρέα να έρθει κοντά στο κρεβάτι μου. Με ρώτησε «ήρθε;» εννοώντας τον Διδάσκαλο για να με πάρει. Του είπα όχι και βγήκε από το θάλαμο με ένα νευρικό γέλιο. Οι συγγενείς απέξω του είπαν «*Εδώ ο πατέρας σου πεθαίνει και συ γελάς σαν χαζός;*» Τους απάντησε «*Δεν πεθαίνει, τουλάχιστον τώρα κοντά, γιατί δεν πήγε κοντά του ο Διδάσκαλος*». Όλοι όσοι ήξεραν τι σήμαιναν τα λόγια του ανακουφίστηκαν.

Με τη βοήθεια του Θεού γλύτωσα και μετά από 10 μέρες με μετέφεραν σε ένα κανονικό δωμάτιο της κλινικής γιατί είχα αποφύγει τον μεγάλο άμεσο κίνδυνο. Δεν με είχε καλά-καλά τακτοποιήσει στο κρεβάτι η νοσοκόμα, όταν και πάλι χτύπησε το τηλέφωνο. Ο Διδάσκαλος θα είναι σκέφθηκα. Ναι ήταν ο Διδάσκαλος και με καθαρή και δυνατή φωνή με ρώτησε «*Τώρα πώς είσαι Dr. Gabriel;*» «*Καλά Διδάσκαλε*», του απάντησα. Μου είπε: «*Ό,τι πέρασες έπρεπε να το περάσεις. Ούτε λιγότερο ούτε περισσότερο, αλλά ήσουν μέσα στα χέρια των Διδασκάλων. Σου εύχομαι παιδί μου να έχεις καλή και γρήγορη ανάρρωση*». Η επικοινωνία διακόπηκε πάλι όπως και την προηγούμενη φορά. Όμως διερωτήθηκα τι σημαίνουν τα λόγια του, να έχεις ταχεία ανάρρωση; Γρήγορα πήρα την απάντηση γιατί οι Διδάσκαλοι δεν λένε τίποτα χωρίς να το εννοούν!

Μετά από 3-4 ακόμα ημέρες μου είπε ο θεράποντας γιατρός μου ότι θα μπορούσα το απόγευμα να φύγω για το σπίτι μου. Ζήτησε και έβγαλα επί κλί-

νης νέες ακτινογραφίες για να μου δώσει τις τελευταίες του οδηγίες. Αργότερα ήρθε κοντά στο κρεβάτι μου και ζήτησε να δει τις ακτινογραφίες μου. Ο βοηθός τού τις έδωσε και κείνος τις σήκωσε ψηλά και του είπε υποτιμητικά «*Ανόητε, τις ακτινογραφίες του Σιμονέτου σου ζήτησα. Τι μου τις έφερες εδώ αυτές;*» Ο βοηθός τον διαβεβαίωσε ότι ήταν οι δικές μου ακτινογραφίες και μάλιστα του έδωσε και αποδείξεις. Ο γιατρός ξανασήκωσε τις ακτινογραφίες και είπε: «*Δεν το πιστεύω! Το κάταγμα έχει πώρωση τριών μηνών! Πώς συμβαίνει αυτό;*» Τρώω πολύ κρέας αστειεύτηκα και είπα στο γιατρό. Και άλλοι τρώνε πολύ κρέας μου απάντησε αλλά αυτό δεν το έχω ξαναδεί. «*Είσαι σίγουρος ότι είναι του Σιμονέτου*» ξαναρώτησε τον βοηθό; Και συμπλήρωσε… «*αλλά βέβαια, τι λέω, στην ακτινογραφία φαίνονται αυτές οι τρεις βίδες που έβαλα στο κόκκαλό του!*»

Έφυγα από το Νοσοκομείο με φορείο αλλά χαρούμενος ενώ ο γιατρός ήταν προβληματισμένος γιατί όπως μου είπε την ώρα που έφευγα, στο χειρουργείο την ώρα της εγχείρησης βρέθηκε χαλασμένο το μόνιτορ που κατευθύνει την οπτική πορεία από τις βίδες και μου έβαλε τρεις τεράστιες βίδες τελείως στα τυφλά. Έτσι μου είπε ότι η μία έπιασε καλά, η άλλη λίγο και η τρίτη καθόλου. Θα έπρεπε επομένως ή να με ξαναχειρουργήσει κάτι που δεν θα το τολμούσε μετά την πνευμονική εμβολή που έπαθα και τα αντιπηκτικά που έπαιρνα ή θα έπρεπε να καθίσω τελείως ακίνητος ανάσκελα στο κρεβάτι για τουλάχιστον 40 ημέρες. Αυτό μου συνέστησε να κάνω και αυτό αναγκαστικά έκανα. Νοίκιασα λοιπόν ένα κατάλληλο ορθοπεδικό κρεβάτι και άρχισε το μαρτύριο της ακινησίας που δεν έπρεπε να στρίβω ο σώμα μου ούτε δεξιά ούτε αριστερά. Μου είπε ότι μετά τις 40 μέρες ακινησίας θα έπρεπε να αρχίσω για 2-3 μέρες να βγάζω το πόδι μου λίγο πλαγίως από το κρεβάτι, μετά άλλες 2-3 μέρες να το λυγάω γιατί από την ακινησία θα είχε αρχίσει να έχει κάποια αγκύλωση, μετά και μετά… Τι έγινε όμως; ποια ήταν η μετάφραση της ευχής του Διδασκάλου για ταχεία ανάρρωση; Στις 40 ημέρες που έπρεπε να είμαι ακόμα ακίνητος στο κρεβάτι, εγώ οδηγούσα αυτοκίνητο και το ίδιο απόγευμα έκανα κανονικά ιατρείο. Την 41η ημέρα έβαλα δύο χειρουργεία. Τηλεφωνούσε ο γιατρός για να ρωτήσει αν άρχισα να κινητοποιώ το πόδι μου και στο σπίτι του έλεγαν ψέματα ότι τάχα κοιμόμουν. Τον έπαιρνα αργότερα τηλέφωνο και του έλεγα διάφορα άσχετα. Αυτή είναι η Χάρη του Διδασκάλου και η ευχή του για ταχεία ανάρρωση που είχε σαν αποτέλεσμα μαζί με την ανάρρωση του σώματος να αρχίζει και η πεποίθηση ότι όλα είναι κατάλληλα ρυθμισμένα με τη Χάρη Του Διδασκάλου! Όποιος έχει μάτια βλέπει και «*Ο έχων ώτα ακουέτω*» όπως έλεγε ο Διδάσκαλος της τότε εποχής.

Η ειλικρίνεια του Διδασκάλου

Ήταν χειμώνας του 1986. Μου τηλεφώνησε ο Κος Τζέιν και με συνέδεσε με τον Διδάσκαλο. Ο Διδάσκαλος με ρώτησε πότε θα πάω στην Ινδία και εγώ του είπα ότι θα πήγαινα σύντομα γιατί είχα αρκετό καιρό να τον δω. Ξέρεις, μου λέει, θέλω να σε συστήσω με το γιατρό που παρακολουθεί συστηματικά τα μάτια μου γιατί θέλω να ξέρει ότι παίρνω και από εσένα οδηγίες για το γλαύκωμα. Έτσι και έγινε. Όταν έφθασα στο Δελχί, μετά από δύο τρεις ημέρες πήγαμε με το αυτοκίνητο του Άσραμ σ' ένα νοσοκομείο στο κέντρο της πόλης. Εκεί συναντήσαμε το συνάδελφό μου και ο Διδάσκαλος του μίλησε για μένα και του είπε ότι κατά διαστήματα τον εξέταζα και πως αν τελικά χρειαζόταν να χειρουργηθεί θα ερχόταν στην Ελλάδα. Ρώτησα το γιατρό αν συμφωνούσε να στείλω στον Διδάσκαλο ειδικά κολλύρια από την Αμερική, γιατί εκείνα τα χρόνια η Ινδία υστερούσε σε φάρμακα αλλά ο γιατρός μου είπε ότι δεν θα χρειαζόταν γιατί τα ινδικά κολλύρια ήταν εξίσου καλά. Πάνω σε αυτό συμφώνησε και ο Διδάσκαλος και έτσι δεν υπήρξε συνέχεια. Η ενέργεια αυτή του Διδασκάλου ήταν ένα μάθημα για μένα για το κατά πόσον θα πρέπει να είμαστε ειλικρινείς και ξεκάθαροι και να φροντίζουμε να μην προσβάλουμε και να μην υποτιμούμε τους άλλους. Δεν ήθελε να κάνει κάτι κρυφά από το γιατρό του και του συμπεριφέρθηκε με κάθε ειλικρίνεια. Ακόμα όταν ο γιατρός του, τού είπε ότι τα ινδικά φάρμακα ήταν εξίσου καλά δεν έφερε καμία αντίρρηση αν και ήξερε ότι αυτά που του είχα εισηγηθεί να του στείλω ήταν από την πιο αναγνωρισμένη μάρκα στον κόσμο.

Η συσκευή του οξυγόνου και η ατζέντα

Ήταν το 1988. Ήξερα ότι ο Διδάσκαλος είχε προβλήματα με την αναπνοή του και ότι πολλές φορές το βράδυ έμενε άυπνος γιατί δεν μπορούσε να αναπνεύσει. Χωρίς να τον ρωτήσω λοιπόν του έφερα από την Αθήνα μια φορητή συσκευή οξυγόνου και την έδωσα του Κου Τζέιν να την έχει σε πρώτη ζήτηση. Αυτός με ευχαρίστησε εκ μέρους του Διδασκάλου και την πήγε κατευθείαν στο δωμάτιό του.

Κάθε φορά που πήγαινα έβλεπα τη συσκευή του οξυγόνου στο δωμάτιο του Διδασκάλου, ακόμα και μια μέρα πριν την αποτέφρωση του σώματός του, γιατί αμέσως μετά άδειασαν τελείως το δωμάτιό του, δεν ξέρω για πιο λόγο. Πολλές φορές ήθελα να ρωτήσω πολλά πράγματα, ιδίως τα πρώτα χρόνια μετά τη μύησή μου αλλά καθώς έβλεπα να μη ρωτάει κανείς τίποτα από κανένα κατάλαβα ότι τα λόγια και οι ερωτήσεις δεν ωφελούν τουλάχιστον στο σπίτι και το πε-

ριβάλλον του Διδασκάλου και γι' αυτό τις απέφευγα. Αλλά και ο ίδιος ο Διδάσκαλος όταν καμιά φορά του έκανα ερωτήσεις άσχετες και από περιέργεια, μου απαντούσε με ένα τρόπο που άκουγα μόνο ένα ψίθυρο και δεν καταλάβαινα την απάντησή του. Μετά δεν τόλμαγα πάλι να τον ξαναρωτήσω το ίδιο πράγμα. Όταν τον ρωτούσα για πνευματικά πράγματα καθόταν με την ώρα και μου εξηγούσε και επέμενε να με ρωτάει αν είχα καταλάβει. Εγώ πολλές φορές δεν είχα καταλάβει τίποτα αλλά ντρεπόμουν να τον υποχρεώσω να μου επαναλάβει κάτι ξανά και ξανά. Τόσο κουτός ήμουν!

Αυτή την τελευταία μέρα πριν την αποτέφρωσή του και ενώ εκείνος βρισκόταν στο "παγωμένο δωμάτιο", μπήκα στο δωμάτιό του και κάθισα στο κρεβάτι που είχε αφήσει την τελευταία του πνοή, πολύ-πολύ συγκινημένος. Δίπλα από το κρεβάτι του ήταν ένα μικρό κομοδίνο και πάνω σ΄ αυτό ήταν τα γυαλιά του και μία μικρή τηλεφωνική ατζέντα. Μηχανικά φυλλομέτρησα την ατζέντα και στο γράμμα "σίγμα" είδα να έχει γράψει με τα χέρια του το όνομα και το τηλέφωνό μου. Τα δάκρυά μου έτρεχαν ποτάμι. Υπήρχε μια νεκρική σιγή. Ήμουν μόνος στο δωμάτιό του και κανείς δεν θορυβούσε, ούτε καν μιλούσε σ' όλο το σπίτι. Σκέφθηκα να βουτήξω αυτή τη μικρή ατζέντα με το θάρρος που είχα να κυκλοφορώ και να παίρνω διάφορες πρωτοβουλίες στο σπίτι του Διδασκάλου. Δυστυχώς δεν την πήρα αλλά αργότερα πήγα στη Μάτα Τζι και τής την ζήτησα. Η Μάτα Τζι με νεκρό δίπλα της τον Διδάσκαλο, ντυμένη στα άσπρα ήταν πολύ ταλαιπωρημένη από την αϋπνία αλλά και πολύ ψύχραιμη. Την ρώτησα με λεπτότητα και μου είπε να πάρω την ατζέντα. Όμως όταν μετά από λίγο ξαναπήγα στο δωμάτιο του Διδασκάλου… η ατζέντα είχε κάνει φτερά. Κάποιος μακροχέρης την είχε βουτήξει. Έτρεξα στη Μάτα Τζι και της παραπονέθηκα. Εκείνη μου είπε ότι οι μαθητές Του σε λίγο δεν θα άφηναν ούτε τη συσκευή οξυγόνου στη θέση της και γι' αυτό, για να αποφύγουν αυτές του ειδωλολατρικού τύπου δραστηριότητες την επόμενη μέρα, είχαν αδειάσει το δωμάτιο του Διδασκάλου από το καθετί. Στη συνέχεια η Μάτα Τζι μου έδωσε τα γυαλιά του Διδασκάλου. Μου είπε ότι είχε σκεφθεί να μου δώσει το χάλκινο βραχιόλι των Σικχ που φορούσε ο Διδάσκαλος αλλά μου είπε ότι της το είχε ζητήσει ένας ανιψιός του Διδασκάλου και δεν μπορούσε να του το αρνηθεί.

Στο βουνό με τον Διδάσκαλο - Η προφητεία - Το θαύμα

Εκείνη τη χρονιά, το έτος 1984, σε μια επίσκεψή του στην Γερμανία ο Διδάσκαλος Ντάρσαν επισκέφθηκε την Στουτγάρδη και έδωσε ομιλία και μύηση σε ένα μεγάλο αριθμό Γερμανών. Το απόγευμα της δεύτερης ημέρας της επί-

σκεψής του, οργανώθηκε μια εκδρομή με πούλμαν και πήγαμε για περίπατο σ' ένα κοντινό βουναλάκι. Όταν φθάσαμε στο συγκεκριμένο σημείο καθίσαμε σ' ένα κέντρο όπου πήραμε κάποιο τσάι ή καφέ. Ο Διδάσκαλος Ντάρσαν κάθισε σε ένα τραπέζι στη θέση που του υπέδειξαν μαζί με την κυρία Brigitta Bohm, την αντιπρόσωπό του στη Γερμανία με τον άντρα της και άλλους. Με φώναξε και μου είπε να καθίσω κοντά του. Δίπλα μου ήταν ένα αναπηρικό καρότσι που καθόταν η κόρη της κυρίας Bohm που έπασχε από σκλήρυνση κατά πλάκας. Έγιναν ορισμένες συζητήσεις μεταξύ τους και με τον Διδάσκαλο στα Γερμαλοαγγλικά και αποφασίστηκε στη συνέχεια να γίνει μία βόλτα πεζοπορίας με τον Διδάσκαλο, εκεί κοντά σ' έναν στενό δασικό δρόμο. Ο Διδάσκαλος με την κυρία Bohm, το σύζυγό της Hilmar και άλλους παλαιούς μαθητές προχωρούσαν μπροστά και ακολουθούσαμε οι άλλοι μία ουρά 100 περίπου μέτρων. Εγώ ήμουν στο τέλος της ουράς και χαχάνιζα με το νεαρό Roberto, ένα Ιταλό που ήταν και ο μόνος Σατσάνγκι στην Ιταλία και που διέμενε στη Ρώμη.

Ξαφνικά από στόμα σε στόμα άκουσα να μου λένε πως με θέλει ο Διδάσκαλος στην αρχή της πορείας. Έτρεξα κοντά του και τότε εκείνος έκοψε μουρμουρίζοντας ένα μικρό κλαδάκι από ένα δέντρο και μου το έδωσε στο χέρι λέγοντάς μου. «*Αυτό το μικρό κλαράκι μπορεί να γίνει ένα δέντρο ακόμα και ένα δάσος στην Ελλάδα*». Δεν κατάλαβα τα λόγια του αλλά πήρα το κλαράκι, τον χαιρέτισα και άφησα την ουρά των Σατσάνγκις να περάσει από μπροστά μου. Αργότερα ρώτησα την έμπειρη κυρία Bohm με την πραγματικά "θυελλώδη" ζωή της τι σήμαιναν τα λόγια του Διδασκάλου. Μου απάντησε: «*Σου είπε πως σήμερα είσαι ο μόνος Σατσάνγκι στην Ελλάδα αλλά μπορεί να γίνεται ένα πλήθος*».

Στην κυρία Bohm είχαν δοθεί μετά το θάνατο της Bianca Marita Fitting, ήδη από την εποχή του Διδασκάλου Κιρπάλ, τα καθήκοντα της γενικής αντιπροσώπου της Αποστολής στην Ευρώπη. Όταν κάποτε πέθανε ο άνδρας της κυρίας Bohm και βάρυνε η κατάσταση υγείας της κόρης της από τη σκλήρυνση κατά πλάκας, ο Διδάσκαλος μετά από παράκλησή της, τής έδωσε σαν βοηθό την Helga Kammerl η οποία νεαρή και δραστήρια σταδιακά επιφορτίστηκε μέχρι το θάνατό της με όλες τις ευθύνες της Αποστολής και κατά γενική ομολογία, τα κατάφερε με τον καλύτερο τρόπο. Όταν πριν λίγα χρόνια πέθανε η Helga Kammerl έδωσε στην πολύ ηλικιωμένη κυρία Bohm βοηθό της το νεαρό Stephan Bernt που στην ουσία σήμερα έχει αναλάβει όλα τα καθήκοντα του γενικού αντιπροσώπου της Αποστολής στην Ευρώπη.

Κάποτε ο Διδάσκαλος Ντάρσαν ρώτησε την κυρία Bohm αν η κόρη της σκόπευε να παντρευτεί. Η κυρία Bohm ξαφνιάστηκε με την ερώτηση γιατί η κόρη της με τη σκλήρυνση κατά πλάκας, εκείνο τον καιρό είχε χειροτερέψει και ήταν μονίμως στο κρεβάτι. Του απάντησε: «*Όχι Διδάσκαλε γιατί δεν έχει*

και πολύ χρόνο ζωής». Όμως από εκείνη την ημέρα η κατάσταση της υγείας της κόρης της βελτιώθηκε, σε λίγο άρχισε να κυκλοφορεί, έπιασε δουλειά, παντρεύτηκε και έκανε και παιδί. Η γυναίκα αυτή πέθανε πριν λίγα χρόνια ενώ η μητέρα της, η κυρία Bohm ζει και μάλιστα σε πολύ καλή νοητική κατάσταση.

Τρεις γάμοι και δυο βαφτίσια σε ένα απόγευμα

Από τα πολύ παλιά χρόνια συνηθιζόταν ο Διδάσκαλος να παρευρίσκεται στην Ινδία στο γάμο των μαθητών του ή παλαιότερα να κάνει ο ίδιος το γάμο, δεν ξέρω με ποιες προϋποθέσεις. Εκείνο που ξέρω είναι ότι και ο γάμος του σημερινού Διδασκάλου και αυτός του αδελφού του αλλά και των παιδιών τους έγιναν από τους επαγγελματίες ιερείς όπως γίνεται με όλους όσους ακολουθούν τη θρησκεία των Σικχ. Έτσι ένα απόγευμα καλοκαιριού δεν θυμάμαι πια χρονιά ήταν, ίσως το 1987 πήγα με τον Διδάσκαλο και 4-5 άλλους μαθητές του σε κάποιο γάμο μαθητή του που Τον είχαν προσκαλέσει.

Ο γάμος έγινε στο σπίτι της νύφης γιατί ο γαμπρός ήταν φτωχός και δεν είχε σπίτι αλλά οι κουνιάδοι του θα έχτιζαν ένα δωμάτιο πάνω, κάτω, δίπλα και με κάποιο τρόπο κολλητά με το δικό τους για να μένουν οι νεόνυμφοι. Επισημότητες, ελέφαντες, ορχήστρα και μουσικές δεν θα υπήρχαν λόγω φτώχειας αλλά η παρουσία του Διδασκάλου έκανε όλο το περιβάλλον των νεονύμφων πολύ ευτυχισμένο. Οι παπάδες φύγαν γρήγορα από το σπίτι που έγινε ο γάμος, γιατί κατάλαβαν πως δεν θα είχαν να λάβουν τίποτα αλλά ο Διδάσκαλος τους έδωσε ορισμένα χρήματα.

Ακολούθησαν το ίδιο απόγευμα άλλοι δύο γάμοι στους οποίους πήγαμε με τον Διδάσκαλο. Έγιναν και αυτοί σε χρόνο μηδέν, γιατί στην Ινδία οι γάμοι γίνονται όπως φαίνεται με χρονόμετρο και κάθε λεπτό της ιεροτελεστίας έχει και το ανάλογο κόστος. Ο γάμος των φτωχών διαρκεί λίγο και των πλουσίων περισσότερο. Σε πολλές περιπτώσεις γάμων πλουσίων μπορεί να κρατήσει και μέρες ολόκληρες. Είναι σαν να νοικιάζονται οι παππάδες, όπως εμείς νοικιάζουμε τις αίθουσες για τους γάμους. Ο πρώτος γάμος έγινε σε ένα υπόγειο δωμάτιο που εγώ δεν χωρούσα να μπω μέσα γιατί ήταν πολύ χαμηλό και ο Διδάσκαλος μπήκε μετά βίας. Το μαρτύριο ήταν, όταν μετά το γάμο, μας είχαν έτοιμα πιάτα με φαγητό από τα οποία θα τρώγαμε παρέα με τις μύγες που ήδη μέσα στα πιάτα είχαν αρχίσει να κολατσίζουν. Μερικοί ντράπηκαν και δοκίμασαν εγώ αρνήθηκα πανικόβλητος. Ο τρίτος γάμος της ημέρας έγινε σε ένα σπίτι μεσαίας κοινωνικής τάξης. Εδώ τα πράγματα άλλαξαν γιατί υπήρχε τάξη και

σχετική καθαριότητα. Υπήρχαν και καρέκλες να καθίσουμε γιατί είχαμε εξαντληθεί από την κούραση και την ορθοστασία. Ο Διδάσκαλος παρέμενε ατάραχος και μιλούσε στους νεόνυμφους με μεγάλη τρυφερότητα. Αφού τελείωσε και αυτό το βάσανο πήγαμε και στο σπίτι δύο αδελφών Σικχ που ο Διδάσκαλος τους έφτιαξε και τους φόρεσε για πρώτη φορά το κλασσικό τουρμπάνι των Σικχ. Η διαδικασία αυτή θεωρείται μεγάλη ημέρα για τους Σικχ και είναι κάτι σαν να ενηλικιώνονται και να βαπτίζονται στη θρησκεία τους. Κάτι σαν την περιτομή των Μουσουλμάνων. Αυτό κράτησε δύο φορές από 20 λεπτά περίπου και από το σπίτι αυτό φύγαμε κατάκοποι και είπαμε ότι δεν θα ξανατολμούσαμε να πάμε σε γάμους και βαφτίσια εκτός αν μας το ζητούσε ο Διδάσκαλος.

Το βράδυ της ίδιας μέρας ο Διδάσκαλος μας φώναξε στο σπίτι του και μας πρόσφερε τσάι για να μας κατσαδιάσει με το μπαμπάκι, που είμαστε τόσο ψυχροί και άσπλαχνοι με τα άτομα που παντρεύτηκαν και ήταν μυημένοι αδελφοί μας. Μας έκανε “με τα κρεμμυδάκια” με τέτοιο γλυκό τρόπο που δεν περιγράφεται. Ήταν ένα από τα μαθήματα που μου έδωσε και δεν θα το ξεχάσω. Μας ξαναμίλησε για ταπεινότητα και για την έλλειψη ταπεινότητας, υπομονής και κατανόησης που δείξαμε στους φτωχούς Ινδούς αδελφούς μας. Το παράδειγμα είπε είναι καλύτερο από το κήρυγμα.

Οι ελιές της Καλαμάτας και οι ελιές της Ινδίας

Ήταν νομίζω το 1987, όταν Παρασκευή απόγευμα ένας πελάτης μου από την Καλαμάτα, ελαιοπαραγωγός, ήρθε να τον εξετάσω καθώς τον είχα χειρουργήσει για αποκόλληση λίγο καιρό πριν. Μου έφερε από την καινούργια σοδειά του ένα μεγάλο βάζο με εκλεκτές Καλαματιανές ελιές μέσα στο λάδι τους. Σκέφθηκα να το πάρω μαζί μου στην Ινδία. Δεν αμφέβαλα ότι θα τις δεχόταν στο σπίτι του Διδασκάλου γιατί γενικά δεν δέχονται κανενός είδους δώρα, τρόφιμα κλπ. εκτός ίσως από λίγα λουλούδια που τα έβαζαν σε ένα βάζο πίσω από τη φωτογραφία ενός από τους παλαιότερους Διδασκάλους. Έδωσα της ελιές στην Μάτα Τζι και της εξήγησα ορισμένα πράγματα σχετικά με τις ελιές και το λάδι. Με ευχαρίστησε και μου είπε ότι στην Ινδία το ελαιόλαδο το χρησιμοποιούν σαν φάρμακο και μου είπε την άλλη μέρα το μεσημέρι να πάω να φάω μαζί με τον Διδάσκαλο και πως τότε θα μου έδειχνε πως φτιάχνουν τις ελιές και στην Ινδία. Εγώ παραξενεύτηκα γιατί νόμιζα ότι στην Ινδία δεν υπήρχαν ελιές.

Πραγματικά την άλλη μέρα το μεσημέρι καθισμένος στο αριστερό πλάι του Διδασκάλου όπου με έβαζαν συνήθως να κάθομαι, απόλαυσα το γεύμα, πάντα

αναρωτώμενος πώς μπορεί να ζει ο Διδάσκαλος με τόσο λίγη τροφή που έπαιρνε. Σε ένα βαθύ μπολ στη μέση του τραπεζιού ήταν ελιές απ' αυτές που έφερα και από τις οποίες στη συνέχεια δοκίμασαν ορισμένοι στο τραπέζι μετά από σύσταση της Μάτα Τζι. Όλοι παρέμειναν ανέκφραστοι, χωρίς καμιά διαβεβαίωση που περίμενα πως οι ελιές ήταν εύγευστες κλπ. Ο Διδάσκαλος δεν δοκίμασε απ΄ αυτές. Συνήθως έκοβε ένα κομματάκι τσαπάτι και κανένα κομματάκι καρότο και λίγο ρύζι και σταματούσε για να ξαναρχίσει να τρώει, σαν με το ζόρι, μετά από λίγα λεπτά. Στο μεταξύ η Μάτα Τζι έπαιρνε το υπόλοιπο τσαπάτι του Διδασκάλου και μας το μοίραζε στο τραπέζι μέχρι να του φέρουν άλλο πιο ζεστό.

Τελείωσε το γεύμα, έφεραν κάποιο φρούτο και κάποιο γλυκό αλλά… αλλά τις ελιές για τις οποίες μου είχε μιλήσει η Μάτα Τζι δεν τις έβλεπα πουθενά, Φαίνεται θα τις ξέχασαν σκέφθηκα. Όμως όχι η Μάτα Τζι σηκώθηκε από το τραπέζι και έφερε ένα βάζο λέγοντάς μου να δοκιμάσω με τη σειρά μου και τις ινδικές ελιές. Μου έβαλε στο πιάτο δύο ελιές που είχαν το μέγεθος μικρού αυγού η καθεμιά και ήταν σιροπιασμένες όπως κάνουμε εμείς με τα γλυκά του κουταλιού. Η γεύση από τις ελιές ήταν βαριά και μου θύμισε γλυκό μελιτζανάκι που δεν μπορώ να πω πως με συγκινεί ιδιαίτερα. Έφαγα και εγώ τις δύο ινδικές ελιές για λόγους ευγένειας χωρίς να κάνω κανένα σχόλιο. Είμαστε πάτσι σκέφθηκα. Σε κανέναν δεν άρεσαν οι ελληνικές ελιές αλλά και σε μένα οι ινδικές.

Οι Διδάσκαλοι ζουν σύμφωνα με αυτά που διδάσκουν

Στην Ινδία συνηθίζεται όταν κάποιος πρόκειται να παντρευτεί να κάνει δώρο κάτι χρυσό στη γυναίκα του έστω και αν ο χρυσός είναι δέκα καράτια και έχει βάρος ένα γραμμάριο. Είναι η παράδοση τέτοια όπως εμείς συνηθίζουμε ο γαμπρός να αγοράζει τις βέρες του γάμου.

Ήταν νομίζω το έτος 1986 που ο αδελφός της Μάτα Ρίτα Τζι επρόκειτο να παντρευτεί στην Ινδία και με την ευκαιρία που η Ρίτα Τζι θα ερχόταν από τις ΗΠΑ στο Άσραμ της ζήτησε να του αγοράσει και να του φέρει δύο απλά χρυσά βραχιόλια για να τα δωρίσει στη γυναίκα που θα παντρευόταν σε λίγο καιρό. Η Ρίτα Τζι αγόρασε τα βραχιόλια και λίγες μέρες μετά έφυγε για την Ινδία. Τη συνέχεια διηγείται ένας αδελφός Σατσάνγκι που εργαζόταν στο αεροδρόμιο του Δελχί και για πολλά χρόνια υποδεχόταν τους Σατσάνγκις που ερχόντουσαν στην Ινδία από τη Δύση. Έτσι και εκείνη την ημέρα του είχαν πει ότι θα ερχόταν η Ρίτα Τζι και ότι θα έπρεπε να την παραλάβει και να την οδηγήσει στο Άσραμ. Έτσι και έκανε.

Όταν η Ρίτα Τζι πέρασε τις διατυπώσεις του ελέγχου του διαβατηρίου της, ρώτησε πού δηλώνουν χρυσά αντικείμενα. Της υπέδειξαν ένα γραφείο που υπεύθυνος ήταν συμπτωματικά ένας Σατσάνγκι μεγάλης ηλικίας που μάλιστα την γνώριζε και που της είπε ότι επειδή τα βραχιόλια δεν ήταν για εμπόριο και τα φορούσε δεν χρειαζόταν να τα δηλώσει. Η Ρίτα Τζι του απάντησε πως γνώριζε πώς, για οποιονδήποτε λόγο έμπαινε στην Ινδία χρυσό αντικείμενο θα έπρεπε να δηλωθεί και να πληρωθεί κάποιος φόρος. Ο υπεύθυνος τότε της καθόρισε ένα ποσόν το οποίο η Ρίτα Τζι πλήρωσε. Πήρε της αποσκευές της και στην έξοδο συνάντησε την Μάτα Τζι που είχε πάει και αυτή να την προϋπαντήσει. Το πρώτο που την ρώτησε η Μάτα Τζι ήταν αν δήλωσε τα βραχιόλια. Η Ρίτα Τζι είπε πως τα είχε δηλώσει και πως είχε πληρώσει και το φόρο. Έφυγαν από το αεροδρόμιο και ήρθαν στο Άσραμ. Ο Διδάσκαλος εκείνη την ώρα μας μιλούσε όταν μπήκαν νύφη και Μάτα Τζι στην αίθουσα και τότε ο Διδάσκαλος σηκώθηκε και τις χαιρέτισε. Αμέσως μετά ρώτησε τη Ρίτα Τζι αν είχε δηλώσει τα βραχιόλια!

Υπάρχει και μια άλλη ιστορία από την εποχή που ο Διδάσκαλος Ντάρσαν πρωτοδιορίστηκε στο υπουργείο Εσωτερικών στην Ινδία. Χαρούμενος έγραψε στον πατέρα του για το ευχάριστο γεγονός του διορισμού του. Λίγες ημέρες αργότερα πήρε απάντηση από τον Διδάσκαλο Κιρπάλ που του έγραψε: «Αγαπητό μου παιδί χάρηκα πολύ για τον διορισμό σου αλλά σε παρακαλώ όταν μου ξαναγράψεις να χρησιμοποιήσεις δικό σου χαρτί και μελάνι και όχι της υπηρεσίας σου».

Γι’ αυτό λένε πως οι πραγματικοί Διδάσκαλο ζουν σύμφωνα με όσα διδάσκουν. Πειθαρχούν στους νόμους του κράτους και είναι πάντα νόμιμοι και τίμιοι καθόλα.

Τα βεγγαλικά και ο Διδάσκαλος

Κάποια χρονιά τη δεκαετία του 1980 βρισκόμουν με τον Πανταζή Σιδέρη στο Δελχί. (Σημειωτέο ότι στην Ινδία έχω πάει μέχρι σήμερα ίσως περισσότερες από 90 φορές). Είμαστε τότε, εκείνος στο προνήπιο και εγώ στο νηπιαγωγείο, στο σχολείο του Σαντ Ματ. Τον “δίδασκα” και του έλεγα ότι ο Διδάσκαλος διαβάζει τις επιθυμίες μας και πολλές φορές ανταποκρίνεται σ’ αυτές για να μας ευχαριστήσει. Μου ζήτησε μια απόδειξη και του είπα ότι Εσωτερικά θα καλούσα τον Διδάσκαλο να έρθει κοντά μας. Εκείνη τη στιγμή σε απόσταση 25 μέτρων ο Διδάσκαλος μιλούσε με κάποιον. Με ρώτησε ο Πανταζής αν είμαι σίγουρος ότι ο Διδάσκαλος θα ανταποκρινόταν και του είπα ότι πάντα όταν

του ζητάω κάτι ανταποκρίνεται και του εξήγησα το γιατί. Νομίζω συνέχισα να του λέω, ότι τώρα στην αρχή ο Διδάσκαλος μας δίνει μερικές "καραμέλες" για να μας ευχαριστήσει και πως ίσως στο μέλλον δεν θα ήταν πάντα έτσι. Ακόμα του είπα πως ένας παλαιός Σατσάνγκις μου είχε πει πως ο Διδάσκαλος προσπαθεί να δημιουργήσει μια σχέση επικοινωνίας με κάθε του μαθητή και πως στη συνέχεια, είναι ο μαθητής που θα πρέπει να φροντίσει και να τονώσει αυτή τη σχέση. Ο Διδάσκαλος τελείωσε την κουβέντα του και ήρθε κατ' ευθείαν και στάθηκε μπροστά μου. Μου έπιασε τα δύο μου χέρια και καθώς τον χαιρετούσα με τις παλάμες ενωμένες μου λέει «Λοιπόν Dr. Gabriel;» Μείναμε και οι δύο μαρμαρωμένοι.

Την ίδια μέρα λίγο αργότερα μιλούσαμε ο Πανταζής και εγώ με τον Διδάσκαλο καθισμένοι ο ένας δίπλα στον άλλο. Εκείνη τη συγκεκριμένη ημέρα ήταν μια γιορτή που από το πρωί μέχρι το βράδυ ρίχνουν όλοι και παντού βαρελότα. Μαζεύουν και φτιάχνουν βαρελότα όλο το χρόνο ειδικά για την ημέρα αυτή. Η μυρουδιά από το θειάφι είναι ανυπόφορη και δεν μπορείς να βρεις ένα μέρος να ανασάνεις. Δεν σταματάνε να ρίχνουν βαρελότα από το πρωί μέχρι αργά τη νύχτα που τους τελειώνουν.

Ήταν λίγα δευτερόλεπτα ησυχίας όταν ξαφνικά έρχεται ένα βαρελότο και σκάει ανάμεσα στους τρεις μας. Ο Πανταζής και εγώ πεταχτήκαμε από τις θέσεις μας σαν να είχαμε πατήσει νάρκη με μια φωνή τρόμου Αααα!! Ο Διδάσκαλος έμεινε ακίνητος, ατάραχος σαν να μην είχε συμβεί απολύτως τίποτα και μας κοίταξε σα να μας έλεγε: «*Τι φοβάστε βρε ανθρωπάκια, αφού βρίσκεστε στη συντροφιά του Διδασκάλου*». Αυτό το βλέμμα απορίας του δεν θα το ξεχάσω ποτέ. Οι Διδάσκαλοι σε κάθε περίπτωση και κάθε στιγμή δείχνουν το μεγαλείο τους και αν προσέξουμε θα δούμε ότι το δείχνουν ακόμα και στις μικρολεπτομέρειες!

Διαλογισμός της τελευταίας στιγμής

Έτος 1984. Είναι η όγδοη μέρα παραμονής μου κοντά στον Διδάσκαλο Ντάρσαν. Έχω ετοιμάσει τα πράγματά μου και περιμένω το ταξί, που μετά 20 λεπτά θα ερχόταν να με πάρει για το αεροδρόμιο με προορισμό την Βομβάη (*πολλές φορές δεν υπήρχε κατ' ευθείαν πτήση από Δελχί για Ευρώπη*). Κάθομαι στη μικρή βιβλιοθήκη του Άσραμ που βρισκόταν απέναντι από τη σημερινή μεγάλη κουζίνα. Διάβαζα ένα βιβλίο σχετικά με τα αβατάρ. Ξαφνικά μπαίνει ο Διδάσκαλος στο δωμάτιο και μου λέει: «*Τι γίνεται Dr. Gabriel πώς τα πήγες με το διαλογισμό σου σήμερα;*» «*Ξέρεις Διδάσκαλε…*» «*Καλά, καλά κατάλαβα…*

κάτσε πιο άνετα στην καρέκλα σου» μου είπε και με έπιασε με το δάκτυλό του στο μέτωπο. «*Θα ξανάρθω να σε βγάλω από το διαλογισμό*» μου είπε και βγήκε από το δωμάτιο.

Τρελάθηκα… Πώς να κάνω διαλογισμό; Σκεφτόμουν, πως σε λίγα λεπτά θα ερχόταν το ταξί μου και ο ταξιτζής δεν θα με εύρισκε στο γνωστό σημείο που συνήθως περιμέναμε τα ταξί; Έμεινα με κλειστά τα μάτια και βέβαια… που να συγκεντρωθώ. Σε λιγότερο από πέντε λεπτά βλέπω με κλειστά μάτια απέναντί μου τον Διδάσκαλο ότι είχε έρθει να με βγάλει από το διαλογισμό. Ανοίγω τα μάτια μου και ο Διδάσκαλος καθόταν όχι απέναντί μου αλλά από πίσω μου. «*Τι είδες;*» με ρώτησε. «*Είδα πως ήρθες να με βγάλεις από το διαλογισμό*». Μου λέει «*Ωραία, αυτό είναι πολύ καλό. Να συνεχίσεις να κάνεις διαλογισμό κάθε μέρα και να έρθεις να μείνεις εδώ στο Άσραμ 4 μήνες*».

Βέβαια ούτε πήγα ο ανόητος να μείνω εκεί τέσσερις μήνες, ούτε έκανα καθημερινά διαλογισμό, ούτε συμπλήρωνα κάθε μέρα το ημερολόγιό μου. Ήμουν ένας κακός και κακομαθημένος μαθητής και έμεινα έτσι για καιρό (*και τώρα είμαι ακόμα χειρότερος γιατί από τότε έχουν περάσει περισσότερα από 30 χρόνια*). Πολλές φορές, κυρίως μετά από διάφορες βλακείες που έκανα διερωτώμουν μήπως ο Διδάσκαλος έκανε λάθος (!) και ανέθεσε σε μένα αντί σε κάποιον άλλο, τόσο σοβαρά καθήκοντα; Όμως επειδή ο Διδάσκαλος Κιρπάλ έλεγε ότι: «*Ο Διδάσκαλος μπορεί να πάρει δουλειά και από τις πέτρες*», παρηγοριόμουν και έλεγα πως ίσως με θεωρεί σαν μια πέτρα. Δεν υπάρχει άλλη εξήγηση. Όμως τα επόμενα χρόνια ένιωσα στο πετσί μου και μια άλλη ρήση των Διδασκάλων, ότι ο Διδάσκαλος έχει ένα μακρύ σκοινί που το αφήνει λάσκο αλλά κάποτε το τραβάει και τότε… σου δίνει και καταλαβαίνεις. Ο Διδάσκαλος Κιρπάλ έλεγε ακόμα ότι: «*Ο Διδάσκαλος συχνά είναι ένας σκληρός εργοδότης*»! Αυτά τα λόγια τα ένιωσα αργότερα στο πετσί μου. Αυτό το τράβηγμα του σκληρού εργοδότη το ένιωσα τρεις φορές και ομολογώ ότι σε όλες τις περιπτώσεις, έτσουξε πολύ!

Οι καρδιακές κρίσεις στο Άσραμ

Κάποιο βράδυ του 1988, εγώ δεν βρισκόμουν στο Άσραμ αλλά μου διηγήθηκαν άλλοι την ιστορία. Ενώ μιλούσε ο Διδάσκαλος Ντάρσαν με τους μαθητές του στην αίθουσα που είναι σήμερα η ρεσεψιόν, ξαφνικά έγινε ωχρός και έπεσε από την καρέκλα του αναίσθητος στο πάτωμα. Οι μαθητές κοκκάλωσαν. Δυο εύσωμοι Ινδοί τον μετέφεραν στο δωμάτιό του και τον ξάπλωσαν στο κρεβάτι του. (Τα χρόνια εκείνα και ο Διδάσκαλος και η (Άντι) Μάτα Τζι είχαν τα δωμάτιά τους στο ισόγειο. Στα δωμάτια του πρώτου ορόφου έμεναν τα παιδιά

τους όταν πήγαιναν στο Άσραμ και ο παιδικός φίλος και συμμαθητής του Σημερινού Διδασκάλου αλλά και μόνιμος χρηματοδότης της Αποστολής κύριος Μαλότρα). Έτρεξε ο κύριος Τζέιν και έφερε τα ομοιοπαθητικά χάπια του αλλά ο Διδάσκαλος δεν επικοινωνούσε για να τα πιει και παρέμενε ακίνητος. Φώναξαν ένα γιατρό που ήρθε μετά από μισή ώρα και διέγνωσε πως ο Διδάσκαλος είχε πάθει έμφραγμα και θα έπρεπε να πάει επειγόντως στο νοσοκομείο. Όλο το Άσραμ μαζεύτηκε έξω από την πόρτα του σπιτιού του Διδασκάλου. Επικρατούσε νεκρική σιγή. Ο γιατρός μιλούσε στο τηλέφωνο με άλλους γιατρούς και πίεζε το ασθενοφόρο να έρθει γρήγορα. Ξαφνικά ενώ όλοι ήταν γύρω από το τηλέφωνο, βλέπουν τον Διδάσκαλο να έχει βγει από το δωμάτιό του και να περπατάει ζωηρός. Πήγε και κάθισε στην καρέκλα από την οποία μία ώρα πριν είχε πέσει. Ρώτησε πού ήταν οι μαθητές που προηγουμένως τους μιλούσε και ζήτησε να ειδοποιηθούν και να γυρίσουν πίσω. Συνέχισε να τους μιλάει και άρχισε την κουβέντα του από εκεί που την είχε αφήσει. Ο γιατρός έπαθε σοκ και επανέλαβε τουλάχιστον 20 φορές: «*Δεν είναι δυνατόν… δεν είναι δυνατόν…*» Όμως όπως έλεγε ο Διδάσκαλος Κιρπάλ «*Όλα είναι δυνατά. Η λέξη αδύνατον είναι για τα λεξικά των ανόητων*». Ο Διδάσκαλος δεν σχολίασε το γεγονός ούτε έδωσε συνέχεια. Μετά από λίγο αποσύρθηκε και φώναξε το γραμματέα του να του φέρει την αλληλογραφία της ημέρας. Ο καθένας είχε πάρει το μάθημά του.

Δυο τρία χρόνια πριν, την προηγούμενη μέρα της αναχώρησής μου για την Ελλάδα κατά τις 5 το απόγευμα ένας Γερμανός που με τη γυναίκα του έμεναν στο δωμάτιο S2 έπαθε καρδιακό επεισόδιο και με ειδοποίησαν να τρέξω κοντά του. Είχε τα κλασικά συμπτώματα του εμφράγματος του μυοκαρδίου. Προκάρδιο πόνο, αδυναμία, ωχρότητα, βραδυκαρδία και έντονο ιδρώτα. Ειδοποίησα να έρθει ένα ασθενοφόρο να τον πάει στην Κλινική και συγχρόνως ζήτησα από κάποιον να ενημερώσει τον Διδάσκαλο. Από χρόνια υπάρχει μια σύμβαση με την καλύτερη κλινική στο Δελχί που είναι πάντα έτοιμη να δεχθεί οποιονδήποτε χρειαστεί ιατρική νοσηλεία από το Άσραμ. Έτσι δεν χρειαζόταν παρά μόνον ένα τηλεφώνημα.

Σε λίγα λεπτά ήρθε κοντά στον ασθενή ο Διδάσκαλος χαμογελαστός και τον ρώτησε τι είχε. Ο άρρωστος του είπε ότι αισθανόταν πως θα πεθάνει και του ζήτησε την ευχή του. Ο Διδάσκαλος τον ρώτησε πότε υπολόγιζε να φύγει για την Γερμανία και ο άρρωστος που μιλούσε χωρίς να ακούγεται καλά-καλά, του είπε πως είχε προγραμματίσει να φύγει το χάραμα της επόμενης ημέρας. Ά… εντάξει είπε ο Διδάσκαλος, με τη Χάρη των Διδασκάλων έχεις πολλές ώρες για να ετοιμαστείς να φύγεις. Πώς να φύγουμε σε τέτοια κατάσταση τόλμησε να πει η γυναίκα του; Γιατί να μην φύγετε είπε ο Διδάσκαλος, υπάρχει κάποιος ιδιαίτερος λόγος για να μείνετε; Και θα φύγετε και θα ξανάρθετε πολλές φορές ακόμα.

Ειδοποίησα να ακυρώσουν το ασθενοφόρο. Μετά από 2 ώρες που πέρασα να δω τον Γερμανό, μόλις είχε ξυριστεί και έβαζε κολόνια. Πέθανε 10 ίσως και περισσότερα χρόνια αργότερα επί εποχής Διδασκάλου Ρατζίντερ.

Οι ιστορίες αυτές μου θύμισαν ένα περιστατικό που συνέβη, όταν κάποτε ο Διδάσκαλος Κιρπάλ μπήκε στο νοσοκομείο για να χειρουργηθεί. Όταν μπήκε στο χειρουργείο και ο αναισθησιολόγος προσπάθησε να τον κοιμίσει, εξάντλησε τις επιτρεπόμενες δόσεις αναισθητικού φαρμάκου που του έδωσε και ο Διδάσκαλος δεν είχε ακόμα ναρκωθεί. Επικράτησε μια ανησυχία μεταξύ των γιατρών γιατί δεν ήξεραν τι να κάνουν. Μεγαλύτερη δόση αναισθητικού δεν μπορούσαν να του δώσουν γιατί πλησίασαν τη θανατηφόρα δόση και γι' αυτό σκέφθηκαν να αναβάλουν την εγχείρηση.

Ο Διδάσκαλος που παρακολουθούσε τις συζητήσεις και τις ανησυχίες των γιατρών τους είπε: «*Είναι δύσκολο να χάσω τη συνειδητότητά μου αλλά θα βγω από το σώμα και τότε εσείς μπορείτε να συνεχίσετε*». Έτσι και έγινε. Ο Διδάσκαλος επανήλθε μετά το τέλος της εγχείρησης ζωηρός-ζωηρός ενώ οι γιατροί τα είχαν χαμένα. Αλλά και η ανάρρωσή του ήταν θεαματική και υπάρχουν πολλές σχετικές ιστορίες που διηγούνται οι εκατοντάδες των μαθητών του που ήταν συγκεντρωμένοι όλη μέρα και όλη νύχτα έξω από το νοσοκομείο, όσο καιρό νοσηλευόταν.

Η Μουσική των Σφαιρών

Στην περιοδεία του ανά τον κόσμο το 1983 έμεινα μαζί με τον Διδάσκαλο Ντάρσαν Σινγκ, μία εβδομάδα σε έναν τεράστιο κήπο στο Λος Άντζελες, στο Murrieta Hot Springs. Σ' αυτόν τον τεράστιο κήπο που θα πρέπει να ήταν μεγαλύτερος από 500 στρέμματα, υπήρχαν ξενοδοχειακές εγκαταστάσεις, καμπάνες, μικρά διώροφα σπιτάκια-ξενώνες, χορτοφαγικά εστιατόρια και δυνατότητες για θερμά ιαματικά λουτρά. Ήταν ένας χώρος στον οποίο γινόταν συχνές εκδηλώσεις και προγράμματα και εκεί συνήθιζε να δίνει διαλέξεις ο τότε παγκόσμια γνωστός Έλληνας υγιεινολόγος Βυθούλκας. Στον κήπο αυτό, όποιος ήθελε να απομονωθεί και να ηρεμήσει από τα άγχη της καθημερινότητας, άφηνε το αυτοκίνητό του απ' έξω και πήγαινε να περάσει μερικές ημέρες για χαλάρωση και ξεκούραση μακριά από το θόρυβο και τα προβλήματα της πόλης. Οινόπνευμα και καπνός απαγορευόταν και υπήρχαν ειδικοί που πρόσφεραν υπηρεσίες μασάζ, συνεδρίες διαλογισμού και μαθήματα υγιεινής διατροφής και διαβίωσης, καθώς υπήρχε και μία βιβλιοθήκη με βιβλία σχετικά με μεταφυσικά θέματα. Υπήρχε ακόμα μία μεγάλη συναγωγή, γιατί ο ιδιοκτήτης

της επιχείρησης ήταν Εβραίος.

Οι εγκαταστάσεις αυτές προσφέρθηκαν στο Διδάσκαλο Ντάρσαν και τους μαθητές του προκειμένου να φιλοξενηθούμε εκεί για μία εβδομάδα. Το πρωί είμαστε ελεύθεροι για να κάνουμε διαλογισμό και ό,τι άλλο θέλαμε και το απόγευμα, γύρω στις τρεις, συγκεντρωνόμαστε στη συναγωγή και καθόμαστε με τον Διδάσκαλο μέχρι αργά το βράδυ και μας μιλούσε.

Μια μέρα, μετά το μεσημεριανό φαγητό, μας είπαν να συγκεντρωθούμε πάλι στη συναγωγή όπως κάθε απόγευμα για να βρεθούμε με τον Διδάσκαλο Ντάρσαν για να μας μιλήσει. Εμείς περιμέναμε τον Διδάσκαλο να βγει μέσα από ένα από τα διώροφα σπιτάκια που τον φιλοξενούσαν και να περπατήσουμε μαζί του μέχρι τη συναγωγή που απείχε περίπου 300 μέτρα. Γύρω στις 3.15 το απομεσήμερο βγήκε ο Διδάσκαλος και εμείς συγκεντρωθήκαμε κοντά του. Ορισμένοι είχαν ήδη πάει στη συναγωγή και τον περίμεναν εκεί. Ξαφνικά ένα αυτοκίνητο με σειρήνα σταμάτησε απότομα κοντά στην ομήγυρη και δύο άνθρωποι μαζί με τον κύριο Khanna το γραμματέα του Διδασκάλου πλησίασαν τον Διδάσκαλο και κάτι άρχισαν να του λένε. Ο Διδάσκαλος αφού τους άκουσε, μας είπε να πάμε στη συναγωγή και να τον περιμένουμε και ότι θα φρόντιζε να έρθει όσο μπορούσε πιο γρήγορα. Κυκλοφόρησε η φήμη ότι τον κάλεσαν να δει κάποιον άρρωστο, αλλά δεν υπήρχε καμιά επίσημη πληροφόρηση για το πού θα πήγαινε ο Διδάσκαλος και τι ώρα θα επέστρεφε. Εμείς πήγαμε στη συναγωγή καθίσαμε σε διαλογισμό και τον περιμέναμε. Πέρασαν μία, δύο, τρεις, πέντε ώρες και ο Διδάσκαλος δεν είχε φανεί. Οι μαθητές άρχιζαν να σκορπίζουν και να πηγαινοέρχονται μέσα και έξω από τη συναγωγή ρωτώντας αν υπήρχαν νέα και αν θα έπρεπε να μείνουμε ή να φύγουμε. Όμως ο Διδάσκαλος μας είχε πει να τον περιμένουμε και γι’ αυτό εμείς αφού ξεμουδιάζαμε περπατώντας γύρω από τη συναγωγή, στο τέλος καθώς δεν είχαμε και τι άλλο να κάνουμε κατά τις 11μ.μ. μαζευτήκαμε πάλι μέσα και όπως συνήθως γίνεται, άλλος διαλογιζόταν άλλος ψιθύριζε με τον διπλανό του και άλλοι λαγοκοιμόταν.

Είχαν περάσει 12 ώρες περίπου από την αναχώρηση του Διδασκάλου και όλοι κουρασμένοι από την αναμονή και νηστικοί, αρχίσαμε οι περισσότεροι να κοιμόμαστε στα καθίσματά μας.

Ξαφνικά λίγο μετά τις 3 τα ξημερώματα ακούσαμε απ’ έξω κάποιες κουβέντες και σε λίγο, μπήκε στη συναγωγή ο Διδάσκαλος, φρέσκος-φρέσκος σαν να μην είχε συμβεί τίποτα. Κάθισε στο κάθισμά του και άρχισε να μας μιλάει για την παραβολή του Ευαγγελίου με τις μωρές παρθένες. Πέρασε λίγη ώρα και μετά επικράτησε απόλυτη σιγή. Ο Διδάσκαλος έφυγε όπως ήρθε, από τη συναγωγή, αλλά χωρίς να τον πάρει κανείς χαμπάρι γιατί όλοι είμαστε από μισοκοιμισμένοι έως κοιμισμένοι. Όταν καταλάβαμε ότι ο Διδάσκαλος είχε φύγει

αρχίσαμε να συνερχόμαστε αλλά όλοι είμαστε θολωμένοι σαν να βγαίναμε από βαθύ ύπνο. Η νύστα άρχισε να μας φεύγει όταν σηκωθήκαμε για να φύγουμε για τα δωμάτιά μας αλλά μία περίεργη και πρωτόγνωρη Μουσική άρχισε να ακούγεται, αρχικά όχι μέσα από τα αυτιά μας αλλά μέσα από το είναι μας. Αυτή η Μουσική άρχισε να δονεί όλα τα κύτταρα του σώματός μας και να μας δημιουργεί ένα αίσθημα ευδαιμονίας. Σε λίγο άρχισε να διαχέεται αυτή η Μουσική στο χώρο και να την ακούμε και με τα αυτιά μας. Ήταν μια ακαθόριστη γλυκιά Μουσική που όμοιά της δεν είχαμε ξανακούσει, και συγχρόνως αρχίσαμε να αισθανόμαστε το σώμα μας να είναι πανάλαφρο όπως όταν είμαστε μέσα στο νερό. Δεν ακουγόταν ο παραμικρός θόρυβος εκτός από την απόκοσμη Μουσική. Αμίλητοι βγήκαμε όλοι έξω και κατευθύνθηκε ο καθένας στο δωμάτιό του. Κανείς δεν μιλούσε, ούτε καληνύχτες ειπώθηκαν ούτε τίποτα γιατί κανείς δεν ήθελε να βγει μέσα από αυτή την κατάσταση του γλυκού σαμάντι που ο καθένας νόμιζε ότι μόνο εκείνος την απολάμβανε.

Την άλλη μέρα σηκωθήκαμε όλοι νωρίς-νωρίς και αρχίσαμε να συζητάμε γι' αυτή τη σπάνια και απίστευτη εμπειρία που βιώσαμε με τη Χάρη του Διδασκάλου. Ήταν ένα δώρο Του για μας που τον περιμέναμε τόσες ώρες, το να ακούμε τη Μουσική των Σφαιρών με τα υλικά αυτιά μας και να νιώθουμε το τι σημαίνει πνευματική ευδαιμονία ή σαμάντι. Τι σπάνια τύχη!!

Την εμπειρία αυτή την χάρισε σε όλους όσους τον περίμεναν. Υπήρχαν όμως και μερικές "μωρές παρθένες" που νύσταξαν και είχαν πάει για ύπνο. Αυτοί υπήρξαν οι χαμένοι.

Ινδική βίζα με εμπόδια

Ήταν το έτος 1996 όταν ζήτησα όπως κάθε χρόνο βίζα από την Ινδική πρεσβεία και εκείνη τη φορά μου την αρνήθηκαν. Ζήτησα εξηγήσεις από το γραμματέα της πρεσβείας αλλά εκείνος μου είπε ότι δεν γνώριζε την αιτία που ο πρέσβης είχε αρνηθεί να μου την δώσει. Ο Γραμματέας πιθανολόγησε ότι επειδή πήγαινα πολύ συχνά στην Ινδία και μόνο για λίγες ημέρες, ίσως μου είπε, να νομίζει ότι εμπορεύεσαι τοξικές ουσίες. Ζήτησα να δω τον ίδιο τον πρέσβη αλλά μου το αρνήθηκαν και μου είπαν ότι όταν ταξιδιώτες ζητούν να τον συναντήσουν για λόγους βίζας, ο πρέσβης δεν δέχεται κανέναν και τον στέλνει να εξυπηρετηθεί στο γραμματέα της πρεσβείας. Σκεφτόμουν τι να κάνω, όταν μου ήρθε μια φαεινή ιδέα, να συμβουλευτώ έναν φίλο και πελάτη μου πρόξενο, που εργαζόταν στο διπλωματικό σώμα στην Αθήνα. Τον πήρα τηλέφωνο. Αυτός, πολύ άνετος, μου είπε ότι δεν ήταν σπουδαίο το θέμα και ότι θα μιλούσε στον

πρέσβη και να πάω μετά από δυο ημέρες στην πρεσβεία και το θέμα θα είχε τακτοποιηθεί. Σε δυο μέρες ξαναπήγα στην πρεσβεία και ο γραμματέας μου είπε ότι δεν γνώριζε να έχει τακτοποιηθεί τίποτα και πως ο πρέσβης δεν είχε αλλάξει γνώμη και όταν πήγε και τον ξαναρώτησε, γύρισε και μου είπε πως πάλι δεν ήθελε να με δει.

Τότε θυμήθηκα έναν οικογενειακό φίλο που ήταν διπλωματικός υπάλληλος, πρέσβης εν ενεργεία και ίσως να γνώριζε τον Ινδό πρέσβη. Τον πήρα τηλέφωνο και μου είπε ότι το θέμα είναι τελειωμένο καθώς είχε προσωπική γνωριμία και σχέση με τον Ινδό πρέσβη και μάλιστα πως όταν είχε πρωτοέρθει ο Ινδός πρέσβης στην Ελλάδα, σε εκείνον, στο φίλο μου δηλαδή, είχε δώσει τα διαπιστευτήριά του. Ακόμη μου είπε ότι εκείνο το βράδυ ήταν και οι δύο καλεσμένοι σε μια δεξίωση και πως θα τον έβλεπε οπωσδήποτε και ότι θα μπορούσε να πάω ακόμα και την άλλη μέρα το πρωί να πάρω τη βίζα. Σε δυο μέρες ξαναπήγα αλλά έξαλλος ο γραμματέας μου είπε να σηκωθώ να φύγω, να ξεχάσω τη βίζα και να πάψω να τους ενοχλώ γιατί αν επέμενα δεν θα μου ξαναέδιναν ποτέ βίζα. Ξαναζήτησα να δω τον πρέσβη αλλά μου επανέλαβε αυτά που μου είχε ξαναπεί. Έφυγα απογοητευμένος γιατί ήταν Παρασκευή και εγώ είχα βγάλει εισιτήρια και η πτήση μου ήταν για την άλλη μέρα Σάββατο.

Όμως σε λίγο σκέφθηκα κάτι που είχα ακούσει να λέγεται για τους Διδασκάλους, ότι δηλαδή, κανείς δεν μπορεί να σταματήσει έναν μαθητή Τέλειου Διδασκάλου από το να δει τον δάσκαλό του. Τίποτα δεν μπορούσε να τον εμποδίσει εκτός από το νου του! Εμένα ο νους μου δεν τα έβαζε κάτω και έτσι την άλλη μέρα το πρωί λίγο πριν τις 10 η ώρα, ήμουν απέξω από την πρεσβεία. Φορούσα κουστούμι και γραβάτα ώστε να είμαι καλά ντυμένος και σε ένα μικρό αυτοκινητάκι που είχα τότε, είχα ρούχα σπορ για το ταξίδι και τη βαλίτσα μου. Η πτήση πάντα μέσω Ρώμης ήταν στις 12.30

Την ώρα που πήγα στην πρεσβεία είδα να μπαίνει μέσα ο γραμματέας. Με είδε και εκείνος αλλά έκανε πως δεν με είδε. Σε λίγο χτύπησα το κουδούνι αλλά δεν μου άνοιγε κανείς. Σκέφθηκα ότι θα τους είπε ο γραμματέας να μην ανοίξουνε. Έτσι μισοκρύφτηκα και σε λίγο που κάποιος άλλος χτύπησε για να μπει στην πρεσβεία, τον είδαν από το "ματάκι" και του άνοιξαν. Μπήκα κρυφά μαζί του. Κατευθύνθηκα προς το γραφείο του πρέσβη που ήταν κλειδωμένο. Εκείνη τη στιγμή με παίρνει χαμπάρι ο γραμματέας, με πλησιάζει και άρχισε να ουρλιάζει. Άρχισε να με βρίζει αγγλικά και ινδικά και να μου λέει ότι θα γινόμουν αιτία να χάσει τη δουλειά του και πως θα φώναζε άτομα να με πετάξουν έξω. Μου έλεγε και άλλα τρομερά στην Αγγλο-ινδική γλώσσα που φαντάζομαι ούτε η μάνα του δεν θα καταλάβαινε. Ήρθαν και άλλοι καλοθελητές που προσπάθησαν με το καλό και με το άγριο να με διώξουν. Είναι Σάββατο μου είπαν

και ο πρέσβης ποτέ δεν έρχεται τα Σάββατα. Ο πανικός τους δεν με έπεισε ότι δεν θα ερχόταν και πήρα μια καρέκλα και κάθισα έξω από το γραφείο του. Τους είπα ότι δεν θα έφευγα με κανένα τρόπο αν δεν έβλεπα τον πρέσβη έστω και αν χρησιμοποιούσαν βία. Πίστευα ότι ο γραμματέας ίσως να μην του είχε μιλήσει ή ο πρέσβης να είχε ξεχάσει την περίπτωσή μου και τους πρέσβεις που του είχαν μιλήσει για μένα. Περίμενα. Η ώρα ήταν 10.30 και άρχισε ο χρόνος να λιγοστεύει. Γύρω στις 10.45 ακούω φασαρία στη σκάλα και να μπαίνει πληροφορημένος φαίνεται, στο γραφείο του και σε έξαλλη κατάσταση ο πρέσβης. Μπήκε στο γραφείο του ουρλιάζοντας χωρίς να γυρίσει προς το μέρος μου ενώ ο γραμματέας είχε γίνει άσπρος σαν το πανί. Βρόντηξε πίσω του την πόρτα και προφανώς άρχισε τις ινδικές "Χριστοπαναγίες". Σε λίγο, συνεχώς ουρλιάζοντας και χωρίς ούτε καν να με κοιτάξει, ο πρέσβης έφυγε από την πρεσβεία. Ήταν κάτι λιγότερο από 11.00 η ώρα. Έφυγε, μου λέει ο γραμματέας μαλακωμένος, γιατί έχει ένα γεύμα εργασίας στο Ξενοδοχείο της Μεγάλης Βρετανίας στις 12.00 και καθώς είναι Σάββατο δεν θα ξαναέρθει. Εγώ δεν άκουγα τίποτα. Διαρκώς ερχόταν στο μυαλό μου τα λόγια ότι κανείς δεν μπορεί να εμποδίσει το μαθητή ενός Τέλειου Διδασκάλου από το να δει τον Διδάσκαλό του. Δεν θα πάω πουθενά σκέφθηκα. Δεν ξέρω τι θα κάνει το αεροπλάνο, θα χαλάσει, θα πέσει, δεν θα πετάξει, δεν ξέρω. Εγώ δεν βγαίνω από εδώ μέσα. Ας φέρουν την αστυνομία να με διώξει γιατί ούτε με το καλό ούτε με το κακό δεν πρόκειται να φύγω. Θα μείνω εδώ. Κάθισα και η ώρα περνούσε 11.15, 11.30, 11.40 και τότε ξαφνικά ανοίγει η πόρτα και μπαίνει ξανά ο πρέσβης και κατευθύνεται προς εμένα και μου λέει «Παλιάνθρωπε τι μου έχεις κάνει; Από το πρωί δεν μπορώ να λειτουργήσω. Με πονάει το κεφάλι και το στομάχι μου. Έφυγα από εδώ και δεν θυμόμουν πού ήθελα να πάω. Φέρε το διαβατήριό του» λέει του γραμματέα. Εκείνος σαν βρεγμένη γάτα το έφερε και σε χρόνο μηδέν ο πρέσβης το υπέγραψε. Το βούτηξα και κουτρουβάλησα τις σκάλες. Μπήκα στο αυτοκινητάκι και άλλαζα τα ρούχα μου στα φανάρια. Ήταν 12.15 και μου φαινόταν περίεργο γιατί ενώ ήταν Σάββατο και εκείνη την εποχή ο δρόμος για το παλιό αεροδρόμιο ήταν συνήθως μπλοκαρισμένος, εκείνη την ημέρα και ώρα, ο δρόμος παραδόξως ήταν άδειος, όπως όταν πρόκειται να περάσει από κάποιο δρόμο ο πρωθυπουργός!! Έφθασα καθυστερημένος στο αεροδρόμιο στις 12.40. Άφησα το αυτοκίνητο ακριβώς στην είσοδο και μπήκα μέσα. Η πτήση είχε κλείσει αλλά ήμουν σίγουρος ότι θα άνοιγε. Κάτι θα γινόταν. Και πράγματι κάτι έγινε. Είχαν ξεχάσει να φορτώσουν τις βαλίτσες ενός συγκροτήματος με κάτι μεγάλες πασαβιόλες. Βρήκε ευκαιρία η υπάλληλος και με πέρασε λέγοντάς μου να πάρω τη βαλίτσα μου μαζί, γιατί δεν θα πρόφθαναν να την φορτώσουν. Σε λίγο ήμουν μέσα στο αεροπλάνο και μάλιστα… στην πρώτη θέση γιατί η θέση μου ήταν κατειλημμένη, είχε δοθεί από λάθος σε δύο άτομα συγχρόνως (*αυτό συνέβαινε συχνά την εποχή εκείνη που δεν λειτουργούσαν ακόμα τα κομπιούτερ*).

Μετά από λίγες μέρες, κατά την επιστροφή μου, σκεφτόμουν πως το αυτοκίνητο μετά από τόσες μέρες έξω από την κυρία είσοδο του αεροδρομίου σίγουρα και λογικό θα ήταν, να του έχουν αφαιρέσει τις πινακίδες και η Τροχαία να το έχει μετακινήσει. Το σύνηθες ήταν αν άφηνες το αυτοκίνητο σου στο σημείο αυτό περισσότερο από τρία λεπτά, όσο δηλαδή χρειάζεται για να βγάλει κανείς από μέσα τις βαλίτσες του, να του παίρνουν τις πινακίδες. Το αυτοκίνητό μου είχε μείνει εκεί περισσότερο από μια εβδομάδα και φανταζόμουν πως σίγουρα θα το είχαν μετακινήσει με γερανό. Όμως Ω! του θαύματος το αυτοκίνητο με τις πινακίδες ήταν στη θέση που το είχα εγκαταλείψει και μάλιστα είχα ξεχάσει και τα κλειδιά στη μηχανή και το κουστούμι και η γραβάτα μου ήταν εκεί, πεταμένα στο πίσω κάθισμα.

Ο Καναδός ασθενής

Ήταν τον Φεβρουάριο του 1988 όταν ένα βράδυ πήρα ένα τηλεφώνημα στο σπίτι μου από μία άγνωστή μου γυναίκα, Σατσάνγκι όπως μου δήλωσε, από τον Γαλλόφωνο Καναδά. Ο άνδρας της είχε από καιρό κάποιο πρόβλημα με τα μάτια του και πήγαινε συνεχώς στους γιατρούς. Όταν πήγε τελευταία φορά, του είπαν ότι η όραση στο ένα του μάτι είχε χαθεί για πάντα και πως κινδύνευε να χαθεί και στο άλλο, το οποίο διατηρούσε μόνο το 50% της κανονικής του όρασης. Του ξεκαθάρισαν πως δεν υπήρχε θεραπεία και του έδωσαν κάτι βιταμίνες για να καθυστερήσουν κατά το δυνατόν, όπως του είπαν την πλήρη τύφλωσή του. Ο ασθενής συνταξιοδοτήθηκε και περίμενε στο σπίτι του το μοιραίο. Η γυναίκα του έντρομη όταν έμαθε ότι ο άνδρας της πήγαινε για πλήρη τύφλωση, πήρε τηλέφωνο τον Διδάσκαλο Ντάρσαν και του είπε πως δεν μπορούσαν να πάνε στην Ινδία και πως Εκείνος ήταν η μόνη τους ελπίδα.

Οι Διδάσκαλοι δεν κάνουν εμφανή θαύματα του τύπου – «*Άρον τον κρέβατόν σου και περιπάτει*» αλλά συχνά παρεμβαίνουν στο Πραλάμπτα κάρμα των μαθητών τους με “λεπτεπίλεπτο τρόπο” όπως έλεγε ο Διδάσκαλος Κιρπάλ και είναι δυνατόν να μετατρέψουν την κρεμάλα σε νυγμό βελόνας. Επειδή από την άλλη μεριά οι Διδάσκαλοι μπορούν να πάρουν «*Δουλειά και από τις πέτρες*», συχνά χρησιμοποιούν διάφορους τρόπους για να ανακουφίζουν τους μαθητές τους. Ο Χριστός έστειλε τον από γενετής τυφλό στην κολυμπήθρα του Σιλωάμ να πλύνει το πρόσωπό του, ώστε να φανεί ότι τα ιαματικά νερά τον θεράπευσαν και ότι δεν ήταν Εκείνος που έκανε τη θεραπεία του. Η κολυμπήθρα στην περίπτωση του Καναδού ήταν ο Σιμονέτος.

Άκουσε είπε ο Διδάσκαλος, στη γυναίκα «*Θα σου δώσει έναν αριθμό ο κύ-*

ριος Τζέιν και θα πάρεις τηλέφωνο τον Dr. Gabriel στην Ελλάδα και εκείνος θα σου πει τι θα πρέπει να κάνεις».

Έτσι με πήρε τηλέφωνο αυτή η γυναίκα και μου διηγήθηκε την ιστορία της πάθησης του άνδρα της. Μου είπε ότι είχε διαγνωστεί μια ασθένεια άγνωστης φύσης και αιτιολογίας και πως οι γιατροί δεν είχαν ποτέ αντιμετωπίσει παρόμοια περίπτωση. Επειδή εκείνα τα χρόνια διοργάνωνα οφθαλμολογικά συνέδρια στην Ελλάδα και δήλωνα τη συμμετοχή του δικού μας πανεπιστημίου, σε πανεπιστήμια του εξωτερικού, αλλά ήμουν και ενήμερος της παγκόσμιας βιβλιογραφίας σχετικά με τις οφθαλμολογικές παθήσεις, γνώριζα τους διαπρεπέστερους οφθαλμιάτρους πολλών Δυτικών χωρών. Έτσι ρώτησα τη γυναίκα αν είχαν επισκεφθεί στο Κεμπέκ τον διάσημο οφθαλμίατρο Ντεπαντιέ και αυτή μου είπε ότι αυτός ήταν ένας από τους γιατρούς που είχε επισκεφθεί ο σύζυγός της και δεν βρήκε λύση. Δεν ήξερα τι να της πω αλλά έπρεπε οπωσδήποτε να της πω κάτι και της είπα ό,τι μου κατέβηκε στο μυαλό εκείνη τη στιγμή: «*Θα πάρεις τον άνδρα σου και θα πας στο οφθαλμολογικό τμήμα του νοσοκομείου John' s Hopkins στην Βαλτιμόρη των ΗΠΑ στο τμήμα επειγόντων περιστατικών γιατί για τα κανονικά ιατρεία θα έπρεπε να έχεις από καιρό αλληλογραφήσει με το Νοσοκομείο, καθώς δέχεται εκατοντάδες περιστατικά από όλον τον κόσμο. Θα ζητήσεις λοιπόν στο οφθαλμολογικό τμήμα των επειγόντων τον διευθυντή και θα του πεις ότι σας έστειλε ο γιατρός Ντάρσαν από την Ινδία*».

Στο νοσοκομείο αυτό είχα εκπαιδευτεί για ένα μικρό διάστημα αλλά ήμουν ένας από τις χιλιάδες εκπαιδευόμενων γιατρών και είχα ξεχάσει τα ονόματα των γιατρών του νοσοκομείου οι οποίοι άλλωστε μετά από τόσα χρόνια θα είχαν αλλάξει.

Έκλεισα το τηλέφωνο προβληματισμένος και σκεπτόμενος ότι πιθανόν θα έβαζα σε έξοδα την οικογένεια του ασθενή με το να φύγουν από τον Καναδά και να πάνε στις ΗΠΑ. Όμως έτσι μου ήρθε και έτσι τους είπα.

Τα Χριστούγεννα της ίδιας χρονιάς, που ήταν η τρίτη ή τέταρτη φορά που πήγαινα στο Άσραμ εκείνο το χρόνο, βγαίνοντας από την κουζίνα, βλέπω μια γυναίκα να έρχεται κλαίγοντας με αναφιλητά και να με αγκαλιάζει και να μου λέει διάφορα ακατάληπτα πράγματα και συγχρόνως να με τραβάει από το χέρι κάπου να με πάει. Όταν ηρέμησε κατάλαβα πως ήταν η Καναδέζα που μου είχε τηλεφωνήσει και με πήγαινε προς τον άνδρα της που ήταν στην τότε, δίπλα με την κουζίνα, αίθουσα διαλογισμού (*ένα δωμάτιο εικοσιπέντε περίπου τετραγωνικών μέτρων*). «*Να ο γιατρός που σε έσωσε*» του είπε καθώς και άλλα υπερβολικά. «*Τι έγινε;*» την ρώτησα. «*Να, πήγαμε στο γιατρό που μας είπες στα επείγοντα του Νοσοκομείου ο οποίος γιατρός, ενώ δεν συνηθίζεται, μας ξεχώρισε από τη σειρά και χωρίς καθόλου να περιμένουμε μας πήρε στο γραφείο του και μας είπε ότι θυμόταν πολύ καλά το γιατρό Ντάρσαν και πως του είχε ιδιαίτερη εκτίμη-*

ση!! Πήρε τις εξετάσεις που του δώσαμε και τις μελέτησε και μας είπε ότι για παρεμφερείς περιπτώσεις πριν από λίγες εβδομάδες, πειραματικά είχαν αρχίσει να εφαρμόζουν με τους νευροχειρουργούς μια νέα χειρουργική μέθοδο που βελτίωνε την κυκλοφορία του αίματος στους βολβούς των ματιών. (Εγώ για μια τέτοια μέθοδο ούτε είχα ακούσει ποτέ τίποτα, ούτε μέχρι σήμερα έχω ακούσει). Υπογράψαμε ένα χαρτί ότι δεχόμαστε μια τέτοια κάπως επικίνδυνη επέμβαση που μέχρι τότε είχε γίνει μόνο σε έγχρωμους (!!) και όταν τελείωσε η εγχείρηση μας είπαν ότι όλα πήγαν καλά αλλά θα έπρεπε να περιμένουμε μια δυο μέρες μήπως παρά την επέμβαση είχε χαθεί τελείως το φως και στο καλό μάτι».

Όμως τα αποτελέσματα υπήρξαν θεαματικά, συνέχισε ο άνδρας της γυναίκας και τα δύο μάτια μου τώρα βλέπουν καλύτερα από ποτέ. Όταν γύρισα στον Καναδά κανείς από τους γιατρούς δεν πίστευε τίποτα και μάλιστα ένας με ρώτησε αν είχα δίδυμο αδελφό και ότι ίσως δεν ήμουν αυτός που γνώριζε!

Ιατρικά, η υπόθεση αυτή θυμίζει ένα χοντρό αστείο. Είναι κάτι σαν "Ανάσταση εκ νεκρών" αλλά τι να πει κανείς! Τίποτα δεν είναι αδύνατο έλεγε ο Διδάσκαλος Κιρπάλ. Όμως ποτέ δεν κατάλαβα τα λόγια του καθηγητή, πως γνώριζε (!!) και εκτιμούσε (!!) το γιατρό Ντάρσαν. Άραγε είχε εργαστεί στο νοσοκομείο αυτό, κάποιος με το όχι σπάνιο ινδικό όνομα Ντάρσαν ή ο γιατρός Ντάρσαν ήταν γέννημα της φαντασίας του καθηγητή. Αυτό δεν θα το μάθουμε ποτέ. Το γεγονός πάντως είναι ότι ο Διδάσκαλος είχε κάνει διακριτικά το θαύμα του.

Λίγο καιρό μετά τη συνάντησή μου στο Άσραμ με το ζεύγος των Καναδών, πήρα την απόφαση και έγραψα στο νοσοκομείο σαν γιατρός και ζήτησα ορισμένα στοιχεία από το φάκελο του συγκεκριμένου ασθενή. Μου απάντησαν ότι, εκτός από το ό,τι νοσηλεύθηκε και χειρουργήθηκε στο νοσοκομείο ασθενής με αυτό το όνομα και από αντίγραφα από τις παλαιές εξετάσεις του ασθενούς δεν είχαν άλλα στοιχεία γιατί ο γιατρός που τον χειρούργησε είχε τον ίδιο χρόνο σκοτωθεί σε ατύχημα και δεν είχαν ακόμα βρει τα αρχεία των ασθενών του και πως θα μου απαντούσαν όταν θα είχαν νέα. Μετά ίσως και περισσότερο από ένα χρόνο έλαβα μια απάντηση ότι δεν μπόρεσαν να εξασφαλίσουν τα προσωπικά αρχεία του καθηγητή.

Και ο θάνατος μπορεί σε ορισμένες περιπτώσεις να περιμένει

Ήταν τα Χριστούγεννα του 1983. Μόλις είχα μεταφράσει το πρώτο βιβλίο του Διδασκάλου Ντάρσαν και το είχα δώσει στο τυπογραφείο. Περίμενα να

μου στείλουν έστω και λίγα βιβλία για να τα παρουσιάσω στον Διδάσκαλο.

Στο σπίτι μου από χρόνια γιορτάζαμε εγώ και η γυναίκα μου, με τους φίλους μας την παραμονή των Χριστουγέννων και την επόμενη ημέρα στις 26 του Δεκέμβρη, συνήθιζα να φεύγω για την Ινδία για να γιορτάσω την πρωτοχρονιά με τον Διδάσκαλό μου μόνος ή με την γυναίκα μου και αυτό συνεχίστηκε για πολλά χρόνια.

Μεταξύ των προσκεκλημένων ήταν πάντα και ο Γ. Γ. ναύαρχος οικονομικός, φίλος μας από πολλά χρόνια. Ήταν άρρωστος από χρόνια, με μία χρόνια κακοήθη πάθηση αλλά επειδή εθεωρείτο απαραίτητος στην υπηρεσία του, ειδικά εκείνα τα χρόνια, επειδή είχε σπουδάσει στην Αγγλία ναυτικό δίκαιο και συμμετείχε σε ορισμένους διεθνείς στρατιωτικούς οργανισμούς, δεν τον είχαν αποστρατεύσει.

Λίγο καιρό πιο πριν, τον Οκτώβριο του 1983 ο Γ. Γ. είχε έρθει σπίτι και με είδε που μετέφραζα το βιβλίο του Διδασκάλου και αφού με ρώτησε ορισμένα πράγματα, με έβαλε και του υποσχέθηκα πως όταν θα κυκλοφορούσε το βιβλίο, να του δώσω ένα αντίτυπο γιατί όπως μου είπε ενδιαφερόταν για την μετά το θάνατο ζωή που δεν ήταν και πολύ μακριά του, όπως μου είπε. Έτσι εκείνο το βράδυ της παραμονής των Χριστουγέννων όταν χτύπησε το κουδούνι και μου έφεραν από το τυπογραφείο μερικά βιβλία, ήταν ο πρώτος που του έδωσα ένα.

Την άλλη μέρα έφυγα για την Ινδία και γύρισα γύρω στις 10 Ιανουαρίου. Από τα πρώτα πράγματα που μου είπε στο γυρισμό η γυναίκα μου ήταν πως ο Γιώργος είχε μια νέα κρίση της αρρώστιας του και πως είχε εισαχθεί εκτάκτως στο Ναυτικό Νοσοκομείο και το χειρότερο, πως οι γιατροί είχαν πει πως εκείνη την ημέρα περίμεναν ότι θα πεθάνει. Πήγα και τον είδα. Με το που μπήκα στο θάλαμό του, τον είδα αναίσθητο, όμως μετά από λίγο σαν να συνήλθε και μου είπε με πολύ δυσκολία ότι είχε διαβάσει το βιβλίο και με ρώτησε αν ο Διδάσκαλος μπορούσε να τον βοηθήσει. Τον διαβεβαίωσα ότι από τη στιγμή που θα το ζητούσε, ο Διδάσκαλος θα μπορούσε να τον βοηθήσει και σ' αυτή του τη ζωή και στην άλλη. Δηλαδή μου είπε «*μπορώ να πάρω μύηση;*» «*Ναι*» του απάντησα. «*Θα προφτάσω;*», με ξαναρώτησε. Του είπα: «*Άκουσε φίλε, αν ζητήσεις μύηση δεν πρόκειται να φύγεις απ' αυτή τη ζωή αν δεν την λάβεις. Έτσι είναι ο Νόμος*». Του έφερα μια αίτηση την μισοϋπόγραψε με τη βοήθειά μου και έφυγα. Από εκείνη τη στιγμή ο Γιώργος άρχισε να αισθάνεται όλο και καλύτερα, να είναι ευδιάθετος και από την άλλη μέρα να δείχνει ότι ξεπέρασε την κρίση. Έστειλα στον Διδάσκαλο ένα τηλεγράφημα και του ζήτησα την έγκριση να δώσω του Γ.Γ. τα Ονόματα. Σε τρεις ημέρες είχα τηλεγραφικά την απάντηση. Έτρεξα στο Νοσοκομείο και ο άρρωστος, γεμάτος χαρά μου είπε ότι είχε ένα ευχάριστο όνειρο και πως ήταν έτοιμος για τη διαδικασία. Έβγαλα

όλους από το θάλαμο, του διάβαζα αν και δεν με άκουγε τις οδηγίες, και του έδωσα και επανέλαβε πολλές φορές τα Ονόματα. Έλαμπε από χαρά και μου είπε γελώντας ότι τώρα ήταν ήσυχος και έτοιμος για όλα. Αφού κάθισα για λίγο κοντά του και απάντησα σε ορισμένες ερωτήσεις του, με ευχαρίστησε και τότε έφυγα αφήνοντάς τον καταχαρούμενο να ζητάει να του φέρουν έναν καφέ!! Πήρα το αυτοκίνητό μου και γύρισα στο σπίτι μου που δεν ήταν περισσότερο από ένα χιλιόμετρο από το Νοσοκομείο. Με το που έφθασα μου είπε η γυναίκα μου, πως μόλις είχε κλείσει το τηλέφωνο που την πληροφόρησαν ότι ο Γ. Γ. είχε πεθάνει.

Αυτό ήταν το πρώτο άτομο στο οποίο έδωσα τα Ονόματα και ήταν ο πρώτος στην Ελλάδα που πήρε τη Χάρη του Διδασκάλου μέσα από ένα βιβλίο Του που διάβασε. Περίμενε να μυηθεί για να πεθάνει! Ο Άγγελος του θανάτου περίμενε να τον πάρει αλλά ο Διδάσκαλος τον πρόφτασε και πήρε ο ίδιος αυτή την ψυχή! Από δω και πέρα θα οδηγήσει την ψυχή μέχρι τα Πόδια του Πατέρα. Ο θάνατος μπορεί σε ορισμένες περιπτώσεις να περιμένει.

Εκδοτικός Οίκος Sawan-Kirpal

Ήταν στις αρχές του 1988 που ρώτησα τον Διδάσκαλο Ντάρσαν με ποιο τρόπο θα μπορούσα σύμφωνα με τις Εντολές που μου είχε δώσει να διαδώσω καλύτερα και σε περισσότερο κόσμο τα Διδάγματα. Μου απάντησε ότι ο μόνος τρόπος προς το παρόν είναι μέσα από τα βιβλία. Αργότερα μου είπε θα υπάρξουν και άλλα μέσα. Πιθανώς εννοούσε το διαδίκτυο. Έτσι σκέφθηκα να προσπαθήσουμε με την Εύη να μεταφράσουμε όλα τα βιβλία των Διδασκάλων. Εγώ μέσα στα αμέσως επόμενα χρόνια είχα μεταφράσει πέντε βιβλία του Διδασκάλου Ντάρσαν και η Εύη περίπου δεκαπέντε του Διδασκάλου Κιρπάλ. Επακολούθησαν βέβαια και πολλές άλλες μεταφράσεις και εκδόσεις.

Όσο περνούσαν τα χρόνια, έβλεπα να μην υπάρχει ιδιαίτερο ενδιαφέρον για τα βιβλία της Αποστολής. Τις εκδόσεις των βιβλίων των Διδασκάλων είχε από χρόνια αναθέσει η Εύη στον Πύρινο Κόσμο, που ο ιδιοκτήτης του ο Γιάννης Συλλαϊδής, ήταν μυημένος από τον Διδάσκαλο Κιρπάλ όταν ο Διδάσκαλος ήρθε για μία και μοναδική φορά στην Ελλάδα. Οι εκδόσεις αυτές τα χρόνια εκείνα δεν είχαν ιδιαίτερη ανταπόκριση, κυρίως στην επαρχία. Ο κόσμος φοβόταν. Υπήρχε μεγάλη αρνητική προπαγάνδα για τις «*Γκουρουδικές θρησκείες*» και για τις «*Αιρετικές κινήσεις*» όπως τις ονόμαζαν τότε οι εκκλησιαστικοί και θεολογικοί παράγοντες και γι' αυτό δημιουργήθηκε στην αρχιεπισκοπή ειδικό Αντιαιρετικό τμήμα για να προστατεύει το Χριστεπώνυμο ποίμνιο!

Οι Χιλιαστές, οι Μάρτυρες του Ιεχωβά και οι Πεντακοστιανοί ήταν οι πρώτοι τους στόχοι. Στη συνέχεια ήμαστε εμείς οι "Γκουρουδιστές" που τάχα θέλαμε να αλλάξουμε το θρήσκευμα των ανθρώπων και που με την πάροδο του χρόνου, τους γινόμαστε όλο και πιο ενοχλητικοί. Παράλληλα υπήρχαν και οι παραεκκλησιαστικές οργανώσεις που έπαιζαν το ρόλο τους αλλά που μεταξύ τους (*ευτυχώς*) υπήρχε μία διαρκής φαγωμάρα. Δύο έντυπα η "Ζωή" και ο "Σωτήρ" που δημιουργήθηκαν για ορισμένους λόγους, όχι και τόσο διαφανείς, είχαν κοινό στόχο την ενημέρωση του κοινού και την προφύλαξή του από τους αιρετικούς, αλλά συγχρόνως επενέβαιναν και σε κοσμικά ζητήματα όπως στις εκλογές των καθηγητών του Πανεπιστημίου και των Ακαδημαϊκών, στις εκλογές επισκόπων, στον διορισμό ατόμων σε διάφορες κρατικές υπηρεσίες, στην προβολή βουλευτών κλπ. κλπ.

Μέσα σε αυτό το κλίμα κάθισα και σκέφθηκα τι θα έπρεπε, εγώ, να κάνω για να διαδίδω ευρύτερα τα διδάγματα των Διδασκάλων. Το πρώτο ήταν να διαθέτω δωρεάν βιβλία των Διδασκάλων στο ευρύ κοινό, στην Αθήνα και στην επαρχία και στη συνέχεια να οργανώσω μια κάποια "αντίσταση" στο εκκλησιαστικό κατεστημένο που άμεσα και έμμεσα φοβέριζε τον κόσμο. Έτσι και έκανα. Αγόρασα ένα καινούργιο αυτοκίνητο φορτηγάκι και ανέθεσα σε έναν άνεργο εκείνη την εποχή Σατσάνγκι, αντί να ψάχνει για δουλειά, να γίνει επαγγελματίας οδηγός και να επισκέπτεται τα μεγάλα βιβλιοπωλεία σ' όλες τις πόλεις της Ελλάδας και να τους δίνει βιβλία με πίστωση. Οι βιβλιοπώλες δεν αγόραζαν βιβλία που θα είχαν τον κίνδυνο με κάποιο τρόπο να υποχρεωθούν από τις αρχές να τα πετάξουν, αλλά πρόθυμα τα κρατούσαν χωρίς να τα πληρώσουν και αν και όταν τα πουλούσαν θα μπορούσαν να μας δώσουν ορισμένα χρήματα. Με τον τρόπο αυτό σκορπίστηκαν σε όλη την Ελλάδα βιβλία των Διδασκάλων, από τα οποία πιστεύω ότι θα ωφελήθηκαν λίγο ή πολύ αρκετοί άνθρωποι. Τα χρόνια εκείνα είχα οικονομική άνεση και δεν αποσκοπούσα στην αποκόμιση κέρδους από τα βιβλία αλλά μόνο τη διασπορά τους σε άτομα που είχαν πνευματικά ενδιαφέροντα. Τα βιβλία πουλιόταν σε πολύ χαμηλή τιμή και πολλά από αυτά τα μοίραζα σε ενδιαφερόμενους δωρεάν. (*Αυτό γίνεται και μέχρι σήμερα*).

Το δεύτερο που έκανα για να διαδώσω τα βιβλία ήταν να παίρνω κάθε χρόνο μέρος στην "Έκθεση βιβλίου" που γίνεται στην Αθήνα. Εκείνα τα χρόνια η έκθεση γινόταν στο πεδίο του Άρεως. Όμως για να λάβεις μέρος και να έχεις δικαίωμα να διατηρείς περίπτερο στις εκθέσεις, θα έπρεπε να είσαι εκδότης, γραμμένος στο Επιμελητήριο. Σκέφθηκα… λεπτομέρειες!!! Πολύ εύκολο!!! Έγινα και εκδότης και την Εταιρία ονόμασα «Εκδόσεις Σαουάν-Κιρπάλ». Η εταιρία λειτούργησε δέκα ολόκληρα χρόνια και εγώ σαν κανονικός εκδότης, εξυπηρετούσα όλες μου τις υποχρεώσεις στην εφορεία, το Εμπορικό Επιμελητήριο κλπ. Έκλεισε η εταιρία για λόγους που θα υπονοήσω αλλά δεν θα αναφέ-

ρω σε κάποιο επόμενο κεφάλαιο αυτού του βιβλίου.

Θυμάμαι τότε τη χαρά που έπαιρναν οι Σατσάνγκις κάθε χρόνο, όταν πίσω από τους πάγκους των εκθέσεων, τους δινόταν η ευκαιρία να μιλήσουν για τα βιβλία και τους Διδασκάλους. Όλοι με τη σειρά μας την εβδομάδα των εκθέσεων ήμαστε εκεί τριγύρω για να βοηθήσουμε το στήσιμο, το ξεστήσιμο, το στόλισμα του περιπτέρου της έκθεσης και γενικά κάναμε σέβα αλλά συγχρόνως και το διασκεδάζαμε. Το βράδυ συνήθως καταλήγαμε σε κάποια πιτσαρία και γελούσαμε με τα γεγονότα και τους τύπους της ημέρας.

Στιγμιότυπο από την Πανελλήνια Έκθεση Εκδοτών Βιβλίων.
Το ζεύγος Κόντου, η Νέλλη Ραυτοπούλου και ο Αρ. Σκληρός

Όσον αφορά την «αντίσταση» στο εκκλησιαστικό κατεστημένο εκείνης της εποχής που παρεμπόδιζε με κάθε είδους τρόπο κάθε πνευματική εκδήλωση στην Ελλάδα, μετά από έγκριση του σημερινού Διδασκάλου, δημιούργησα το 1996 την "Κίνηση Φιλοσοφικών και Μεταφυσικών Ομάδων για Ελεύθερη Πνευματική Έκφραση".

Οι δραστηριότητες της Ομάδας αυτής, όπως αναφέρω και αλλού βοήθησαν τους σκοπούς της Αποστολής γιατί μέσα από τις εκδηλώσεις της, γνώρισαν το Μονοπάτι εκατοντάδες ανθρώπων και πολλοί είχαν την Ντάρσαν του Διδασκάλου στις ομιλίες που έδωσε στις τελευταίες επισκέψεις του στην Ελλάδα αλλά και πολλοί μυήθηκαν.

Βέβαια οι εκδηλώσεις αυτές τα πρώτα χρόνια γνώρισαν την αντίδραση του εκκλησιαστικού κατεστημένου σε βαθμό που όταν γινόταν συγκεντρώσεις ειδοποιούσα την αστυνομία να παρευρίσκεται σε αυτές για την αποφυγή δυσάρεστων καταστάσεων.

Μία φορά που ήμουν καλεσμένος σε μία τηλεοπτική εκπομπή, σαν εκπρόσωπος αυτής της Κίνησης, είδα λίγο πριν αρχίσουμε έναν υπεύθυνο της αντιαιρετικής επιτροπής της εκκλησίας, καθισμένο σε μια καρέκλα αλλά ανάμεσα στα χαρτιά που κρατούσε ξεπρόβαλε ένα έντυπο του Σάτσανγκ που είχε τη βιογραφία του Διδασκάλου Ρατζίντερ. Αμέσως κατάλαβα πως ο ιερωμένος είχε προσκληθεί για να μου αντιταχθεί, να πει τα δικά του και να γίνει ντόρος έτσι ώστε μελλοντικά να έχει μεγάλη ακροαματικότητα η εκπομπή. Όταν λοιπόν πήρα το λόγο στην εκπομπή και επρόκειτο να ακολουθήσει η ομιλία του θεολόγου, είπα προφητικά στους ακροατές της εκπομπής ότι σε λίγο θα μιλούσε ο θεολόγος και τον ευχαριστώ εκ των προτέρων γιατί προσπαθώντας να με δυσφημίσει θα έδειχνε για πρώτη φορά τη φωτογραφία του Ινδού Διδασκάλου μου στην τηλεόραση. Ο θεολόγος κόμπιασε και έκρυψε διακριτικά τη φωτογραφία μέσα στα χαρτιά του. Αυτό ήταν κάτι που το περίμενα γιατί λίγες μέρες πιο πριν είχαν έρθει στο Σάτσανγκ κάτι τύποι που φαινόταν ότι είχαν έρθει να κατασκοπεύσουν και τους είδα να μαζεύουν όσα έντυπα εύρισκαν μπροστά τους. Σε μια ύπουλη ερώτηση που έκαναν απάντησα ότι τάχα μόνο οι ορθόδοξοι Χριστιανοί ήταν πραγματικοί Χριστιανοί. Όλοι οι άλλοι, είπα ότι είναι αμαρτωλοί και μασόνοι και πως μόνο όποιος πηγαίνει στην εκκλησία και κάνει ό,τι του λένε οι παπάδες, είχε πιθανότητα να σωθεί.

Οι Σατσάνγκις κατάλαβαν αμέσως τι συνέβαινε και ένας από αυτούς, ο Άγης Σαραφιανός με ρώτησε, τάχα, κάθε πότε έπρεπε να κοινωνούμε. Του είπα να ρωτήσει τον πνευματικό του. Οι κατάσκοποι ήταν ευχαριστημένοι με αυτά που άκουσαν αλλά και στεναχωρημένοι γιατί δεν θα είχαν κάτι να πουν και να μας κατηγορήσουν.

Μετά από αυτά οι κατάσκοποι έφυγαν προβληματισμένοι και εμείς όταν έφυγαν, σκάσαμε στα γέλια για την κασκαρίκα που τους στήσαμε.

Μια άλλη φορά ανακάλυψα ότι κάποιοι είχαν επιστημονικά παραβιάσει την πόρτα του Σάτσανγκ και είχαν ψάξει τα χαρτιά μου. Όταν τελείωσαν ξανακλείδωσαν την πόρτα με τρόπο που να μην φαίνεται η παραβίαση. Έμαθα ότι μετά από καταγγελία της εκκλησίας είχαν επισκεφθεί το χώρο του Σάτσανγκ μυστικές κρατικές υπηρεσίες. Αυτό καθόλου δεν με προβλημάτισε. Αντίθετα μάλιστα χάρηκα που το κράτος ελέγχει το καθετί για την ασφάλειά μας.

Μετά από λίγα χρόνια το 2014 λίγο μετά το τέλος του Σάτσανγκ ήρθαν κάτι άτομα που δήλωσαν ότι είναι αστυνομικοί και ζήτησαν τον υπεύθυνο. Με ρώ-

τησαν αν στις συγκεντρώσεις μας σύχναζαν αλλοδαποί. Τους είπα πως όχι και τους κάλεσα να περάσουν μέσα και να δουν ό,τι θέλανε. Μου είπαν ότι δεν είχαν εντολή να μπουν μέσα στο χώρο και πως τους αρκούσε η διαβεβαίωσή μου για τους αλλοδαπούς. Στη συνέχεια τους είπα ότι είμαστε δικαστικά εγκεκριμένο σωματείο και αν ήθελαν να τους επιδείξω τις δικαστικές αποφάσεις. Μου είπαν ότι δεν είχαν τέτοια εντολή αλλά πως αν εγώ ήθελα θα μπορούσα να τους δώσω τα αντίγραφα νομιμότητας να υπάρχουν στην υπηρεσία τους για κάποια πιθανή μελλοντική καταγγελία που θα μπορούσε να γίνει. Την επόμενη μέρα από κάποιο πελάτη μου ανώτατο στέλεχος της αστυνομίας, έμαθα πως την καταγγελία την είχε κάνει άτομο από μια θρησκευτική οργάνωση και μάλιστα ότι αυτή η γειτόνισσα είχε πολλές φορές μουτζουρώσει με σπρέι την επιγραφή που είχαμε έξω από το Σάτσανγκ. Από τότε η επιγραφή δεν ξανακακοποιήθηκε.

Αλλά και παλαιότερα όταν κάποιος δημοσιογράφος μετά από καταγγελία εκκλησιαστικού παράγοντα ειρωνεύτηκε μια εκδήλωσή μας στο Βόλο, όπως και αλλού ανέφερα, αναγκάστηκα να του στείλω τη δριμεία επιστολή που παραθέτω πιο κάτω. Από τότε κανείς δεν μας ξαναενόχλησε.

**Απάντηση στο άρθρο του αρχιμανδρίτη Α. Κολλά
που δημοσιεύθηκε την Κυριακή 11 Μαρτίου με τίτλο
«Νεοεποχική παραθρησκευτική βραδιά
στο Πορφυρογένειο Ιδρυμα Αγριάς»**

Κύριε Κολλά,

Σαν ένας από τους τρεις ομιλητές της “Παραθρησκευτικής βραδιάς”, με τον προσήκοντα σεβασμό σ' Αυτό το οποίο υπηρετείτε θα ήθελα μόνο με δύο λόγια, να σας πω τις σκέψεις μου όταν διάβασα το οργίλο και γεμάτο θρησκευτικό παλμό δημοσίευμά σας.

Σκέφθηκα ότι ο κύριος Κολλάς είναι ένας άξιος “Υπεύθυνος του Αντιαιρετικού Αγώνα” και ότι αν είχαμε πολλούς τέτοιους “Υπεύθυνους”, θα είχαν αδειάσει οι εκκλησίες μας. Το συμπέρασμά σας ότι οι ομιλητές αποκάλυψαν ότι “η λεγόμενη παγκοσμιοποίηση εκφράζεται και είναι ο ανατολικός μυστικισμός” είναι το αποκορύφωμα του “Ανεύθυνου” το οποίον χαρακτηρίζει το δημοσίευμά σας. Και είναι περίεργο αλλά όχι και νεοφανές ότι χωρίς να έχετε πληροφόρηση για τις θέσεις που υποστηρίχθηκαν από τους ομιλητές την “Παραθρησκευτική βραδιά” γιατί ούτε παραβρεθήκατε σ' αυτήν, ούτε τουλάχιστον, ζητήσατε να διαβάσετε τις ομιλίες των εισηγητών, αναλάβατε την υπεράσπιση του επαγγέλματός σας, αναφερόμενος στις γνωστές θέσεις του ιερατείου και καταλήξατε ως συνήθως στις επίσης γνωστές μπαμπουλικές προτροπές και συμβουλές. σας.

Κύριε Κολλά, το έργο της εκκλησίας είναι πραγματικά μεγάλο. Ο Χριστιανι-

σμός και η Ορθοδοξία αποτελούν τα ιερά και τα όσια της φυλής μας. Αυτό είναι αλήθεια και θα πρέπει να είναι κανείς άθεος, μηδενιστής ή ανόητος για να μη το καταλαβαίνει. Η θρησκεία, η κάθε θρησκεία, γεννήθηκε πριν από τον άνθρωπο και θα πεθάνει μετά από αυτόν. Αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι θα πρέπει να εξακολουθήσουμε να κάνουμε τα λάθη που συνεχώς γίνονται εδώ και 1977 χρόνια με αποτέλεσμα την κατάντια και την κρίση στην οποία διαρκώς βρίσκεται ο Χριστιανικός κόσμος. Θα ήταν περιττό να θυμηθούμε τις εξάρσεις αυτής της κατάντιας από την εποχή του Αρείου, του διαχωρισμού Ανατολικής και Δυτικής εκκλησίας, την αγιοποίηση εγκληματιών όπως ο αυτοκράτορας Κωνσταντίνος, τον αφορισμό Πατέρων της εκκλησίας από άλλους, τα εγκλήματα της Δυτικής εκκλησίας στην Ευρώπη και αργότερα στην Αμερική κλπ. κλπ. Όλα αυτά γίνανε από φανατισμό και κυρίως επειδή πολλοί «Υπεύθυνου» νόμιζαν ότι πρέπει να σκέπτονται εκείνοι για τους άλλους γιατί αυτό θα ήταν για το καλό τους!! Φθάνει πιά κύριε Κολλά, δεν χρειαζόμαστε άλλους "υπεύθυνους" να μας μεταφράζουν όταν μιλάμε και όταν ανησυχούμε για τα φαινόμενα των καιρών. Αυτό που έχει να πει ο καθένας μας το λέει και οι άλλοι μπορούν να κρίνουν . Δεν χρειαζόμαστε άλλους "υπεύθυνους" έστω και αν αυτοί είναι του Αντιαιρετικού αγώνα,. Δεν υπάρχουν χαζοί, δεν υπάρχουν κουτοί. Σας διαβεβαιώ ότι δεν χρειαζόμαστε μπαμπούλες για να γίνουμε καλοί Χριστιανοί. Μπορούμε να είμαστε καλοί Χριστιανοί όπως εμείς το εννοούμε και συγχρόνως να ενδιαφερόμαστε για την Ανατολική ή για οποιαδήποτε άλλη φιλοσοφία με τα διδάγματά της. Ακόμα μπορούμε να είμαστε Έλληνες και να θαυμάζουμε τις αρχαιοελληνικές παγανιστικές αντιλήψεις. Επιτρέψτε μας να πιστεύουμε ότι αυτό δεν εμποδίζει τη Χριστιανική μας πίστη. Μη μας φοβερίζετε με τους διαβόλους, τους τριβόλους και τα 666. Για αιώνες η Αποκάλυψη ήταν έργο του αιρετικού Κήρινθου, μετά έγινε "το βιβλίο των βιβλίων" γιατί έπρεπε με αυτό να φοβερίζονται οι Χριστιανοί. Φτάνει πια μεγαλώσαμε και βαρεθήκαμε να μας παραφράζετε το μήνυμα του Θεανθρώπου. Αποφασίστε πρώτα εσείς ποιό είναι το καλό το βάπτισμα, ποιό είναι το καλό ημερολόγιο και ποιό το κακό, βρείτε τα πρώτα μεταξύ σας, με τους Αγιορείτες Παλαιοημερολογίτες και το Πατριαρχείο, με τον Πάπα, με τους Ιερωνυμικούς και τους αντι Ιερωνυμικούς, με τους Χριστοδουλικούς και τους αντιπάλους του και ακόμα κλείστε τη μαύρη τρύπα στα οικονομικά της εκκλησίας και μετά να έρθετε να μας πείτε τι είναι Χριστιανισμός, τι είναι Χριστιανική αγάπη και τι Χριστιανική αίρεση.

Αυτές τις σκέψεις έκανα κύριε Κολλά διαβάζοντας το άρθρο σας και φαντάζομαι ότι και άλλοι που είναι Χριστιανοί αν όχι περισσότερο από σας τουλάχιστον στον ίδιο βαθμό, έστω με κάποιον άλλο τρόπο, "αιρετικό" όπως σας αρέσει να τον αποκαλείτε, κάνουν τις ίδιες με μένα σκέψεις. Βαρεθήκαμε να ακούμε και να διαβάζουμε στις εφημερίδες τις παραφρασμένες Χριστικές Διδασκαλίες

και τις απόψεις σας για το τι είναι Θεοσοφία, Νέα Εποχή, Παγκοσμιοποίηση κλπ. Έλεος!!!

Γαβριήλ Σιμονέτος,
Χριστιανός ορθόδοξος, καθολικά διαμαρτυρόμενος

Συντονιστής της Ομάδας Μελέτης Μυστικιστικής Βιβλιογραφίας
Μέλος της Κίνησης Φιλοσοφικών και Μεταφυσικών Ομάδων
για Ελεύθερη Πνευματική Έκφραση

Στο αεροπλάνο με τον Διδάσκαλο Ντάρσαν

Κάποτε το 1986, γυρίζαμε με το ίδιο αεροπλάνο από την Νότιο Αμερική στο Σικάγο με τον Διδάσκαλο Ντάρσαν, τη γυναίκα του Anti Ji ή Μάτα Τζι και τη νύφη του, Μάτα Ρίτα Τζι. Ο Διδάσκαλος Ντάρσαν καθόταν δίπλα στην Anti και εγώ έτυχε να κάθομαι με την Μάτα Ρίτα Τζι σε διπλανά καθίσματα.

Εκείνον τον καιρό, είχα παρατηρήσει στα μάτια της Ρίτα Τζι έναν μικρό εξόφθαλμο που συνοδευόταν με ένα παθολογικό εύρημα που στην οφθαλμολογία λέγεται Lid Lag που είναι σημείο δυσθυρεοειδισμού. Πήρα το θάρρος και την ρώτησα αν είχε προβλήματα από το θυρεοειδή καθώς και κάτι άλλα σχετικά με την υγεία της. Μου είπε πως δεν είχε, εκτός από το ό,τι πολλές φορές είχε ταχυκαρδίες. Της σύστησα σαν γιατρός, με το που θα έφθανε στο Σικάγο να πάει να εξεταστεί. Μου είπε ότι θα πήγαινε σε λίγο καιρό στην Ινδία και εκεί σκόπευε να ζητήσει από το γιατρό της να της δώσει κάποιο ομοιοπαθητικό φάρμακο. Της επέμεινα να πάει στο Σικάγο σε ένα νοσοκομείο γιατί αυτή η περίπτωση χρειαζόταν πολλές και διάφορες εξετάσεις και ίσως δεν θα ήταν αρκετό να πάρει ομοιοπαθητικά φάρμακα.

Όταν μετά λίγο καιρό μιλούσα με τον Διδάσκαλο Ντάρσαν για τα μάτια του, που παρουσίαζαν γλαύκωμα, παρεμπιπτόντως μου είπε ότι η Ρίτα Τζι πήγε στο Σικάγο σε γιατρούς, όπως της είχα υποδείξει, πως έκανε πολλές εξετάσεις και της έδωσαν φαρμακευτική θεραπεία γιατί είχε σοβαρό πρόβλημα με το θυρεοειδή της και ότι πιθανώς θα χρειαζόταν μελλοντικά να χειρουργηθεί.

Πέρασε καιρός από τότε και επί εποχής Διδασκάλου Ρατζίντερ, στην Ινδία μια μέρα που βρισκόμαστε με την Ρίτα Τζι στο δωμάτιο της Anti Ji, την ρώτησα αν εξακολουθούσε τη θεραπεία της. Μου είπε ότι την ακολούθησε για δύο χρόνια και στη συνέχεια της είπε ο Διδάσκαλος Ρατζίντερ ότι ήδη την είχε συνεχίσει για αρκετό καιρό και πως θα ήταν καιρός πια να την διακόψει. Έτσι και έκανα μου είπε, τα μάτια μου επανήλθαν στη θέση τους όπως βλέπεις και τώρα

μου είπαν οι γιατροί ότι είμαι τελείως καλά και ότι δεν χρειάζεται να χειρουργηθώ όπως αρχικά μου είχαν συστήσει ή να ακολουθήσω κάποια θεραπεία.

Τι να πει κανείς!! Μόνο μια διαπίστωση μπορούμε να κάνουμε και να πούμε: «*Μέγας είσαι Κύριε και θαυμαστά τα έργα σου*». Οι Διδάσκαλοι συνήθως δεν παρεμβαίνουν στο Πραλάμπτα κάρμα που μας φέρνει τις αρρώστιες. Τις αφήνουν να εξελίσσονται για ένα διάστημα και πολύ συχνά "*μετατρέπουν την αγχόνη σε νυγμό βελόνης*". Στην προκειμένη περίπτωση της Ρίτα Τζι, ο νυγμός της βελόνας ήταν ο περιορισμένος χρόνος της πάθησης και η αποφυγή χειρουργείου. Το κάρμα όμως έπρεπε να διευθετηθεί και διευθετήθηκε με τη βραχύχρονη νόσηση της Ρίτας η οποία περιορίστηκε με τη Χάρη της Διδασκάλου Δύναμης.

Μερικά χρόνια αργότερα η μητέρα του Διδασκάλου Ρατζίντερ αρρώστησε και μετά από λίγους μήνες πέθανε. Οι τελευταίοι μήνες της ζωής της ήταν πολύ δύσκολοι. Ο Διδάσκαλος θα μπορούσε να την ανακουφίσει. Ίσως και να το έκανε αλλά η γυναίκα υπέφερε, πιθανώς γιατί το κάρμα της έπρεπε να εξοφληθεί. Και φαίνεται πως εξοφλήθηκε. Αν λοιπόν αυτά συνέβησαν με μια γυναίκα που μυήθηκε από έναν Τέλειο Διδάσκαλο, παντρεύτηκε έναν Τέλειο Διδάσκαλο και ήταν μητέρα πιθανώς και γιαγιά, ενός άλλου Τέλειου Διδασκάλου, νομίζω ότι δεν θα πρέπει να ζητάμε από τον Διδάσκαλο να μας θεραπεύει κάθε φορά που έχουμε κάποια αρρώστια. Αυτό που πρέπει να κάνει, το κάνει χωρίς να του ζητήσουμε εμείς τίποτα. ***Ο συνειδητοποιημένος μαθητής, δεν ζητάει ποτέ τίποτα για τον εαυτό του και για τα συγγενικά του πρόσωπα, γιατί αυτό είναι ιεροσυλία***. Είναι σαν να μην πιστεύει στα λόγια του Διδασκάλου πως ο ίδιος και η οικογένειά του είναι κάτω από την άμεσο φροντίδα και προστασία Του.

Μπορούμε να ζητάμε για τους άλλους. Ναι, για τους ξένους, καθώς αυτό είναι δείγμα ευσπλαχνίας και στοιχείο μυστικιστικής αγάπης. Είναι καθήκον μας να το κάνουμε και να ζητάμε από τον Διδάσκαλο να φροντίζει το συνάνθρωπό μας. Να μην ζητάμε όμως τίποτα για μας και την οικογένειά μας που εκ προοιμίου απολαμβάνουμε τη Χάρη του Διδασκάλου

Εμείς όλα αυτά που συχνά κάνουμε, όπως το να πηγαίνουμε κοντά του για να μας πιάσει το κεφάλι, να μας ευλογήσει κάποια φωτογραφία ή κάποιο αντικείμενο είναι παιδαριώδεις ενέργειες, Είδατε ποτέ κανέναν πριν να γίνει Διδάσκαλος να πηγαίνει στο δικό του Διδάσκαλο να του ευλογήσει κάποιο αντικείμενο; Αυτά είναι επιτρεπτά μόνο στην αρχή της πνευματικής μας μαθητείας.

Ο Διδάσκαλος λέει ότι ο Ίδιος είναι πιο κοντά μας από ό,τι η καρωτίδα μας. Τι σημαίνει αυτό; Εμείς, η ψυχή μας δηλαδή βρίσκεται στον Τρίτο Οφθαλμό όπου είναι η έδρα και της ψυχής και του νου μας. Με τη μύησή μας (*μύηση σημαίνει ένωση με τον Λόγο*) ενωνόμαστε με τον Διδάσκαλο μέσα από μια ακτίνα

Θείου Φωτός και Ήχου που μας δίνει με την προσοχή Του (*προσοχή = εξωτερική έκφραση της ψυχής = ψυχή*). Έτσι η ψυχή του ενώνεται με την ψυχή μας. Επειδή εμείς είμαστε η ψυχή μας και όχι το σώμα μας, η μία ψυχή η δική μας με την άλλη ψυχή του Διδασκάλου, με τη μύηση ενώνονται με μια ένωση αιώνια. Έτσι η καρωτίδα μας βρίσκεται 12 εκ. πιο μακριά από αυτή την ένωση.

Το συμπέρασμα είναι ότι σαν άνθρωποι και εμείς αρρωσταίνουμε και ο Διδάσκαλος και η μητέρα του και η γυναίκα του και τα παιδιά του. Όλοι έχουμε να διευθετήσουμε κάποιο κάρμα εκτός από τον Διδάσκαλο που έρχεται "Ne karma" που σημαίνει, χωρίς κάρμα.

Λέγεται, χωρίς να ξέρω αν αυτό είναι αλήθεια (*για διαφόρους λόγους δεν έχω ρωτήσει ποτέ τους Διδασκάλους*), ότι η ψυχή του Διδασκάλου για να επανενσαρκωθεί, παίρνει κάρμα από ψυχές που για άγνωστο λόγο βρίσκονται φυλακισμένες σε Περιοχές πάνω από το Αιτιατό Επίπεδο. Έτσι παίρνοντας ο Ίδιος το κάρμα τους, από τη μια μεριά τις ελευθερώνει και από την άλλη του δίνεται η δυνατότητα να κατέβει με κάποιο κάρμα στα τρία κατώτερα Επίπεδα. Τώρα δεν ξέρω αν είναι έτσι τα πράγματα, αν είναι κάπως έτσι ή αν δεν είναι καθόλου έτσι.

Εδώ ίσως θα πρέπει να επαναλάβουμε ότι οι Διδάσκαλοι σαν άνθρωποι δεν κάνουν θαύματα. Δεν χρησιμοποιούν Αστρικές δυνάμεις. Είναι από την Διδάσκαλο Δύναμη που εμείς οι άνθρωποι, ελκύουμε την Χάρη της, με την πίστη και την προσευχή μας. Κάποιος ευχαρίστησε τον Διδάσκαλο Κιρπάλ που τον έκανε καλά. Εκείνος του απάντησε «Not me, the God in me». Όχι εγώ αλλά η Δύναμη που είναι μέσα μου. Ο Ιησούς μετά από όλα του τα θαύματα έλεγε πως: «*Η πίστη σου σε έσωσε*». Και όταν λέει κάτι ένας Θεάνθρωπος το εννοεί. Δεν λέει ούτε ψέματα ούτε μισές αλήθειες.

Αυτό βέβαια είναι ο κανόνας αλλά υπάρχουν και εξαιρέσεις γιατί ο Διδάσκαλος που είναι φιλεύσπλαχνος, συχνά παίρνει από ***αγάπη*** επάνω Του οφειλές των μαθητών του (*από το Πραλάμπτα κάρμα τους*). Είπε ο Ιησούς στους μαθητές Του: «*Μεγαλυτέραν ταύτης αγάπη δεν έχει ουδείς, του να βάλει τις την ψυχή αυτού υπέρ των φίλων του. Σεις είσθε οι φίλοι μου*» (*Ιωαν.ιε 13*).

Με Διδάσκαλο αλλά χωρίς διαβατήριο

Σ' ένα ταξίδι του Διδασκάλου Ντάρσαν, από το Σικάγο στο Λονδίνο, που αποτελούσε ενδιάμεσο σταθμό για την επιστροφή του στην Ινδία συνέβη το εξής περιστατικό. Ένα γνωστό μου νεαρό άτομο, που όμως δεν θυμάμαι το όνομά του, παρακολούθησε όπως έκανε και στο παρελθόν, μια ομιλία του Δι-

δασκάλου Ντάρσαν στο Σικάγο. Ενώ είχε τις αμφιβολίες του, εκείνη την ημέρα κάτι άλλαξε μέσα του και όταν άκουσε ότι την άλλη μέρα το πρωί, ο Διδάσκαλος θα έφευγε για την Ινδία και ότι θα χαιρετούσε τους μαθητές του στη ρεσεψιόν του ξενοδοχείου του, πήγε και τον περίμενε πολύ ώρα πριν.

Ορισμένοι, όπως συνηθιζόταν τότε, ακολουθούσαν τον Διδάσκαλο από το ξενοδοχείο που διέμενε μέχρι το αεροδρόμιο, για να έχουν μία τελευταία "ντάρσαν" του. Λέμε συνηθιζόταν γιατί τώρα ο Διδάσκαλος αποφεύγει να τον συνοδεύουν στο αεροδρόμιο και δεν γνωστοποιεί την ώρα αναχώρησής του, γιατί πολλές φορές καθυστερεί να φθάσει για επιβίβαση, καθώς οι Σατσάνγκις διαρκώς του μιλούν και τον καθυστερούν. Έτσι συχνά συνέβαινε επειδή εκείνος δεν μπορούσε ξαφνικά ενώ του μιλούσαν να τους αφήσει και να φύγει, να χάνει τις πτήσεις του.

Το νεαρό αυτό άτομο αφού την άλλη ημέρα χαιρέτισε στο ξενοδοχείο τον Διδάσκαλο και ευρισκόμενος σε μία κατάσταση έκστασης, μου ζήτησε και τον έβαλα μέσα σ' ένα ιδιωτικό αυτοκίνητο κάποιου μαθητή του Διδασκάλου επίσης γνωστού μου, που τον πήρε μαζί του μέχρι το αεροδρόμιο. Το άτομο αυτό ακολούθησε αμίλητο, καταπόδας τον Διδάσκαλο από τη στιγμή που Αυτός έφθασε στο αεροδρόμιο αλλά και στη συνέχεια καθ' όλη τη διάρκεια της πτήσης, χαμένος μέσα σ' ένα σαμάντι έκστασης και ευτυχίας. Και ξαφνικά… βρίσκεται στο Λονδίνο και συγκεκριμένα στον έλεγχο διαβατηρίων. Εκεί αποκαλύφθηκε ότι δεν είχε μαζί του ούτε διαβατήριο, ούτε εισιτήριο. Δεν είχε πρόθεση να πάει στο Λονδίνο αλλά αντίθετα σκόπευε να πάει όπως κάθε μέρα μετά την τελευταία ντάρσαν του Διδασκάλου, στη δουλειά του στο Σικάγο. Όμως, είχε φθάσει στο Λονδίνο χωρίς ούτε ο ίδιος να το έχει συνειδητοποιήσει ούτε κανείς να τον έχει αντιληφθεί. Βέβαια τον έστειλαν πίσω στο Σικάγο με την επόμενη πτήση αλλά έκανε σε όλους εντύπωση πως κάποιος μυημένος διέλαθε της προσοχής όλων των ελεγκτών, πέρασε τις αυστηρές διατυπώσεις με τα διαβατήρια, τα τελωνεία και τα εισιτήρια στο αεροδρόμιο αλλά και στο αεροπλάνο, χωρίς κανείς να τον αντιληφθεί και έφθασε μέχρι το Λονδίνο!

Έμαθα αργότερα πως αυτός ο νεαρός που ήταν από τη Βόρειο Καρολίνα, μετά από λίγες ημέρες έβγαλε κανονικό εισιτήριο, πήγε στην Ινδία και έμεινε με τον Διδάσκαλο για αρκετά μεγάλο χρονικό διάστημα.

Πολλές φορές συμβαίνουν απίθανα και ανεξήγητα γεγονότα γι' αυτό και ο Διδάσκαλος Κιρπάλ έλεγε πως όλα είναι δυνατόν να συμβούν!

Η προστασία του Διδασκάλου

Ήταν το έτος 1987. Βρισκόμουν στο Άσραμ και σε δυο μέρες θα επέστρεφα στην Αθήνα. Μας ειδοποίησαν από την Γραμματεία ότι όποιος επρόκειτο να φύγει την επόμενη μέρα και ήθελε να δει πριν φύγει για την πατρίδα του, τον Διδάσκαλο, θα έπρεπε να πάει το πρωί στις 11 στο σπίτι του, γιατί ο Διδάσκαλος θα έφευγε νωρίς το απόγευμα και θα αργούσε να επιστρέψει. Είπαν επίσης πως θα πήγαινε σε ένα νοσοκομείο να δει κάποιον άρρωστο και στη συνέχεια πως θα πήγαινε με την Μάτα Τζι σε κάτι συγγενικά τους πρόσωπα που είχαν κάποια γιορτή και πως αυτός ήταν ο λόγος που θα αργούσαν να γυρίσουν το βράδυ. Πήγα και εγώ μαζί με τους άλλους Σατσάνγκις, χαιρετίσαμε τον Διδάσκαλο, πήραμε πρασάντ και κάποιο δωράκι και γυρίσαμε στα δωμάτιά μας.

Το απόγευμα της ίδιας ημέρας, κατά τις 6 το απόγευμα, μια νεαρή Ινδή χτύπησε την πόρτα στο δωμάτιό μου και όταν της άνοιξα μου είπε ότι με ζητούσε ο Διδάσκαλος. Εγώ αφ' ενός μεν ήξερα ότι ο Διδάσκαλος έπρεπε ήδη να είχε φύγει αφ' ετέρου είχα δει το γυπαετό να μην βρίσκεται στη στέγη του σπιτιού του και γι' αυτό αμφέβαλα.

Την ρώτησα αν ο ίδιος ο Διδάσκαλος με ζήτησε, γιατί θα πρέπει να μην είχε ακόμα γυρίσει. Αυτή με διαβεβαίωσε ότι όντος με ζήτησε ο Διδάσκαλος και τότε ντύθηκα και πήγα στο σπίτι του. Κάθισα στη ρεσεψιόν και σε λίγα λεπτά μπήκε μέσα η Άντυ. Την ρώτησα αν με είχε ζητήσει ο Διδάσκαλος και εκείνη μου είπε ότι είχαν πάει σ' ένα νοσοκομείο, έφυγαν από εκεί και ενώ είπαν του οδηγού να τους πάει σε ένα συγγενικό τους σπίτι, ο Διδάσκαλος ζήτησε από τον οδηγό να γυρίσει στο Άσραμ και στη Μάτα Τζι είπε ότι ήθελε να μου μιλήσει. Δεν ξέρω τι σε θέλει μου είπε.

Μετά από 10 περίπου λεπτά ήρθε κοντά μας ο Διδάσκαλος και η Μάτα Τζι έφυγε από την αίθουσα. Ο Διδάσκαλος μου έκανε νόημα και καθίσαμε στις δυο πλευρές ενός μικρού τραπεζιού. Με ρώτησε πώς ήταν το φαγητό και αν χρειαζόμουν τίποτα. Στη συνέχεια με ρώτησε πότε θα έφευγα και μου έκανε ακόμα κάτι συνηθισμένες ερωτήσεις, όπως για το πώς ήταν όλοι στο σπίτι μου και δεν θυμάμαι τι άλλο. Αυτές οι ερωτήσεις όμως δεν δικαιολογούσαν το λόγο που με είχε καλέσει γιατί θα μπορούσε να μου τις είχε κάνει και το πρωί όταν μαζί με τους άλλους πήγαμε και τον χαιρετίσαμε. Με κοίταζε σαν να περίμενε και εγώ να τον ρωτήσω κάτι. Εκείνη τη στιγμή μου ήρθε στο μυαλό και Τον ρώτησα κάτι για το υποσυνείδητο και τον Αστρικό νου, δεν θυμάμαι τι ακριβώς, αλλά όπως θυμάμαι, μου απάντησε βιαστικά και σχεδόν μονολεκτικά. Μου είπε: «*Το εκ διαμέτρου αντίθετο συμβαίνει*» και σταμάτησε. Μετά έδειχνε σαν να ήθελε να μου πει κάτι αλλά δεν μου έλεγε τίποτα. Στη συνέχεια μου έπιασε τα χέρια,

κάτι ψιθύρισε από αυτά που ποτέ δεν τα καταλάβαινα, με χαιρέτισε μου ευχήθηκε πολύ καλό ταξίδι και έφυγε.

Η όλη ιστορία μου έκανε μεγάλη εντύπωση. Ο Διδάσκαλος άφησε κάτι προγραμματισμένο, επέστρεψε και ζήτησε να με δει, ενώ ήδη με είχε δει και τον είχα χαιρετήσει μαζί με τους άλλους. Μου έκανε ερωτήσεις χωρίς κάποιο ιδιαίτερο λόγο, δεν μου είπε τίποτα, ούτε γιατί με ζήτησε να με δει, ούτε τίποτα περισσότερο. Τι να σήμαιναν όλα αυτά; Μήπως θα είχε κανένα πρόβλημα η πτήση μου; Μήπως να έπαιρνα άλλη πτήση; Τι ήθελε να μου πει; Αλλά αφού μου είπε καλό ταξίδι, έδιωξα τις σκέψεις μου και έφυγα γυρίζοντας στο δωμάτιό μου. Έφυγα με το καλό από την Ινδία και με το καλό γύρισα στην Αθήνα. Είχα βέβαια ένα μικρό φόβο στην επιστροφή γιατί είχα αγοράσει ένα μεγάλο μεταξωτό χαλί και ένα laptop και τότε υπήρχε περιορισμός στο συνάλλαγμα. Δεν επιτρεπόταν φεύγοντας από την Ελλάδα να πάρει κανείς μαζί του περισσότερα από 200 δολάρια. Αν έφερνες στην επιστροφή σου πράγματα που κατά την αναχώρησή σου δεν τα είχες δηλώσει για να στα γράψουν στο διαβατήριο και είχαν συνολική αξία μεγαλύτερη από 200 δολάρια, ενέπιπτες στις διατάξεις του νόμου των “πολλαπλών τελών” και στην καλύτερη περίπτωση πλήρωνες τα πολλαπλά τέλη που ήταν πάντα περισσότερα από 2.000 δολάρια και είχες και ποινικές ευθύνες. Δεν υπήρξε όμως πρόβλημα, πέρασα από τον έλεγχο του τελωνίου χωρίς να με σταματήσουν για να με ελέγξουν και γύρισα σπίτι μου.

Γυρίζοντας σπίτι μου βρήκα την οικογένειά μου αναστατωμένη, γιατί ένας πολύ στενός συγγενής μου είχε μπει επειγόντως στο νοσοκομείο και κινδύνευε. Ήταν σε βαρύτατη κατάσταση και σε δύο μέρες πέθανε, αφήνοντας πίσω του μεγάλα οικογενειακά προβλήματα. Να ήταν αυτό που έκανε τον Διδάσκαλο να ζητήσει να με ξανασυναντήσει;

Την άλλη μέρα με πήρε τηλέφωνο μια πολύ αγαπητή οικογενειακή μας φίλη που τότε εργαζόταν στο αεροδρόμιο της Αθήνας, στα γραφεία της Air France και με ρώτησε αν στην επιστροφή μου από την Ινδία είχα κάποιο πρόβλημα με το τελωνείο. Της είπα όχι και την ρώτησα γιατί με ρωτούσε. Ξέρεις, μου λέει, είχα κατέβει προχθές στα γραφεία μας που είναι στο υπόγειο του αεροδρομίου (*στο παλιό αεροδρόμιο*) και συνάντησα τον κύριο Φιλίππου. Αν θυμάσαι, αυτόν που σου είχα στείλει στο ιατρείο να εξετάσεις το παιδί του. Αυτός εργάζεται σε κάποια διεύθυνση του αεροδρομίου και συμπτωματικά μου είπε πως πήγαινε να συνεννοηθεί με την αστυνομία του αεροδρομίου, να σταματήσουν κάποιον που πηγαίνει πολύ συχνά και για λίγες ημέρες στην Ινδία κάθε χρόνο και πιθανώς θα μετέφερε από εκεί ναρκωτικά. Ο επιβάτης αυτός θα γύριζε την ημέρα που γύριζα και εγώ και την ημέρα αυτή την γνώριζε η φίλη κυρία. Ρώτησε λοιπόν τον κύριο Φιλίππου πώς λέγεται αυτός ο επιβάτης και αυτός αφού κοί-

ταξε τα χαρτιά του, της είπε Σιμονέτος. Η φίλη μου τρελάθηκε! Αντώνη ξέρει ποιος είναι ο Σιμονέτος; Είναι ο γιατρός που σε είχα στείλει για το παιδί. Έχει κάποιο δάσκαλο στην Ινδία και πηγαίνει και τον βλέπει πολύ συχνά. Ο κύριος Φιλίππου έμεινε εμβρόντητος. Έλυσε το συναγερμό και δεν μου έγινε ο εξονυχιστικός έλεγχος που γίνεται σε αυτές τις περιπτώσεις και έτσι γλύτωσα και τα πολλαπλά τέλη και τις ποινικές ευθύνες. Τυχαίο; Τότε κατάλαβα την ανησυχία του Διδασκάλου μου.

Η λίστα αναμονής

Τις αδελφές Καρατζά γνώρισα με την επίσκεψη του ψευτοδιδάσκαλου Divyananda στην Ελλάδα. Τον είχαν δεχθεί σαν Τέλειο Διδάσκαλο και σαν διάδοχο του Διδασκάλου Κιρπάλ, γιατί κάποτε ειδοποιήθηκαν από την κυρία Bianca Fitting, την τότε αντιπρόσωπο του Διδασκάλου Κιρπάλ στην Ευρώπη, να πάνε να συναντήσουν το νέο Διδάσκαλο, στο αεροδρόμιο της Ρώμης και να τον συνοδεύσουν στην Ελλάδα όπου σκόπευε να δώσει δύο διαλέξεις.

Έτσι όταν έφθασε ο Divyananda στη Ρώμη, οι δύο αδελφές που δεν είχαν ειδοποιηθεί ότι στο διάστημα που μεσολάβησε αποκαλύφθηκε ότι ο Divyananda ήταν ένας ψευτοδιδάσκαλος, τον υποδέχθηκαν στο αεροδρόμιο μετά βαΐων και κλάδων, τον συνόδευσαν στην Ελλάδα και φρόντισαν στη συνέχεια να δώσει δύο διαλέξεις Αθήνα.

Η παράλειψη της κυρίας Fitting, οφείλεται όπως αποκαλύφθηκε αργότερα, στο ότι εκείνες τις ημέρες διαγνώστηκε ότι η ίδια έπασχε από σοβαρό νόσημα, από το οποίο και πέθανε μετά από λίγο καιρό. Έτσι μέσα στην παραζάλη της, παρέλειψε να ειδοποιήσει τις αδελφές να μην πάνε στη Ρώμη αλλά και αργότερα να τους πει να μην κάνουν ετοιμασίες στην Ελλάδα. Όμως όπως συχνά συμβαίνει, αυτός ο ψευτοδιδάσκαλος ήταν για μένα ευεργέτης γιατί ήταν η αιτία να γνωρίσω τις δύο αδελφές και το Μονοπάτι αλλά και να μάθω να προφυλάγομαι από ψευτοδιδάσκαλους που αργότερα γνώρισα κάμποσους.

Τις δύο του διαλέξεις του Divyananda παρακολούθησα και εγώ και εκεί ήταν που για πρώτη φορά γνώρισα και μίλησα για το Μονοπάτι με τις σεβαστές αδελφές Εύη και Βικτώρια Καρατζά. Οι δύο αυτές γυναίκες στη συνέχεια υπήρξαν οι πρώτες μου δασκάλες στο Πνευματικό Μονοπάτι του Σαντ Ματ.

Εκείνη την εποχή, το 1976 τα άτομα που είχαν μυηθεί κατά την επίσκεψη του Διδασκάλου Κιρπάλ στην Ελλάδα λίγα χρόνια πριν, είχαν εξαφανιστεί. Ο αδελφός Χαλάς και στη συνέχεια η κυρία Μαρία Βλάχου που έδωσε τα πέντε ονόματα στις δύο αδελφές στην Ελλάδα είχαν πεθάνει και οι λιγοστοί Έλληνες

μυημένοι ή είχαν πεθάνει ή είχαν σκορπίσει και εγκαταλείψει το Μονοπάτι Ο νεαρότερος από όλους και αργότερα ιδιοκτήτης του βιβλιοπωλείου Πύρινος Κόσμος, ο Γιάννης Συλλαϊδής ακολούθησε την ομάδα της Αλίκης Μπέυλη. Έτσι οι μόνες μυημένες εκείνη την εποχή ήταν οι αδελφές Καρατζά, που έκαναν διαλογισμό και διάβαζαν όσα βιβλία του Διδασκάλου Κιρπάλ υπήρχαν τότε και που αργότερα άρχισαν να τα μεταφράζουν στα ελληνικά και να τα προωθούν στα βιβλιοπωλεία.

Τελικά όλοι εγκαταλείψαμε τον Divyananda όπως ήδη έχω αναφέρει σε προηγούμενο κεφάλαιο αλλά από τότε κάθε απόγευμα όταν δεν είχα δουλειά και ιατρείο, πήγαινα στο σπίτι των δύο αδελφών και μου μιλούσαν σχετικά με τον Διδάσκαλο Κιρπάλ και τις εμπειρίες τους κοντά του. Ήταν οι πρώτες μου δασκάλες στο Μονοπάτι και γι΄ αυτό τις ευγνωμονώ. Το ένα τσάι έφερνε το άλλο και τα 5-6 τσαπάτις που έφτιαχνε η Βικτώρια και που κάθε φορά τα έτρωγα με λαιμαργία άφησαν εποχή! Τα έφτιαχνε καλύτερα και από τους Ινδούς, γιατί τα πασπάλιζε με αλμυρό φρέσκο βούτυρο και έριχνε ελάχιστο πιπέρι.

Εκείνη την περίοδο όταν τις ρωτούσα ποιος διαδέχθηκε τον Διδάσκαλο Κιρπάλ, εκείνες μου έλεγαν ότι δεν γνώριζαν και ότι περίμεναν να έχουν Εσωτερική επαφή με τον Διδάσκαλό τους για να τους υποδείξει τι έπρεπε να κάνουν, πώς να συνεχίσουν και ποιον να ακολουθήσουν. Αυτή η αναμονή τους, διάρκεσε για πολλά χρόνια μέχρι που συνάντησαν μέσα από μένα τον Διδάσκαλο Ντάρσαν Σινγκ, με τον τρόπο που θα περιγράψω αργότερα.

Κάποτε ένας παλιός μυημένος από την Αμερική ο James Nicolson τους έστειλε το βιβλίο του Διδασκάλου Ντάρσαν “Πνευματική Αφύπνιση” και όπως αναφέρω και σε άλλο σημείο αυτού του βιβλίου, δεν ήθελαν να το διαβάσουν, γιατί γενικά δεν διάβαζαν τίποτε άλλο εκτός από τα βιβλία του Κιρπάλ για να μην ξαναπαρασυρθούν από κάποιον που μπορεί πάλι να μην ήταν ο Τέλειος Διδάσκαλος. Το βιβλίο αυτό το έδωσαν σε μένα και εγώ όταν το διάβασα, κάτι με έσπρωχνε να το συνδυάσω με το βιβλίο του Μπάμπα Σαουάν που είχα στα χέρια μου από την εποχή του πρώτου μου δασκάλου, του Π.Π. και ακόμα με ένα βιβλίο που είχα αγοράσει στην Αμερική που αναφερόταν στους 10 Σικχ Γκουρού και έγραφε πως σε συχνότητα 60% οι Διδάσκαλοι άφηναν για διάδοχό τους κάποιο παιδί ή εγγόνι τους. Έτσι όταν έμαθα πως ο Ντάρσαν Σινγκ ήταν παιδί του Κιρπάλ, αποφάσισα να πάω στην Ινδία για να τον γνωρίσω. Είπα στις αδελφές να πάμε μαζί να τον γνωρίσουμε αλλά εκείνες ήταν ανένδοτες και μου επανέλαβαν ότι δεν θα έκαναν τίποτα αν δεν είχαν Εσωτερική καθοδήγηση. Δεν θέλουμε να ξανακάνουμε λάθος μου είπαν. Εσύ αν θέλεις να πας πήγαινε. Έτσι και έγινε, πήρα το αεροπλάνο και πήγα.

Από τότε πέρασαν πέντε περίπου χρόνια. Μετά από κάθε μου ταξίδι τους διηγούμουν τις εμπειρίες μου και κατάλαβα ότι σιγά-σιγά άρχισαν να έχουν

κάποιο ενδιαφέρον για τον Διδάσκαλο Ντάρσαν. Εγώ πάλι, κάθε φορά που πήγαινα στον Διδάσκαλο τον παρακαλούσα να τις φέρει πίσω στο Μονοπάτι που όχι μόνο δεν το είχαν ξεχάσει αλλά είχαν μάθει όλα τα βιβλία του Κιρπάλ απέξω και ανακατωτά. Τους έλεγα μια λέξη και εκείνες μου έλεγαν εκατό, για το καθετί σχετικό που είχε πει ο Διδάσκαλος Κιρπάλ.

Ο Διδάσκαλος Ντάρσαν κάθε φορά που του μιλούσα για τις αδελφές, μουρμούριζε κάτι που δεν κατόρθωνα να το καταλάβω. Του ζητούσα να τις φέρει πίσω γιατί εγώ μόνος μου δεν μπορούσα να καλύψω τις ανάγκες της Αποστολής και κυρίως δεν μπορούσα, με το χρόνο που με απασχολούσε η δουλειά μου στα νοσοκομεία, να προετοιμάσω και να κάνω συστηματικά το Σάτσανγκ. Τελείωνα το ιατρείο μου 9-10 κάθε βράδυ, εκτός από τη ημέρα του Σάτσανγκ που τελείωνα πιο νωρίς και συχνά έδιωχνα τους τελευταίους ασθενείς και η μυημένη γραμματέας μου Ρούλα Μπαλοπούλου τους έλεγε να ξανάρθουν μια άλλη ημέρα.

Εκτός αυτού οι αδελφές και κυρίως η Βικτώρια γνώριζαν τα διδάγματα πολύ καλύτερα από εμένα. Ήταν οι δασκάλες μου και θα μπορούσαν να με αντικαθιστούν με επιτυχία στα καθήκοντα που μου είχε αναθέσει ο Διδάσκαλος Ντάρσαν. Αλλά υπήρχε και ένα άλλο ζήτημα. Πήγαινα στο Άσραμ και δεν υπήρχε κανένας Έλληνας να μιλήσω μαζί του. Όλοι είχαν κάποιο συμπατριώτη τους εκτός από εμένα. Αυτό βέβαια με στεναχωρούσε αλλά έγινε αιτία να συνδεθώ στενά με πολλούς ξένους Σατσάνγκις.

Τελικά γύρω στο 1986 όταν ξαναεπανέλαβα τις παρακλήσεις μου, ο Διδάσκαλος μού απάντησε όχι με μουρμουρητά αυτή τη φορά αλλά καθαρά, πως πλησίαζε ο καιρός για να επιστρέψουν οι δύο αδελφές στο Μονοπάτι! Πήρα θάρρος από την απάντησή του και άρχισα να τις πιέζω με φορτικότητα να έρθουν μαζί μου την επόμενη φορά που θα πήγαινα στην Ινδία. Πόσα χρόνια τους ρώτησα έχουν περάσει από τότε που έχει φύγει ο Διδάσκαλος Κιρπάλ; Πολλά! Από το 1974, 12 χρόνια μου απάντησαν. Λοιπόν, τους είπα, μήπως περιμένοντας να έχετε αποτελέσματα από το διαλογισμό σας, θα πρέπει να περιμένετε άλλα 12 ή άλλα 24 χρόνια και έτσι να χάσετε την ευκαιρία που σας δόθηκε σ' αυτή σας τη ζωή; Μήπως θα πρέπει να αλλάξετε νοοτροπία και να κάνετε κάτι άλλο; «*Τι να κάνουμε λοιπόν;*» μου λέει η Εύη. «*Ακούστε*» τους λέω, «*εγώ φεύγω το Σάββατο για την Ινδία, ετοιμαστείτε να πάμε μαζί*». Η πάντα αντιδραστική και φανατική για τον Κιρπάλ, Βικτώρια που γνώριζε ότι η Εύη από καιρό σκεφτόταν κάτι τέτοιο, φώναξε: «*Εγώ δεν πάω πουθενά γιατί δεν είμαστε έτοιμες και εκτός αυτού εσύ έχεις ήδη βγάλει εισιτήριο εδώ και καιρό και όπως μας έχεις πει χρειάζεται τουλάχιστον ένα μήνα πριν, να έχει βγάλει κανείς εισιτήριο*». Η Εύη την κοίταξε αυστηρά και φαινόταν να διαφωνεί μαζί της. Τότε τους είπα ένα ψέμα: «*Έχω κλείσει και για σας εισιτήριο και δεν υπάρχει*

πρόβλημα για να έρθετε μαζί μου». Καλά αν είναι έτσι ερχόμαστε είπαν τότε και οι δύο μαζί.

Η χαρά που αισθάνθηκα όταν κατάφερα οι ευεργέτες μου να γυρίσουν πίσω στο Μονοπάτι ήταν πολύ μεγάλη. Πήρα αμέσως τηλέφωνο τον κύριο Κάβουρα, πράκτορα της Air India και του λέω: «*Καβουράκο θέλω για το Σάββατο, ακόμα δύο εισιτήρια για Δελχί*». Εκείνος γέλασε. Μου απάντησε ότι μόλις την προηγούμενη μέρα ζήτησε να βάλει ένα άτομο στη λίστα αναμονής για την πτήση του Σαββάτου αλλά και η λίστα αναμονής που έχει κάθε φορά τόσες θέσεις όσα καθίσματα έχει το κάθε αεροπλάνο, ήταν κλειστή. Υπήρχε εισιτήριο με την Ολυμπιακή μέχρι Ρώμη αλλά με την Air India από Ρώμη στο Δελχί δεν υπήρχε τίποτα, γιατί τότε, απ' όλη την Ευρώπη πτήσεις για Δελχί και Βομβάη είχαν μόνο η Lufthansa και η Air India. Ζήτησα του Κάβουρα τρία εισιτήρια με την Lufthansa (*εκείνα τα χρόνια δεν είχα οικονομικά προβλήματα γιατί έβγαζα όσα χρήματα ήθελα και θα μπορούσα να βγάζω και τα διπλάσια*). Εκείνος μου απάντησε ότι πρώτα εξαντλούνταν από την αγορά τα εισιτήρια της Lufthansa γιατί αν και πιο ακριβά δεν ταξίδευαν με αυτή την εταιρία καθόλου Ασιάτες, που κάπνιζαν ασύστολα τσιγάρα που έβγαζαν μια ανυπόφορη μυρουδιά κατά τη διάρκεια της πτήσης (*τότε επιτρεπόταν το κάπνισμα στα αεροπλάνα*). Έτσι όλος ο κόσμος προτιμούσε αν και λίγο ακριβότερη να ταξιδεύει με την Lufthansa.

Του ζήτησα να κάνει το καθετί δυνατό και να βάλει τα δύο ονόματα στη λίστα αναμονής. Σκέφθηκα να πάμε μέχρι την Ρώμη και να εξαγοράσω όσο-όσο δύο θέσεις από κάποιους που θα δικαιούντο να ταξιδέψουν. Όσα μου ζητούσαν θα τα έδινα και αν δεν το κατόρθωμα, θα περνούσαμε ωραία στη Ρώμη με τις "κοπέλες" και θα βγάζαμε μαζί αργότερα από την αρχή νέα εισιτήρια από την Αθήνα για το Δελχί.

Υποσχέθηκα και στο φίλο κύριο Κάβουρα ένα καλό δώρο αν μου έκανε αυτό το χατίρι. Μου υποσχέθηκε ότι θα προσπαθούσε. Οι αδελφές δεν ήξερα τίποτα για όλα αυτά και ετοιμαζόταν για το ταξίδι του Σαββάτου. Εγώ είχα αγωνία αλλά πίστευα ότι θα τα κατάφερνα. Βέβαια ήξερα ότι αν δεν τα κατάφερνα δεν θα μου συγχωρούσαν οι αδελφές ποτέ το ψέμα μου. Από τότε, αργότερα με έλεγαν πειραχτικά ψεύτη, μετά με έλεγαν ψεύτη κάπως μεταξύ σοβαρού και αστείου και στο τέλος το έλεγαν στα σοβαρά και μάλιστα έλεγαν ότι εγώ ο ίδιος τους είχα πει πως είμαι ψεύτης!! Όμως αυτά έχει η ζωή. Όλα μπορεί να αλλάξουν ακόμα και η ανθρώπινη αγάπη μπορεί να γίνει μίσος.

Την Πέμπτη το βράδυ γύρω στις 10 χτύπησε το τηλέφωνο. Ήταν ο Κάβουρας. Κύριε Σιμονέτο μου λέει πόσα εισιτήρια θέλεις; Του λέω εκτός από το δικό μου θέλω δύο για Εύη και Βικτώρια Καρατζά. «*Μήπως ζήτησες περισσότερα*» με ρώτησε: «*Όχι αυτά τα τρία θέλω*» του απάντησα. «*Ξέρεις*» μου λέει ο Κάβουρας, «*τηλεφώνησα στη Ρώμη, στα Κεντρικά της Air India σε έναν πολύ καλό*

φίλο μου, για να δω αν και κατά πόσον θα μπορούσα να βάλω τα ονόματα των Καρατζά στη λίστα αναμονής και μου είπε ότι υπήρχε ήδη κανονική κράτηση στα ονόματα Καρατζά εδώ και πολύ-πολύ καιρό». Ντράπηκα και του απάντησα ότι ίσως είχα κάνει κάποιο λάθος.

Φύγαμε κανονικά με τις “κοπέλες” όπως χαϊδευτικά τις λέγαμε όλοι. Όταν τους εξομολογήθηκα τα γεγονότα έμειναν κατάπληκτες. Η ιστορία με τα ουρανοκατέβατα εισιτήρια τις προβλημάτισε σοβαρά και άρχισαν να βλέπουν το δοκιμαστικό ταξίδι τους στον Διδάσκαλο με άλλο, καλύτερο μάτι. Αργότερα όταν διηγηθήκαμε την ιστορία στον Διδάσκαλο Ντάρσαν, εκείνος χαμογέλασε με νόημα και ακούμπησαν τα χείλια του στα αυτιά του. «*Είναι η Χάρη των Διδασκάλων που λειτούργησε*», μας απάντησε.

Την επόμενη ημέρα οι αδελφές ζήτησαν να δουν ιδιαιτέρως τον Διδάσκαλο. Δεν μου είπαν τι του είπαν και τι τους είπε αλλά μόνον ότι σε μια στιγμή που έπαψαν να μιλάνε, ο Διδάσκαλος Ντάρσαν συνέχισε μια διήγηση από εκεί που, την ίδια διήγηση, είχε διακόψει να τους την διηγείται πολλά χρόνια πίσω, ο Διδάσκαλος Κιρπάλ, στη Ντέρα Ντουν στα Ιμαλάια. Τότε είχε διακόψει αυτή την ίδια διήγησή του ο Διδάσκαλος Κιρπάλ όταν κάποιος τον πλησίασε λέγοντάς του κάτι πολύ σοβαρό και τότε ο Διδάσκαλος Κιρπάλ έφυγε, σταματώντας τη διήγησή του προς τις δύο αδελφές στη μέση. Αυτήν ακριβώς τη διήγηση συνέχισε ο Διδάσκαλος Ντάρσαν.

Αυτό ήταν. Οι αδελφές κατάλαβαν πως και τα λόγια και η Δύναμη του Διδασκάλου Κιρπάλ συνεχιζόταν μέσα από τον Διδάσκαλο Ντάρσαν. Ζήτησαν συγνώμη για την παραπλάνησή τους στο παρελθόν, όπως τις είχα συμβουλεύσει και από τότε άρχισε για τις αδελφές μια καινούρια πνευματική ζωή κάτω από την καθοδήγηση του Διδασκάλου Ντάρσαν.

Πώς μάθαμε τον διάδοχο του Διδασκάλου Ντάρσαν

Μια Κυριακή του Ιουνίου του 1988 που ήμουν στην Ινδία, η Μάτα Τζι μας είπε αν θέλουμε να πάμε το μεσημέρι να καθίσουμε και εμείς στο τραπέζι του Διδάσκαλος Ντάρσαν. Είμαστε λίγοι Δυτικοί, όλοι κι’ όλοι καμιά δεκαριά γιατί η ζέστη εκείνη τη χρονιά ήταν αφόρητη. Εμένα, όπως συνήθιζε, η Μάτα Τζι με έβαλε να καθίσω αριστερά του Διδασκάλου και δίπλα μου κάθισε ο Carlos Lozano και πάρα δίπλα μου ο Πανταζής Σιδέρης. Με τον Κάρλος είμαστε χρόνια φίλοι και γίναμε στενότεροι όταν μετατέθηκε στην Ινδία και χρειάστηκε να του

δανείσω χρήματα για να νοικιάσει ένα διαμέρισμα στην περιοχή που διέμεναν ξένοι επίσημοι, καθώς την εποχή εκείνη η κυβέρνηση της Κολομβίας είχε διορίσει τον Κάρλος στη θέση του πρόξενου στο Δελχί και η μετεγκατάσταση του απαιτούσε χρήματα που δεν διέθετε και δεν τα δικαιολογούσε η υπηρεσία του.

Στην Κολομβία, τουλάχιστον τα χρόνια εκείνα, οι διπλωματικού υπάλληλοι όπως ο Κάρλος, διορίζονταν για να υπηρετήσουν μία συγκεκριμένη περιοχή του κόσμου σε όμορα κράτη. Δεν ήταν δυνατόν να τοποθετήσουν κάποιον μερικά χρόνια στη Γερμανία και στη συνέχεια να τον στείλουν στην Αργεντινή. Θα τον τοποθετούσαν στην Αυστρία, την Γαλλία, την Ολλανδία. Ο Carlos είχε οριστεί να υπηρετήσει σε κράτη της Βόρειας Αφρικής και εκεί ήταν καθορισμένο να παραμείνει μέχρι τη συνταξιοδότησή του.

Λίγα χρόνια πριν ο Carlos είχε τοποθετηθεί ως πρόξενος της Κολομβίας στην Αίγυπτο. Μια μέρα λοιπόν, επί εποχής Διδασκάλου Ντάρσαν, λέει ο Carlos στον Διδάσκαλο: «*Διδάσκαλε θα ήθελα πολύ να με στέλναν να υπηρετήσω μερικά χρόνια στην Ινδία για να είμαι κοντά σου και να σε βλέπω κάθε μέρα αλλά σύμφωνα με τους κανονισμούς αυτό είναι αδύνατον*». Ο Διδάσκαλος του απάντησε: «*Τίποτα δεν είναι αδύνατο Carlos, κάνε εσύ μια αίτηση και ποτέ δεν ξέρεις*». Πράγματι έκανε αίτηση ο Carlos για μετάθεσή του στην Ινδία και όπως ήταν φυσικό και όπως το περίμενε του την απέρριψαν. Την απέρριψαν, είπε μετά από λίγο καιρό ο Carlos στον Διδάσκαλο. Ο Διδάσκαλος του ξαναείπε: «*Δεν πειράζει που την απέρριψαν, εσύ ξανακάνε μια αίτηση*». Ο Κάρλος κόμπιασε. Σκέφθηκε ότι θα τον κακοχαρακτήρίζαν στην υπηρεσία του και ότι ίσως να τον τιμωρούσαν πειθαρχικά αλλά αφού έτσι του είπε ο Διδάσκαλος έτσι θα έκανε και πραγματικά έστειλε μια δεύτερη αίτηση. Και αυτή την απέρριψαν όπως και την τρίτη αίτηση που έκανε με προτροπή πάλι του Διδασκάλου και μάλιστα η απαντητική επιστολή που έλαβε αυτή τη φορά από το Υπουργείο της Κολομβίας ήταν του τύπου: «*Αν θέλεις να παραιτηθείς μην μας δημιουργείς προβλήματα αλλά ζήτησέ το ευθέως*». «*Δεν πειράζει*» του λέει ο Διδάσκαλος, «*ξανακάνε για τέταρτη φορά αίτηση για μετάθεσή σου στην Ινδία*». Ο Κάρλος τρελάθηκε! Είχε όμως αποφασίσει. Θα υπάκουε τον Διδάσκαλο έστω και αν θα τον απέλυαν κακήν κακώς χωρίς καμία αποζημίωση. Προτίμησε να ακούσει τον Διδάσκαλο. Έστειλε λοιπόν για τέταρτη φορά αίτηση για μια μετάθεσή του στην Ινδία και συγχρόνως άρχισε να ψάχνει για άλλη δουλειά γιατί φαντάστηκε το αποτέλεσμα και δεν έπρεπε να μείνει άνεργος και χωρίς μισθό καθώς είχε γυναίκα και πέντε παιδιά να θρέψει.

Το υπουργείο δεν του απάντησε για ένα μεγάλο χρονικό διάστημα και ο Κάρλος φαντάστηκε ότι ετοίμαζαν τον αντικαταστάτη του και περίμενε από μέρα σε μέρα την απόλυσή του. Μια μέρα όμως πήρε μια επιστολή από την

υπηρεσία του που έλεγε ότι, επειδή ο διπλωματικός υπάλληλος που ήδη υπηρετούσε στην Ινδία και επειδή και επειδή και επειδή… θα μπορούσαν να τον μεταθέσουν για ένα μόνο χρόνο στο Δελχί. Τελικά ο Κάρλος μετατέθηκε στο Δελχί όπου έμεινε όχι ένα, αλλά τρία ολόκληρα χρόνια στη θέση του προξένου, κοντά στον Διδάσκαλο.

Αυτή λοιπόν την Κυριακή του 1988 την εποχή που ο Κάρλος υπηρετούσε στο Δελχί, ήταν που ο Διδάσκαλος μας κάλεσε στο τραπέζι του. Κοντά να τελειώσουμε το γεύμα μας, μία κοπέλα από την Γερμανία νομίζω, είπε του Διδασκάλου ότι εκείνο το πρωί είχε πάει σε μια Χριστιανική εκκλησία στο Δελχί και πως εκεί έμαθε ότι ο Χριστιανός επίσκοπος είχε κάνει μεγάλο έργο κλπ. κλπ. Ο Διδάσκαλος σταμάτησε να τρώει, έκλεισε τα μάτια του, μετά τα άνοιξε και ενώ οι κόρες των ματιών του ήταν ακόμα στραμμένες προς τα πάνω και σχεδόν δεν φαινόταν, είπε με έντονη φωνή ενώ συνήθως μιλούσε σιγά. «*Το έργο που έκανα εγώ είναι δυο παιδιά. Ο ένας, (ο Ρατζίντερ) έχει ήδη φθάσει, ο άλλος (ο Μανμόχαν) βρίσκεται στη διαδικασία*». Επικράτησε σιγή και ο Διδάσκαλος σηκώθηκε από το τραπέζι και πήγε στο δωμάτιό του.

Βγήκαμε όλοι σιωπηλοί από την τραπεζαρία. Ξέρεις τι μας αποκάλυψε ο Διδάσκαλος σήμερα, με ρώτησε ο Κάρλος; Του απάντησα πως υποψιάζομαι. Ναι, αυτό μας είπε, ότι ο επόμενος Διδάσκαλος θα είναι ο Ρατζίντερ Σινγκ. Να είσαι σίγουρος ότι την ίδια αποκάλυψη έκανε ή θα κάνει και σε άλλους γιατί ο Διδάσκαλος είπε πριν λίγο καιρό ότι απ΄ εδώ και πέρα θα γίνεται έγκαιρα γνωστός ο διάδοχος των Διδασκάλων για να μην υπάρχουν θέματα και μπερδεύονται οι Σατσάνγκις όπως γινόταν μέχρι σήμερα, μετά την αποχώρηση κάθε Διδασκάλου. Τότε θυμήθηκα ότι και εγώ, όπως και άλλοι όπως έμαθα αργότερα, είχαμε ζητήσει από τον Διδάσκαλο Ντάρσαν να γνωστοποιήσει έγκαιρα τον διάδοχό του. Έτσι και έγινε και γι΄αυτό δεν υπήρξαν αμφισβητήσεις μετά την αποχώρησή του και κανείς δεν αμφέβαλε για τον διάδοχό του και σημερινό Διδάσκαλο Ρατζίντερ Σινγκ.

WRITTEN DOCUMENT BY DARSHAN SINGH DISCLOSING SUCCESSORSHIP

Know all by these presents that I, Darshan Singh son of H.H.Sant Kirpal Singh Ji Maharaj of revered memory, in full possession of my senses and in perfect disposing state of mind without any sort of coercion and without any extraneous pressure of any kind whatsoever and after mature thinking, hereby nominate Shri Rajinder Singh Duggal, my elder son, as my sole spiritual successor, in view of his strong spiritual attainments and manifold qualities of head and heart, who will become the next living Master and will take over the spiritual tasks of Naam-Initiation and of conducting satsang after I leave the physical body. I also nominate the said Shri Rajinder Singh Duggal as spiritual head of Sawan Kirpal Ruhani Mission (Registered Society), Delhi; Sawan Kirpal Ruhani Mission (Science of Spirituality) in United States of America; Kirpal Science of the Soul Inc. in United States of America; Darshan Science of the Soul Inc. in United States of America; Sawan Kirpal Ruhani Mission (Science of Spirituality) in Germany and their affiliated organisations, existing at present and those which may be floated hereafter.

I also nominate the said Shri Rajinder Singh Duggal as Chairman of Sawan Kirpal Ruhani Mission (Registered Society), Delhi, after my demise.

In witness of the above, I, Darshan Singh, have set my hands to this document on this 17th day of November, 1987.

Delhi, dated the
17th November, 1987.

Darshan Singh
(DARSHAN SINGH)

Witnesses:

1) Jaswant Singh
Retd. Judge of India
Supreme Court of India
S-251 Panchshila Park
New Delhi
17th November 1987

2) Anant Ram Manocha
General Secretary
Sawan Kirpal Ruhani Mission
5/12 Roop Nagar Delhi
17-11-87

(3) Shanti Parkash Chopra
Secretary
Sawan Kirpal Ruhani Mission
Kirpal Ashram
Vijay Nagar Delhi (3)
17-11-87

It is verified that the above document has been signed in our presence by the signatory Sant Darshan Singh Ji who is in a fit state of health, in full possession of his senses and in perfect disposing state of mind and who has signed this document in our presence and has admitted the contents of this document to be correct.

A.S. Dave
17-11-87

DR. A.S. DAVE
M.B.B.S., D.T.C.D., M.D.
4874-ANSARI ROAD
24-DARYAGANJ, NEW DELHI-2

1) Jaswant Singh
Retd. Judge, Supreme Court of India
17-11-1987

(2) Anant Ram Manocha
17-11-1987

(3) [signature]
17-11-87

Η διαθήκη του Διδασκάλου Ντάρσαν

Τα κακά μαντάτα

Ήταν 29 Μαΐου του 1989. Καθόμουν στο σπίτι και μετέφραζα το δεύτερο βιβλίο του Διδασκάλου Ντάρσαν, το "Μυστικό των Μυστικών". Είχε προηγηθεί η μετάφραση του βιβλίου Του, "Πνευματική Αφύπνιση". Ήμουν περίπου στη μέση της μετάφρασης του βιβλίου. Οι μεταφράσεις εκείνη την εποχή ήταν δύσκολες γιατί δεν υπήρχαν τα σύγχρονα μέσα για να μπορείς να γράφεις και να σβήνεις, να μεταφέρεις, να αποθηκεύεις κλπ. Η γραφομηχανή μου είχε πάρει φωτιά και ήταν 11 περίπου η ώρα το πρωί όταν χτύπησε το τηλέφωνο. Ήταν η Helga Kammerl που την είχε βάλει η κυρία Brigitta Boem, η αντιπρόσωπος του Διδασκάλου στην Ευρώπη να ειδοποιήσει όλους τους αντιπροσώπους ότι ο Διδάσκαλος Ντάρσαν είχε αφήσει το σώμα. Πολύ στεγνά η Helga μου είπε «*Dr. Gabriel ο Διδάσκαλος έφυγε και αν θέλεις να προφτάσεις την αποτέφρωσή του θα πρέπει να ενεργήσεις άμεσα*». Εγώ κεραυνοβολήθηκα, Τι μου έλεγε αυτή η τρελή; Εγώ είχα μιλήσει τον Φεβρουάριο με τον Διδάσκαλο και μου είχε ζητήσει λεπτομέρειες για την Ελλάδα και ακόμα μου είχε ζητήσει να του στείλω κάποιο τουριστικό οδηγό γιατί επρόκειτο το χειμώνα να επισκεφθεί την Ελλάδα και τώρα αυτή η τρελογερμανίδα μου μιλούσε για αποτέφρωση; Ήταν φαίνεται τρελή για δέσιμο! Όμως η αλήθεια ήταν ότι νωρίς το πρωί ο Διδάσκαλος άφησε το υλικό του σώμα και ξαναγύρισε στο Anami, στο πατρικό του Σπίτι.

Όπως έμαθα τις επόμενες ημέρες που βρισκόμουν στο Άσραμ, το απόγευμα της προηγούμενης του θανάτου Του ημέρας, ο Διδάσκαλος ήταν ιδιαίτερα χαρούμενος και ζωηρός και υποδέχθηκε το φίλο και γιατρό του, επίσης με το όνομα Ντάρσαν, από τον Καναδά. Ο ίδιος ο Διδάσκαλος είχε ζητήσει από το γιατρό Ντάρσαν να πάει στο Δελχί για λίγες ημέρες για κάποιο άγνωστο λόγο. Ο γιατρός Ντάρσαν, μαθητής του Διδασκάλου Κιρπάλ, ήταν ένας από αυτούς που είχαν υπογράψει ως μάρτυρες, όταν ο Διδάσκαλος συνέταξε τη διαθήκη του και ήταν αυτός που υπόγραψε την επομένη μέρα και το πιστοποιητικό θανάτου του Διδασκάλου, προκειμένου να αποτεφρωθεί στο Δημόσιο αποτεφρωτήριο.

Το προηγούμενο απόγευμα, εκτός των άλλων, ο Διδάσκαλος είχε πάρει τηλέφωνο στην Αμερική το γραμματέα του, τον Jay Linksman, του υπαγόρευσε ένα στίχο ποιήματος και του ζήτησε να ειδοποιήσει το τυπογραφείο που εκείνες τις ημέρες τύπωνε ένα βιβλίο του με ποιήματα, να αντικαταστήσει το στίχο που του υπαγόρευσε, με έναν άλλο που ήταν στο αρχικό κείμενο και που είχε ήδη σταλεί στο τυπογραφείο. Ο νέος στίχος άφηνε να εννοηθεί ότι ο Διδάσκαλος-ποιητής δεν θα ήταν πια στη ζωή όταν θα εκδιδόταν το βιβλίο του με τα ποιήματα.

Το ίδιο απόγευμα ειδοποίησε στην Αμερική και τα δυο παιδιά του τον

Rajinder και τον Manmohan να γυρίσουν επειγόντως στην Ινδία και κάλεσε κοντά του το γραμματέα του, τον κύριο Sethi και του ζήτησε να κρατήσει σημειώσεις για ορισμένα πράγματα που έπρεπε να γίνουν. Επίσης τον ενημέρωσε ότι αν κάποτε έφευγε από το προσκήνιο, οι εργασίες στο Άσραμ και γενικά οι δραστηριότητες της Αποστολής δεν θα έπρεπε να σταματήσουν ή να καθυστερήσουν ούτε μία ώρα και πως όλα θα έπρεπε να συνεχιστούν όπως πρώτα, χωρίς καθυστερήσεις. Ο κύριος Sethi δεν υποψιάστηκε ότι ο Διδάσκαλος ετοίμαζε την αναχώρησή του και πήρε την τεράστια τσάντα που πάντα κουβαλούσε και έφυγε από το σπίτι του Διδασκάλου για να γυρίσει όμως μερικές ώρες αργότερα, να πληροφορηθεί τα στενάχωρα γεγονότα και να στείλει τηλεγραφήματα και να τηλεφωνήσει σ' όλο τον κόσμο ότι ο Διδάσκαλος είχε αφήσει το φθαρτό του σώμα, που τον είχε ταλαιπωρήσει με αρρώστιες περισσότερα από 50 χρόνια.

Λίγες ώρες πριν το ξημέρωμα της 29ης Μαΐου 1989, ο Διδάσκαλος Ντάρσαν τελείωσε την αλληλογραφία του και πήγε στο δωμάτιό του. Ζήτησε από τη γυναίκα του να μην τον ενοχλήσει για λίγη ώρα κανείς και της είπε να του φέρει σε λίγο ένα φλυτζάνι τσάι. Όταν μετά από ένα τέταρτο η Μάτα Τζι πήγε στο δωμάτιο με το τσάι, τον βρήκε να κάθεται σταυροπόδι στο κρεβάτι του και την ψυχή του να έχει φθάσει στο Anami.

Όταν αργότερα ρώτησαν την Μάτα Τζι ορισμένα πράγματα για την αποχώρηση του Διδασκάλου φάνηκε ότι και εκείνη και τα παιδιά του γνώριζαν το καθετί εκτός από τη ακριβή μέρα και ώρα της αποχώρησής του. Είπε, ότι ο Διδάσκαλος είχε προβλέψει την ώρα που θα έπρεπε να φύγει ώστε να μπορεί να διατηρηθεί το νεκρό σώμα του μετά το θάνατό του και μέχρι την αποτέφρωσή του ώστε να προφτάσουν να έρθουν τα παιδιά του από την Αμερική.

Όταν την επομένη ημέρα έφθασα στο Άσραμ η θερμοκρασία ήταν 43ο Κελσίου ενώ της προηγούμενες ημέρες ήταν 45-46ο. Τον Διδάσκαλο είχαν ξαπλώσει ξυπόλητο σε ένα υπερυψωμένο ξύλινο κρεβάτι στο μεγάλο δωμάτιο που βρίσκεται αμέσως πίσω από τη σημερινή ρεσεψιόν. Στο σώμα του είχαν τοποθετήσει γύρω-γύρω κολώνες πάγου αλλά και όλο το δωμάτιο ήταν γεμάτο με παγοκολώνες και ανεμιστήρες, ενώ αγκαλιές από λουλούδια συνεχώς κατέφθαναν και το δωμάτιο μοσχομύριζε. Τα χρόνια εκείνα δεν υπήρχαν μηχανήματα air condition στο Άσραμ, ούτε ψυκτικοί θάλαμοι για τους νεκρούς στο Δήμο. Όποιος πέθαινε τους καλοκαιρινούς μήνες τον τύλιγαν σε ένα σεντόνι και τον αποτέφρωναν μέσα σε πολύ λίγες ώρες. Αν ήταν φτωχός και δεν είχε συγγενείς, μάζευαν όπως-όπως μερικές σανίδες τον ψευτοκαίγαν και τον έριχναν γρήγορα-γρήγορα στο ποτάμι. Το να δει κανείς εκείνα τα χρόνια, στην όχθη του ποταμού ένα μισοκαμένο ανθρώπινο σώμα δεν ήταν και κάτι εξαιρετικά σπάνιο.

Στην περίπτωση όμως του Διδασκάλου έπρεπε να περιμένουν τα παιδιά του

με τις οικογένειές τους από την Αμερική και έπρεπε μέχρι την αποτέφρωση το σώμα του να διατηρηθεί αναλλοίωτο.

Ο κόσμος που μαζεύτηκε μέσα και γύρω από το Άσραμ ήταν εκατοντάδες χιλιάδες. Είχαν όλοι ειδοποιηθεί και οι μαθητές του κατέφθαναν με κάθε μέσο κατά χιλιάδες από το εσωτερικό αλλά και από όλα τα μέρη του κόσμου. Όλος ο κόσμος έκλαιγε και ήταν αμίλητος ενώ κάπου-κάπου κάποιος Ινδός μέσα από το πλήθος φώναζε «*Ο Διδάσκαλος ζει, οι Διδάσκαλοι δεν πεθαίνουν*» και χιλιάδες κόσμος βροντοφώναζε αυτά τα ίδια λόγια.

Η είσοδος στο δωμάτιο που ήταν ο νεκρός απαγορευόταν για να μην αυξάνεται η θερμοκρασία του περιβάλλοντος με τη θερμοκρασία του σώματος των επισκεπτών. Κάπου κάπου έμπαινε ένας μαθητής, κυρίως Δυτικός και αυτό μετά από έλεγχο και παρέμενε στην αίθουσα για ελάχιστη ώρα όση χρειάζεται για να επαναλάβει κανείς μερικές φορές τα πέντε Ονόματα. Μπήκα μέσα και αφού είδα το γαλήνιο πρόσωπο του Διδασκάλου που θαρρείς ήταν έτοιμος να μου πει «*Hello Dr. Gabriel πώς τα πήγες σήμερα με το διαλογισμό σου*», έκανα σιμράν, την προσευχή των μυημένων και κοίταξα κάτω από τις πατούσες του να δω το λωτό. Δεν είδα τίποτα αλλά τις φωτογράφισα. Νόμιζα ότι θα έβλεπα κάποιο ανάγλυφο λωτό. Ήταν μετά που έμαθα πως ο λωτός είναι "χαραγμένος" στα πόδια ή και τα χέρια των Διδασκάλων. Μου έδειξαν φωτογραφίες και μου εξήγησαν ότι ο λωτός δεν είναι σαν να έχουν κολλήσει μια φωτογραφία λωτού στα πόδια των Διδασκάλων όπως εγώ νόμιζα.

Με την κινηματογραφική μου μηχανή τράβηξα μερικά φιλμ από την αίθουσα που ήταν το σώμα του Διδασκάλου και αργότερα από το Άσραμ και την καύση. Τα φιλμ αυτά μαζί με άλλα που τράβηξε ο Πανταζής Σιδέρης, σήμερα group leader στην Θεσσαλονίκη, έχουν χρησιμοποιηθεί για τη δημιουργία ενός μοναδικού Video που αργότερα μεταφέρθηκε σε DVD που περιέχει τα γεγονότα εκείνων των ημερών. Είναι το με αριθμό 619 DVD που έχουμε στο Κέντρο SAKIDARA.

Ματαίωση της επίσκεψης του Διδασκάλου Ντάρσαν στην Ελλάδα

Τον Ιανουάριο ή Φεβρουάριο του 1989 φεύγοντας εγώ από το Άσραμ ο Διδάσκαλος Ντάρσαν μου ζήτησε πληροφορίες για τη ζωή στην Ελλάδα και μου ζήτησε να του στείλω ορισμένα ιστορικά στοιχεία και χάρτες γιατί σκόπευε να έρθει εκείνη τη χρονιά "ο Διδάσκαλος" στην Ελλάδα.

Δεν θυμάμαι λεπτομέρειες παρά μόνον ότι θα ερχόταν την περίοδο του χειμώνα. Επίσης δεν θυμάμαι να μου είπε αν θα πήγαινε και σε άλλα μέρη της Ευρώπης ή του κόσμου, πράγμα που θα ήταν πολύ φυσικό, εφόσον το επέτρεπε η υγεία Του.

Όμως, τον Απρίλιο του 1989 έλαβα ένα τηλεγράφημα που το υπέγραφε ο ίδιος και μου ζητούσε να μην κάνω καμία προεργασία για την επίσκεψή του, όπως ξενοδοχεία, αίθουσα διαλέξεων κλπ. και ότι αργότερα θα έπαιρνα οδηγίες. Σκέφθηκα ότι ίσως ήθελε να αναβάλει το ταξίδι του για την άνοιξη του 1990 που ο καιρός θα ήταν καλύτερος.

Τον Μάϊο του 1989 ο Διδάσκαλος Ντάρσαν άφησε το υλικό του σώμα. Τον Ιούνιο ή Ιούλιο του 1989 ο Διδάσκαλος Ρατζίντερ με κάλεσε και μου ανακοίνωσε ότι θα ερχόταν στην Ελλάδα τον Νοέμβριο και ότι θα έπρεπε να φροντίσω για να δώσει δύο διαλέξεις και μύηση. Τον ρώτησα γιατί ο Διδάσκαλος Ντάρσαν είχε πει ότι θα ερχόταν στην Ελλάδα; Δεν ήξερε ότι δεν θα ήταν στη ζωή; Τον ρώτησα. Ο Διδάσκαλος γέλασε ελαφρά και μου είπε περίπου τα εξής: «*Είναι δυνατόν; Το καθετί το είχε προβλέψει και οργανώσει με κάθε λεπτομέρεια γιατί δεν ήθελε να διακοπεί ή να καθυστερήσει καμιά εργασία της Αποστολής. Ακόμα και την ώρα που έπρεπε να φύγει είχε καθορίσει ώστε να προφθάσουμε να έρθουμε εγκαίρως από την Αμερική για την αποτέφρωσή του. Όσο γι' αυτό που ρωτάς, αν ήξερε ότι δεν θα ερχόταν, σου απαντώ ότι δεν σου είπε ότι ο* ***ίδιος*** *θα ερχόταν στην Ελλάδα αλλά ότι ο* ***Διδάσκαλος*** *θα ερχόταν στην Ελλάδα. Φαντάζομαι καταλαβαίνεις τη διαφορά*».

Η προετοιμασία για τον ερχομό για πρώτη φορά του Διδασκάλου Ρατζίντερ στην Ελλάδα ήταν πολύ μεγάλη. Ήταν η πρώτη επίσκεψη Διδασκάλου, μετά την εποχή του Διδασκάλου Κιρπάλ. Με την Εύη φροντίσαμε και την παραμικρότερη λεπτομέρεια για τη φιλοξενία του Διδασκάλου και αυτών που τον συνόδευαν, για τη μεταφορά τους, για την αίθουσα διαλέξεων, τα σημεία που θα επισκεπτόταν κλπ. Συγχρόνως αγοράσαμε και δώσαμε σαν αναμνηστικό δώρο στον Διδάσκαλο μια από τις γνωστές αναπαραστάσεις του μεγάλου Αλεξάνδρου που την ιστορία του την ξέρουν όλοι στην Ινδία και στα σχολεία την

διδάσκουν με κάθε λεπτομέρεια. Δώσαμε ένα αναμνηστικό δώρο και στο γραμματέα αδελφό Linksman που με είχε στηρίξει όλα τα χρόνια της seva μου σαν αντιπροσώπου.

Από τότε μέχρι σήμερα (2019) ο Διδάσκαλος Ρατζίντερ έχει έρθει άλλες 4 φορές στην Ελλάδα το 1992, 1996, 1999 και 2012.

Πιο πάνω ανέφερα ότι προσφέραμε κάποιο δώρο στον Διδάσκαλο. Οι Διδάσκαλοι δεν δέχονται ποτέ κανενός είδους προσωπικά δώρα. Έτσι, σαν παράδειγμα, αν προσφέρει κάποιος ένα ωραίο στυλό στον Διδάσκαλο, αυτός δεν θα αρνηθεί να το πάρει γιατί η άρνηση είναι κάτι αρνητικό και στεναχωρεί αυτόν που το δίνει. Θα το πάρει μέσα στα χέρια του και θα το ξαναδώσει πίσω στον ίδιο τον δωρητή σαν prashad. Μπορεί ο Διδάσκαλος να δεχθεί ένα μπουκέτο λουλούδια που και αυτό θα το δώσει αμέσως σε κάποιον να το τοποθετήσει κάπου. Αν δώσει κάποιος στον Διδάσκαλο χρήματα ή μια επιταγή δεν θα τα δεχθεί αν αυτά τα προσφέρει κάποιος που δεν είναι μυημένος. Αν είναι μυημένος τα χρήματα θεωρείται ότι είναι για τις ανάγκες της Αποστολής και θα ζητήσει από τον δωρητή να τα παραδώσει ο ίδιος, στο υπεύθυνο για τα οικονομικά άτομο της Αποστολής και αυτός που θα τα παραλάβει, αυτοστιγμεί θα τα καταγράψει στο βιβλίο δωρεών με τα στοιχεία του δωρητή καθώς και για το σκοπό που έγινε η προσφορά. Στη συνέχεια θα του χορηγήσει μια λεπτομερή νόμιμη απόδειξη. Τα χρήματα των δωρεών διαχειρίζεται μια ομάδα μυημένων γερόντων και υπόκεινται σε μια ελάχιστη κρατική φορολογία που δεν παραλείπουν να πληρώνουν οι για τα οικονομικά υπεύθυνοι. Στην περίπτωση που από ένα σύνολο μαθητών δοθεί στον Διδάσκαλο κάτι με τη μορφή αναμνηστικού δώρου ευχαριστίας, αυτός θα το δεχθεί και μετά από ένα διάστημα κάπου θα το διαθέσει. Τον Μεγαλέξανδρο σαν παράδειγμα που του προσέφερε το ελληνικό Σανγκάτ το κρέμασαν κάπου στο σπίτι του Διδασκάλου για 6-8 μήνες και στη συνέχεια αυτό αποκαθηλώθηκε και εξαφανίστηκε. Αργότερα κάποιος από την Κρήτη του προσέφερε ένα ξυλόγλυπτο κηροπήγιο που είχε φτιάξει ο ίδιος. Αυτό περιέργως μακροημέρευσε σε κάποια θέση. Το βλέπαμε σε ένα τραπέζι για περίπου δυο χρόνια. Όταν το έφερνε ο αδελφός μας από την Κρήτη, εμείς λίγο τον ψιλοειρωνευτήκαμε γιατί δεν ήταν και αξιόλογο σαν χειροτέχνημα, αλλά η μητέρα του Διδασκάλου το δέχθηκε γιατί ο άνθρωπος το έδωσε όχι σαν δώρο αλλά με σπαραγμό ψυχής.

Λίγο καιρό πριν έρθει στην Ελλάδα ο Διδάσκαλος Ρατζίντερ και συγκεκριμένα τον Σεπτέμβριο του 1989 επισκέφθηκε το Μόναχο. Το Μόναχο είχε εκείνη την εποχή το μεγαλύτερο αριθμό μυημένων μαθητών από όλες τις πόλεις της Ευρώπης. Εκεί λοιπόν στο Μόναχο έδωσε στις αρχές του Σεπτέμβρη, την πρώτη του ομιλία στη Δύση. Η ομιλία ήταν σύντομη και ουσιαστική και

σε αυτήν έγινε αναφορά στο έργο του Διδασκάλου Ντάρσαν. Μετά την ομιλία ακολούθησε μισή ώρα διαλογισμός και μετά το διαλογισμό, ο Διδάσκαλος μας ζήτησε εκείνοι που είχαν Εσωτερικές εμπειρίες να σηκώνουν το χέρι τους. Τις ερωτήσεις έκανε η Helga για το ποιος είδε, άκουσε και τί, και ο κόσμος ανταποκρινόταν ανάλογα. Εκείνο όμως που έκανε μεγάλη εντύπωση και έβαλε σε κάτι γνωστό τη σφραγίδα του, είναι ότι στην ερώτηση ποιος είχε δει Εσωτερικά τον Ζώντα Διδάσκαλο, τα χέρια που σηκώθηκαν ήταν περίπου 100 δηλαδή το ⅓ των παρευρισκόμενων. Και όπως αναφέρεται και το Ευαγγέλιο του Ιωάννη: «*Ταύτην την αρχήν των θαυμάτων έκαμεν ο Ιησούς εν Κανά της Γαλιλαίας και εφανέρωσε την δόξαν αυτού και πίστευσαν εις αυτόν οι μαθητές αυτού*». (*Ιωα. β4*).

Είναι περιττό μετά από αυτή τη διαπίστωση να αναφέρω τον ενθουσιασμό των μαθητών που άρχισαν χειροκροτούν, να αγκαλιάζονται και να φιλιούνται!

Στο ίδιο αεροπλάνο με τον Διδάσκαλο

Ήταν την ίδια μέρα του θανάτου του σώματος του Διδασκάλου Ντάρσαν που όπως προανέφερα με είχε ειδοποιήσει η Helga Kammerl πως αν ήθελα να παρευρεθώ στην αποτέφρωση θα έπρεπε να είμαι στο Δελχί τη μεθεπόμενη μέρα το πρωί. Πήρα τηλέφωνο τον εδώ και πολλά χρόνια φίλο και πελάτη μου κύριο Κάβουρα, πράκτορα της Air India που επίσης έχω ήδη αναφέρει και του λέω: «*Καβουράκο δεν ξέρω τι θα κάνεις αλλά θέλω ένα εισιτήριο για Δελχί… Το θέλω χθες! Διακτίνησέ με, βάλε με, με τις βαλίτσες στην αποθήκη του αεροπλάνου, βάλε με στην πρώτη θέση, δεν ξέρω τι θα κάνεις αλλά βρες τρόπο να φύγω*». Μου απαντάει: «*Κύριε Σιμονέτο τώρα τον Μάιο επειδή στο Δελχί έχει καύσωνα δεν είναι δύσκολο θα σου βρω κανονική θέση και θα το κάνω αμέσως*».

Την άλλη μέρα στις 8 το πρωί μπήκα στο αεροπλάνο για Ρώμη και από εκεί, το απόγευμα στις 4μ.μ. πήρα άλλη πτήση για το Δελχί. Όταν απογειώθηκε το αεροπλάνο ησύχασα. Θα έφθανα στον προορισμό μου ακριβώς στην ώρα μου. Ηρέμησα και τότε άρχισα να αντιλαμβάνομαι τι μου είχε συμβεί. Είχα χάσει για δεύτερη φορά τον δάσκαλό μου. Άρχισα να κλαίω και ο κόσμος στο αεροπλάνο με κοιτούσε παράξενα, δυο μέτρα άνθρωπο να κλαίω ασταμάτητα χωρίς εμφανή λόγο.

Οι ώρες περνούσαν γρήγορα καθώς σκεφτόμουν τα χρόνια που είχα περάσει μαζί Του και την αγάπη που μου είχε δείξει. Θυμόμουν την υπομονή και τη στοργή με την οποία μου μιλούσε και με συμβούλευε από τη πρώτη στιγμή που

συναντηθήκαμε και με την τρυφερότητα που αντιμετώπιζε όλες μου τις αταξίες. Δεν ξεχνάω μέχρι σήμερα τα πρώτα λόγια που μου είπε εκείνη την πρώτη ημέρα που τον γνώρισα… «*Σε περίμενα!*» Ποιον περίμενε ο Θεός; Εμένα τον ανάξιο, τον σαχλαμάρα που απ' ό,τι μου ζητούσε δεν του έδινα ούτε τα μισά των μισών; Όταν βρισκόμουν στο Άσραμ έμπαινα στο σπίτι του ελεύθερα και είχα το θράσος να ζητάω να μου φτιάξουν και τσάι! Τον κακομαθημένο που όταν με έβλεπε να γυρίζω με τα πόδια από το Κιρπάλ Μπαγκ σταματούσε τον οδηγό και με έπαιρνε μαζί του μέχρι το Άσραμ; Που με καλούσε σχεδόν κάθε μέρα να φάω μαζί του;

Πολλές φορές κρυβόμουν και έλεγα ψέματα στους άλλους Σατσάνγκις όταν με ρωτούσαν πού ήμουν, γιατί καταλάβαινα ότι με ζήλευαν. Όπου καθόμαστε ο Διδάσκαλος με καλούσε να καθίσω κοντά του. Πόσες ώρες δεν κάθισα μαζί του να μου εξηγεί έννοιες και να δίνει απαντήσεις σε ερωτήσεις μου που πολλές φορές ήταν και ανόητες! Και όλα αυτά σε μένα του χείριστου των μαθητών του; Σήμερα 30 χρόνια μετά την αποχώρησή του… τώρα που γράφω αυτές τις γραμμές δεν μπορώ να σταματήσω τα δάκρυά μου…

Όπως έλεγε σ' ένα του ποίημα: «*Η σχέση Διδασκάλου και μαθητή είναι σχέση ερωτική*». Αυτή τη μυστικιστική αλήθεια πέρασαν χρόνια για να την καταλάβω.

Είχε βραδιάσει και το αεροπλάνο πιθανώς θα βρισκόταν πάνω από τα Εμιράτα. Σηκώθηκα να ξεμουδιάσω και πήγα μέχρι το πίσω-πίσω μέρος του αεροπλάνου. Στο γυρισμό βλέπω από την άλλη μεριά των καθισμάτων ένα ινδικό άσπρο σκουφάκι κάποιου Σικχ. Πλησιάζω και τι να δω; Ήταν ο Διδάσκαλος Ρατζίντερ! Τον πλησιάζω. Σηκώθηκε με τα μάτια κατακόκκινα, με αγκάλιασε πολύ ώρα και αντί για κάτι άλλο μου λέει το απίστευτο… κάτι που δεν μπορώ να ξεχάσω… κάτι που με συγκλόνισε… κάτι που με έκανε να λιώσω από τύψεις… κάτι που δεν μπορεί να λεχθεί… που δεν θα το πίστευα αν το έλεγε οποιοσδήποτε άλλος ακόμα και η μάνα μου. Οι πρώτες και μοναδικές του λέξεις ήταν… «*Τώρα τελευταία μου μιλούσε συχνά για εσένα!*» Ήταν δυνατόν; Άκουσα καλά; μήπως είχα παρακρούσεις; Μήπως άλλα μου είπε και άλλα άκουσα; Τον ρώτησα και το επιβεβαίωσε. Ευχαριστώ Διδάσκαλε τόλμησα να του πω, γιατί ήξερα ήδη από καιρό ότι θα ήταν ο νέος Διδάσκαλος. Συγκινημένος και δακρυσμένος έφυγα από κοντά του και τον είδα ξανά την άλλη μέρα δίπλα από τη σωρό του πατέρα του. Στιγμές αξέχαστες, στιγμές Θεϊκού μεγαλείου. Στιγμές που αισθάνεσαι τύψεις, που σε κάνουν να θέλεις να χτυπάς το ξερό κεφάλι σου στον τοίχο. Πόσο λίγοι είναι αυτοί που έχουν τη Χάρη να γνωρίσουν αλλά και αναγνωρίσουν τον Υιό του Θεού που ήταν, είναι και θα είναι πάντα πάνω στη γη, όσο θα υπάρχουν άνθρωποι;

Η αποτέφρωση και η τύχη της στάχτης

Γύρω στις μία το μεσημέρι άνοιξαν οι πόρτες της αίθουσας που βρισκόταν το σώμα το Διδασκάλου και το μετέφεραν σε έναν κιλλίβαντα που τον φόρτωσαν στη συνέχεια σε ένα μεγάλο ανοιχτό φορτηγό αυτοκίνητο. Πάνω στο αυτοκίνητο, όρθιοι και χωρίς κάποια κάλυψη για σκιά, ανέβηκαν ο Διδάσκαλος, ο αδελφός του Manmohan η Άντυ, η Ρίτα και τα παιδιά του Διδασκάλου. Η θερμοκρασία από 43-45° είχε κατέβει στους 41° Κελσίου. Ο συνωστισμός ήταν αφόρητος. Όλοι έκλαιγαν άλλοι σιωπηλά και άλλοι με λυγμούς. Λεωφορεία και φορτηγά με περισσότερους από 100 ανθρώπους μέσα και άλλους τόσους στη σκεπή των αυτοκινήτων ακολούθησαν τον νεκρό. Δεκάδες υδροφόρες μοίραζαν διαρκώς στον κόσμο νερό καθ' όλη τη διάρκεια της διαδρομής μέχρι το Δημόσιο αποτεφρωτήριο. Η αποτέφρωση έγινε γύρω στις 4.30 το απόγευμα και όλοι γυρίσαμε στεναχωρημένοι και κατάκοποι στο Άσραμ. Την άλλη ημέρα ο πρωτότοκος γιος του Διδασκάλου, όπως γίνεται στην Ινδία έριξε γάλα στις στάχτες του αποτεφρωμένου σώματος και στη συνέχεια μάζεψε τις στάχτες σε τρία δοχεία που μεταφέρθηκαν στο Άσραμ.

Στο Άσραμ οι λήκυθοι με τις στάχτες τοποθετήθηκαν σε ένα μακρύ τραπέζι και από πίσω οι Διδάσκαλος Ρατζίντερ καθισμένος με την οικογένειά του δέχθηκε λουλούδια και συλλυπητήρια από έναν μεγάλο αριθμό μαθητών και συγγενών του.

Στη σειρά μου και εγώ με τις αδελφές Καρατζά, την Μαρία Σιμεωνίδου και τον Πανταζή τους συλλυπηθήκαμε και πρώτος απ' όλους όσους γνωρίζω τον αποκάλεσα "Διδάσκαλο" γιατί είχα ήδη από τον ίδιο τις πληροφορίες μου. Εκείνος μου χαμογέλασε με νόημα σκουπίζοντας συγχρόνως τα δάκρυά του που έτρεχαν ποτάμι.

Ενώ συλλυπούμουν την οικογένεια του Διδασκάλου είχα το συναίσθημα ότι έκανα κάτι ανόητο και πως όλοι έπρεπε να καθόμαστε δίπλα από την οικογένεια και όλοι να δεχόμαστε συλλυπητήρια. Δεν είχε πεθάνει κάποιος ξένος για να συλλυπούμαστε τους συγγενείς του αλλά ήταν ο δικός μας συγγενής και θέλαμε και εμείς όλοι, να δεχθούμε τα συλλυπητήρια ο ένας του άλλου. Περίεργα συναισθήματα από χαζά μέχρι ανόητα, Συναισθήματα με απόγνωση και θλίψη γιατί τώρα θα είμαστε μόνοι με μόνες τις αναμνήσεις μας από το στοργικό μας "*φίλο*". Αλλά ο στοργικός Πατέρας γρήγορα μας παρηγόρησε γιατί είχε φροντίσει ο «*μονογενής*» γιος Του να έρθει κοντά μας με ένα νέο σώμα και να μας παρηγοράει μέχρι σήμερα όταν βλέπουμε το πάντα χαμογελαστό πρόσωπο του

Διδασκάλου Ρατζίντερ.

Από το περιεχόμενο της μιας νεκρικής ληκύθου πήραμε σε όλα τα κράτη που υπήρχαν Σατσάνγκις τέφρα, για να την ρίξουμε ανάλογα στη θάλασσα ή σε λίμνη ο καθένας στον τόπο του, όπως είναι η συνήθεια. Τη δεύτερη λήκυθο άδειασε οι οικογένεια του Διδασκάλου και περίπου 500 μαθητές του στις όχθες του Γάγγη κοντά στο Δελχί στη θέση Gar Mukteshwar την 10η Ιουνίου. Η τρίτη λήκυθος αδειάστηκε σε ένα ποτάμι στα Ιμαλάια όπως είναι η παράδοση. Βέβαια αυτές οι συνήθειες δεν είναι αποδεκτές από τους Διδασκάλους αλλά τις δέχονται χάρη των μαθητών τους. Η στάχτη στα Ιμαλάια ρίχτηκε στο ποτάμι μετά από μία πολύωρη ιεροτελεστία, ανυπόφορη για τους Διδασκάλους αλλά ακολούθησε κάτι πολύ ενδιαφέρον: 300 έως 350 Βουδιστές κατά κύριο λόγο αλλά και Ινδουιστές, μοναχοί από το Θιβέτ και από τις γύρω περιοχές των Ιμαλαΐων είχαν καθίσει σταυροπόδι, ο ένας δίπλα από τον άλλο περιμένοντας τον Διδάσκαλο να τους ευλογήσει. Ο Διδάσκαλος πέρασε και τους ακούμπησε όλους στο κεφάλι έναν προς ένα. Ο Διδάσκαλος είχε απαγορεύσει να τραβηχτούν φωτογραφίες του γεγονότος γιατί θα ήταν κάτι που δεν θα το ήθελαν ορισμένοι μοναχοί.

Τώρα πώς και γιατί όλοι αυτοί οι μοναχοί είχαν μαζευτεί, πώς είχαν ειδοποιηθεί και άλλες λεπτομέρειες δεν έγιναν γνωστές, γιατί κανείς δεν ήξερε να τις απαντήσει. Απλά λέχθηκε ότι όλοι αυτοί ήταν ευσεβείς πνευματικοί άνθρωποι που πήγαν κατόπιν Εσωτερικής τους καθοδήγησης για να τους ευλογήσει ο νέος Διδάσκαλος.

Τι έγινε όμως με τη στάχτη από την αποτέφρωση του Διδασκάλου, στην Ελλάδα; Μαζευτήκαμε οι Σατσάνγκις στο σπίτι της Εύης και της Βικτώριας Καρατζά στην οδό Πανόρμου και αποφασίσαμε να κάνουμε μια εκδρομή στον Μαραθώνα που δύο αδέλφια Σατσάνγκις ο Θανάσης και η Μαρία Πατσουλέ είχαν σπίτι. Εκεί σκεφθήκαμε να ρίξουμε τη στάχτη και στη συνέχεια να περάσουμε με συζητήσεις σχετικά με τους Διδασκάλους, όλη την υπόλοιπη ημέρα. Έτσι και έγινε. Καμιά 15αριά Σατσάνγκις πήγαμε στην παραλία στο Μαραθώνα αλλά για κακή μας τύχη φύσαγε δυνατός αέρας από τη θάλασσα προς τη στεριά. Θα ήταν αδύνατο να ρίξουμε την τέφρα στη θάλασσα γιατί θα μας ερχόταν επάνω μας. Αποφασίσαμε να περιμένουμε μήπως και σταματούσε ο αέρας αλλά δεν φαινόταν πιθανό ένα τέτοιο ενδεχόμενο. Έτσι αποφασίσαμε να περπατήσω βραχάκι-βραχάκι μέσα στη θάλασσα και να αποθέσω τη στάχτη στην επιφάνεια του νερού, με το μικρό δοχείο με τη στάχτη μισοβουτηγμένο στο νερό. Πολύ προσεκτικά άρχισα να πατάω σε ένα-ένα τα βραχάκια, όταν ξαφνικά μέσα σε δευτερόλεπτα ο αέρας σταμάτησε εντελώς και αμέσως μετά άλλαξε κατεύθυνση και άρχισε να φυσάει με μεγάλη ένταση, με πολύ μεγάλη

ένταση, από τη στεριά προς τη θάλασσα. Λίγο έλλειψε ο αέρας να με ρίξει στο νερό! Χαζέψαμε όλοι με τη μεταβολή της κατεύθυνσης του αέρα μέσα σε δευτερόλεπτα και αρχίσαμε όλοι να κλαίμε. Περίμενα λίγα δευτερόλεπτα και σήκωσα το μικρό δοχείο ψηλά. Όσο πιο ψηλά μπορούσα. Η στάχτη έφυγε μέσα από το μικρό δοχείο μέχρι που χάθηκε μακριά στον ορίζοντα. Έσκυψα και ξέπλυνα με θάλασσα το δοχείο, που το έχει μέχρι σήμερα η Βικτώρια Καρατζά στο σπίτι της. Βγήκα από το νερό χωρίς καθόλου να βραχώ και τότε μέσα σε δευτερόλεπτα άρχισε να φυσάει ένας δυνατός αέρας πάλι όπως πριν, με κατεύθυνση από τη θάλασσα προς τη στεριά. Αέρας τόσο δυνατός που μετά βίας μπορούσαμε να κρατηθούμε στη θέση μας. Καταλαβαίνει κανείς τη συγκίνηση που νιώσαμε. Κλαίγαμε όλοι και είπαμε πως νιώσαμε την παρουσία του Διδασκάλου δίπλα μας. Τι άπιστοι που είμαστε!!!! Εκείνος δεν ήταν απλά δίπλα μας, είναι παντοτινά μέσα μας. Πώς κάναμε τη σκέψη ότι ήταν απλώς κοντά μας!! Η ψυχή του είναι ενωμένη με την ψυχή μας από την ώρα της ιερής μας μύησης μας σε μία ένωση παντοτινή και αιώνια, με μία ακτίνα Θείου Ήχου και Φωτός. Αυτή η ακτίνα φέρνει σε επαφή την ψυχή μας με την ψυχή του Διδασκάλου και μας κρατάει σε μια παντοτινή ενότητα που τίποτα δεν μπορεί να την διασπάσει.

Σκέφτομαι ότι δεν έχει σημασία μόνο να διαβάζουμε τα βιβλία των Διδασκάλων και να παπαγαλίζουμε ορισμένα από αυτά που διαβάζουμε και ξαναδιαβάζουμε και που ακούμε και ξανακούμε. Νομίζω ότι πρέπει να περάσει καιρός, ίσως χρόνια για να μπορέσουμε να βάλουμε το Μονοπάτι στο πετσί μας. Εγώ που βέβαια δεν ήμουν και υπόδειγμα μαθητή, πέρασαν περισσότερα από 20 χρόνια για να καταλάβω ψίχουλα από τα διδάγματα των Διδασκάλων. Αυτό ίσως δεν μπορεί να γίνει απόλυτα αντιληπτό αλλά είναι η αλήθεια και μπορεί να την καταλάβει μόνον όποιος την έχει ζήσει. Ακολουθούμε το Μονοπάτι μηχανικά αλλά μόνον όταν διαβάσει κανείς το «Μυστήριο του Θανάτου» του Διδασκάλου Κιρπάλ θα καταλάβει σε τι σκοτάδι ζούμε και πως δεν καταλαβαίνουμε απολύτως τίποτα, μέχρι να μας αποκαλυφθεί η Χάρη Του.

Το απόγευμα της 9ης Ιουνίου 1989 η Διοικούσα Επιτροπή της Sawan Kirpal Ruhani Mission συγκεντρώθηκε στο Κιρπάλ Άσραμ. Ήταν παρόντες πολλοί ομαδάρχες και αντιπρόσωποι από όλον τον κόσμο και ο Raja Jaswat Singh συνταξιούχος πρόεδρος του ανώτατου δικαστηρίου στην Ινδία διάβασε τη διαθήκη του Διδασκάλου Ντάρσαν που είχε γραφτεί στις 17 Νοεμβρίου του 1987. Σε αυτή τη διαθήκη ο Διδάσκαλος δήλωνε ότι ο Σαντ Ρατζίντερ Σινγκ, του είχε υποδειχθεί από τον δικό του Διδάσκαλο ότι θα ήταν ο διάδοχός του, όπως το ίδιο είχε υποδειχθεί στον Διδάσκαλο Σαουάν από τον Διδάσκαλο Μπάμπα Τζαϊμάλ, ότι διάδοχός του θα ήταν ο Διδάσκαλος Κιρπάλ.

Στο σημείο αυτό θέλω να αναφερθώ σε δύο ζητήματα. Το πρώτο είναι κάτι που είχε ζητήσει ο Διδάσκαλος Ρατζίντερ ήδη από το 1994 και το δεύτερο είναι μία δική μου σύσταση, προτροπή και παράκληση.

Ο Διδάσκαλος είπε ότι για κάθε σέβα που κάνει ο καθένας μας, μικρότερη ή μεγαλύτερη θα πρέπει να φροντίζουμε να υπάρχει τουλάχιστον ένας που να μπορεί ανά πάσα στιγμή να μας αντικαταστήσει γιατί κανένας δεν ξέρει πόσο θα ζήσει, ενώ η Αποστολή θα εξακολουθήσει να υπάρχει και στο τέλος του 21ου αιώνα θα είναι τόσο γνωστή όσο οι μεγάλες θρησκείες.

Το δεύτερο θέμα αφορά όσους δεν έχουν συγγενείς πρώτου ή δευτέρου βαθμού. Να σκεφθούν μήπως θα πρέπει, αντί το καθετί που θα αφήσουν πίσω τους να πάει στο κράτος με τη γνωστή κακή του διαχείριση, να το αφήσουν στην Αποστολή που είναι βέβαιο πως θα ωφεληθούν, η Αποστολή και πολλοί μελλοντικοί Σατσάνγκις. Αρκεί μια απλή επιστολή τους με γνήσιο υπογραφής, που να δοθεί στο γραμματέα ή σε κάποιον άλλο κατά την κρίση τους. Αυτή η τελευταία τους σέβα θα ολοκληρώσει τις ευχαριστίες τους προς την Αποστολή γιατί θα συμβάλει στο έργο της. Αυτό ας μη το αφήσουμε για αργότερα ή για κάποτε στο μέλλον αλλά ας το αποφασίσουμε και ας το κάνουμε… χθες. Μήπως ξέρει κανείς, σαν τον άφρονα πλούσιο του Ευαγγελίου αν θα ζει ακόμα και το ίδιο απόγευμα που θα διαβάσει αυτές τις γραμμές.

Στην πιο κάτω διαθήκη του Διδασκάλου Κιρπάλ διαβάζουμε: «*Η ανθρώπινη ζωή είναι αβέβαιη και είναι πιθανόν η φλόγα της ζωής μου να σβήσει ακόμα και μέσα σ' αυτόν το μήνα*». Έτσι ο συνειδητοποιημένος μαθητής αν είναι να κάνει κάτι ας το κάνει σήμερα.

The following is an English translation of the attached photocopy of the original Will entirely handwritten in Urdu by Sant Kirpal Singh Ji, Himself:

I, KIRPAL SINGH of Delhi Satsang, have been doing satsang work for the last 25-30 years. Human life is uncertain. It is possible that my life's flame may become extinct during this very month. Therefore, I wish that I should write a Will for the future so that it may be acted upon after I am no more.

I have two sons, elder Darshan Singh, and younger Jaswant Singh. Darshan Singh is fully conversant with all aspects of Satsang. He is also internally advanced together with me. He is devoted to Bhajan and Simran (meditation) like me. Therefore, I make the Will that Darshan Singh shall carry out all the duties of Satsang like me satisfactorily and well. Besides my personal property-immovable property Kothi No. 207, Rajpur Road and Plots etc. as well as my personal accounts in the Banks-shall be equally divided by Darshan Singh and Jaswant Singh. Other than my personal property, all other properties belong to Satsangis, and there will be no right of anyone else in that Satsang property. Whatever donation is received for Satsang and Manav Kendra, it will be spent for the purpose of Satsang and Manav Kendra. The Satsang money shall be duly entered as such in the account books under the supervision of Darshan Singh. Just as I do not use Satsang money for my personal use, the same way Darshan Singh shall not use it for personal use. This entirely belongs to Satsangis and can only be used for them. Darshan Singh shall treat my dear Sangat with love and affection and shall not do anything which may be objected to or considered wrong by the Sangat. My dear ones comprising Sangat shall not object to this Will in any way.

I have also got my Will in favour of Darshan Singh written by Radha Krishan Malik Saheb, but inspite of all efforts that Will is not traceable. Therefore I am writing this second and last Will in favour of Darshan Singh of my own free will when I am in full possession of all my senses and faculties without any pressure or coercion by anyone so that it may be on record and be acted upon when the necessity arises.

Date 3rd August, 1974.

Sd. Kirpal Singh.

Η Διαθήκη του Διδασκάλου Κιρπάλ Σινγκ

Στον κήπο του μαχαραγιά

Οι Διδάσκαλοι έχουν πολλούς πάμπτωχους μαθητές αλλά έχουν και ορισμένους πλούσιους και κοινωνικά εξέχοντες. Η Ίντιρα Γκάντι στις δόξες της, πήγαινε στις ομιλίες του Διδασκάλου Κιρπάλ και ορισμένες φορές, στα δύσκολα, τον ειδοποιούσε να πάει να τη συναντήσει στο γραφείο της. Έστελνε έναν ολόκληρο στρατό να τον συνοδεύσει κοντά της. Ακόμα πολλοί υπουργοί και

κατέχοντες υψηλά αξιώματα έρχονταν και παλαιότερα αλλά και σήμερα, στα Σάτσανγκ των Διδασκάλων. Εγώ συνάντησα σε μπαντάρες των Διδασκάλων τον πρώτο καρδινάλιο του ναού του Αγίου Φραγκίσκου της Ασίζης, τον Πατέρα Mezzi, τον ορθόδοξο μητροπολίτη του Δελχί, τον Δαλάι Λάμα και άλλους ψηλά ιστάμενους πνευματικούς ηγέτες. Εκείνο όμως που μου έκανε ιδιαίτερη εντύπωση ήταν ότι ο εκείνη την εποχή γραμματέας του Τσάραν Σινγκ που μου σύστησε κάποιο απόγευμα ο Διδάσκαλος Ντάρσαν, είχε έρθει στο Άσραμ για να πάρει την ευλογία του Διδασκάλου μου.

Ανάμεσα στους πολυάριθμους μαθητές των Διδασκάλων συνέβαινε να υπάρχουν και πλούσιοι έμποροι και γαιοκτήμονες που είχαν αναλάβει αγγλικές επιχειρήσεις όταν έφυγαν οι Εγγλέζοι από την Ινδία και άλλοι, απόγονοι μαχαραγιάδων που είχαν κληρονομήσει μεγάλες περιουσίες.

Αυτοί οι πλούσιοι Ινδοί μαθητές των Διδασκάλων, κάνουν συχνά μεγάλες δωρεές και δεξιώσεις και καλούν τους Διδασκάλους μαζί με όλους τους Δυτικούς μαθητές που τυχαίνει την κάθε φορά να είναι στο Άσραμ. Έχω τύχει μέσα σε όλα αυτά τα χρόνια σε τέσσερις τέτοιες δεξιώσεις “χλιδής” που οι υπηρέτες ήταν περισσότεροι από τους καλεσμένους και που τα λουλούδια, τα χρώματα και τα εδέσματα έδιναν την εντύπωση του παράλογου. Αυτοί οι πλούσιοι μαθητές πολλές φορές καλούνται να υπηρετήσουν τις εργασίες της Αποστολής όπως έγινε μετά τους προ 20ετίας μεγάλους σεισμούς στην Ινδία, που χρηματοδότησαν την εκ θεμελίων ανακατασκευή όλων των σπιτιών σε δύο χωριά που είχαν ισοπεδωθεί. Τότε, 300 περίπου μαθητές μηχανικοί και άλλοι μαθητές από την Ευρώπη κλήθηκαν από τον Διδάσκαλο να σχεδιάσουν και να βοηθήσουν τις εργασίες αναστήλωσης των δύο χωριών. Η Αποστολή προσέφερε γι’ αυτόν το σκοπό όσα χρήματα είχε διαθέσιμα και ακόμα, δύο φορές οι μυημένοι προσέφεραν από 300.000 φιάλες αίμα για τους πληγωμένους σεισμοπαθείς. Η αιμοδοσία έγινε από 2 νοσοκομειακές μονάδες αιμοδοσίας στο Κιρπάλ Μπαγκ και οι πρώτες που έδωσαν αίμα ήταν η μητέρα και η σύζυγος του Διδασκάλου. Ο Διδάσκαλος Ρατζίντερ έδωσε μόνο μία σύριγγα αίμα για να μην πάρουν το αίμα του και το χρησιμοποιήσουν με ειδωλολατρικούς τρόπους. Φωτογραφίες από την αιμοδοσία της Μάτα Τζι και Μάτα Ρίτα Τζι έχουν δημοσιευθεί και στο περιοδικό Σατ Σαντές.

Τον Φεβρουάριο του 1990, σε μια τέτοια μεγάλη ολοήμερη δεξίωση που έγινε σε ένα κτήμα που είχε ίσως και περισσότερα από15 στρέμματα γκαζόν, βρέθηκα να συνομιλώ με μια Σατσάνγκι την Σόνια Κατσουλίδη. Ξαφνικά είδαμε τον Διδάσκαλο συνοδευόμενο από το γραμματέα του, τον κύριο Sethi, από τον Φον Κ@νάρη, τον κύριο Κόλι, τον Τσάτσα Τζι, τον Κοκορόφτερο τους οποίους έχω ήδη αναφέρει καθώς και μερικούς άλλους υπευθύνους τμημάτων

του Άσραμ, να περπατούν συζητώντας ποιος ξέρει τι. Σηκωθήκαμε με την Σόνια για να χαιρετίσουμε τον Διδάσκαλο. Εκείνος μας χαιρέτησε και απευθυνόμενος στους συνομιλητές του, τους είπε «*Να σας συστήσω τον representative (αντιπρόσωπο) της Ελλάδας Dr. Gabriel*». Και στη συνέχεια μου σύστησε έναν-έναν τους συνομιλητές του που ήδη τους γνώριζα εδώ και πολλά χρόνια: «*Ο κύριος Sethi, ο κύριος Κόλι κλπ. κλπ.*». Μου έκαναν εντύπωση τα λόγια του Διδασκάλου γιατί ήξερε πως 10 και πλέον χρόνια που πηγαινοερχόμουν στο Άσραμ, μέχρι και 6 φορές σε ένα χρόνο, γνώριζα και με γνώριζαν πολύ καλά όλα αυτά τα άτομα που μου σύστησε.

Το άλλο απόγευμα πήγα στο γραφείο του Sethi και τον ρώτησα τι σήμαιναν όλα αυτά. Εκείνος μου απάντησε ότι έμμεσα διεμήνυσε σε μένα αλλά πληροφόρησε και τους άλλους ότι εγώ παρέμενα στην Ελλάδα εκπρόσωπος του Διδασκάλου όπως με είχε ορίσει ο προηγούμενος Διδάσκαλος Ντάρσαν αλλά να πληροφορήσει και μένα ότι τα άτομα που μου σύστησε θα παρέμεναν στη θέση τους στα διάφορα πόστα, μαζί με άλλους νέους σεβαντάρς που θα γνώριζα αργότερα.

Μέσα στα χρόνια που πέρασαν έμαθα ότι οι Διδάσκαλοι δεν λένε ποτέ ούτε εγγράφως καθορίζουν κατ' ιδίαν κάποιον σε μια υπεύθυνη θέση της Αποστολής. Αν χρειάζεται να το κάνουν, βάζουν το γραμματέα τους να το αναγγείλει στον ενδιαφερόμενο και αυτό γιατί αν το κάνουν οι ίδιοι, πιθανώς να ευχαριστήσουν κάποιον αλλά πιθανώς και να δυσαρεστήσουν κάποιον άλλο. Άλλοτε πάλι αναθέτουν κάποια σέβα σε ένα άτομο δημοσίως με την ευκαιρία κάποιας ομιλίας του ώστε να μην υπάρχει αμφισβήτηση από κανέναν.

Πριν λίγο καιρό μετά το θάνατο της Helga Kammerl έπρεπε να οριστεί κάποιος αντιπρόσωπος για την Ευρώπη, στη θέση της. Είναι στη ζωή ακόμα η κυρία Boem. Έπρεπε λοιπόν να οριστεί κάποιος χωρίς να στεναχωρηθούν άλλοι που πιθανώς έχουν προσφέρει πολλές υπηρεσίες στην Αποστολή και είχαν προσδοκίες να αναλάβουν αυτή τη σέβα. Τι έγινε λοιπόν; μας ειδοποίησε ο γραμματέας του στην Αμερική ο κύριος Linksman, όλους τους υπεύθυνους κρατών, ότι προσωρινά στη θέση της Helga επανέρχεται η κυρία Bohm ετών 90 και πλέον, με βοηθό της τον Stephan Berndt στον οποίο αργότερα ο Διδάσκαλος έδωσε επίσης έναν βοηθό, τον Markus Shramm. Έτσι κανείς δεν στεναχωρήθηκε γιατί στους επίδοξους, οι λέξεις "προσωρινά" και "βοηθός" τους έδωσε ελπίδες για το μέλλον.

Επίσης ο Διδάσκαλος ποτέ δεν πρόκειται να ακούσει και να δεχθεί κανένα αρνητικό σχόλιο για άτομα που τους έχει αναθέσει κάποια υπευθυνότητα στην Αποστολή. Με κάποιο τρόπο σε κάποια του ομιλία θα πει κάτι για να "*μαλώσει κάποιον*" και να διορθώσει τα πράγματα. Όμως ποτέ δεν θα μειώσει και

ποτέ δεν θα ελέγξει κάποιον. Δεν θα δώσει ποτέ δίκιο σε κάποιον και άδικο σε κάποιον άλλο. Θα προτιμήσει να κυλήσουν τα πράγματα μόνα τους παρά να κάνει τον δικαστή. Να τιμωρήσει ή να αθωώσει, να ευχαριστήσει κάποιον αλλά πιθανώς να στεναχωρήσει κάποιον άλλον.

Οι συνέπειες του Καρμικού Νόμου

1992. Πέντε χρόνια μετά το ατύχημά μου στις Σπέτσες το ήδη χειρουργημένο μου πόδι είπαν οι γιατροί ότι πρέπει να ξαναχειρουργηθεί και να υποστώ μια ολική αρθροπλαστική στην άρθρωση του ισχίου. Οι πόνοι είναι συνεχείς και καθημερινοί και δυσκολεύομαι πολύ να περπατήσω. Κάνω υπομονή μέχρι να ολοκληρωθεί η επίσκεψη του Διδασκάλου που θα ερχόταν εκείνη τη χρονιά στην Ελλάδα. Λίγο καιρό πριν την άφιξή του σκεφτόμουν ότι αν με ακουμπούσε στο πόδι με το χέρι του ίσως θεραπευόμουν και δεν θα χρειαζόταν να ξαναχειρουργηθώ (*για τέταρτη φορά*). Σχεδόν το είχα πιστέψει και περίμενα τις μέρες πώς και πώς να περάσουν. Τελικά ήρθε ο Διδάσκαλος τον υποδέχθηκα, φιλοξενήθηκε και αυτή τη φορά στο ξενοδοχείο President, έδωσε την πρώτη του ομιλία την πρώτη μέρα και τη δεύτερη ομιλία του την επόμενη μέρα και επακολούθησε μύηση διαφόρων ατόμων. Μετά τη μύηση με κάλεσε σε μια διπλανή αίθουσα στο ξενοδοχείο για να μου δώσει ορισμένες οδηγίες για διάφορα θέματα του Σάτσανγκ. Εγώ σκεφτόμουν το πόδι μου αλλά δεν του είπα τίποτα. Καθόμαστε στις δύο πλευρές ενός μικρού τετράγωνου τραπεζιού και όταν τελείωσε η συζήτηση σηκώθηκα περιμένοντας να σηκωθεί και εκείνος, οπότε εκείνη τη στιγμή, πριν σηκωθεί, πιάνει το πόδι μου ακριβώς στην πονεμένη άρθρωση και μου λέει «*Το πόδι σου πώς πάει;*» «*Ετοιμάζομαι να το ξαναχειρουργήσω*» του απάντησα. Να κάνεις ό,τι συνιστούν οι γιατροί ανταπάντησε εκείνος και σηκώθηκε και αυτός όρθιος. Προχωρήσαμε προς το ασανσέρ και τον συνόδευσα να πάει στο δωμάτιό του. Όμως… καθώς περπατούσαμε διαπίστωσα ότι το πόδι μου ήταν ελεύθερο και δεν με πονούσε καθόλου. Τον άφησα στο δωμάτιό του βιαστικά και άρχισα να κάνω δοκιμές. Ανεβοκατέβαινα τα σκαλιά, χοροπήδαγα, έστριβα από δω, γύρναγα από κει, τίποτα. Έγινα καλά σκέφθηκα! Δεν είπα σε κανέναν τίποτα γιατί δεν ήξερα αν έπρεπε να το κοινολογήσω. Γύρισα σπίτι μου ευτυχισμένος! Είχα γίνει καλά… απίστευτο και όμως αληθινό! Άρχισα να σκέφτομαι και να ονειρεύομαι εκδρομές και πανηγύρια που τα είχα στερηθεί τόσον καιρό. Έπεσα κατάκοπος να κοιμηθώ. Την άλλη μέρα σηκώθηκα από το κρεβάτι μου και… ήμουν όπως και παλιά, με όλους τους πόνους όταν περπατούσα. Μήπως είδα στον ύπνο μου ότι είχα γίνει καλά; Όχι ήταν η πικρή αλήθεια. Ο Διδάσκαλος έμμεσα μου είπε ότι κατάλαβε τι του

ζητούσα, ανταποκρίθηκε γιατί τίποτα δεν είναι αδύνατον για έναν Θεάνθρωπο αλλά… ήταν στο κάρμα και για το τελικό μου καλό να υποστώ την ταλαιπωρία μιας νέας εγχείρησης και έπρεπε να περάσω μέσα από αυτή την δοκιμασία και να επακολουθήσουν και άλλες δύο, σύνολο έξι εγχειρήσεις, μέχρι σήμερα. Αν μου έχει προγραμματίσει και καμιά έβδομη, μέχρι να πάω να τον ξανασυναντήσω, δεν το ξέρω.

Όσο είναι κανείς κοντά στον Διδάσκαλο τόσο μαθαίνει πράγματα και εδραιώνει αυτά που διαβάζει τα βιβλία των Διδασκάλων. Ο Διδάσκαλος μπορεί να κάνει τα πάντα έχει τη δύναμη του δεσμείν και λύειν μέσα σε όλη τη Θεϊκή Δημιουργία αλλά υπάρχει και ο Νόμος του Κάρμα που είναι καθορισμένος από τον Θεό και ο Νόμος αυτός είναι δίκαιος και ανέκκλητος. Πρέπει να τον γευθεί κανείς. Ο Διδάσκαλος ελαττώνει τις συνέπειές του σε μικρότερο ή μεγαλύτερο ποσοστό, εκείνος ξέρει κατά πόσο αλλά όπως λέει και ο Διδάσκαλος Κιρπάλ: «*Η δριμύτητα, η ένταση και η διάρκεια των δοκιμασιών και των αναταράξεων της ζωής σας, οποιεσδήποτε και αν είναι αυτές, είναι κατάλληλα και με φιλευσπλαχνία και Χάρη ρυθμιστεί, απαλυνθεί και αποδυναμωθεί από την Διδάσκαλο Δύναμη. Να έχετε πίστη στην Διδάσκαλο Δύναμη μέσα σας, καθώς αυτή αναμφίβολα θα συντρέξει προς βοήθειά σας, θα σας καθοδηγήσει σωστά και τελικά θα σας απαλλάξει από φαινομενικά αδιέξοδες καταστάσεις, με τόσο λεπτεπίλεπτο τρόπο που ούτε καν μπορείτε να φανταστείτε*». Σας ευχαριστούμε Διδάσκαλοί μας.

Τι να (μη) ρωτάμε τον Διδάσκαλο

Θα αναφέρω πιο κάτω ορισμένα περιστατικά που έζησα χωρίς να αναφέρω χρονολογίες και ονόματα, με μοναδικό σκοπό να δείξω τον τρόπο με τον οποίο μάς αντιμετωπίζουν οι Διδάσκαλοι όταν τους θέτουμε ερωτήματα και ζητάμε απαντήσεις και ακόμα εμείς από αυτές τις απαντήσεις τους, τι παρανοήσεις συχνά κάνουμε.

Οι απαντήσεις και γενικά οι ενέργειες ενός Διδασκάλου δεν έχουν περιορισμούς και δεν μπαίνουν σε καλούπια. Δεν πρέπει να υπόκεινται σε κριτική και συχνά είναι απρόβλεπτες. Αλλιώς βλέπουμε εμείς τα πράγματα χρησιμοποιώντας την ανθρώπινη μας λογική και αλλιώς οι Διδάσκαλοι. Έτσι αυτά που θα αναφέρω πιο κάτω αφορούν το συνήθη τρόπο που αντιμετωπίζουν διάφορα ζητήματα οι Διδάσκαλοι χωρίς αυτά να αποτελούν και τον κανόνα. Ο Διδάσκαλος Ντάρσαν έλεγε πως: «*Υπάρχουν κανόνες αλλά υπάρχουν και εξαιρέσεις και καμιά φορά οι εξαιρέσεις είναι περισσότερες από τους κανόνες*».

Αρχικά θα πρέπει να ξέρουμε ότι ο Διδάσκαλος είναι δυνατόν, να απαντήσει με εκ διαμέτρου αντίθετη απάντηση όταν μιλάει σ' ένα πλήθος και διαφορετικά όταν μιλάει σε έναν συγκεκριμένο μαθητή του. Αυτός είναι και ο λόγος που ό,τι μας μεταφέρει κάποιος μαθητής από προσωπική του συνομιλία με τον Διδάσκαλο έχει ισχύ ***μόνον για τον ίδιο*** και δεν έχει γενική ισχύ. Ποτέ δεν πρέπει να στηριζόμαστε σε απαντήσεις που δόθηκαν από τον Διδάσκαλο σε κάποιον άλλο μαθητή του. Πρέπει να στηριζόμαστε μόνο σε ό,τι Εκείνος έχει πει σε εμάς και μόνο σ' αυτό.

Συμβαίνει πολλές φορές να πει κάτι ο Διδάσκαλος σε δύο άτομα και ο καθένας να καταλάβει κάτι το διαφορετικό και πολλές φορές αντίθετο. Μπορεί ο ένας να καταλάβει άσπρο και ο άλλος μαύρο.

Ακόμα κάποιος μπορεί να διαστρέψει ή να γενικεύσει κάτι που "*νομίζει*" ότι άκουσε από τον Διδάσκαλο. Σαν παράδειγμα: Ρωτάει κάποιος τον Διδάσκαλο: «*Διδάσκαλε είναι καλό να ακολουθήσω vegan διατροφή;*» «*Ναι*» του λέει ο Διδάσκαλος «*να την ακολουθήσεις*». Στη συνέχεια βγαίνει ο μαθητής και λέει στους άλλους Σατσάνγκις: «*Είπε ο Διδάσκαλος ότι είναι καλή η vegan διατροφή και πρέπει να την ακολουθήσουμε όλοι μας*». Αυτή είναι μια διαστρέβλωση των λόγων του Διδασκάλου γιατί στα λόγια του έχει υπεισέλθει και η δική μας επιθυμία.

Ο Διδάσκαλος δεν θα αποτρέψει κανέναν από το να κάνει κάτι, ούτε αντίθετα θα τον προτρέψει να το κάνει. Θα τον αφήσει να αποφασίσει με την ελεύθερή του βούληση για το καθετί. Αν τον ρωτήσει σαν παράδειγμα κάποιος, να κάνω εγχείρηση ή να μην κάνω θα του απαντήσει: «*Να κάνεις ό,τι σου συστήσουν οι γιατροί*». Αν τον ρωτήσεις «*Να ανοίξω ένα μαγαζί και να πουλάω παγωτά;*» θα σου απαντήσει «*Να το ανοίξεις*» γιατί για να τον ρωτάς σημαίνει ότι το θέλεις και ο Διδάσκαλος δεν θέλει να υπεισέλθει στην ελεύθερή σου βούληση που θα καθορίσει το Κριγιάμαν κάρμα σου. Αν όμως πάει κάποιος με αυτοπαράδοση, αποφασισμένος σε κάθε περίπτωση να κάνει αυτό που θα του πει ο Διδάσκαλος, αν δηλαδή αφήσει την ελεύθερή του βούληση στα πόδια του Διδασκάλου να αποφασίσει γι' αυτόν, τότε ενδεχομένως ο Διδάσκαλος θα του πει ναι ή όχι. Να το κάνεις ή να μην το κάνεις. Να πας ή να μην πας. Να παντρευτείς τον τάδε ή όχι.

Σε κάθε περίπτωση δεν σημαίνει ότι αν σου πει παντρέψου θα ευτυχήσεις ή αν σου πει όχι ότι θα δυστυχήσεις. Την πορεία του γάμου σου θα την καθορίσεις εσύ με την ελεύθερή σου βούληση.

Η τέλεια αυτοπαράδοση στον Διδάσκαλο, έλεγε ο Διδάσκαλος Ντάρσαν είναι το πιο δύσκολο πράγμα για ένα μαθητή. Και λέγοντας "τέλεια αυτοπαράδοση" σε αντίθεση με την "αυτοπαράδοση" έχει ήδη αναφερθεί η διαφορά.

Όταν Τον ρωτάς με ***πλήρη*** αυτοπαράδοση, δεν διατηρείς κάποια επιθυμία σου γι' αυτό που θα σου πει αλλά βάζεις την ελεύθερή σου βούληση στα Πόδια του Διδασκάλου σου. Υπάρχει λοιπόν μια λεπτή διαφορά. Στην αυτοπαράδοση όταν ζητάς την απάντησή του διατηρείς την επιθυμία η απάντησή του να είναι ταυτόσημη με την επιθυμία σου. Στην τέλεια αυτοπαράδοση δεν διατηρείς κάποια επιθυμία.

Θέλω να υπενθυμίσω ότι τον Διδάσκαλο δεν τον βάζουμε ποτέ σε θέση διαιτητή ή κριτή σε μεταξύ μας διαφορές γιατί αν ευχαριστήσει τον έναν ενδεχομένως θα δυσαρεστήσει τον άλλο και αυτό είναι κάτι που δεν το θέλει. Ας μην τον ανακατεύουμε λοιπόν στις μεταξύ μας διαφορές.

Ο Διδάσκαλος δεν κατακρίνει τις πράξεις και τα λόγια ανθρώπων που είναι αντίθετες με τα διδάγματα όπως επίσης δεν σχολιάζει και δεν κακίζει αρνητικά λόγια και πράξεις μαθητών του.

Δεν κακίζει ποτέ κάποιο μαθητή του που δεν κάνει διαλογισμό ή δεν κρατάει το ημερολόγιο αυτοελέγχου του. Δεν θα αντικαταστήσει ποτέ κάποιον μαθητή που δεν κάνει καλά μία σέβα που του έχει ανατεθεί, αλλά πιθανόν να του δώσει ένα βοηθό, που τελικά θα ενεργήσει ορθότερα.

Δεν ζητάει να διορθώσει τα κακώς κείμενα σε ένα Σάτσανγκ αλλά αφήνει τα πράγματα να ρέουν. Σε ακραία περίπτωση θα βάλει το γραμματέα του ή σπανιότερα έναν αντιπρόσωπο αυτού του κράτους να ρυθμίσει τις καταστάσεις.

Από χρόνια υπάρχει (*ακόμα και μέχρι σήμερα - 2019*) μια αντίθεση απόψεων στο Παρίσι ανάμεσα στα δύο Σάτσανγκ που λειτουργούν εκεί. Στο ένα το παλαιότερο είναι υπεύθυνος ο αντιπρόσωπος των Διδασκάλων από την εποχή του Κιρπάλ, ο Joseph Mouangue Betta. Είναι Αφρικανός και έχει στο Σάτσανγκ πολλούς μαύρους Σατσάνγκι από την Αφρική που ζουν στο Παρίσι. Στο άλλο Σάτσανγκ το νεότερο που δημιουργήθηκε το 1990 ήταν υπεύθυνο το ζεύγος Bettina και Sion Grably (*ο Sion πέθανε το 2017*). Στο Σάτσανγκ αυτό συνήθιζαν να πηγαίνουν οι λευκοί. Έτσι τελικά στο Παρίσι υπήρχαν και υπάρχουν μέχρι σήμερα δύο Σάτσανγκ. Στο ένα πηγαίνουν κατά κύριο λόγο οι λευκοί και στο άλλο οι μαύροι. Μεταξύ των υπευθύνων στη δεκαετία του 1990 υπήρχαν αγεφύρωτες διαφορές και με αυτές απασχολούσαν διαρκώς τον Διδάσκαλο Ρατζίντερ. Τι έκανε ο Διδάσκαλος; Τηλεφώνησε σε μένα, και τους αντιπροσώπους του Helga Kammerl από το Μόναχο και Angela Sailor από την Ζυρίχη, να τον συναντήσουμε στο Παρίσι και σε απουσία του να συμβιβάσουμε τις δύο πλευρές. Έτσι και έγινε. Εκείνος δεν ήθελε να πάρει θέση υπέρ ή κατά κάποιου από τους δύο. Εγώ που είχα άριστες σχέσεις και με τα δύο μέρη, ήμουν ο βασικός μεσολαβητής κάποιου συμβιβασμού καθώς γνώριζα το μερίδιο ευθύνης του καθενός και έτσι εξυπηρέτησα την περίπτωση. Γι' αυτό λένε ότι ο Διδάσκαλος

μπορεί να πάρει δουλειά και από τις πέτρες. Η πέτρα Σιμονέτος χρησιμοποιήθηκε και σ' αυτήν την περίπτωση από τον Διδάσκαλο για μια συγκεκριμένη δουλειά. Το συμπέρασμα είναι ότι ο Διδάσκαλος δεν ανακατεύεται με τις διαφορές μεταξύ των Σατσάνγκις και γι΄αυτό δεν χρειάζεται και δεν πρέπει να απασχολούμε τον Διδάσκαλο με τις μεταξύ μας διαφορές.

Μια μέρα, ο γραμματέας κύριος Sethi, που υπήρξε γραμματέας τριών Διδασκάλων και υποδειγματικός τους μαθητής, μας μίλησε, όπως είχε την εντολή του Διδασκάλου να κάνει, σχετικά με τον τρόπο που πρέπει να πλησιάζουμε τον Διδάσκαλο. Μας είπε ότι, ο συνειδητοποιημένος μαθητής δεν ρωτάει και δεν ζητάει τίποτα από τον Διδάσκαλο, εκτός αν έχει κάποιο πρόβλημα ή ερώτημα σχετικά με τον πνευματικό δρόμο και τις προσπάθειές του να ακολουθήσει τα Διδάγματα. Τον ρωτάει δηλαδή μόνον για Εσωτερικά θέματα. Δεν αναφέρουμε είπε στον Διδάσκαλο θέματα υγείας δικά μας και των στενών συγγενών μας, ακόμα και για τις πιο δύσκολες περιπτώσεις. Επίσης ποτέ δεν του ζητάμε γρήγορη πνευματική εξέλιξη γιατί αυτή η παράκληση αποτελεί στην ουσία μια ανοησία μας καθώς Εκείνος μας έχει ήδη δώσει τη Χάρη του με το να μας μυήσει. Τα υπόλοιπα είναι καθαρά δική μας υπόθεση και θα πρέπει εμείς με την ελεύθερή μας βούληση να εργαστούμε. Ο Διδάσκαλος Κιρπάλ έλεγε πως «*Όλα μπορώ να τα κάνω για εσάς εκτός από το διαλογισμό και την εξανθρώπιση. Αυτά θα πρέπει να τα κάνετε εσείς*».

Ακόμα δεν δίνουμε του Διδασκάλου να ευλογήσει διάφορα αντικείμενα για να τα δώσουμε σε τρίτους και εάν και όταν τύχει να μεταφέρουμε κάποιο μήνυμα ή κάποια ερώτηση κάποιου τρίτου που δεν μπορεί να επισκεφθεί τον Διδάσκαλο, στην επιστροφή τονίζουμε στον ενδιαφερόμενο ότι η απάντηση του Διδασκάλου είναι μεν αυτή αλλά ενδεχομένως να μην την έχουμε καταλάβει καλά και η απάντησή του μπορεί να μην είναι ακριβώς όπως εμείς την μεταφέρουμε. Του λέμε όμως ότι το αίτημά του, έτυχε της "προσοχής" του Διδασκάλου.

Όπως αναφέρθηκε και αλλού το να ζητάς για σένα και για την οικογένειά σου προστασία, βοήθεια, υγεία, ευημερία και οτιδήποτε άλλο, είναι ιεροσυλία και έλλειψη πίστης. Σημαίνει ότι δεν πιστεύεις τα λόγια των Διδασκάλων που μας βεβαιώνουν ότι βρισκόμαστε κάτω από την προστασία τους και ακόμα ότι αυτοί ελέγχουν και καθορίζουν το καθετί που είναι το καλύτερο για εμάς. Και λέμε το καθετί, γιατί όπως μας λέει ο Διδάσκαλος Κιρπάλ, ο Διδάσκαλος ελέγχει ακόμα και την παραμικρότερη λεπτομέρεια που αφορά τος μαθητές του. Και οι τρίχες του κεφαλιού μας είναι μετρημένες (*των βαφτισμένων-μυημένων μαθητών*), έλεγε ο Ιησούς. Αν λοιπόν δεν πιστεύουμε τους Διδασκάλους γιατί τους ζητάμε προστασία και βοήθεια;

Αντίθετα οι Διδάσκαλοι μας ζητάνε να παρακαλούμε και να προσευχόμαστε

για τους άλλους. Τους μακρινούς και άγνωστους σ' εμάς, γιατί αυτό είναι ένδειξη αγάπης και ευσπλαχνίας και η αγάπη είναι ο βοηθός μας στο πνευματικό Μονοπάτι. Ο Ιησούς έλεγε να προσευχόμαστε ακόμα και για τους εχθρούς μας.

Η "Κυριακή Προσευχή" που μας δίνεται στο Ευαγγέλιο είναι για τους νέους αναζητητές και μαθητές. Το ότι αυτοί προσεύχονται και ζητούν διάφορα πράγματα έστω και ανούσια, είναι καλό γιατί αντιλαμβάνονται ότι εκεί που δεν μπορεί να βοηθήσει τίποτε άλλο, ο αποδέκτης της προσευχής τους, ο Θεός θα τους βοηθήσει. Όμως ο συνειδητοποιημένος μαθητής λέει και το εννοεί: «*Κύριε γεννηθήτω το Θέλημά Σου. Γλυκό και ευπρόσδεκτο είναι το Θέλημά Σου*». Δεν ζητάει για τον εαυτό του απολύτως τίποτα.

Σχετικά με τα πιο πάνω θα αναφερθώ σε ορισμένες ιστορίες που βίωσα κοντά στους Διδασκάλους, που δείχνουν τη φροντίδα και την προστασία που μας παρέχουν.

Οι Διδάσκαλοι λένε ότι ο γάμος είναι ένα συμβόλαιο ενώπιον του Θεού και πως τα ζευγάρια πρέπει να είναι μαζί και στις χαρές και στις λύπες και ότι δεν πρέπει ποτέ να χωρίζουν. Αυτά είναι τα λόγια τους όταν μιλάνε σε ανοιχτές συγκεντρώσεις. Είναι λόγια, συμβουλές και παροτρύνσεις για όλο τον κόσμο. Όμως κάποτε μια Σατσάνγκι στην Ελλάδα ζήτησε από τον Διδάσκαλο να χωρίσει τον άνδρα της για κάποιους λόγους. Ο Διδάσκαλος της είπε να κάνει υπομονή 6-8 μήνες, να μιλήσει μαζί του και να προσπαθήσει να βρει λύσεις προκειμένου να μην χαλάσει το γάμο της. Πέρασε αυτό το διάστημα και η γυναίκα ξαναμίλησε με τον Διδάσκαλο και του είπε ότι τα πράγματα δυσκόλεψαν και πως ο άνδρας της μια φορά τις έδωσε και μερικά χαστούκια. Ο Διδάσκαλος της ζήτησε να κάνει υπομονή ακόμα 6 μήνες και να ξαναμιλήσει μαζί του και πάλι. Πέρασαν και αυτοί οι 6 μήνες και όταν η γυναίκα είπε του Διδασκάλου ότι και πάλι δεν υπήρξε καμία βελτίωση στις σχέσεις με τον άνδρα της, ο Διδάσκαλος της είπε: «*Παιδί μου αν έκανες όλες τις προσπάθειες και είδες ότι δεν γίνεται τίποτα και αν νομίζεις ότι ο γάμος αυτός είναι εμπόδιο για το σκοπό για τον οποίο βρέθηκες πάνω στη γη, τότε να χωρίσεις*».

Ακριβώς η ίδια ιστορία επαναλήφθηκε και με άλλες δύο Ελληνίδες Σατσάνγκις αλλά όπως έμαθα και με μία Αμερικανίδα. Οι οδηγίες του Διδασκάλου σ' όλες αυτές τις περιπτώσεις ήταν οι ίδιες. Σε ένα ακροατήριο όμως που μπορεί να υπάρξουν πολλές όμοιες, παρόμοιες αλλά και διαφορετικές περιπτώσεις ο Διδάσκαλος δεν μπορεί παρά να δώσει μια γενική οδηγία: «*Να μην χωρίζετε ο γάμος είναι ιερός και δεν πρέπει να διαλύεται*».

Σε μια άλλη περίπτωση, μια Σατσάνγκι δικηγόρος βρέθηκε να έχει φοβερά χρέη γιατί η μητέρα της εν αγνοία της χρησιμοποίησε το βιβλιάριο των επιταγών της κόρης της και από κακούς υπολογισμούς και χειρισμούς, επιταγές με

μεγάλα χρηματικά ποσά έμειναν ακάλυπτες. Οι υποθέσεις έφθασαν στα δικαστήρια και δικάστηκαν σε πρώτο και σε δεύτερο βαθμό και η Σατσάνγκι επρόκειτο από μέρα σε μέρα να οδηγηθεί στη φυλακή για ακάλυπτες επιταγές. Τότε ρώτησε τον Διδάσκαλο αν μπορούσε να φύγει από την Ελλάδα και εκείνος της απάντησε ότι έπρεπε παρόλους τους κινδύνους που διέτρεχε να φυλακιστεί, να παραμείνει για να συμπαρασταθεί στη μητέρα της. Η μαθήτρια υπάκουσε στον Διδάσκαλο και μία ή δύο ημέρες πριν τον εγκλεισμό της στη φυλακή, διάβασε στις εφημερίδες ότι ένας καινούργιο νόμος είχε ψηφιστεί εκείνες τις ημέρες στη Βουλή, σύμφωνα με τον οποίο ακάλυπτες επιταγές μεταξύ ιδιωτών δεν συνεπαγόταν φυλάκιση. Οι ποινές ίσχυαν μόνο για ακάλυπτες επιταγές προς το Δημόσιο. Τότε οι κατήγοροί της που είχαν τις ακάλυπτες επιταγές της για να μην χάσουν ολοκληρωτικά τα χρήματά τους, έσπευσαν να συμβιβαστούν με την Σατσάνγκι σε μικρότερα ποσά και κανονίστηκε ώστε οι επιταγές να καλυφθούν με μικρές δόσεις μέσα σε ένα μεγάλο χρονικό διάστημα, όπως και έγινε. Η αυτοπαράδοση στον Διδάσκαλο είχε πιθανώς σαν αποτέλεσμα εκείνη ακριβώς τη χρονική στιγμή να ψηφιστεί νόμος για να προστατευθεί μια μαθήτριά του. Αυτή είναι και η δύναμη της αυτοπαράδοσης.

Κάποτε ένας ηλικιωμένος Σατσάνγκι με παρακάλεσε να ρωτήσω τον Διδάσκαλο αν θα έπρεπε να κάνει εγχείρηση για ένα ανεύρυσμα της κοιλιακής αορτής που παρουσίαζε. Άλλοι γιατροί του έλεγαν να χειρουργηθεί και άλλοι όχι. Είπε θα ρωτήσω τον Διδάσκαλο και θα κάνω ό,τι μου πει. Ρώτησα για λογαριασμό του τον Διδάσκαλο για το τι έπρεπε να κάνει και ο Διδάσκαλος μου απάντησε «*Δεν είναι ανάγκη να χειρουργηθεί*». Όταν γύρισα στην Αθήνα μετέφερα στον αδελφό την απάντηση του Διδασκάλου. Εκείνος την δέχθηκε με χαρά και δεν χειρουργήθηκε. Όμως δεν χειρουργήθηκε αμέσως αλλά χειρουργήθηκε μετά από 6 μήνες γιατί ο αδελφός Νίνος, που ήταν από την Αλεξάνδρεια ήρθε στην Ελλάδα "φορτωμένος" και ο γιατρός σκέφθηκε περισσότερο να του ξεφορτώσει το πορτοφόλι παρά να τον θεραπεύσει.

Η εγχείρηση πήγε καλά και παραβρέθηκα και εγώ στο χειρουργείο. Όμως ο ασθενής δεν είχε μόνο ένα ανεύρυσμα στην αορτή του αλλά πολλαπλά ανευρύσματα και αυτό που του αφαιρέθηκε ήταν το λιγότερο επικίνδυνο. Το τελικό συμπέρασμα ήταν πως ο ασθενής δεν ήταν ανάγκη να χειρουργηθεί, γιατί και μετά την εγχείρηση κινδύνευε το ίδιο, να ραγεί κάποιο άλλο ανεύρυσμα. Το συμπέρασμα ήταν πως έκανε μια εγχείρηση που τα χρόνια εκείνα είχε πολλούς κινδύνους και πως ταλαιπωρήθηκε στο κρεβάτι περισσότερο από ένα μήνα.

Μετά την εγχείρηση ο αδελφός Νίνος είχε τύψεις και με ρωτούσε διαρκώς αν ο Διδάσκαλος είχε θυμώσει (!!) μαζί του που τον παράκουσε. Εγώ γέλαγα… «*Είναι δυνατόν;*» του είπα. «*Ο Διδάσκαλος δεν σου είπε να μην χειρουργηθείς, σου είπε πως δεν ήταν ανάγκη να χειρουργηθείς. Την εγχείρηση αποφάσισες εσύ*

με την ελεύθερή σου βούληση. Πίστεψες τα λόγια του αλλά φάνηκε ότι δεν είχες πεποίθηση σ' Αυτόν. Τώρα που οι γιατροί σου είπαν ότι και με τα άλλα ανευρύσματα έχεις ακριβώς τους ίδιους κινδύνους, απέκτησες πεποίθηση ότι τα λόγια του Διδασκάλου ήταν σοφά. Την απιστία σου πλήρωσες με την ταλαιπωρία της εγχείρησης».

Ο Διδάσκαλος πήρε τον Αντώνη λίγο καιρό αργότερα κοντά του όχι από ρήξη κάποιου ανευρύσματος αλλά από πνευμονία.

Ένα από τα βιβλία του Διδασκάλου Ντάρσαν που έχω μεταφράσει, είναι το «*Ένα Δάκρυ και ένα Αστέρι*». Το βιβλίο αυτό έχει ποιήματα του Διδασκάλου Ντάρσαν. Επειδή μία από τις ρίζες του Σαντ Ματ χάνεται μέσα στην παλιά Σουφική ποίηση και διδασκαλία, η ποίηση του Διδασκάλου Ντάρσαν έχει πολλά κοινά στοιχεία με αυτή.

Μια μέρα λοιπόν, πήρα ένα τηλεφώνημα από κάποιον άγνωστο νέο που μου είπε ότι διάβασε το βιβλίο «*Ένα Δάκρυ και ένα Αστέρι*», του άρεσε πολύ και ήθελε να του δώσω κάποιες διευκρινίσεις σχετικά με διάφορα νοήματα που αναφερόταν μέσα σε ορισμένους στίχους του. Τον κάλεσα να έρθει το επόμενο Σάββατο στο ιατρείο μου για να έχουμε χρόνο να μιλήσουμε. Ήρθε πραγματικά και μου είπε ότι είχε γεννηθεί Χριστιανός αλλά είχε ασπαστεί τον Μωαμεθανισμό και πως ο Μουφτής που τον είχε αναλάβει του έδωσε να διαβάσει ποιήματα του Μαουλάνα Ρούμι που είχαν πολλά κοινά στοιχεία με την ποίηση του Διδασκάλου Ντάρσαν.

Μπερδεύτηκα λίγο γιατί από ποίηση είμαι τελείως άσχετος, του είπα διάφορα από το μυαλό μου, που μπορεί να ήταν και κουταμάρες αλλά το γεγονός ήταν ότι τον έπεισα να έρθει μερικές Παρασκευές να παρακολουθήσει τις ομιλίες που έκανα κάθε εβδομάδα. Ήρθε σε όλες ανελλιπώς. Μετά από λίγο καιρό, ώριμο φρούτο, τον έστειλα όπως γινόταν συστηματικά και με άλλους αναζητητές στις αδελφές Εύη και Βικτώρια για τα περαιτέρω. Τα περαιτέρω ήταν τσάι, ιστορίες με τον Διδάσκαλο Κιρπάλ, κατήχηση που τελικά τον οδήγησε στην αίτηση για μύηση. Με τη μεθοδολογία αυτή μυήθηκε ένας μεγάλος αριθμός αναζητητών μέχρι που άρχισε να γίνεται το αντίθετο, δηλαδή να στέλνονται αναζητητές για τα περαιτέρω και στη συνέχεια να εξαφανίζονται. Το γιατί θα το δούμε σ΄ένα επόμενο κεφάλαιο αυτού του βιβλίου.

Μετά τη μύησή του ο αδελφός έπαψε να πηγαίνει στον μουφτή του και ερχόταν στο Σάτσανγκ που κάναμε εκείνη την εποχή στο σπίτι των δύο αδελφών, στην οδό Λαμίας. Την επόμενη φορά που θα ήταν να πάω στον Διδάσκαλο, ζήτησε να έρθει και αυτός μαζί μου. Έτσι και έγινε. Φθάσαμε μια Κυριακή πρωί στο Άσραμ και το ίδιο απόγευμα γύρω στις 4 μ.μ. πήγαμε να περιμένουμε τον Διδάσκαλο στο Κιρπάλ Μπαγκ να έρθει για το Σάτσανγκ.

Την εποχή αυτή το Κιρπάλ Μπαγκ ήταν ακόμη ένας μεγάλος κήπος χωρίς φράκτη με μεγάλα δέντρα και σε ένα σημείο είχαν στήσει μια εξέδρα (*όχι εκεί που είναι η σημερινή*), για να ανεβαίνει να μιλάει ο Διδάσκαλος Ρατζίντερ. Σε μια άκρη του κήπου ήταν ένα μικρό μνημείο που ήταν το μέρος που εκεί αποτεφρώθηκε ο Διδάσκαλο Κιρπάλ. Είχαν κάνει μια πεζούλα και εκεί συνήθιζαν να πηγαίνουν πολλοί μαθητές του Διδασκάλου Κιρπάλ, να τυλίγονται με μια κουβέρτα και να κάνουν διαλογισμό. Όμως τα μνημεία και πάνω στα μνημεία οι φωτογραφίες που ο κόσμος προσκυνούσε είναι κατά κάποιο τρόπο κάτι ειδωλολατρικό και σε κάθε περίπτωση αντίθετο με τα διδάγματα των Διδασκάλων. Ο Διδάσκαλος Ντάρσαν δεν θέλησε να καταργήσει το μνημείο που κτίστηκε πάνω στο σημείο αποτέφρωσης του Διδασκάλου Κιρπάλ, γιατί αυτό θα στεναχωρούσε τα άτομα που πήγαιναν εκεί και διαλογίζονταν αλλά έδωσε εντολή και το μνημείο απομονώθηκε από την κοινή θέα με το να φυτευτούν αναρριχητικά φυτά και λουλούδια έτσι ώστε το μνημείο να μην είναι το πρώτο πράγμα που έβλεπε κανείς μπαίνοντας στον κήπο του Κιρπάλ Μπαγκ. Για το λόγο αυτό μετέφερε και την κεντρική είσοδο του κήπου σε άλλο σημείο.

Λίγα χρόνια αργότερα ο Διδάσκαλος Ντάρσαν, ζήτησε, μετά το θάνατό του να μη γίνει η καύση του σώματός του στο Κιρπάλ Μπαγκ ώστε κάποιοι να δημιουργήσουν πιθανώς και ένα άλλο μνημείο αλλά το σώμα του να αποτεφρωθεί στο Δημόσιο αποτεφρωτήριο μετά και πριν από άλλους ώστε να μη θυμίζει ο τόπος αποτέφρωσής του σε κανέναν, τίποτα. Και βέβαια έτσι και έγινε το 1989.

Σε αυτόν λοιπόν τον κήπο καθίσαμε με τον αδελφό και περιμέναμε τον Διδάσκαλο, ενώ μπροστά μας πηγαινοέρχονταν Σατσάνγκις που και αυτοί Τον περίμεναν. Ξαφνικά με ρωτάει ο αδελφός δείχνοντάς μου με το χέρι μακριά: «*Ποια είναι αυτή η κοπέλα;*» «*Ποια κοπέλα;*» τον ρώτησα: «*Να αυτή η γεματούλα με τα μαύρα*», μου απάντησε. Του λέω: «*Λέγεται Σαβίτρι. Είναι γεννημένη στην Ινδία γι' αυτό φοράει και ινδικά ρούχα. Μένει με τους γονείς της στο Λονδίνο και είναι μυημένη σε μικρή ηλικία όπως και είναι και οι γονείς της από τον Διδάσκαλο Κιρπάλ*». Τότε ο αδελφός γυρίζει προς το μέρος μου και μου λέει σοβαρά: «*Αυτή τη γυναίκα εγώ θα την παντρευτώ*». Εγώ γέλασα και καθώς η Σαβίτρι είχε πλησιάσει προς το μέρος μας την φώναξα και πλησίασε.

«*Hello Dr. Gabriel*» μου λέει, «*Έχεις πει ότι θα έρθεις να μας δεις στο Λονδίνο αλλά ακόμα σε περιμένουμε*». «*Ξέρεις Σαβίτρι*» της απάντησα, «*υπάρχει μια πιθανότητα να έρθω γιατί εδώ ο φίλος μου, μού είπε ότι θέλει να σε παντρευτεί*». Η Σαβίτρι που για τα ινδικά δεδομένα ήταν και λίγο μπασμένη σε ηλικία για γάμο, τον κοίταξε από πάνω μέχρι κάτω και λέει με χιούμορ: «*Γιατί όχι και ομορφόπαιδο είναι και απόγονος του Μεγαλέξανδρου είναι, άρα θα είναι καλός άνθρωπος!*»

Μετά το Σάτσανγκ πήγαν στη μητέρα της νύφης με την οποία είχε έρθει

στην Ινδία η Σαβίτρι, τα κανόνισαν στα τάκα-τάκα και δεν έμενε παρά η ευχή του Διδασκάλου και να μην μετανιώσει ο γαμπρός. (*Το κακό ήταν ότι δεν μετάνιωσε*),

Ζήτησαν επείγουσα συνάντηση με τον Διδάσκαλο και του είπαν την επιθυμία τους. Ο Διδάσκαλος ρώτησε το γαμπρό αν είχε κάποια εργασία για να συντηρήσει τη νύφη και αν συμφωνούσαν οι γονείς της. Η Σαβίτρι του απάντησε ότι η μητέρα της συμφωνούσε αλλά και ο πατέρας της θα συμφωνούσε γιατί το θέμα του γάμου της το είχε αναλάβει προσωπικά η μητέρα της (*με κάτι άλλες Ινδές επαγγελματίες προξενήτρες*). Στη συνέχεια, η Σαβίτρι είπε του Διδασκάλου ότι ο γαμπρός είχε δουλειά αλλά επιθυμούσε να μετεκπαιδευθεί στο Λονδίνο και πως ο πατέρας της είχε όλα τα μέσα να τον στηρίξει. Ο Διδάσκαλος τους είπε αφού είναι έτσι τα πράγματα να παντρευτούν και να έχουν την ευλογία των Διδασκάλων. Η Σαβίτρι τον ευχαρίστησε και του είπε πως θα φρόντιζε ο γάμος τους να γίνει τις ημέρες που είχε προγραμματιστεί να επισκεφθεί ο Διδάσκαλος το Λονδίνο.

Ο γάμος έγινε μετά βαΐων και κλάδων παρουσία του Διδασκάλου που στο τέλος ευχήθηκε στους νεόνυμφους τα καλύτερα!! Σε λίγες ημέρες το ζεύγος ήρθε στην Ελλάδα ώστε η νύφη να γνωρίσει τους λιγοστούς συγγενείς του γαμπρού και για να την γνωρίσουμε και όλοι εμείς στο Σάτσανγκ. Το ζευγάρι ήρθε μια Τετάρτη και παρακολούθησε το Σάτσανγκ και όταν αυτό τελείωσε, ήπιαμε όλοι ένα τσάι και στο τέλος το ζευγάρι μας χαιρέτησε και έφυγε. Ανοίξαμε βιαστικά διάπλατα τα παράθυρα. Στον Διδάσκαλο που έχει ζήσει πολλά χρόνια στη Δύση δεν αρέσουν φαγητά με σκόρδα, κρεμμύδια και μπαχάρια, όμως η Σαβίτρι φαίνεται ότι τα λάτρευε. Όταν μας φιλοξενούν στο Άσραμ, στην Ινδία, το φαγητό που μαγειρεύεται για τους Δυτικούς δεν έχει ούτε καν αλάτι και προσθέτει κανείς ό,τι και όσο θέλει.

Πέρασαν 8 μήνες μετά το γάμο και μια μέρα βλέπω το γαμπρό στο ιατρείο μου να έρχεται σαν βρεγμένη γάτα. «*Τι συνέβη;*» τον ρώτησα. «*Έφυγα*», μου λέει, «*αηδιασμένος από την Αγγλία. Παράτησα σπίτι και πανεπιστήμιο και γυρίζω στον μουφτή μου*». «*Γιατί, τι έγινε;*» τον ρώτησα. Μου είπε ορισμένα εντυπωσιακά πράγματα που δεν θέλω να επαναλάβω και η αίσθησή του ήταν πως η οικογένεια αυτή δεν ζούσε σύμφωνα με τα διδάγματα αλλά με τρόπο εκ διαμέτρου αντίθετο.

Βλέπει λοιπόν κανείς ότι ο Διδάσκαλος ευνόησε έναν γάμο στον οποίο και ο ίδιος παραβρέθηκε, αν και ο γάμος αυτός και στα μάτια όλων απ' αρχής και για διάφορους λόγους ήταν καταδικασμένος, γιατί οι Διδάσκαλοι δεν παρεμβαίνουν στην ελεύθερη βούληση των μαθητών τους. Να έχετε την ευλογία των Διδασκάλων λέει και δεν σχολιάζει τίποτε άλλο.

Τρία πράγματα είναι προδιαγεγραμμένα μας λέει ο Διδάσκαλος Κιρπάλ. Ο πλούτος, η υγεία (DNA) και η κοινωνική προβολή. Αυτά τα τρία δεδομένα μόνον η Θεία Χάρη τα επηρεάζει και αυτή τη Χάρη μπορεί να την έλξει κανείς με την πίστη και την προσευχή (*διαλογισμό*) του ή να ευλογηθούμε οι άνθρωποι με αυτή τη Χάρη μετά από θεία παρέμβαση (*Διδάσκαλος και άλλοι άγνωστοι σε μας Θεϊκοί παράγοντες*).

Υπάρχουν και άλλα πράγματα καρμικά προγραμματισμένα, τα οποία όμως εμείς τα ρυθμίζουμε με την ελεύθερή μας βούληση. Συναντάμε στη ζωή μας ορισμένους ανθρώπους και σαν παράδειγμα κάνουμε σχέση με μία γυναίκα, λόγω παλιού μας κάρμα. Αν θα την παντρευτούμε, αν θα την εγκαταλείψουμε, αν θα την ξυλοφορτώνουμε, αν θα της κάνουμε τη ζωή μαρτυρική, αν θα την σκοτώσουμε για να απαλλαγούμε από τη γρίνια ή αν θα της κάνουμε όλα τα χατίρια για να είναι ευτυχισμένη, αυτό είναι θέμα της ελεύθερής μας βούλησης και σ' αυτό δεν υπεισέρχεται κανείς. Ό,τι κάρμα κάνουμε μαζί της, αυτό κάποτε σε αυτή ή σε κάποια άλλη ζωή θα πρέπει να το διευθετήσουμε. Επίσης και σε καμιά περίπτωση δεν είναι προδιαγεγραμμένη η αυτοκτονία.

Συμπέρασμα: Σαν μαθητές των Διδασκάλων να φροντίζουμε να κάνουμε ό,τι υποσχεθήκαμε πριν τη μύησή μας. (*διαλογισμό, παρακολούθηση του Σάτσανγκ, ημερολόγιο αυτοενδοσκόπησης, ηθική και απλή διαβίωση, μακριά από τοξικές ουσίες*). Το να έχουμε τη ντάρσαν του Διδασκάλου, εξωτερική ή Εσωτερική έχει μεγάλη σημασία γιατί μέσα από αυτήν λαμβάνουμε πολλά και πλούσια Θεία Δώρα. Από κει και πέρα όλα τα άλλα έρχονται σε δεύτερη μοίρα ή είναι περιττά. Εκείνος ξέρει τι πρέπει να μας δώσει και τι πρέπει να μας πάρει. Αν αμφιβάλλει κάποιος Σατσάνγκι γι' αυτά, είναι από έλλειψη πίστης και χωρίς αυτή, δεν μπορεί σ' αυτή του τη ζωή να γνωρίσει το Θεϊκό μεγαλείο. Ας μην ζητάμε λοιπόν τίποτα, αλλά μόνον ας ευχαριστούμε και σε κάθε ευχάριστη και σε κάθε δυσάρεστη περίπτωση τον Θεό για τα δώρα του, γιατί ό,τι μας συμβαίνει είναι δώρο Θεού για το τελικό καλό μας.

Λειτουργεί διαφορετικά η Διδάσκαλος Δύναμη σε Ευρώπη και Αμερική;

2007. Είκοσι χρόνια μετά το ατύχημά μου στις Σπέτσες οι γιατροί συνιστούν μια νέα ολική αρθροπλαστική (*έκτη εγχείρηση*) στο ισχίο μου, γιατί το τσιμέντο που έχουν βάλει στην προηγούμενη, όπως συμβαίνει συχνά, είχε φθαρεί. Είχα προγραμματίσει τη νέα εγχείρηση να γίνει αμέσως μετά την επιστροφή μου τον Φεβρουάριο από την Ινδία. Την προηγούμενη της αναχώρησής μου ο

Διδάσκαλος βρίσκεται στην αίθουσα διαλογισμού και αυτοί που πρόκειται να αναχωρήσουν πηγαίνουν να τον συναντήσουν και να πάρουν πρασάντ. Εγώ τον έχω συναντήσει 2-3 μέρες πριν για τα καθιερωμένα (*οδηγίες για το Σάτσανγκ*) και απλά τον πλησιάζω για να τον αποχαιρετίσω. «*Πώς πάει το πόδι σου*» με ρωτάει. «*Θα το εγχειρίσω την επόμενη εβδομάδα*» του απάντησα. «*Δεν έρχεσαι στην Αμερική, έχει πολύ καλούς γιατρούς εκεί και αν έρθεις στο Σικάγο θα σου βρω τον καλύτερο*» μου λέει. «*Ξέρεις Διδάσκαλε*» του απάντησα, «*Αν πάω στην Αμερική θα πρέπει να μείνω εκεί και για φυσιοθεραπεία τουλάχιστον δύο μήνες και έτσι θα πρέπει να κλείσω το ιατρείο μου. Θα πρέπει να λείψω για πολύ χρόνο και εκτός αυτού οι δαπάνες είναι τεράστιες*». «*Θα σου συμπληρώσω εγώ όσα χρήματα χρειαστείς*» μου λέει και επαναλαμβάνει: «*Έχουμε πολύ καλούς γιατρούς στην Αμερική*».

Για μια στιγμή λύγισα γιατί σκέφθηκα ότι στην πρώτη εγχείρηση έπαθα πνευμονική εμβολή και τρόμαξα να επιζήσω. Θέλεις να βλέπει τίποτα νέες δυσκολίες ο Διδάσκαλος και να μου συστήνει να πάω στις ΗΠΑ; Όμως συνήλθα και του λέω «*Διδάσκαλε είτε χειρουργηθώ στην Ελλάδα είτε στις ΗΠΑ υπάρχει διαφορά; Η Δύναμη δεν λειτουργεί το ίδιο εφόσον είναι μέσα μας;*» Ο Διδάσκαλος έσκασε στα γέλια. «*Ναι το ίδιο*» μου απαντάει. «*Τότε θα χειρουργηθώ στην Ελλάδα*» είπα του Διδασκάλου. Τον χαιρέτισα πήρα το πρασάντ και έφυγα.

Γύρισα στην Αθήνα και με καλοδέχτηκε η οικογένειά μου. «*Πώς τα πέρασες στην Ινδία*» με ρώτησε η γυναίκα μου «*Πολύ ωραία όπως πάντα*» της απάντησα. «*Σου είπε ο Διδάσκαλος τίποτα για το πόδι σου*». «*Όλα καλά*» της απάντησα. «*Μήπως σου είπε να πας στην Αμερική*» με ξαναρώτησε «*Ναι με ρώτησε αλλά του είπα ότι είχα αποφασίσει να χειρουργηθώ εδώ. Αλλά εσύ πού το ξέρεις για την Αμερική;*» Μου ομολόγησε «*Ξέρεις επειδή φοβάμαι να μην ξαναπάθεις εμβολή τον παρακάλεσα να σου συστήσει να πας στην Αμερική*».

Έτσι λειτουργούν οι Διδάσκαλοι. Δε χαλάνε χατίρια στους μαθητές τους όταν τους ζητήσουν κάτι!

Πότε ο μυημένος ξανάρχεται σε νέα ενσάρκωση

Κάποτε στο σπίτι της Εύης Καρατζά ρώτησα τον Διδάσκαλο αν αληθεύει ότι μία μυημένη από έναν Διδάσκαλο ψυχή, το πολύ που μπορεί να επανενσαρκωθεί σε ανθρώπινο σώμα είναι τέσσερις φορές. Η απάντηση του Διδασκάλου ήταν: «*Αν θέλεις μπορείς να μην ξανάρθεις*».

Αργότερα έμαθα ότι η Χάρη των Διδασκάλων της εποχής μας είναι μεγαλύ-

τερη από παλαιότερα και πως όσο αναπτύσσεται πνευματικά η ανθρωπότητα τόσο η Χάρη των Διδασκάλων που θα έρχονται, θα είναι ακόμα όλο και μεγαλύτερη. Έτσι, αυτό που λεγόταν παλαιότερα για τις τέσσερις ζωές, πως θα ήταν οι περισσότερες που θα χρειαζόταν για να επανενσαρκωθεί μια μυημένη ψυχή, έχει συντομευτεί. Εάν ένας μαθητής μείνει πιστός στις αρχές του Μονοπατιού και δεν έχει επιθυμίες που να τον σέρνουν σε μία νέα ενσάρκωση για να τις εκπληρώσει, ο Διδάσκαλος δεν τον ξαναφέρνει αλλά τον κρατάει στο Αστρικό πεδίο που η ζωή είναι "ευκολότερη" για να συνεχίσει εκεί το διαλογισμό του και να ρυθμίσει εκεί τις υπολειπόμενες υλικές καρμικές οφειλές του, μαζί με τις Αστρικές οφειλές του. Δεν επανέρχεται σε μία νέα ενσάρκωση στη γη.

Η εξήγηση σχετικά με τις τέσσερις επανενσαρκώσεις της ψυχής ενός μυημένου είναι η εξής: Όταν για πρώτη φορά μυηθεί ένας μαθητής ο Διδάσκαλος του παίρνει και διευθετεί ο ίδιος το τεράστιο φορτίο των Santsit καρμικών του οφειλών, από τις πολλές-πολλές ζωές του παρελθόντος και του αφήνει μόνο το Pralabda (*αυτής της ζωής προς εξόφληση*) κάρμα. Σε μια νέα ενσάρκωση μιας μυημένης ψυχής είναι προδιαγεγραμμένο και καθορισμένο, να πάρει πάλι μύηση από τον Διδάσκαλο της εποχής, οπότε ο Διδάσκαλος και πάλι θα της πάρει το φορτίο των Santsit καρμικών της οφειλών που θα αφορά πλέον τη μία, προηγούμενη του ζωή και όχι τις πολλές άλλες που τα καρμικά τους βάρη έχουν ήδη από τη πρώτη μύηση διαγραφεί. Με την ίδια διαδικασία αν ξαναμυηθεί για τρίτη φορά ο μαθητής, ο Διδάσκαλος της εποχής πάλι θα του ξαναπάρει τις μέχρι τότε Santsit καρμικές του οφειλές και αυτό μπορεί θεωρητικά να επαναληφθεί και μια τέταρτη φορά. Σε κάθε νέα ενσάρκωσή του η Χάρη του Διδασκάλου καθορίζει κατάλληλες συνθήκες ζωής ώστε ο μαθητής να έχει μεγαλύτερες ικανότητες και δυνατότητες απόσβεσης των καρμικών του υποχρεώσεων. Έτσι αυτές από ενσάρκωση σε ενσάρκωση ελαττώνονται στο έπακρο, σε σημείο που η ψυχή να μην χρειάζεται να επανέλθει πλέον σε μια νέα γήινη ενσάρκωση.

Ο άνθρωπος και μόνον αυτός έχοντας πάρει από τον Θεό το μεγάλο δώρο της "διάκρισης" μπορεί να επιτύχει, βέβαια πάντα με την καθοδήγηση ενός Τέλειου Διδασκάλου, την Θέωση, ακόμα και στη συγκεκριμένη του ενσάρκωση.

Ο Ιησούς είπε κάποτε στους μυημένους (*βαπτισμένους*) μαθητές Του: «*Είναι δε τινές των εδώ ισταμένων οίτινες δεν θέλουσι γνωρίσει θάνατον προτού οίδωσι την βασιλεία των Ουρανών*» που σημαίνει ότι: Ορισμένοι από εσάς (*τους μυημένους*) πριν πεθάνετε θα έχετε σ' αυτή σας τη ζωή, γνωρίσει τη Θέωση.

Αυτή είναι η εξήγηση που δίνουν οι Διδάσκαλοι για τις τέσσερις ζωές.

Ο Διδάσκαλος Ρατζίντερ στην Ελλάδα

Την πρώτη φορά που ήρθε στην Ελλάδα ο Διδάσκαλος Ρατζίντερ και μετά την πρώτη ομιλία του στο ξενοδοχείο President το οποίο ήταν ασφυκτικά γεμάτο, συνέβη το εξής ευτράπελο. Καθώς έφευγε ο κόσμος αντίκρυσε έξω από το ξενοδοχείο, μια ομάδα νεαρών ατόμων που ανήκαν σε διάφορες παραθρησκευτικές οργανώσεις να κρατούν στα χέρια τους πανό με διάφορα συνθήματα όπως «Κάτω οι αντίχριστοι», «Θάνατος στους άθεους γκουρουδιστές», «Οι Έλληνες είναι Ορθόδοξοι», «Ο Χριστός θα τιμωρήσει» και άλλες βλακείες. Ο κόσμος άρχισε να γελάει με αυτά τα χάλια και τους πήρε στο κατόπι. Έπεσαν και μερικές καρπαζιές από ορισμένους θερμόαιμους και από τότε δεν ξαναεμφανίστηκε κανένας στις επόμενες διαλέξεις του Διδασκάλου. Θα πρέπει να σημειωθεί ότι καλού-κακού την προηγούμενη ημέρα είχα ειδοποιήσει την αστυνομία για τη διάλεξη για το φόβο παρόμοιων επεισοδίων και είχαν στείλει μερικούς αστυνομικούς με πολιτικά που όμως δεν χρειάστηκε να επέμβουν. Εκείνη την εποχή κανείς δεν τολμούσε να οργανώσει μια τέτοια εκδήλωση και να βάλει αφίσες στους δρόμους με φωτογραφίες κάποιου γκουρού, γιατί φοβόταν την αντίδραση της εκκλησίας. Ο κόσμος όμως είχε αρχίσει να ξεθαρρεύει και η προσέλευσή του ήταν εντυπωσιακή. Τουλάχιστον 800 άτομα είχαν κατακλύσει το ξενοδοχείο και τους γύρω χώρους και το πλήθος θύμιζε τις συγκεντρώσεις που γινόντουσαν μετά την πτώση της χούντας.

Από το 1989, κάθε φορά που επισκέπτεται την Ελλάδα ο Διδάσκαλος οργανώνουμε και μια εκδρομή με δυνατότητα συμμετοχής όλων των ξένων και των Ελλήνων Σατσάνγκις καθώς και με όποιον από τους νεομυημένους επιθυμεί να μας ακολουθήσει. Οι ολοήμερες εκδρομές με τον Διδάσκαλο είμαστε οι πρώτοι διεθνώς που τις καθιερώσαμε και είχαν τόση επιτυχία που όλοι από τότε προσπαθούν να μας μιμηθούν. Συνήθως στην Ευρώπη τον Διδάσκαλο τον πήγαιναν για λίγες μόνο ώρες σε κάποιο κήπο, σε κάποιο αξιοθέατο μέρος ή τέλος πάντων κάπου κοντά. Εμείς αρχίσαμε να τον παίρνουμε με λεωφορεία πολλά χιλιόμετρα μακριά και να περνάμε όλη μέρα μαζί του. Από τότε πολλοί που στην αρχή μας κατέκριναν, ζήλεψαν και ξεθάρρεψαν και συχνά οργανώνουν και αυτοί ολοήμερες εκδρομές με τον Διδάσκαλο.

Το 1989, στην πρώτη επίσκεψη του Διδασκάλου Ρατζίντερ στην Ελλάδα και κατά την πρώτη μέρα της επίσκεψής του στην Αθήνα, το πρωί, τον πήγαμε να επισκεφθεί την Ακρόπολη. Εκεί βγάλαμε φωτογραφίες στο ίδιο ακριβώς σημείο που 35 χρόνια πριν, το 1963, είχε φωτογραφηθεί και ο Διδάσκαλος Κιρπάλ. Μία από αυτές τις φωτογραφίες του Διδασκάλου Κιρπάλ, έχουμε κρεμασμένη στο Κέντρο SAKIDARA.

Ο Διδάσκαλος Ρατζίντερ στην Ακρόπολη - 1989

Την τέταρτη μέρα της παραμονής του Διδασκάλου στην Αθήνα, διοργανώσαμε μια ολοήμερη εκδρομή στο Σούνιο, στο ναό του Ποσειδώνα. Εκεί μας μίλησε ο Διδάσκαλος για τον Ποσειδώνα και για τις διάφορες αλληγορίες από τη ζωή του, όπως αυτές αναφέρονται μέσα στην αρχαιοελληνική γραμματεία.

Στον δρόμο προς το Σούνιο σταματήσαμε σ’ ένα φούρνο στην Βάρκιζα που είχαμε κανονίσει με την Εύη, ώστε να μας έχουν έτοιμες καταπληκτικές τυρόπιτες χωρίς αυγά και αναψυκτικά. Οι ξένοι μας και κυρίως οι Γερμανοί εντυπωσιάστηκαν γιατί δεν ήταν συνηθισμένοι σε κεράσματα, όταν ήταν με τον Διδάσκαλο σε ξένα μέρη. Μόνο στην Ινδία όταν πηγαίναμε κάπου μακριά από το Άσραμ, οι Ινδοί Σατσάνγκις φρόντιζαν να μας προσφέρουν με όλη τους την καρδιά το καθετί που μπορούσαν (*Οι Σατσάνγκις κάθε φορά που επισκεπτόμαστε με τον Διδάσκαλο την Agra είναι συγκινητικοί. Όσοι δεν έχετε πάει μην το χάσετε*).

Στο Σούνιο για μεσημέρι φάγαμε σε ένα ωραίο εστιατόριο με το οποίο είχαμε προσυνεννοηθεί και κανονίσει για να έχουμε ένα πλούσιο χορτοφαγικό γεύμα. Όταν σκοτείνιασε, χορτασμένοι από τη συντροφιά με τον Διδάσκαλο γυρίσαμε ευτυχισμένοι στο ξενοδοχείο.

Ο Διδάσκαλος Ρατζίντερ στους στήλες του Ολυμπίου Διός στην Αθήνα

Ο Διδάσκαλος Ρατζίντερ στο ναό του Ποσειδώνα στο Σούνιο

Το 1992 που ο Διδάσκαλος ξαναήρθε στην Ελλάδα, μετά τις διαλέξεις που έδωσε, το πρώτο πρωινό επισκεφθήκαμε την Πνύκα και την άλλη μέρα πήγαμε μια ολοήμερη εκδρομή στους Δελφούς, όπου ο Διδάσκαλος μας έδωσε μια καταπληκτική ομιλία σχετικά με την πραγματική έννοια της φράσης "*Γνώθι σ'εαυτόν*" καθώς και για τους χρησμούς και τα δώρα που αφιέρωναν στο μαντείο ορισμένοι επιφανείς άνδρες της ιστορίας.

Σε αυτό του το ταξίδι ο Διδάσκαλος είχε φέρει πολλά άτομα μαζί του. Είχε μια μεγάλη συνοδεία! Φον Κ@νάρης, Tsatsa Ji, Sethi, Jein, Koli κλπ. Μπροςμπρος και πάντα κορδωτός, ο πανύψηλος Tsatsa Ji που παρά την ηλικία του σκαρφάλωνε στα βράχια σαν κατσίκι και παρά το ύψος του που ήταν 1½ μέτρο με ανάταση!! Μου έκανε εντύπωση η γλυκύτητα με την οποία μιλούσε σ' αυτούς τους σεβαντάρ της Αποστολής ο Διδάσκαλος και το ενδιαφέρον που έδειχνε για τον καθένα από αυτούς και για τις ανάγκες που θα μπορούσαν να έχουν κατά τη διάρκεια αυτής της εκδρομής. Φαίνεται ότι αυτό ήταν και το τελευταίο τους ταξίδι γιατί από τότε σε μικρό χρονικό διάστημα πέθαναν ένας-ένας όλοι αυτοί οι σεβαντάρς καθώς ήταν και μεγάλης ηλικίας.

Μετά το μεσημεριανό φαγητό σε ένα ωραιότατο εστιατόριο, επισκεφθήκαμε το μουσείο με τον Ηνίοχο των Δελφών και εκεί κοντά και την Κασταλία

πηγή, για τα οποία μας μίλησε ο Διδάσκαλος για τη μυστικιστική τους σημασία, καθώς και για τον χαρακτηρισμό των Δελφών σαν «*Ομφαλό της γης*». Αφάνταστη και αξέχαστη εμπειρία!! Οι ξένοι για πολλά χρόνια μας ευγνωμονούσαν για την οργάνωση της επίσκεψης στους Δελφούς.

Κατάκοπος ο Διδάσκαλος σ' όλο το ταξίδι της επιστροφής μας, είχε ξαπλώσει στα τελευταία καθίσματα του πούλμαν και κοιμήθηκε του καλού καιρού.

Ο Διδάσκαλος Ρατζίντερ στο ναό της Αφαίας στην Αίγινα και στο μουσείο των Δελφών

Το 1994 ο Διδάσκαλος ευλόγησε με την παρουσία του για τρίτη φορά την Ελλάδα. Σ’ αυτήν του την επίσκεψη εκτός από την Αθήνα, ο Διδάσκαλος έδωσε μια διάλεξη και στο Ηράκλειο της Κρήτης και επακολούθησε μύηση σε ένα πολύ ωραίο παραλιακό ξενοδοχείο, το Αρίνα που είχαν επιλέξει με πολύ επιμέλεια οι αδελφοί μας, Ειρήνη και Σπύρος Κόντος κοντά στη θάλασσα. Είχα κανονίσει έτσι, ώστε την άλλη μέρα το πρωί όλοι οι Σατσάνγκις να έχουν μια προσωπική συνέντευξη με τον Διδάσκαλο για απεριόριστο χρόνο. Οι συνεντεύξεις κράτησαν περισσότερο από 4 ώρες και οι Σατσάνγκις κατευχαριστήθηκαν γιατί είχαν άνεση χρόνου να είναι με τον Διδάσκαλο. Την άλλη μέρα επισκεφθήκαμε την Κνωσσό και μετά από δύο ημέρες οι Σατσάνγκις γύρισαν πίσω στην Αθήνα ενώ εγώ με τον Διδάσκαλο, την Ricki Linksman και τον Αυστριακό Rolland πήγαμε για δυο μέρες στην Κύπρο όπου ο Διδάσκαλος είχε μια πολύωρη συνομιλία με τον τότε Αρχιεπίσκοπο Κύπρου τον οποίο μάλιστα προσκάλεσε να μιλήσει στην Ινδία στο επόμενο “Παγκόσμιο Συνέδριο για την Ενότητα των Ανθρώπων”.

Στη συνάντηση του αρχιεπισκόπου με τον Διδάσκαλο ήμουν παρών γιατί δεν υπήρχε άλλος να κάνει τη μετάφραση και εκεί έκανα μια διαπίστωση που με λύπησε πολύ! Είδα ένα αρχιεπίσκοπο «*ανθρωπάκι*» και έναν Διδάσκαλο «*άρχοντα των αρχόντων*». Ειρωνεία ο αρχιεπίσκοπος για τον πλανημένο Ινδό που τον λυπόταν για την άγνοια της Αλήθειας του Χριστού και για τη δυστυχία του που δεν υπήρχε κάποιος για να τον γλυτώσει από την αμαρτία και ο άλλος, ο άγιος, να τον βλέπει σαν μία αδελφή ψυχή και με τη ντάρσαν Του να του γαληνεύει τα ρεύματα του διαταραγμένου Αστρικού του σώματος. Όταν όμως ο Διδάσκαλος του μίλησε για τη συνάντηση μεταξύ Πάπα και Πατριάρχη που είχε κανονίσει με δική του πρωτοβουλία ο Διδάσκαλος Κιρπάλ, στην οποία συνάντηση συμπτωματικά ήταν παρών και ο αρχιεπίσκοπος Κύπρου, σαν νέος τότε κληρικός, τα πράγματα άλλαξαν. Ο αλαζόνας αρχιεπίσκοπος έγινε αρνάκι. Κατέβασε τα μάτια. Κατέβασε την αρχιεπισκοπική μαγκούρα που μέχρι εκείνη τη στιγμή κρατούσε με υπερηφάνεια ψηλά και κάλεσε τον Διδάσκαλο να καθίσει για να έχει χρόνο να τον πείσει για το πόσο καλός ιερωμένος ήταν και πως ενδιαφερόταν για το καλό όλου του κόσμου, ακόμα και για εκείνους που είχαν τη δυστυχία να μην είναι Χριστιανοί Ορθόδοξοι.

Μίλησε για την ορθοδοξία, πως αυτή είχε σώσει για αιώνες το νησί από τους άπιστους, (*παραμύθια της Χαλιμάς, βέβαια, γιατί την Κύπρο από το 1550 περίπου που την κατέκτησαν οι Τούρκοι και σκότωσαν όλους τους Ενετούς, την κράτησαν μέχρι που την παρέδωσαν στους Άγγλους*) και μίλησε ακόμα για διάφορα άλλα που δεν πρόφταινα όχι να μεταφράσω αλλά ούτε να παρακολουθήσω. Ο αρχιεπίσκοπος είχε ένα ντελίριο πολυλογίας που ο μεν Διδάσκαλος φαινόταν να μην είναι παρών για να τον παρακολουθεί ενώ αντίθετα η Ρίτα κουνούσε από ευγένεια

καταφατικά το κεφάλι της. Κάποτε αυτό το μαρτύριο έληξε και φύγαμε χωρίς ο Διδάσκαλος να κάνει κανένα σχόλιο αν και εγώ τον προκάλεσα να πει μια κουβέντα. Εκεί είδα το μεγαλείο του Διδασκάλου όχι στην Ινδία μεταξύ χιλιάδων μαθητών του να μιλάει, αλλά άγνωστος μεταξύ αγνώστων να περπατάει στους δρόμους της Κύπρου. Ο Τέλειος Διδάσκαλος, ένας Ινδός άγνωστος μεταξύ αγνώστων!! Ποιος, ο Βασιλιάς των Βασιλιάδων που του έχει δοθεί από τον Θεό, το “δεσμείν και λύειν” μέσα σε όλη τη Θεϊκή Δημιουργία! Έζησα σε εκείνο το ταξίδι στιγμές θείες και ευλογημένες γιατί είχα τη σπάνια τύχη να είμαι και να μιλάω πολλές ώρες με τον Διδάσκαλο.

Ο Διδάσκαλος Ρατζίντερ στην Κύπρο - 1994

Το βράδυ της ίδιας ημέρας ο Διδάσκαλος με φώναξε στο δωμάτιό του, στο ξενοδοχείο, που ήταν δίπλα από το δωμάτιό μου. Είμαστε μόνοι και η Ρίτα ήταν ξαπλωμένη στο δικό της παραδιπλανό δωμάτιο. Εκεί μου μίλησε ο Διδάσκαλος για την Κρήτη και για ορισμένα άλλα θέματα σχετικά με την Αποστολή στην Ελλάδα και για κάποια θέματα που με απασχολούσαν. Για μια στιγμή κάτι του είπα και μου απάντησε… «*Αυτό το ξέχασα*». Τότε τον ρώτησα αν ξεχνάνε και οι Διδάσκαλοι και τότε μου απάντησε: «*Εγώ ξεχνάω (σαν άνθρωπος), όχι οι Διδάσκαλοι (σαν Δύναμη) αυτοί*» μου είπε «*δεν ποτέ ξεχνάνε ποτέ γιατί δεν χρειάζεται και να θυμούνται*». Και συνέχισε: «*Φοράω και ρολόι για να ξέρω τι ώρα είναι*». Αυτό ήταν μια απάντηση σε ένα ερώτημα που μου είχε δημιουργηθεί πολλά χρόνια πριν. Γιατί άραγε να φοράνε οι Διδάσκαλοι ρολόγια αφού ξέρουν ανά πάσα στιγμή τι ώρα είναι; Ήταν ακόμα η εποχή που δεν είχα καταλάβει ότι στο υλικό επίπεδο οι Διδάσκαλοι είναι άνθρωποι όπως εμείς και ότι

συμπεριφέρονται σαν άνθρωποι για να μπορούμε να έχουμε ανθρώπινη επαφή μαζί τους. Οι Διδάσκαλοι αποκαλύπτουν τη θειότητά τους στο βαθμό που εμείς έχουμε αναπτύξει τη δεκτικότητά μας για να την αντιληφθούμε και δεν κάνουν θαύματα ή άλλα μεταφυσικά πράγματα για να μας εντυπωσιάσουν. Γνωρίζουν το καθετί αλλά δεν το αποκαλύπτουν στον κόσμο. Η Δύναμη που λειτουργεί μέσα τους είναι η Θεϊκή Δύναμη και δεν περιορίζεται. Και δεν είναι μόνον αυτοί αλλά και σε μας δεν επιτρέπει να αποκαλύπτουμε Εσωτερικές μας εμπειρίες και πραγματικότητας. Μία φορά μέσα σε ένα αυτοκίνητο την ώρα που τον οδηγούσα στο αεροδρόμιο του Ελληνικού, κάτι είπα του Διδασκάλου σχετικά με εμπειρίες μου, του παρελθόντος, παρουσία της Ρίτας, της μητέρας του και της Εύης και με έντονη φωνή μου λέει: «*Do not disclose*». «*Μην αποκαλύπτεις*». Τι να αποκαλύψω εγώ, τα πολλά που ξέρω; Αλλά αν για τα μηδαμινά είναι αυστηροί οι Διδάσκαλοι καταλαβαίνει κανείς πόσο αυστηροί θα είναι για τα σοβαρά, όταν αποκαλύπτει κανείς Εσωτερικές του εμπειρίες, όταν αφήνει να εννοηθεί ότι έχει εμπειρίες και πολύ περισσότερο όταν υποκρίνεται πως έχει εμπειρίες για να τον θαυμάζουν οι άλλοι.

Στην επιστροφή μας από την Κύπρο συνέβη στο αεροδρόμιο ένα δυσάρεστο. Η Ricki Linksman την ώρα που πήγαινε να περάσει τον έλεγχο διαβατηρίων ανακάλυψε ότι είχε χάσει το διαβατήριό της. Το αεροπλάνο έφευγε, ο Διδάσκαλος έπρεπε να γυρίσει στην Αθήνα για την πτήση του της επόμενης ημέρας και έτσι αναγκαστήκαμε να φύγουμε και να αφήσουμε την Ricki αμανάτι. Παρέμεινε στην Κύπρο μόνη της μέχρι η πρεσβεία των ΗΠΑ να της βγάλει νέο διαβατήριο.

Στο θέατρο της Επιδαύρου - 1999

Πέρασε καιρός, έξι περίπου μήνες από τότε και θα πήγαινα ένα άλλο ταξίδι. Ενώ ετοίμαζα τη βαλίτσα μου βρήκα στην τσέπη της, το διαβατήριο της Ricki Linksman. Τι είχε συμβεί; Φαίνεται ότι στο αεροδρόμιο της Λευκωσίας η Ricki έβαλε το διαβατήριό της αντί στην τσέπη της δικής της βαλίτσας στην εξωτερική τσέπη της δικής μου βαλίτσας και γι' αυτό μετά δεν έβρισκε το διαβατήριό της και νόμιζε ότι της το κλέψανε.

Τον Οκτώβριο του 1999 ο Διδάσκαλος έκανε την τέταρτη επίσκεψή του στην Ελλάδα. Μετά τις διαλέξεις και τη μύηση που έδωσε ο Διδάσκαλος σε 112 άτομα, πήγαμε με λεωφορεία στην Επίδαυρο για να μας μιλήσει ο Διδάσκαλος για τα αρχαία θέατρα και να κάνουμε διαλογισμό στο περίφημο θέατρο Επιδαύρου με τη μοναδική ακουστική.

Στο δρόμο σταματήσαμε σε ένα πορτοκαλεώνα όπου είχαμε προσυνεννοηθεί με έναν παραγωγό και επί τόπου μας έστυψαν δεκάδες φρεσκοκομμένα πορτοκάλια. Οι Γερμανοί για μία ακόμα φορά ξετρελάθηκαν. Έπιναν αβέρτα γιατί οι περισσότεροι ίσως δεν είχαν ποτέ πιει ποτέ φρέσκο χυμό πορτοκαλιού μόλις κομμένο από το δέντρο. Στη συνέχεια επισκεφθήκαμε το αρχαίο θέατρο, καθίσαμε στα σκαλιά του θαυμάζοντας το ήρεμο τοπίο που το ίδιο αντίκριζαν και πριν 2.500 χρόνια οι πρόγονοί μας και κάναμε για 20 λεπτά διαλογισμό.

Με τον Διδάσκαλο στο κρουαζιερόπλοιο - 1999

Ο Διδάσκαλος μίλησε από το γνωστό σημείο που ακούγεται καθαρά η φωνή του ομιλητή σε μεγάλη απόσταση και στη συνέχεια φύγαμε για την παραλία της Επιδαύρου όπου μας περίμενε ένα κρουαζιερόπλοιο. Με το κρουαζιερόπλοιο πήγαμε στην Αίγινα και επισκεφθήκαμε το ναό της Αφαίας, που κι' αυτόν τον ρήμαξαν και τον κατάκλεψαν οι Άγγλοι, όπως τον Παρθενώνα. Εκεί, στο ναό βγάλαμε και ωραιότατες φωτογραφίες, τον Διδάσκαλο με όλη του την οικογένεια και τα παιδιά του μικρά και αργά το απόγευμα γυρίσαμε τραγουδώντας χαρούμενα, Διδάσκαλος και μαθητές στην Αθήνα.

Κατά τη διάρκεια του ταξιδιού μας με το κρουαζιερόπλοιο κατευθυνόμενοι στην Αίγινα, ο Διδάσκαλος γνωρίζοντας ότι μετά την αποχώρησή του από την Ελλάδα θα συμβαίναν δυσάρεστα πράγματα, δάκρυσε και συνέταξε και τραγούδησε ο ίδιος ένα μικρό προφητικό ποίημα που το πρωτότυπό του, το κράτησε η Εύη στο αρχείο της. Σε μετάφραση που δημοσιεύτηκε στο περιοδικό Σατ Σαντές διαβάζουμε:

Είμαστε όλοι εδώ στην Ελλάδα,

Ψάχνουμε όλοι τη γαλήνη να βρούμε,

Ω Διδάσκαλε! Χαριζέ μας στην Ελλάδα ειρήνη.

Ω Κύριε! Δώσε μας τη σωστή διάκριση

και το Φως Σου άπλετο να πέφτει πάνω μας.

Μακάρι Εσένα να λατρεύουμε πάντα,

για να μπορεί η ψυχή μας να πετάει ψηλά.

(1) WE ARE ALL HERE IN GREECE
WE ARE ALL LOOKING FOR PEACE
O' MASTER GIVE US PEACE IN GREECE

(2) O' LORD GIVE US THE RIGHT SIGHT
UNDER YOUR TREMENDOUS LIGHT
MAY YOU BE WHO WE ALWAYS ADORE
SO THAT OUR SOUL MAY SOAR

WE ARE ALL - - - .
WE ARE ALL - - .
O' MASTER GIVE US - - .

(3) ALWAYS KEEP US IN YOUR GRACE
SO OUR LIFE WE CAN PACE
STEPS COME IN LEAPS & BOUND
CONNECTION ALWAYS WITH LIGHT & SOUND

WE ARE ALL - - - .
WE ARE ALL - - -
O' MASTER GIVE US PEACE IN GREECE

Rajinder Singh
OCT 26, 1999

Το ποίημα που έγραψε και απάγγειλε ο Διδάσκαλος Ρατζίντερ μέσα στο κρουαζιερόπλοιο

Το 2012 ο Διδάσκαλος επισκέφθηκε για πέμπτη φορά την Ελλάδα και έδωσε διαλέξεις εκτός από τη Αθήνα, στο Ηράκλειο της Κρήτης και στη Θεσσαλονίκη. Από την Θεσσαλονίκη οργανώθηκε μια ημερήσια εκδρομή στην Βεργίνα που πρόσφατα είχε αποκαλυφθεί ο τάφος του Φιλίππου, με πολύ μεγάλη συμμετοχή. Ξένοι και Έλληνες κατευχαριστήθηκαν. Ακολούθησε ξεφάντωμα σε κάποιο κέντρο που είχαν φροντίσει το ζεύγος Σιδέρη να έχουν ετοιμάσει ένα λουκούλλειο χορτοφαγικό μενού και ακολούθησαν τραγούδια με πρωταγωνιστεί τον Πανταζή Σιδέρη και τους εκλεκτούς Σατσάνγκι της Θεσσαλονίκης.

Στην επόμενη επίσκεψή του στην Ελλάδα που θα είναι με τη Χάρη του Θεού η έκτη, ο Διδάσκαλος έχει εκδηλώσει την επιθυμία να επισκεφθεί το Σάτσανγκ της Πάτρας και εμείς σκοπεύουμε, αν το εγκρίνει, να οργανώσουμε από την Πάτρα, μια εκδρομή στην αρχαία Ολυμπία. Η επιλογή Του να επισκεφθεί την Πάτρα εκδηλώθηκε και μετά από μερικούς μήνες όταν έμαθε ότι περίπου το 100% των Πατρινών μαθητών που μυήθηκαν το 2012 ακολουθούν πιστά το Μονοπάτι.

Και τα ζώα υπακούουν στους Διδασκάλους

Στη δεύτερη επίσκεψη του Διδασκάλου είχα προγραμματίσει να γίνει μια δεξίωση στον κήπο του σπιτιού μου για όλους τους Σατσάνγκις, Έλληνες και ξένους. Από μέρες πριν, είχε σχεδιαστεί με λεπτομέρεια το καθετί ώστε την ημέρα της δεξίωσης να μην υπάρχουν καθόλου προβλήματα. Μέσα σε όλα είχε προγραμματιστεί ο Κεμάλ, ένας σκύλος δολοφόνος που είχα εκείνη την εποχή να είναι δεμένος με αλυσίδα στο πλάι του σπιτιού, σε ένα απόμερο μέρος του κήπου ώστε να μη βλέπει κίνηση ανθρώπων, για να μην ερεθίζεται και χαλάει τον κόσμο με τα γαβγίσματά του. Ο Κεμάλ είχε εξαφανίσει όλες τις γάτες της περιοχής και είχε ταλέντο στο να σκοτώνει και τα περιστέρια που αμέριμνα καμιά φορά τσιμπολογούσαν στον κήπο. Ήταν ο φόβος και ο τρόμος των ταχυδρόμων που τους μισούσε θανάσιμα, των αστυνομικών, των παπάδων, των γύφτων και των Αλβανών.

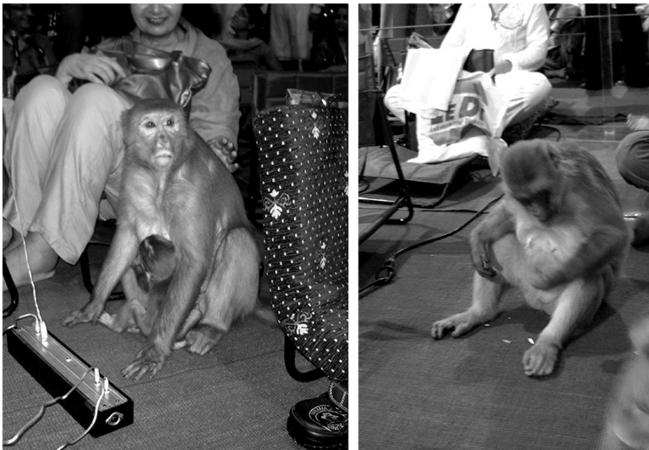
Το πρόγραμμα προέβλεπε να φέρω με το αυτοκίνητό μου τον Διδάσκαλο και την Ρίτα στο σπίτι μου, 20 λεπτά περίπου πιο πριν και τα πούλμαν να μεταφέρουν τον κόσμο λίγο αργότερα από το ξενοδοχείο President που θα ξεκινούσαν.

Έτσι και έγινε. Πήρα τον Διδάσκαλο από το ξενοδοχείο και στην ώρα μας φθάσαμε στο σπίτι μου στη Φιλοθέη. Άνοιξα την εξώπορτα του κήπου και οδή-

γησα τον Διδάσκαλο με την Ρίτα στο εσωτερικό. Ξαφνικά βλέπω τον δολοφόνο Κεμάλ να ξεπετάγεται από το πουθενά και με τεράστια πηδήματα, γαβγίζοντας και δείχνοντας τα δόντια του, να κατευθύνεται προς τον Διδάσκαλο. Κρύος ιδρώτας με έλουσε γιατί με το μπόι και την ταχύτητα που είχε ο σκύλος κανείς δεν μπορούσε εκείνη τη στιγμή να τον σταματήσει. Ο Διδάσκαλος ούτε που του έδωσε σημασία και πλησίασε τη γυναίκα μου που είχε βγει στον κήπο να τους προϋπαντήσει. Ο Κεμάλ στη μέση της διαδρομής φρενάρισε, σταμάτησε και ξάπλωσε τελείως ακίνητος και μουγκός με το πρόσωπό του να κοιτάζει το χώμα. Έγινε ένα με το χώμα, χαλκομανία. Ο Διδάσκαλος με την Ρίτα πέρασαν από δίπλα του χωρίς να του δώσουν σημασία και μπήκαν στο σπίτι. Ο Κεμάλ που είχε λυθεί ποιος ξέρει με ποιον τρόπο γύρισε μόνος του στο σημείο που ήταν δεμένος και δεν κουνήθηκε ούτε ξαναγαύγισε μέχρι την ώρα που έφυγαν όλοι οι καλεσμένοι.

Ήταν τον Σεπτέμβριο του 2015. Βρισκόμαστε στο Κιρπάλ Μπαγκ και μας μιλούσε ο Διδάσκαλος. Ξαφνικά μέσα από τη σιδηροκατασκευή που συγκρατεί τα πανιά της οροφής ξεπήδησε μια μεγάλη θυμωμένη μαϊμού που έμοιαζε χαμένη. Ήταν άγρια και μας έδειχνε τα δόντια της. Όλοι ξέρουμε πόσο επικίνδυνες είναι αυτές οι μαϊμούδες κυρίως όταν είναι πεινασμένες. Στη θέα της οι σεβαντάρ που φροντίζουν το χώρο ξεπετάχτηκαν και προσπάθησαν με ό,τι βρήκαν κοντά τους, με ξύλα και καρέκλες να διώξουν τη μαϊμού για να μην πλησιάσει τον Διδάσκαλο.

Ο Διδάσκαλος τους είπε να αφήσουν τη μαϊμού ήσυχη και να μην ασχοληθούν με αυτή και συνέχισε την ομιλία του. Η μαϊμού πλησίασε τον Διδάσκαλο σε απόσταση αναπνοής, κάθισε ήσυχη και ακίνητη κάτω για ώρα πολλή, μέχρι που τελείωσε το Σάτσανγκ. Την ώρα που μας έβαζε σε διαλογισμό ο Διδάσκαλος η μαϊμού έφυγε ήσυχα από εκεί που είχε έρθει.

Οι Διδάσκαλοι μας ζητούν να μην έχουμε ζώα στο σπίτι μας και πουλιά σε κλουβιά. Μια φορά που με είχε καλέσει στο σπίτι του για πρωινό ο Διδάσκαλος Ρατζίντερ, στο Σικάγο, καθώς κοίταζα έξω από το παράθυρο είδα μια αλεπού. Ρώτησα την Ρίτα αν ήταν πραγματικά αλεπού και μου είπε ότι θα πρέπει να ήταν γιατί και άλλοι γείτονες είχαν πει ότι είχαν δει μια αλεπού να περιφέρεται εκεί κοντά. Δεν ξέρω πώς μου ήρθε και ρώτησα την Ρίτα αν είχαν σκύλο. Η Ρίτα δαγκώθηκε και κοίταξε προς τον Διδάσκαλο να δει τις αντιδράσεις του. Είχα κάνει μεγάλο λάθος να ρωτήσω αν ο Διδάσκαλος είχε κάποιο σκύλο στο σπίτι του. Το κλίμα μεταβλήθηκε όταν η Ρίτα με πήγε στο υπόγειο και μου έδειξε την αίθουσα γυμναστικής που είχε ένα σωρό όργανα. Κάθε χρόνο στη γιορτή του (*του Διδασκάλου*) του παίρνω και κάτι και όλο λέει ότι θα αρχίσει να γυμνάζεται αλλά τόσα χρόνια δεν έχει αρχίσει ακόμα. Ευτυχώς γυμνάζονται τα παιδιά και δεν παραμένουν σε αχρηστία τα μηχανήματα, μου είπε.

Ο Διδάσκαλος ακούει και ανταποκρίνεται ακόμα και στα λάθη και στα παράπονά μας

2006. Εδώ και λίγο καιρό αισθάνομαι μια σκιά ανάμεσα σε μένα και τον Διδάσκαλο. Προφανώς, σκέφτομαι, ότι το Κριναγιάμ κάρμα μου έχει γύρει προς την αρνητική πλευρά. Άμα κάτι δεν πάει καλά σε μία σχέση κάποιος φταίει και στην προκειμένη περίπτωση δεν μπορεί να φταίει ο Διδάσκαλος. Μπαίνω σε σκέψεις και βλέπω ότι οι ανθρώπινες αδυναμίες δεν παύουν να υπάρχουν, άλλοτε σε μικρότερο και άλλοτε σε μεγαλύτερο βαθμό. Σκέφθηκα λοιπόν εκείνον τον Φεβρουάριο να πάω στην Ινδία όπως και αν αισθάνομαι και από την άλλη μεριά είπα μήπως θα ήταν καλύτερα να αναθεωρήσω την καθημερινότητά μου και να πάω λίγο αργότερα πιο έτοιμος και να συναντήσω τον Διδάσκαλο, στην Αμερική. Τελικά αποφασίζω να πάω στην Ινδία.

Όταν συνάντησα τον Διδάσκαλο ήταν εξαιρετικά προσηνής και ομιλητικός μαζί μου. Κάθε φορά που τον έβλεπα και με ακουμπούσε, το χαμόγελό του και τα λόγια του ήταν σαν να μου έλεγε «*μπράβο είσαι ένα πολύ καλό παιδί!*» Θυμήθηκα και άλλες περιπτώσεις που "δεν ήμουν καλό παιδί" και με κανάκευε και άλλες που ήμουν σωστός με το διαλογισμό και το ημερολόγιο μου ο Διδάσκαλος να είναι αν όχι ψυχρός, θα μπορούσα να πω κάπως αδιάφορος. Έτσι και εκείνη τη φορά τα χαμόγελα του Διδασκάλου δεν με έπειθαν για την "αγιότητά μου" και αισθανόμουν κάτι σαν ένοχος, κάτι σαν επίορκος κάτι σαν αποστάτης κάτι σαν προδότης, κάτι σαν αγνώμονας, κάτι τέλος πάντων σαν κάποιος που δεν άξιζα της εμπιστοσύνης και της σέβα που μου είχαν εμπιστευθεί οι δύο Διδάσκαλοι.

Καθόμουν λοιπόν μαζεμένος, στο πίσω-πίσω μέρος των συγκεντρώσεων όταν μας μιλούσε ο Διδάσκαλος και δεν ξέρω αν είχα μόνο τύψεις ή ενοχές ή αν κάκιζα τον εαυτό μου με μια έντονη αίσθηση απογοήτευσης.

Θυμόμουν λίγα χρόνια πίσω, την εποχή του Διδασκάλου Ντάρσαν, που όπου βρισκόταν με φώναζε να καθίσω δίπλα του ή κοντά του, που μπαινόβγαινα στο σπίτι του, ακόμα και στο δωμάτιό του όποτε ήθελα, που πήγαινα για τσάι στο δωμάτιο της Μάτα Τζι σχεδόν κάθε μέρα, που ο Διδάσκαλος μου μιλούσε και με συμβούλευε ώρες ατελείωτες, που έτρωγα μαζί με την οικογένειά του σχεδόν μέρα παρά μέρα και… άλλα και άλλα… και σκεφτόμουν, μήπως μου είχε λείψει η προσοχή του σημερινού Διδασκάλου; Υποσυνείδητα σκεφτόμουν, μήπως έφταιγε λίγο και εκείνος (!!) που εγώ αισθανόμουν θλίψη, απογοήτευση και απομάκρυνση. Μήπως αν μου έδειχνε μια ανανέωση της εμπιστοσύνης του θα μπορούσα να συνέλθω; Βέβαια οι σκέψεις συχνά υπερβαίνουν τη λογική! Είναι δυνατόν να φταίει ο Διδάσκαλος για τις βλακείες και τις αταξίες που εμείς κάνουμε; Αλλά ο νους τρέχει ανεξέλεγκτα και συχνά μας οδηγεί στη αγκαλιά του Καλ.

Ένα απόγευμα που βρισκόμουν στο Κιρπάλ Μπαγκ, με πλησίασε ο κύριος Pramod Grover ο γραμματέας του Διδασκάλου και γενικός υπεύθυνος του Σαουάν και του Κιρπάλ Άσραμ και μου λέει: «*Μου είπε ο Διδάσκαλος να σου πω, στην αυριανή μπαντάρα του Διδασκάλου Κιρπάλ να κάνεις μια ομιλία για τη ζωή και το έργο του*». Ξαφνιάστηκα! Γιατί εγώ που τα αγγλικά μου δεν είναι ό,τι το καλύτερο και όχι τόσοι άλλοι ομόλογοί μου Αμερικανοί και Ευρωπαίοι που ήταν εκείνες τις ημέρες στο Άσραμ; Κάθισα με την Jutta Stalinger από την Αυστρία, που τα αγγλικά της είναι πολύ καλύτερα από τα δικά μου, φτιάξαμε μια ομιλία και την άλλη μέρα μίλησα με μια κρυφή χαρά μέσα μου. Θυμόμουν τα λόγια του κυρίου Grover… «*είπε ο Διδάσκαλος*»!!! Δεν ήταν δική του σκέψη αλλά το είχε ζητήσει ο Διδάσκαλος. Δηλαδή τι σημαίνει αυτό σκέφθηκα; Δεν είχα ακούσει ποτέ ο Διδάσκαλος να ασχολείται με ποιος θα μιλήσει και τι θα πει στις μπαντάρες. Μήπως ήταν κάποιο μήνυμα του Διδασκάλου σε μένα; Πέρασε η ημέρα και ήμουν γεμάτος χαρά.

Την άλλη μέρα το πρωί κατά τις 10 π.μ. ενώ έπαιρνα το πρωινό μου ακούω να με ψάχνουν «*Μήπως είδατε τον Dr. Gabriel;*» (*έτσι συνηθίζουν να με αποκαλούν οι Διδάσκαλοι*). «*Ναι εδώ είμαι*» απάντησα. «*Τι συμβαίνει;*» «*Ο κύριος Grover σε ψάχνει επειγόντως*» μου είπε ένας Ινδός αδελφός. «*Τι συμβαίνει*» ξαναρώτησα. «*Μείνε εδώ και θα έρθω να σου πω*» μου απάντησε ο ίδιος. Σε λίγο ο Ινδός ξαναήρθε και μου είπε να πάω στο σπίτι του Διδασκάλου που με περίμενε ο κύριος Grover. Για τους Ινδούς του Άσραμ ο κύριος Grover είναι πρόσωπο μεγάλου σεβασμού! Πήγα και τον συνάντησα και μου λέει «*Την Παρασκευή που είναι το 16ο Παγκόσμιο Συνέδριο για την Πανανθρώπινη Ενότητα, είπε ο Διδάσκαλος να καθίσεις σαν αντιπρόσωπος όλων των μαθητών του*

Διδασκάλου, μαζί του στο τραπέζι του Συνεδρίου». Ρώτησα ποιοι άλλοι θα είναι εκτός από εμένα και τον Διδάσκαλο; Μου απάντησε ότι εκτός από τον εισηγητή που θα μιλούσε για το θέμα του συνεδρίου και για την ταυτότητα των υψηλών προσκεκλημένων (*ένας από αυτούς ήμουν και εγώ*), στο τραπέζι του προέδρου του συνεδρίου θα ήταν ο Jay Linksman, γενικός γραμματέας της Αποστολής, ο Carlos Lozano ως εκπρόσωπος των Ισπανόφωνων μαθητών του Διδασκάλου, εγώ σαν εκπρόσωπος όλων των ανά τον κόσμο μαθητών του καθώς και δύο άλλοι υψηλόβαθμοι του Βουδισμού και του Μωαμεθανισμού, που δεν θυμάμαι τα ονόματά τους. Έμεινα κόκκαλο… που λένε! Αντιπρόσωπος όλων Του των μαθητών!! Εγώ ο παραμελημένος από τον Διδάσκαλο;… Διδάσκαλε το παράκανες σκέφθηκα. Είπαμε μια κουβέντα πώς με ξέχασες… αλλά όχι και έτσι!! Επιβραβεύεις τις αταξίες μου.

Όμως ο Διδάσκαλος δίνει απλόχερα και ακούει τη φωνή κάθε μαθητή του όταν βγαίνει μέσα από την καρδιά του και Αυτός πάντα ανταποκρίνεται!! Είναι η προσωποποίηση της αγάπης και της συγνώμης.

Τη συγκεκριμένη μέρα και ώρα με αυτοκίνητο της Αποστολής εγώ και ένα άλλο άτομο από την Ελλάδα που είχα πάρει για παρέα, φθάσαμε στο κέντρο του Δελχί όπου θα γινόταν σε ένα πολύ μεγάλο Συνεδριακό κέντρο, το Παγκόσμιο Συνέδριο. Με οδήγησαν μόνο μου, σε μια μεγάλη αίθουσα στολισμένη με λουλούδια και γιρλάντες. Κάθισα σε μια πολυθρόνα και περίμενα, Έβλεπα να μπαίνει και να βγαίνει κόσμος πολύ καλοντυμένος, Ινδές γυναίκες στολισμένες με ακριβά κοσμήματα, υψηλόβαθμους της Ινδικής κυβέρνησης που τους συνόδευαν αστυνομικοί και άλλα άτομα που όπως έμαθα αργότερα ήταν οικονομικοί παράγοντες της Ινδίας, μυημένοι και μη, μαθητές των Διδασκάλων. Σκέφθηκα να φύγω για να μην ντροπιαστώ με την ατημέλητη εμφάνισή μου αλλά δεν μπόρεσα να το κάνω. Σκέφθηκα τον Διδάσκαλο.

Σε λίγο έφθασε και ο Διδάσκαλος με την Μάτα Ρίτα Τζι. Ο Διδάσκαλος φορούσε ένα λευκό κεντημένο ένδυμα και ήταν σαν βασιλιάς! Η Μάτα Ρίτα Τζι πανέμορφη, μ' ένα καταπληκτικά σάρι έλαμπε και σκορπούσε χαμόγελα σ' αυτούς που πήγαιναν να χαιρετίσουν τον Διδάσκαλο. Εγώ στεκόμουν όρθιος δίπλα από τον Carlos Lozano και τον Jay Linksman και σε μια στιγμή που βρεθήκαμε κοντά στον Διδάσκαλο, αυτός άρχισε να μας συστήνει στους ξένους. Ο κύριος Liksman, γραμματέας μου, ο Dr. Gabriel γιατρός από την Ελλάδα… και ποιος ήταν ο Dr. Gabriel; Τόση ντροπή δεν είχα ζήσει ποτέ στη ζωή μου, γιατί εκείνη τη φορά στην ψυχολογική κατάσταση που βρισκόμουν είχα πάει στην Ινδία με σαγιονάρες και ένα μπλου τζιν της πεντάρας. Να με συστήνει ο Διδάσκαλος σε καλοντυμένους και περιποιημένους διακεκριμένους της Ινδικής κυβέρνησης ανθρώπους και εγώ να είμαι ντυμένος όχι σαν ζητιάνος στην Kamla Nagar αλλά σαν λέτσος των Εξαρχείων. Με σαγιονάρες… γιατί δεν

βρήκα κανέναν με 46 νούμερο παπούτσια να μου δανείσει τα δικά του. Ντροπή μου!! Ο βασιλιάς να συστήνει έναν κακοντημένο αλήτη!!! ποτέ δεν θα ξεχάσω αυτή μου τη ντροπή!! Ήθελα να ανοίξει η γη να με καταπιεί! Αν μπορούσα να φύγω θα έφευγα τρέχοντας! Γι' αυτή μου τη ντροπή, ντράπηκα ακόμα και αργότερα να ζητήσω συγνώμη από τον Διδάσκαλο.

Τελικά μπήκαμε στην αίθουσα και καθίσαμε στο μακρύ τραπέζι του συνεδρίου, εγώ καθισμένος κοντά σε δύο άτομα που δεν γνώριζα, τον Βουδιστή και τον Μωαμεθανό αρχιερέα. Άρχισαν οι εισαγωγές και συνέχισαν οι εισηγήσεις που κράτησαν 2 ½ περίπου ώρες. Πρώτος εισηγητής εγώ!!! μίλησα με τα μέτρια αγγλικά μου εκ μέρους όλων των χιλιάδων μαθητών του Διδασκάλου, ακολούθησε ο Lozano και ο Linksman. Όταν κάποτε τελείωσαν οι ομιλητές τις… όχι και τόσο σύντομες ομιλίες τους, άρχισε μια εθιμοτυπική διαδικασία που όλοι όσοι καθόμαστε στο τραπέζι του Συνεδρίου σηκωθήκαμε και ανάψαμε ένα στρογγυλό κερί και το τοποθετήσαμε σ' ένα χάλκινο μανουάλι. Οι φωτογράφοι παίρναν εκατοντάδες φωτογραφίες και εγώ προσπαθούσα να στέκομαι πλαγίως για να μη φαίνομαι και κυρίως να μην φαίνονται οι σαγιονάρες που φορούσα. Κάποτε, το μαρτύριο για μένα τελείωσε και φύγαμε για το Άσραμ.

Καταλαβαίνει κανείς από τότε, πόσες εκατοντάδες φορές ήρθαν αυτά τα γεγονότα στο μυαλό μου και πόσα πολλά συμπεράσματα και διδάγματα πήρα από αυτή τη μεγάλη τιμή που μου έκανε ο Διδάσκαλος και τη ντροπή που ένιωσα σαν ένας ανάξιος μαθητής ενός Τέλειου Διδασκάλου. Ακόμα και σήμερα, που γράφω αυτήν την ιστορία, τόσα χρόνια από τότε, αισθάνομαι ντροπή και δακρύζω με το μεγαλείο των Διδασκάλων και για τον τρόπο που μπορούν να ανταποκριθούν στα λάθη, τα παράπονα και τις αδυναμίες μας. Με παρηγορούν τα λόγια των Διδασκάλων ότι έχουν έρθει για τους αμαρτωλούς και όχι για τους αγίους.

Ομιλητής στο Παγκόσμιο Συνέδριο για την Ενότητα των ανθρώπων - 2006

Παγκόσμιο Συνέδριο για την Ενότητα των ανθρώπων - 2006

Πνευματικός ειρηνιστής

Όλοι γνωρίζουμε ότι ο Διδάσκαλος δεν δικάζει, δεν καταδικάζει, δεν αθωώνει, και δεν λύνει διαφορές μεταξύ των Σατσάνγκι. Υπάρχουν τόσες εκατοντάδες μικρές ή μεγάλες ομάδες μυημένων σε όλον τον κόσμο και είναι ευκολονόητο ότι μεταξύ των μαθητών που δεν έχουν φθάσει όλοι στη Θέωση να υπάρχουν πολύ συχνά διαφορές. Άλλοτε οι διαφορές είναι προσωπικές και άλλοτε σχετικές με τον τρόπο λειτουργίας των διαφόρων Σάτσανγκ. Όπως στις θρησκείες δημιουργούνται αποσπάσεις, αιρέσεις και παραθρησκευτικές οργανώσεις το ίδιο συμβαίνει και με τους Σατσάνγκις. Λέγεται πως δεν υπάρχει σε όλο τον κόσμο ένα Σάτσανγκ στο οποίο να επικρατεί απόλυτη ειρήνη και να μην υπάρχουν ζήλειες, φαγωμάρες και διασπάσεις. Πολλοί λίγοι ακολουθούν τη συμβουλή που έδωσε κάποτε ο Διδάσκαλος Κιρπάλ σε ένα μαθητή του που τού παραπονέθηκε πως ορισμένοι Σατσάνγκις έκαναν έτσι αντί να κάνουν αλ-

λιώς. «*Mind your own business*», «*Εσύ κοίτα τη δουλειά σου*», του είπε.

Σε μια εγκύκλιό του το 1970, ο Διδάσκαλος Κιρπάλ ζητάει από τους μαθητές αν έχουν μικροδιαφορές να αποτείνονται ανάλογα στον ομαδάρχη τους ή τον αντιπρόσωπο και αν χρειάζεται κάτι παραπάνω στο γραμματέα του Διδασκάλου. Αυτός ξέρει πως θα πάρει τη γνώμη του Διδασκάλου χωρίς να χρειάζεται ο Διδάσκαλος να βρεθεί στη θέση του δικαστή οπότε μπορεί αν ευχαριστήσει κάποιον, να δυσαρεστήσει κάποιον άλλο. Γι' αυτό ο Διδάσκαλος Ρατζίντερ κάποτε μιλώντας σε μένα και την Εύη μας είπε:

«*Ό,τι λέγεται ή γράφεται από τους γραμματείς μου στην Ινδία ή το Σικάγο είναι σαν να το έχω πει ή να το έχω γράψει ο ίδιος*». Αυτό λέχθηκε μετά από ερώτησή μας αν οι απαντήσεις που λαβαίνουμε όταν γράφουμε στον Διδάσκαλο και δεν απαντώνται τα γράμματα από τον Ίδιο, αν είναι έγκυρες.

Στις 8.11.1993 έλαβα μια επιστολή εκ μέρους του Διδασκάλου, από το γραμματέα κύριο Sethi, που εκτός από εμένα είχε κοινούς αποδέκτες τον Αντιπρόσωπο των Διδασκάλων στη Γαλλία, Betta Mouangue, την κόρη του Wellie Mouangue, το ζεύγος Sion και Bettina Grably που ήταν υπεύθυνοι ενός δεύτερου Σάτσανγκ που λειτουργούσε στο Παρίσι, της Angela Seiler, αντιπροσώπου των Διδασκάλων στην Ελβετία, της Helga Kammerl αντιπροσώπου των Διδασκάλων στη Γερμανία και γενικής υπευθύνου για την Ευρώπη.

Στην επιστολή αναφερόταν πως ο Διδάσκαλος είχε ορίσει προσωπικά τα ονόματά μας και μας ζητούσε μετά από ελάχιστες ημέρες, συγκεκριμένα στις 8 Νοεμβρίου 1993 να βρισκόμαστε στις 21.30 στο Παρίσι. Η επιστολή του γραμματέα ανέφερε ότι ο Διδάσκαλος θα βρισκόταν και ο ίδιος στο Παρίσι και ότι θα μας συναντούσε όλους όσους ανέφερε η επιστολή αλλά ότι πριν από αυτή τη συνάντηση, την ίδια ημέρα, θα χρειαζόταν να συγκεντρωθούμε όλοι οι προσκληθέντες για να επιλύσουμε ορισμένα προβλήματα που απασχολούσαν το Σανγκάτ της Γαλλίας και συγκεκριμένα των δύο Σάτσανγκ του Παρισιού. Στην πιο πάνω επιστολή αναφερόταν, όπως ήδη έχω αναφέρει ότι εγώ θα έπρεπε να βοηθήσω τη λύση της φαγωμάρας που είχαν μεταξύ τους τα δύο Σάτσανγκ υπενθυμίζοντάς τους ότι:

* Σε καμία περίπτωση ο Διδάσκαλος δεν θα καθόταν να δώσει λύσεις στις διαφορές τους που αφορούσαν το παρελθόν.

* Ότι είναι καλό που υπάρχουν δύο Σάτσανγκ γιατί το Παρίσι είναι μια εκτεταμένη πόλη με πολλούς κατοίκους και γι' αυτό τους καλεί να εργάζονται αρμονικά.

* Ότι πρέπει να υπάρχει σεβασμός στο πρόσωπο του Betta που ήταν καθιερωμένος σαν Αντιπρόσωπος τριών Διδασκάλων.

Η Angela Seiller θα έπρεπε να τους βρει μια λύση για τη συνεργασία τους στην έκδοση των βιβλίων της Αποστολής στα γαλλικά, γιατί το κάθε Σάτσανγκ για διαφόρους λόγους ζητούσε να μεταφράσει τα βιβλία από τα αγγλικά στα γαλλικά.

Η Helga Kammerl είχε σαν εντολή να βρει ενδιάμεσες λύσεις για ορισμένες διαφορές, οικονομικές και άλλες που υπήρχαν μεταξύ των Σάτσανγκ της Γαλλίας και του Γαλλόφωνου Σάτσανγκ στο Κεμπέκ του Καναδά. Στο Κεμπέκ μεταφραζόταν και εκδιδόταν τα γαλλικά βιβλία της Αποστολής γιατί στη Γαλλία δεν υπήρχαν χρήματα καθώς Mouangue ήταν ένας φτωχός ταξιτζής ενώ οι Σατσάνγκις του Καναδά ήταν εύποροι. Τα βιβλία μεταφραζόταν στον Καναδά αλλά έπρεπε να ελέγχονται για τη γλώσσα και την ακρίβεια της απόδοσης των Διδαγμάτων από τον Mouangue, κλπ.

Το βράδυ συναντήσαμε όλοι τον Διδάσκαλο και μας έκανε μια γενική συζήτηση που αναφερόταν σε ό,τι είχαμε συζητήσει στις μεσολαβητικές συγκεντρώσεις μας. Ήταν όλοι οι ενδιαφερόμενοι σαν αγγελούδια. Παναγίες γραμμένες. Στη συνέχεια επακολούθησε ένα γεύμα συμφιλίωσης σ' ένα χορτοφαγικό εστιατόριο. Την άλλη μέρα φύγαμε για τις πατρίδες μας και εγώ κατ' ευθείαν για το γραφείο του διευθυντή του νοσοκομείου για να απολογηθώ γιατί τάχα ήμουν αδιάθετος και έβαλα ένα νέο γιατρό με λίγα προσόντα στη θέση μου να κρατήσει την εφημερία της κλινικής μου, χωρίς να πάρω άδεια από κανέναν. Κατά σύμπτωση και για πρώτη φορά κανένα επείγον περιστατικό δεν χρειάστηκε να αντιμετωπίσει ο αντικαταστάτης μου όσο καιρό έλειπα. Τι σύμπτωση!!!

Στο Παρίσι ο καθένας από εμάς έκανε τη δουλειά που του είχε ανατεθεί. Τα αποτελέσματα ήταν πολύ καλά γιατί από τότε μέχρι σήμερα 25 χρόνια μετά, η σχέση των δύο Σάτσανγκ στο Παρίσι, με τα ίδια άτομα, μπορεί να μην είναι ιδανική αλλά είναι υποφερτή. Τις επόμενες ημέρες έλαβα και από τις δύο πλευρές ευχαριστήριες επιστολές που με ευχαριστούσαν για τη βοήθειά μου και γιατί είχα υποστηρίξει κάπως περισσότερο τις θέσεις τους. Ποιος ξέρει τι με έβαλε να τους πω ο Διδάσκαλος και έμειναν όλοι ευχαριστημένοι!

Κατά τη διάρκεια της συζήτησης που κάναμε, ο Mouangue και η κόρη του από τη μια μεριά και από την άλλη το ζεύγος Grably, πολλές φορές μου ερχόταν να γελάσω. Όταν είναι κανείς έξω από τα πράγματα πολλές καταστάσεις και λόγια του φαίνονται γελοία και ανάξια συζήτησης. Φαντάζεται κανείς πώς βλέπει ο Διδάσκαλος τις συμπεριφορές μας και τι μεγάλη καρδιά πρέπει να έχει για να τις ανέχεται! Το Σάτσανγκ του Mouangue που είναι μαύρος και γεννήθηκε στην Αφρική, με την ευχή του Διδασκάλου Κιρπάλ άρχισε να λειτουργεί από το 1973. Με την πάροδο του χρόνου όλο και περισσότεροι Αφρικανοί έπαιρναν μύηση (*στους Αφρικανούς το Μονοπάτι είναι πιο εύκολα αποδεκτό*) και οι Ευρωπαίοι

γινόταν μειοψηφία. Έτσι σιγά-σιγά και για ορισμένους άλλους λόγους άρχισαν φαγωμάρες και οι λευκοί ζήτησαν να κάνουν ξεχωριστό Σάτσανγκ, γεγονός που το δέχθηκε ο Διδάσκαλος όπως κάνει σε κάθε ανάλογη περίπτωση που του το ζητάνε, προκειμένου οι μαθητές να αισθάνονται πιο άνετα σε ένα καινούργιο Σάτσανγκ και να κάνουν τις ασκήσεις τους ήρεμα και χωρίς εμπόδια. (*Παράδειγμα και τα δύο Σάτσανγκ του Ηρακλείου*). Έτσι όταν λίγο καιρό πιο πριν ο Διδάσκαλος επισκέφθηκε το Παρίσι, το πρωί που είχαν οργανώσει "οι μαύροι" τη διάλεξή του, ήταν μεν άριστα οργανωμένη αλλά δεν παραβρισκόμαστε παρά ελάχιστοι "λευκοί" μαθητές. Το βράδυ της επόμενης ημέρας που έγινε μια δεξίωση προς τιμή του Διδασκάλου στο σπίτι του Sion και της Bettina δεν υπήρχε μαύρος ούτε για δείγμα. Εκείνο το βράδυ όταν ρώτησα τον Sion αν είχαν προσκαλέσει στη δεξίωση και μαύρους μου είπε ότι τους είχαν μεν προσκαλέσει αλλά αυτοί απάντησαν ότι επειδή αισθανόταν ανεπιθύμητοι δεν θα πήγαιναν.

Όταν βλέπει λοιπόν κανείς τους μαθητές των Διδασκάλων να λειτουργούν με τρόπους αντίθετους με τα διδάγματα, καταλαβαίνει τα λόγια του Κιρπάλ που έλεγε ότι: «*Είναι δύσκολο να γίνεις "άνθρωπος" αλλά όταν γίνεις δεν είναι δύσκολο να βρεις τον Θεό*».

Με τα πιο πάνω αντιλαμβάνεται κανείς αυτό που λέγεται ότι οι Διδάσκαλοι μας αφήνουν να λειτουργούμε με την ελεύθερή μας βούληση και να διαμορφώνουμε το Κριγιαμάν κάρμα μας. Μας αφήνουν λάσκα το σκοινί για πολύ χρόνο μήπως και συνετιστούμε. Συνήθως δεν συνετιζόμαστε και τότε ορισμένες φορές μας τραβάνε έντονα το σκοινί και τότε… μας πονάει. Αυτό συνέβη μετά από καιρό και στο Παρίσι. Βέβαια το ίδιο συνέβη και δύο τουλάχιστον φορές και με εμένα για άλλα προσωπικά θέματα.

Procès-Verbal

de la conférence au 5 novembre 1993 vers 21.30 heures à Paris

Participants: Sant Rajinder Singh
Betta Mouangue
Wellie Mouangue
Bettina Grably
Sion Grably
Angela Seiler
Dr. Gabriel Simonetos
Helga Kammerl

Sant Rajinder Singh a convoqué cette rencontre et nommé personellement les participants. Sant Rajinder Singh affirme qu'il soit venu à Paris afin que le satsang coopère harmonieusement à l'avenir et il exprime la peine qu'il ressent en vue de la situation présente.

1. Condition préalable pour la suite est que ce qui était, soit passé. Sant Rajinder Singh n'entre absolument pas en conversation sur ce qui s'est passé. Il invite les participants à faire du même pour tout avenir.

2. Sant Rajinder Singh affirme qu'à Paris il y a deux satsangs et il dit que de plus il y en a de satsangs dans une grande ville, mieux cela vaut. Que les deux satsangs coopèrent harmonieusement!

   Sant Rajinder Singh confirme que Betta Mouangue a été installé comme représentant par les Maîtres et qu'il faut respecter cela.

3. Sant Rajinder Singh apprécie l'organisation du travail de traduction de Bettina et Sion Grably. Il a fait examiner la traduction aux États Unis et met l'accent sur le fait que du point de vue traduction tout soit correct.
   Il faut cependant que par la suite la manière d'agir se produise en coopération et en harmonie.

   Les livres "Homme Dieu" et "Le mystére de la mort " peuvent être publiés, mais seulement après avoir remplacé la dernière page par une autre information. Sant Rajinder Singh propose pour cela des publications "SK", car les publications de la Science de la Spiritualité sont publiées au monde entier sous ce nom d'édition, à moins qu'on ne trouve un éditeur privé qui édite ensuite le livre respectif.

   Il est nécessaire que pour toute publication Betta Mouangue, Guy Paquette, Canada et Bettina et Sion Grably se mettent d'accord. Sant Rajinder Singh propose que la France et le Canada se partagent le travail.

4. Sant Rajinder Singh demande les participants de chercher ensemble une solution pour le problème présent. Ensuite il quitte la rencontre avec Helga Kammerl.

Quelques heures plus tard Sant Rajinder Singh demande Angela Seiler et Helga Kammerl à un nouveau entretien sur la situation à Paris. Il demande les deux de tout faire afin d'aider à rétablir l'harmonie.

Sant Rajinder Singh demande à Angela Seiler d'appeler Guy Paquette au Canada et de lui dire que le Canada et Paris (Betta Mouangue et Bettina et Sion Grably) coopèrent à ce qui concerne le publications!

Angela Seiler a appelé Guy Paquette et Madeleine Labonne au Canada le 7 novembre. Les deux se rejouissent d'une bonne coopération dans le domaine des publications françaises. Madeleine Labonne demande de recevoir une copie des publications avant la mise sous presse.

Berg, le 8 novembre 1993

Ο Διδάσκαλος ορίζει ειρηνιστές για την επίλυση διαφορών μεταξύ των Σατσάνγκις

Οργάνωση Ινδουιστών στη σκιά του Λευκού Πύργου

Ο αρχηγός Πανταζής Σιδέρης προσηλυτίζει ανήλικα παιδιά!!

Πολύ κακός άνθρωπος ο Πανταζής Σιδέρης!! Αρχηγός στην Θεσσαλονίκη της Ινδουιστικής παραθρησκευτικής ομάδας της αίρεσης «Αποστολή Σαγκουάν Κιρπάλ Ρουκάνι»!! Έτσι τον χαρακτήρισε ο δημοσιογράφος Β. Παπαδημούλης στην εφημερίδα Έθνος στο φύλο της 12ης Αυγούστου 1996.

Αυτόν τον κακό άνθρωπο μήνυσε μία γυναίκα γιατί θέλησε να μυήσει τα δύο παιδιά του (*τα δικά του παιδιά*) σε ένα "σωματείο πνευματικότητας που ασχολείται με την πνευματικότητα και τη μετεμψύχωση". Αυτό το σωματείο της πνευματικότητας, το Αντιαιρετικό Γραφείο της Ιεράς Μητροπόλεως, το κατηγόρησε ότι με τα βιβλία "Η Γοητεία του Εσωτερικού Διαστήματος" και "Το μυστικό των μυστικών" συνωμοτεί, τρομοκρατεί και δολοφονεί άμαχο πληθυσμό (Περιοδικό "Σύμβολο" αρ.φυλ. 11, 1996). Με τη δικαιολογία της ενότητας των ανθρώπων και την κατάργηση των Θρησκειών και κυρίως της Ελληνορθόδοξης πίστης, διαβάζουμε στο ίδιο έντυπο, ότι ο μάγος Ντάρσαν Σινγκ σε συνεργασία με την υπουργό εξωτερικών της Αμερικής Μαντιλίν Ολμπράϊτ, εν ονόματι της θρησκευτικής ελευθερίας των λαών προσπαθούν να επιβάλουν παγκόσμια δικτατορία σε θρησκευτικά και πολιτικά πράγματα!! Κατέστρωσαν ένα σχέδιο απαξίωσης και βίας με τα όπλα που ήδη ήχησαν στη μαρτυρική Σερβία!! κλπ. κλπ.

Ήμαρτον άγιοι πατέρες. Γιατί συνεχίζετε και οι ίδιοι να γελοιοποιείστε και να γελοιοποιείτε και το μήνυμα του Ναζωραίου; Γιατί συνεχίζετε επί 17 αιώνες με τις γελοιότητες και τις εγκληματικές σας, πολλές φορές μέσα στους αιώνες αποφάσεις και πράξεις, να κρατάτε τον κόσμο μακριά από τον Θεό; Γιατί διασπείρετε το μίσος και καλλιεργείτε τη μισαλλοδοξία μεταξύ των ανθρώπων του πλανήτη; Εσείς οι ολετήρες του αρχαιοελληνικού μεγαλείου που πολλές φορές με συμμετοχή ακόμα και των λεγομένων Πατέρων της εκκλησίας εγκληματήσατε, πότε θα ζήσετε σύμφωνα με τη διδασκαλία του Ιησού την οποία διδάσκετε;

Στην Ζ. Συνδιάσκεψη για θέματα αιρέσεων (Αλίαρτος 20-26/9/1995) ξεπεράσατε τον εαυτό σας σε αναλήθειες και βλακείες. Αναφέρετε ότι μόνον οι Χριστιανοί είναι αγαπητοί στον Θεό! Ποιοι Χριστιανοί; Οι Ορθόδοξοι βέβαια! Ποιοι Ορθόδοξοι; Οι Ελληνορθόδοξοι βέβαια! Ποιοι Ελληνορθόδοξοι; Αυτοί με το καινούργιο ημερολόγιο. Είναι δυνατόν; Όλα τα 10 δισεκατομμύρια του πλανήτη είναι αμαρτωλοί και αιρετικοί και μόνο εσείς είστε οι καλοί!! Και θέλετε να έχετε και τη νεολαία μαζί σας!! Είναι δυνατόν με τέτοια βλακεία; Δεν

παραγνωρίζουμε ότι υπάρχουν και άγιοι άνθρωποι μέσα στον κλήρο αλλά αυτούς συνήθως τους εξουδετερώνετε μέσα στους αιώνες, όπως τον Διονύσιο τον Αρεοπαγίτη, τον Άγιο Αυγουστίνο, τον Ωριγένη, την Μαργαρίτα Poret και… και… Όταν φθάσατε να αφορίσετε τον Λασκαράτο και τον Καζαντζάκη… τι άλλο να πει κανείς!! Ο Σαντ Ντάρσαν Σινγκ σας έφταιξε και "Η Γοητεία του Εσωτερικού Διαστήματος";

Επιβεβαίωση για το ότι λειτουργεί κάποιο Θείο Σχέδιο

Όπως γνωρίζουν πολλοί αδελφοί μου, το Μονοπάτι το γνώρισα μετά από πολλά χρόνια έρευνας και αναζήτησης. Έψαχνα σε όλα τα μήκη και τα πλάτη του κόσμου χωρίς να ξέρω ποιον και τι ψάχνω. Από τους μοναχούς στο Άγιο Όρος μέχρι τους ερημίτες στα Ιμαλάια, από τους θεραπευτές του Λονδίνου μέχρι τους μάγους χειρουργούς στις Φιλιππίνες και από την Αίγυπτο μέχρι τη Βραζιλία και την Γη του Πυρός στην Αργεντινή, ζητούσα κάτι. Είχα χάσει το 1975 τον πρώτο μου δάσκαλο τον Π.Π. στην Ελλάδα και γεμάτος απογοήτευση άρχισα να τρέχω από δω και από κει πάνω στον πλανήτη ψάχνοντας «Κάποιον». Δεν έπαυα να ανάβω κεριά στις εκκλησίες και να ζητάω καθοδήγηση από τους αγγέλους και τους αγίους της εκκλησίας, μέχρι που ο Διδάσκαλος Ντάρσαν με έφερε στα ιερά πόδια του.

Όταν μυήθηκα και άρχισα να διαβάζω, να γνωρίζω και να βιώνω τις Διδασκαλίες του Σαντ Ματ προσπαθούσα για χρόνια να τις ταιριάξω με αυτά που ήδη γνώρισα κοντά στον πρώτο μου δάσκαλο. Έκανα πολλά ταξίδια στην Ινδία με ένα φορητό φωτοτυπικό μηχάνημα, με το οποίο φωτοτυπούσα βιβλία των σημερινών και των παλαιών Διδασκάλων στη βιβλιοθήκη του πανεπιστημίου του Δελχί. Στη συνέχεια γύριζα στην Αθήνα και τα μελετούσα.

Όταν όλα τακτοποιήθηκαν στο μυαλό μου και είδα πως ό,τι είχα μάθει και είχα βιώσει αποτελούσαν το εισαγωγικό κεφάλαιο στο βιβλίο της αγνής πνευματικότητας, άρχισα να σκέφτομαι και να προβληματίζομαι αν ο πρώτος μου δάσκαλος είχε παίξει κάποιο ρόλο στην εκπαίδευσή μου. Κατά βάθος πίστευα ότι ήταν εκείνος που μου είχε φυτέψει το σπόρο της πνευματικότητας αλλά πολλές φορές και για διαφόρους λόγους είχα τις αμφιβολίες μου. Είναι διαφορετικό να βλέπει κανείς πάνω στη γη με ανοιχτά τα υλικά του μάτια και να ακούει με τα υλικά του αυτιά όπως έκανα μέχρι εκείνη την εποχή και διαφορετικό μέσα στο αρχικό σκοτάδι του διαλογισμού να ζητάς και να ελπίζεις να γνωρίσεις άγνωστες πραγματικότητες. Δεν ήξερα αν οι προηγούμενες εμπει-

ρίες μου ήταν προϋπόθεση ή εμπόδιο στο Δρόμο των Διδασκάλων που είχα τελεσίδικα αποφασίσει να ακολουθήσω. Δεν μπορούσα για χρόνια να βάλλω σε σειρά με την ανθρώπινή μου λογική τα πριν και τα μετά. Όμως κάποτε ήρθε η ευλογημένη ώρα που ο Διδάσκαλος με τη Χάρη Του έδωσε τη λύση.

Μια μέρα στο διαλογισμό μου άρχισα να ακούω μικρά καμπανάκια και αμέσως μετά να βλέπω έντονα χρώματα μέσα από τα οποία ξεπήδησαν οι μορφές των τριών Διδασκάλων. Στη μέση ο Κιρπάλ, δεξιά του ο Μπάμπα Σαουάν και αριστερά του ο Διδάσκαλος Ντάρσαν. Πίσω τους ήταν μυριάδες άλλες μορφές που αντιλήφθηκα ότι ήταν παλαιοί Διδάσκαλοι από όλες τις Μάχα Σούνα του παρελθόντος. Μπροστά στον Διδάσκαλο Κιρπάλ ήταν ημιγονυπετής ο πρώτος μου δάσκαλος ο Π.Π. που στο κεφάλι του ακούμπησε το χέρι του ο Διδάσκαλος Κιρπάλ.

Η απάντηση μου είχε δοθεί και από τότε έπαψα να σκέφτομαι το παρελθόν και προσπάθησα να στρέψω την προσοχή μου στο μέλλον. Ομολογώ πως από τότε δεν κατόρθωσα και πολλά πράγματα αλλά αυτό ήταν πλέον θέμα δικό μου, για το εάν και κατά πόσον χρησιμοποίησα επωφελώς την Χάρη των Διδασκάλων. Μπορεί να έχουμε διαρκώς τη Χάρη των Διδασκάλων αλλά το αν θα προχωρήσουμε στον πνευματικό Δρόμο, εξαρτάται από την ελεύθερή μας βούληση και τις προσπάθειές μας. «*Όλα μπορώ να τα κάνω για σας αλλά το διαλογισμό και την εξανθρώπιση πρέπει να την κάνετε εσείς*» έλεγε ο Διδάσκαλος Κιρπάλ.

Οι Διδάσκαλοι δεν ζητούν χειροκροτητές και οπαδούς αλλά αληθινούς αναζητητές

Τα πρώτα χρόνια της μαθητείας μας, καμιά φορά, ο ενθουσιασμός, μας κάνει να μην υπολογίζουμε τα λόγια των Διδασκάλων μας. Δεν αντιλαμβανόμαστε ότι και την παραμικρότερη λέξη που βγαίνει από το στόμα τους πρέπει να την αξιολογούμε και να την υπολογίζουμε. Έτσι συχνά κάνουμε λάθη και συχνά τα λάθη αυτά τα πληρώνουμε. Και αναφέρω δύο παραδείγματα.

Μια μέρα του Νοεμβρίου του 1988 με παίρνει τηλέφωνο και στη συνέχεια με επισκέπτεται ένα νέο παιδί ο Ισίδωρος Παρ. Θέλω να μυηθώ μου λέει. Του απάντησα ότι πρέπει να το σκεφθεί καλά. Θα πρέπει πρώτα απ’ όλα να ξέρει τι σημαίνει μύηση, να έχει διαβάσει τα βιβλία των Διδασκάλων, να είναι χορτοφάγος και να ξεχάσει τα σουβλάκια και τις μπύρες. Ακόμα ότι θα πρέπει να κάνει μια μετρημένη ζωή, ανάλογη βέβαια με την ηλικία του, αλλά που θα πρέπει να την χαρακτηρίζουν οι θείες αρετές. Όσο καιρό εξαρτάται οικονομικά από τους γονείς του θα πρέπει να μην τους παρακούει και να προσπαθήσει να

πάρει όσο μπορεί καλύτερη μόρφωση.

Το παιδί με διαβεβαίωσε ότι έχει όλες αυτές τις προϋποθέσεις και συγκεκριμένα ότι δεν είχε φάει ποτέ κρέας και ότι είχε μεγάλη επιθυμία να γνωρίσει τον Θεό.

Ο Ισίδωρος έγραψε και στον Διδάσκαλο και του ανέφερε ότι οι γονείς του είχαν κακή πληροφόρηση για το Μονοπάτι. Η απάντηση που έλαβε ήταν να με φέρει σε επαφή με τους γονείς του για να τους εξηγήσω ότι το Μονοπάτι δεν έχει να κάνει με το θρήσκευμά τους και ότι θα έπρεπε ο Ισίδωρος να διατηρήσει όλα τα θρησκευτικά του καθήκοντα όπως οι γονείς του.

Χωρίς να γίνει η συνάντηση που σύστησε ο Διδάσκαλος, καθώς ο Ισίδωρος δεν μου είπε τίποτα για το γράμμα και την απάντηση που πήρε, συμπλήρωσε μια αίτηση στην οποία ανέφερα απλά ότι ήταν ανήλικος. Την υπέγραψα και την στείλαμε με το ταχυδρομείο στην Ινδία. Μετά από 40 περίπου ημέρες ήρθε η απάντηση του Διδασκάλου που έδινε την έγκρισή Του, να του δώσω τα ονόματα, με την προϋπόθεση ότι θα είχα την έγκριση των γονέων του. Το παιδί μυήθηκε και μου είπε να του δώσω μερικά βιβλία και πως δεν θα του ήταν δυνατό να έρχεται συστηματικά στα Σάτσανγκ παρά μόνον την εποχή που δεν είχε σχολείο, γιατί έμενε μακριά στο Περιστέρι και δεν μπορούσε κάθε εβδομάδα να αργεί να επιστρέφει στο σπίτι του. Έτσι και έγινε και το παιδί το επόμενο χρονικό διάστημα ήρθε δύο φορές στο Σάτσανγκ. Μετά χάθηκε.

Πέρασε ένας χρόνος ή και περισσότερο και ο νεαρός ούτε ήρθε πάλι στο Σάτσανγκ ούτε μου τηλεφώνησε. Σκέφθηκα ότι πιθανώς τα σουβλάκια να είχαν νικήσει το Μονοπάτι!

Ένα απόγευμα κοντά να τελειώσω το ιατρείο μου, με ειδοποίησε η γραμματέας μου ότι με ζητούν επειγόντως δύο παιδιά που θέλουν να μου μιλήσουν. Ανοίγω την πόρτα και βλέπω τον Ισίδωρο, να συνοδεύεται από ένα άλλο παιδί μικρότερης ηλικίας. Μπήκαν στο γραφείο μου. Ο Ισίδωρος ήταν ντυμένος χίπικα, με μαλλιά κομμένα περίεργα και τα μισά να έχουν χρώμα μπλε. Τα ρούχα του ήταν εξεζητημένα και ήταν στολισμένος με σκουλαρίκια και με χαϊμαλιά και χάντρες. Ο άλλος ο μικρότερος ήταν ανάλογα ντυμένος αλλά κάπως πιο συμμαζωμένος. Το λόγο πήρε ο Γιώργος και μου λέει στον ενικό: Η θεία μου πήγε στην αστυνομία και της είπαν ότι αυτά τα ζαχαράκια που μου έδωσες (*το πρασάντ*) έχουν μέσα ναρκωτικές ουσίες. Τι θα μας δώσεις να μη σου κάνουμε μήνυση. Του άστραψα ένα ηχηρό χαστούκι (*στο ημερολόγιο εκείνη την ημέρα έβαλα μια πολύ χοντρή γραμμή*) και τους βούτηξα και τους δύο, έναν με κάθε μου χέρι και τους πέταξα έξω από το ιατρείο. Αυτή ήταν η τελευταία φορά που τον είδα. Γιατί έγινε αυτή η ανωμαλία; Γιατί του έδωσα τα Ονόματα χωρίς να έχω βεβαιωθεί ότι αυτό ήταν σε γνώση των γονέων του και έτσι αυτοί, όταν κάπως

και κάποτε πληροφορήθηκαν τα της μύησης, τον έπεισαν ότι μυήθηκε για να του προμηθεύω ναρκωτικά. Αυτός σαν ανόητος το πίστεψε και θέλησε με την ευκαιρία να βγάλει και χαρτζιλίκι.

Η δεύτερη περίπτωση είχε πολλές ομοιότητες με την πρώτη. Πάλι ανήλικος ο ενδιαφερόμενος, πάλι χωρίς έγκριση από τους γονείς του, ήρθε και με βρήκε από την Θεσσαλονίκη. Μου είπε και αυτός, ότι ήταν χορτοφάγος από πολύ μικρός, ότι ζούσε μόνο με τη μητέρα του που ήταν πολύ φτωχή και πως επειγόταν να ενωθεί με τον Θεό και πως θα έκανε ό,τι το καλύτερο μπορούσε. Είμαι μικρός σε ηλικία μου είπε αλλά είμαι αποφασισμένος να κάνω το καθετί από αυτά που θέλουν οι Διδάσκαλοι. Μου ανέφερε διάφορα αποσπάσματα από τα βιβλία των Διδασκάλων και φαινόταν ότι θα είναι ένας υποδειγματικός μαθητής. Πήρε τα ονόματα και αφού κάθισε 2-3 μέρες στο σπίτι της Εύης έφυγε χορτάτος και χαρτζιλικωμένος. Κάθε τόσο με έπαιρνε τηλέφωνο και μου έλεγε ότι προσπαθούσε να είναι εντάξει με το Μονοπάτι και ότι έψαχνε να βρει κάποια δουλειά. Μετά από λίγο καιρό μου είπε ότι η μητέρα του αρρώστησε και δεν έκανε μεροκάματα και μου ζήτησε να τον βοηθήσει το Σάτσανγκ στέλνοντάς του χρήματα.

Του απάντησα ότι το Μονοπάτι αυτό δεν ασχολείται με φιλανθρωπίες και αν είχε δυσκολίες θα μπορούσε να πάει να βρει έναν παπά από την ενορία του και να βοηθηθεί από την εκκλησία (*τότε ήταν κάτι που συνηθιζόταν*). Του είπα ότι θα του έστελνα χρήματα εγώ, όχι σαν Μονοπάτι αλλά σαν Σιμονέτος αλλά αυτό θα ήταν για πρώτη και τελευταία φορά. Όμως μετά από ένα μήνα μου ξαναζήτησε χρήματα γιατί δεν είχε βρει δουλειά. Συνεννοήθηκα με τον Πανταζή Σιδέρη το συντονιστή μας στη Θεσσαλονίκη (*εκείνον τον κακό άνθρωπο που ήδη ανέφερα πως ήθελε τα παιδιά του να γίνουν Ινδοί και να μην παραμείνουν Χριστιανοί Ελληνορθόδοξοι*) και εκείνος με προθυμία τον προσέλαβε στην επιχείρησή του. Πέρασαν λίγοι μήνες και όταν συνάντησα τον Πανταζή τον ρώτησα για το παιδί τι κάνει και μου είπε ότι δεν πατάει στη δουλειά με διάφορες δικαιολογίες και πως πηγαίνει μόνο για να πάρει το μισθό του. Με ρώτησε αν είχα αντίρρηση να τον απολύσει και του είπα ότι εφόσον δεν εργάζεται ήταν άξιος της τύχης του και πως θα έπρεπε να τον απολύσει. Έτσι και έγινε.

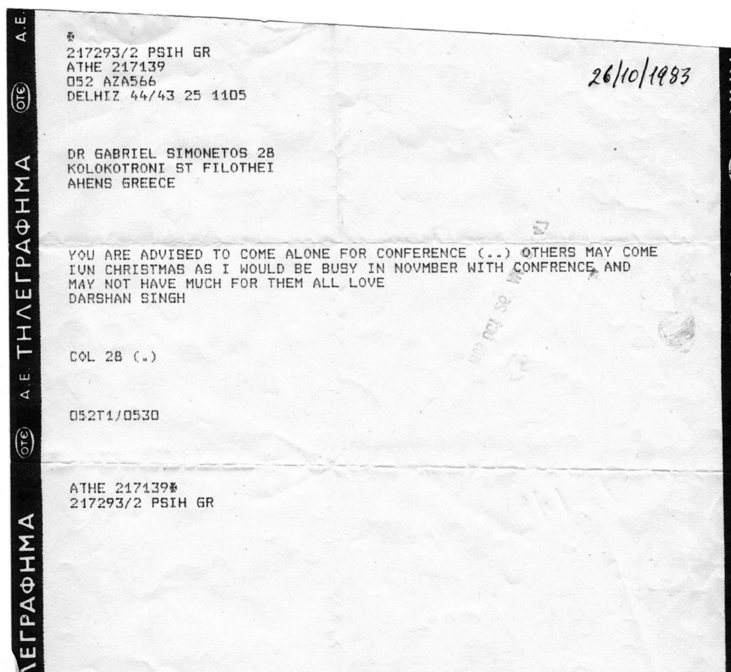
Ο φίλος χάνεται για ένα διάστημα και παρουσιάζεται στην Εύη λέγοντάς της να τον φιλοξενήσει για λίγες μέρες γιατί αποφάσισε να καταταγεί στο στρατό. Οι κοπέλες τον φιλοξένησαν, τον τάισαν τον πότισαν και τον χαρτζιλίκωσαν. Πέρασε πάλι λίγος καιρός και μου στέλνει ένα γράμμα και μου λέει ότι θέλει να πάει στην Ινδία και πως χρειάζεται τα ναύλα του, ειδάλλως μου είπε ότι θα ζητούσε να τον βοηθήσει το Μονοπάτι της Μπεάς, που ήταν πρόθυμο να το κάνει όπως του είπαν αλλά ήθελε πρώτα να ρωτήσει εμένα για να είναι εντάξει (!!). Όπως ήταν φυσικό δεν δέχθηκα τον εκβιασμό και ευγενικά του είπα ότι εμείς αδυνατούμε να τον εξυπηρετήσουμε αλλά αν μπορούσε μέσω του άλλου

Μονοπατιού να πάει στην Ινδία, αυτό θα ήταν πολύ καλό και δεν θα έπρεπε να το αμελήσει.

Από τότε πέρασαν 10 ίσως και περισσότερα χρόνια. Ένα απόγευμα βλέπω να μπαίνει στο ιατρείο μου κάποιος καλοβαλμένος νέος, κοστουμάτος και ζωηρός. Τρόμαξα να τον γνωρίσω! Είμαι ο Ισίδωρος ο παλιάνθρωπος, μου είπε. Ήρθα να σου ζητήσω συγνώμη για όλα τα ψέματα που έχω πει σε σένα και σε όλους σας. Τίποτα από αυτά που σου έλεγα τότε δεν ήταν αλήθεια. Μετανόησα, σου ζητώ συγνώμη, δεν χρειάζομαι τίποτα, είμαι καλά και φεύγω ανακουφισμένος! Μπράβο του σκέφθηκα. Ίσως οι Διδάσκαλοι να τον βοήθησαν να αξιοποιήσει καλύτερα αυτή του την ενσάρκωση.

Η προστασία των μαθητών των Διδασκάλων

Τον Οκτώβριο του 1983 έλαβα ένα προσωπικό τηλεγράφημα του Διδασκάλου Ντάρσαν που έλεγε να πάω μόνος μου στο Δελχί για το Συνέδριο του Νοεμβρίου γιατί θα ήταν πολύ απασχολημένος και δεν θα μπορούσε να δει άλλους Σατσάνγκι. Οι άλλοι Σατσάνγκις θα μπορούσαν να πάνε κατά τη διάρκεια των εορτών των Χριστουγέννων.

Α.Ε. ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ ΟΤΕ

217293/2 PSIH GR
ATHE 217139
052 AZA566
DELHIZ 44/43 25 1105

26/10/1983

DR GABRIEL SIMONETOS 28
KOLOKOTRONI ST FILOTHEI
AHENS GREECE

YOU ARE ADVISED TO COME ALONE FOR CONFERENCE (..) OTHERS MAY COME
IUN CHRISTMAS AS I WOULD BE BUSY IN NOVMBER WITH CONFRENCE AND
MAY NOT HAVE MUCH FOR THEM ALL LOVE
DARSHAN SINGH

COL 28 (.)

052T1/0530

ATHE 217139
217293/2 PSIH GR

Το τηλεγράφημα

Μου έκανε εντύπωση το τηλεγράφημα του Διδασκάλου γιατί ήταν αργοπορημένο και ίσως θα μπορούσε να είχε σταλεί λίγο καιρό πιο πριν ώστε να είχε προλάβει ο κόσμος να κάνει κάποιο προγραμματισμό. Δεν πήγα στην Ινδία ούτε εγώ αυτόν τον Νοέμβριο αλλά όπως συνήθιζα, πήγα στις γιορτές των Χριστουγέννων. Όταν ρώτησα πώς ήταν το Συνέδριο του Νοεμβρίου μου είπαν ότι εκείνες ακριβώς τις ημέρες του Συνεδρίου υπήρξαν σοβαρές ένοπλες συγκρούσεις μέσα στο Δελχί. Τότε κατάλαβα: Προφανώς το τηλεγράφημα του Διδασκάλου ήταν για να μας αποτρέψει να πάμε, όχι τόσο για να μας προστατεύσει από κάποιο κίνδυνο αλλά κυρίως για να μην περάσουμε ημέρες με φόβο.

Το ίδιο συνέβη και λίγα χρόνια αργότερα, την εποχή του αιματηρού πολέμου Ιράν-Ιράκ (*ισόπαλος πόλεμος με 1.5 εκατ. νεκρούς!*). Ο Διδάσκαλος το Σεπτέμβριο του 1987 ζήτησε να μην προγραμματίσουμε να επισκεφθούμε το Άσραμ κατά τη διάρκεια των Χριστουγέννων αλλά ότι θα μπορούσαμε να πάμε μετά τις 17 Φεβρουαρίου 1988. Τι διαπιστώσαμε αργότερα; Οι πτήσεις από Ευρώπη για Ινδία, επειδή περνούσαν πάνω από τις εμπόλεμες χώρες για ένα διάστημα 2 περίπου μηνών, είχαν απαγορευθεί και γινόταν πτήσεις για Ινδία μόνο με τις Ρωσικές αερογραμμές μέσω Μόσχας. Στις 18 Φεβρουαρίου οι πτήσεις ξανάρχισαν να γίνονται κανονικά γιατί είχε επικρατήσει μια μικρή ανακωχή, αν και ο πόλεμος τελείωσε αργότερα τον Ιούλιο. Ένα μήνα πιο πριν, εγώ είχα βγάλει αεροπορικό εισιτήριο για Δελχί. Πολλοί με ρωτούσαν γιατί βιαζόμουν να βγάλω εισιτήριο τόσο καιρό πιο πριν και εγώ τους απαντούσα: «*Για να δείξω πως πρέπει να έχουμε απόλυτη πίστη στον Διδάσκαλο και πως σίγουρα στις 18 Φεβρουαρίου θα είχαν αρχίσει να ξαναγίνονται πτήσεις*». Τότε άλλα 14 άτομα έκλεισαν εισιτήριο για τις 18 και στις 19 Φεβρουαρίου και είχαμε αυτές ακριβώς τις ημέρες, όλοι μας τη ντάρσαν του Διδασκάλου που περίμενε μέσα στο κρύο, να φθάσει το λεωφορείο που είχε στείλει στο αεροδρόμιο για να μας μεταφέρει στο Άσραμ.

Ιστορίες του Carlos Lozano

Τον Carlos πρωτογνώρισα σε ένα αεροπλάνο και γίναμε πολύ καλοί φίλοι τα επόμενα χρόνια.

Ταξίδευα μια φορά και πήγαινα στην Ινδία. Είχα σηκωθεί από τη θέση μου και περπατούσα στο διάδρομο του αεροπλάνου για να ξεμουδιάσω. Σε ένα πλάτωμα του διαδρόμου του αεροπλάνου, είδα κάποιον περίπου στην ηλικία μου που έψαχνε άτσαλα να βρει κάτι σε ένα χαρτοφύλακα που κρατούσε. Όταν τον παρατήρησα είδα ότι ο άγνωστος είχε μούσι και έκανα ορισμένες σκέψεις. Τότε

είχα αντιπάθεια στα μούσια γιατί πολλοί στην Ελλάδα μετά το 1981το έπαιζαν αριστεροί, Τσε Γκουεβάρα, επαναστάτες, Λένιν κλπ. Όμως αυτός ο μουσάτος μού φάνηκε συμπαθής και μου έγινε ακόμα πιο συμπαθής όταν έκλεισε το χαρτοφύλακά του και σηκώθηκε να πάει στην τουαλέτα. Καθώς σηκώθηκε, μια φωτογραφία έπεσε από πάνω του, ίσως από τον χαρτοφύλακά του, που πασπάτευε κάμποση ώρα. Την σήκωσα και είδα ότι ήταν μια φωτογραφία του Κιρπάλ. Όταν γύρισε στη θέση του, του έδωσα τη φωτογραφία και τον ρώτησα κάνοντας τον ανήξερο ποιος είναι ο εικονιζόμενος. Εκείνος με κοίταξε στα μάτια και μου απάντησε Ισπανικά: «*Είναι ο Διδάσκαλός σου, δεν τον αναγνώρισες;*» Τρελάθηκα με την απάντησή του. «*Εσύ πού ξέρεις ότι είναι ο Διδάσκαλός μου*» τον ρώτησα. «*Πας στην Ινδία και μου έγινες συμπαθής σαν να σε ξέρω χρόνια. Δεν μπορεί παρά να πηγαίνεις στο Κιρπάλ Άσραμ που πηγαίνω και εγώ*» είπε. «*Αλλά ξέρεις, λίγο πριν μου μιλήσεις όταν σε είδα θυμήθηκα το πρόσωπό σου που κάπου το έχω ξαναδεί με κάποιον από τους Διδασκάλους!*»

Από τότε γίναμε πολύ καλοί φίλοι με τον Carlos. Την επόμενη φορά που τον είδα ήταν στην Αμερική. Καθόμαστε γύρω από τον Διδάσκαλο Ντάρσαν και κάποιος του έκανε μια ερώτηση: «*Διδάσκαλε, ο Χριστός ήταν χορτοφάγος; Και αν ήταν πως μοίρασε στον κόσμο ψάρια;*» Ναι ήταν χορτοφάγος είπε και κάτι ψιθύρισε στον Carlos. Εκείνος σηκώθηκε και από τη διπλανή κουζίνα έφερε ένα κουτί corn flakes και ο Διδάσκαλος μας έδειξε τη μάρκα και το είδος των δημητριακών. Το κουτί έγραφε goldfish. Το περιεχόμενο ήταν κίτρινα ψαράκια για τα παιδιά. Ο Διδάσκαλος είπε γελώντας: «*Τα παιδιά τρώνε χρυσόψαρα;*» και συμπλήρωσε: «*Τα ''οψάρια'' όπως αναφέρονται στα παλαιά ελληνικά κείμενα, ήταν γαλέτες σε σχήμα ψαριού. Θα ήταν δυνατόν ο κόσμος να κουβαλάει μαζί του βρασμένα ψάρια. Στη σημερινή εποχή για μια παρόμοια περίπτωση οι οδοιπόροι θα παίρναν μαζί τους ψωμί, τυρί, αυγά και ίσως καμιά ντομάτα όχι όμως μαγειρεμένα ψάρια*».

Υπάρχουν πολλές ιστορίες με τον Carlos που είναι ο άνθρωπος που με τον τρόπο του, έχει φέρει τους περισσότερους από κάθε άλλο άνθρωπο, ενδιαφερόμενα άτομα στα Πόδια των Διδασκάλων. Ο Διδάσκαλος κάποτε τον έστειλε τρεις μήνες πριν την επίσκεψή του στην Ισπανία και εκεί ο Carlos οργάνωσε δύο διαλέξεις του Διδασκάλου με 3000 άτομα. Το ίδιο έγινε και πριν την επίσκεψη του Διδασκάλου στη Βραζιλία. Ο Carlos έχει έναν τρόπο και μαγεύει τον κόσμο. Πριν λίγα χρόνια όταν ο Διδάσκαλος επισκέφθηκε τα Κανάρια νησιά άφησε πίσω του τον Carlos και αυτός σε μία εβδομάδα έστησε 3 καινούργια Σάτσανγκ.

Θα αναφέρω δύο ιστορίες που έζησα με τον Carlos πριν λίγα χρόνια επί εποχής Ντάρσαν όταν υπηρετούσε σαν πρόξενος στην Αίγυπτο.

Κάποια μέρα τον ειδοποίησαν ότι είχαν συλλάβει τρία άτομα, από την πατρίδα του την Κολομβία, δύο άνδρες και μία γυναίκα που ήταν στο πλήρωμα ενός πλοίου που μετά από έρευνα ανακάλυψαν οι αρχές ότι μετέφερε ναρκωτικά. Τα χρόνια εκείνα μετά συνοπτικές διαδικασίες η ποινή για παρόμοια αδικήματα ήταν θάνατος. Ο Carlos επισκέφθηκε τις ανδρικές και γυναικείες φυλακές και τους πήγε φαγητό και κουβέρτες. Μετά 2-3 μέρες ξαναπήγε στις φυλακές αφού είχε λάβει πληροφορίες σχετικά με το κατηγορητήριο και τους ξαναέδωσε ορισμένα πράγματα και μαζί με αυτά μερικά βιβλία των Διδασκάλων, από αυτά που υπήρχαν τότε μεταφρασμένα στα Ισπανικά. Ορίστηκε η δίκη τους για μετά από 20 ημέρες και η καταδίκη τους ήταν βέβαιη γιατί ενώ γνώριζαν, απέκρυψαν από τις αρχές την αλήθεια όταν τους ανέκριναν και έτσι θεωρήθηκαν συμμέτοχοι. Δέκα μέρες πριν τη δίκη τους ο Carlos τους ξαναεπισκέφθηκε και με έκπληξή του έμαθε ότι αν και σε χωριστά κελιά, το προηγούμενο βράδυ είχαν δει στον ύπνο τους τον Διδάσκαλο Ντάρσαν που τους είπε ότι θα τους φρόντιζε. Η έκπληξη του Carlos έγινε ακόμα μεγαλύτερη όταν η γυναίκα από τις γυναικείες φυλακές τού διηγήθηκε το ίδιο ακριβώς όνειρο που είχε και εκείνη, την ίδια βραδιά. Ζήτησαν και οι τρεις να μυηθούν και η μύησή τους μετά από τηλεφωνική έγκριση του Διδασκάλου έγινε συνοπτικά μέσα στις φυλακές.

Όλο αυτό το διάστημα οι εφημερίδες στην Κολομβία είχαν καθημερινά άρθρα για τους τρεις κατάδικους και έγινε και ομαδική προσευχή γι’ αυτούς. Μετά το όνειρό τους, ο Carlos φρόντισε και οι εφημερίδες στην Κολομβία γέμισαν με φωτογραφίες του Διδασκάλου, του αγίου που είχαν δει στον ύπνο τους οι κατάδικοι. Άρθρα επί άρθρων και φωτογραφίες επί φωτογραφιών! Ραδιόφωνα, περιοδικά και εφημερίδες είχαν τους φυλακισμένους σαν πρώτο θέμα. Φωτογραφίες τους και διάφορες άλλες σχετικά με αυτούς ιστορίες και πληροφορίες γράφτηκαν από ένα πλήθος Κολομβιανών Δημοσιογράφων που κατέκλισαν μετά από λίγες ημέρες το Κάϊρο και ζητούσαν επίμονα από τις αρχές να τους πάρουν συνεντεύξεις. Άρχισαν τότε συγχρόνως να γράφουν και οι Αιγυπτιακές εφημερίδες γι΄αυτούς και πολλοί ζητούσαν να αποφυλακιστούν γιατί σαν πλήρωμα ήταν αθώοι και δεν είχαν συμφέρον από το εμπόριο ναρκωτικών, αλλά δεν ομολόγησαν γιατί φοβόντουσαν μην τους απολύσουν τα αφεντικά τους, αν ομολογούσαν. Το αποτέλεσμα του θορύβου και βέβαια με τη Χάρη του Διδασκάλου, ήταν ο Carlos να πάρει μία επιστολή από τις αρχές, ότι η δίκη των Κολομβιανών κατηγορουμένων αναβάλλεται επ’ αόριστο και ότι θα έπρεπε να τους απομακρύνει από την Αίγυπτο εντός 48 ωρών.

Η υποδοχή που τους έγινε όταν γύρισαν στην Κολομβία ήταν απερίγραπτη. Χιλιάδες κόσμος τους υποδέχθηκε στο αεροδρόμιο και επί πολλές ημέρες οι φωτογραφίες του “θαυματουργού” Διδασκάλου Ντάρσαν ήταν στις πρώτες σελίδες των εφημερίδων. Αυτό όμως δεν ήταν τίποτα, σε σχέση με την υπο-

δοχή του Διδασκάλου Ντάρσαν όταν μετά από λίγο καιρό επισκέφθηκε την Κολομβία, όπως ήταν προγραμματισμένο από καιρό. Ο Carlos φρόντισε και οι ομιλίες του Διδασκάλου στην πρωτεύουσα Μπογκοτά έγιναν στο μεγαλύτερο ποδοσφαιρικό γήπεδο της Κολομβίας όπου είχαν τοποθετηθεί τεράστια πανό των Διδασκάλων. Σε μία μόνον ημέρα μυήθηκαν περισσότερα από 3000 άτομα. Έκτοτε το Σανγκάτ της Κολομβίας με την φροντίδα του Carlos Lozano φαίνεται ότι είναι το μεγαλύτερο στον κόσμο.

Βέβαια για τον Carlos η παραμονή του στην Αίγυπτο δεν υπήρξε ρόδινη, γιατί μετά από λίγο καιρό αποκαλύφθηκε ότι είχε οργανώσει ένα μεγάλο Σάτσανγκ στο Κάιρο με αποτέλεσμα οι μεν Σατσάνγκις να συλληφθούν και να μπουν σύμφωνα με τα Μουσουλμανικά έθιμα για λίγο καιρό στην φυλακή, ο δε Carlos να κριθεί σαν ανεπιθύμητος και να απομακρυνθεί από τη θέση του στην Αίγυπτο.

Μια άλλη ιστορία με τον Carlos συνέβη επίσης την εποχή που υπηρετούσε ως πρόξενος στην Αίγυπτο. Κάποια μέρα τον ειδοποίησε ο αδελφός του ότι ο πατέρας τους σκοτώθηκε στην Κολομβία σε αεροπορικό δυστύχημα. Η μητέρα του αν και αντίθετη με το Μονοπάτι γιατί ο γιος της δεν έτρωγε πια κρέας, ζήτησε από τον Carlos να ρωτήσει τον Διδάσκαλό του, για το πού βρισκόταν ο άνδρας της και αν ποτέ θα τον ξανάβλεπε. Ο Carlos εκπλήρωσε με βαριά καρδιά την επιθυμία της μητέρας του και η απάντηση του Διδασκάλου ήταν ότι «*Γρήγορα θα τον ξαναδεί*». Ο Carlos μετέφρασε τα λόγια του Διδασκάλου ότι σε λίγο καιρό μετά τον θάνατο της μητέρας του, αυτή θα είχε την δυνατότητα να ξαναδεί τον άντρα της. Δεν της είπε όμως τίποτα τέτοιο αλλά της είπε απλά ότι θα τον ξανάβλεπε.

Πέρασε λίγος καιρός, μεσολάβησαν τα γεγονότα με τους φυλακισμένους, επισκέφθηκε ο Διδάσκαλος την Μπογκοτά και στη συνέχεια πήγε στο Κάλι την πόλη που γεννήθηκε και μεγάλωσε ο Carlos για να δώσει και εκεί μια ομιλία, πάλι με χιλιάδες κόσμο στο ακροατήριο. Μετά την ομιλία, ο Carlos είχε καλέσει τον Διδάσκαλο για γεύμα στο σπίτι του. Η μητέρα του είχε κανονίσει τα πάντα με τον καλύτερο τρόπο χωρίς να διανοηθεί βέβαια να μαγειρέψει κρέας. Μετά το γεύμα πέρασαν στο καθιστικό για ένα τσάι και η μητέρα του έφερε τη συζήτηση γύρω από τον άνδρα της. Ξαφνικά ενώ μιλούσε, ακούμπησε πίσω το κεφάλι της στο κάθισμά της και κλαίγοντας άρχισε να φωνάζει «Τ*ον βλέπω, τον βλέπω. Είναι ζωντανός και μου μιλάει*». Ο Διδάσκαλος σηκώθηκε από τη θέση του και της ακούμπησε το μέτωπο. Η γυναίκα σταμάτησε να φωνάζει και μόνο συνέχισε να κλαίει. Σε ευχαριστώ είπε του Διδασκάλου και Αυτός την μύησε αυτοστιγμή (*υπάρχει και αυτό το είδος*). Από τότε βέβαια οι κατσαρόλες της κυρίας Lozano δεν ξαναμαγείρεψαν κρέας.

Το θαύμα του Αντώνη

Όπως ανέφερα και αλλού μετά από έγκριση του Διδασκάλου Ρατζίντερ Σινγκ, από το έτος 1994 στην αίθουσα SAKIDARA που λειτούργησε μέχρι το έτος 2000 στην οδό Πλουτάρχου στο Κολωνάκι και στη συνέχεια μέχρι σήμερα λειτουργεί στην οδό Χαλκηδόνος, άρχισα να κάνω πνευματικά σεμινάρια. Με καταχωρήσεις σε περιοδικά όπως το Τρίτο Μάτι, το Άβατον κλπ. με ανοικτές διαλέξεις και με συνεντεύξεις μου στην τηλεόραση, άρχισα να συγκεντρώνω αναζητητές και νέους μυημένους, κάθε Πέμπτη και για διάστημα τεσσάρων μηνών, δύο φορές το χρόνο, για μια σειρά μαθημάτων "Εισαγωγής στον μυστικισμό". Τα δωρεάν και άνευ ανταλλάγματος αυτά μαθήματα, μέχρι και σήμερα, στηρίζονται μεν στην παγκόσμιο μυστικιστική βιβλιογραφία αλλά είναι διαποτισμένα με τις Διδασκαλίες των Τέλειων Διδασκάλων μας.

Οι συγκεντρώσεις αυτές, κατάλληλα προσαρμοσμένες για Έλληνες, Ορθοδόξους Χριστιανούς, έχουν ένα τριπλό σκοπό. Να παρακινήσουν άτομα ανεξάρτητα εθνότητας και θρησκείας να αναζητήσουν και να γνωρίσουν τις αλήθειες και τις πραγματικότητες που υπάρχουν πίσω από το Πέπλο της Ίσιδας (*Τρίτος Οφθαλμός*) και που όπως είναι φυσικό δεν μπορούν να τους αποκαλυφθούν από την Χριστιανική ή οποιαδήποτε άλλη διδασκαλία, γιατί καμία θρησκεία δεν μπορεί να σχίσει αυτό το Πέπλο και να δει γυμνή τη θεά Ίσιδα, την αρχαία θεά της μυστικιστικής Αιγυπτιακής γνώσης και παράδοσης.

Επίσης στους συμμετέχοντες στα σεμινάρια, δίνεται η δυνατότητα να αντιληφθούν ότι η πνευματική μυστικιστική αναζήτηση όχι μόνο δεν μειώνει αλλά αντίθετα ενισχύει τις θρησκευτικές τους διδαχές. Τέλος και το σπουδαιότερο, να γνωρίσουν ότι ο σκοπός και ο στόχος της ανθρώπινης ύπαρξης είναι η Αυτογνωσία και η Θέωση, καταστάσεις που μπορούν να επιτευχθούν μόνον μέσω του διαλογισμού αλλά και μόνον με την καθοδήγηση κάποιου αρμόδιου Διδασκάλου. Αυτόν τον αρμόδιο Διδάσκαλο ο καθένας μπορεί να συναντήσει, αν το ζητήσει από τον Πατέρα και αν ο ίδιος ο αναζητητής, σαν αντάλλαγμα αναπτύξει τις θείες αρετές. Τους εξηγείται ότι αυτή είναι και η ερμηνεία της ρήσης: «*Συν Αθηνά και χείρα κίνει*».

Στις συγκεντρώσεις αυτές αρχικά δεν γίνεται μνεία και αναφορά στους Διδασκάλους και στο Μονοπάτι παρά μόνον όταν κοντά στο τέλος του τετραμήνου και μετά την πληροφόρησή τους σχετικά με τα είδη της προσευχής και του διαλογισμού, οι αναζητητές αρχίσουν οι ίδιοι να ζητούν οδηγίες για το πώς μπορούν να προχωρήσουν στο Πνευματικό Μονοπάτι.

Κάποτε λοιπόν μετά την αποφοίτησή της από τα σεμινάρια της Πέμπτης,

μια πολύ συμπαθής και σπινθηροβόλα νέα γυναίκα, η Λουίζα Ζερβού, ζήτησε μύηση από τον Διδάσκαλο. Της συνέστησα να μην βιάζεται και να διαβάσει πρώτα τα βιβλία των Διδασκάλων για να διαπιστώσει αν οι διδασκαλίες τους, τής ήταν αποδεκτές. Με πίεσε αφόρητα να επισπεύσω να στείλω την αίτησή της στον Διδάσκαλο, από τον οποίο η θετική Του απάντηση ήρθε μέσα σε ελάχιστο χρόνο. Η Λουίζα μυήθηκε και έκτοτε παρακολουθούσε ανελλιπώς το Σάτσανγκ.

Μια μέρα μου είπε ότι δεν θα ερχόταν στο Σάτσανγκ γιατί ο μεγάλος της γιος ήταν από μέρες αδιάθετος και κακόκεφος με χαμηλό πυρετό και γι' αυτό θα τον πήγαινε στο Νοσοκομείο Παίδων. Την άλλη μέρα με ξαναπήρε τηλέφωνο και μου είπε ότι το παιδί είχε κάτι πολύ σοβαρό, του έκαναν εκτάκτως εισαγωγή στο νοσοκομείο και πως ο Αντώνης ήδη βρισκόταν στο τμήμα εντατικής θεραπείας όπου είχαν αρχίσει να του κάνουν ένα σωρό ατελείωτες εργαστηριακές εξετάσεις.

Σε δυο μέρες μάθαμε ότι έπασχε από βαρύτατης μορφής νεανικό λέμφωμα και πως όλα ανεξαιρέτως τα όργανά του, οι μαγνητικές τομογραφίες έδειξαν ότι είχαν προσβληθεί και σχεδόν καταστραφεί. Ο Αντώνης ήταν καταδικασμένος και τίποτα δεν ήταν ικανό να τον κρατήσει στη ζωή. Οι γιατροί ήταν τόσο σίγουροι για το μοιραίο που το περίμεναν σε 2-3 ημέρες, που ζήτησαν το παιδί να μεταφερθεί σε κάποιο κοινό θάλαμο μέχρι να τελειώσει, γιατί δεν υπήρχε άλλο κενό κρεβάτι στην εντατική και θα ήταν καλό αυτό να αδειάσει μήπως το χρειαζόταν κάποιο άλλο παιδί με ελαφρότερη πάθηση που η εκεί νοσηλεία του, θα μπορούσε να το βοηθήσει.

Πήγα στο νοσοκομείο και μίλησα με τους γιατρούς που μου είπαν ότι μέσα στην παγκόσμια ιατρική βιβλιογραφία δεν αναφερόταν καμία περίπτωση παιδιού στην κατάσταση του Αντώνη που να έχει επιζήσει έστω και για λίγες ημέρες. Μου είπαν ακόμα πως τρεις γιατροί του νοσοκομείου Παίδων, επικοινωνούσαν διαρκώς με το Ισραήλ που είχε ειδικό ερευνητικό κέντρο γι' αυτή την πάθηση, με τις ΗΠΑ, το Children Hospital του Λονδίνου και με το νοσοκομείο Carolinska στην Σουηδία, για να τους υποδείξουν κάποια έστω και παρηγορητική θεραπευτική αγωγή. Κανείς δεν μπορούσε να υποδείξει τίποτα και συνέστησαν να κρατήσουν το παιδί με έναν απλό ορό και βιταμίνες για να μην νομίζουν οι γονείς ότι το παιδί έμενε χωρίς φροντίδα.

Όταν η μητέρα κατάλαβε πως όλα είχαν τελειώσει, μου είπε ότι γνωρίζει ότι σύμφωνα με τους Διδασκάλους τόσο ήταν το χρονικό διάστημα που ο Θεός της είχε εμπιστευθεί αυτό το παιδί και πως τώρα έπρεπε να το αποχωριστεί. Με ρώτησε αν το παιδί θα μπορούσε πριν πεθάνει να μυηθεί και εγώ της υποσχέθηκα ότι θα επικοινωνούσα με τον Διδάσκαλο αυθημερόν μέσα από την «Κόκκινη

Γραμμή» και θα της απαντούσα αμέσως.

Την ίδια μέρα μπήκα στο δωμάτιο του Αντώνη που δεν επιτρεπόταν να μπει κανείς παρά μόνον η μητέρα του με ειδική ιατρική στολή και του έδωσα τα Ονόματα τα οποία με δυσκολία μπόρεσε να ψελλίσει. Την άλλη μέρα το πρωί έφυγα για την Αυστρία όπου θα συναντούσα τον Διδάσκαλο σε μια από τις περιοδείες του. Την μεθεπόμενη η Λουίζα πήρε το αεροπλάνο για να δει τον Διδάσκαλο έστω και για δύο μόνον λεπτά και να ξαναγυρίσει στο νοσοκομείο αυθημερόν.

Φρόντισα και μόλις ήρθε στην Αυστρία, την πήγα κατ' ευθείαν στον Διδάσκαλο μαζί με έναν παπά που εκείνη την εποχή παρακολουθούσε το SAKIDARA Σάτσανγκ στην οδό Χαλκηδόνος. Η Λουίζα με ενωμένα χέρια και χωρίς δάκρυα στα μάτια κοίταξε άφωνη τον Διδάσκαλο, έσκυψε το κεφάλι της, έκανε μέσα της Σιμράν και γύρισε να φύγει. Τότε ο Διδάσκαλος την γύρισε πίσω και την ρώτησε πώς είναι το παιδί της. Είναι στα χέρια Σου του απάντησε η Λουίζα. Ο Διδάσκαλος έπιασε το κεφάλι της μάνας που δεν ήξερε στην επιστροφή της αν θα έβρισκε το παιδί της ζωντανό και της είπε πως: «*Όλα θα πήγαιναν καλά*». Η μάνα είπε ευχαριστώ και φύγαμε.

Από τη στιγμή της μύησής του ο Αντώνης άρχισε να συνέρχεται και οι μαγνητικές ακτινογραφίες που του έκαναν έδειχναν σταδιακά την πάθηση να υποχωρεί με ταχείς ρυθμούς! Οι γιατροί έτοιμοι να σκίσουν τα διπλώματά τους! Τα τηλέφωνα με τα ιατρικά κέντρα του εξωτερικού έπιασαν φωτιά. Όλες οι μεγαλύτερες πανεπιστημιακές παιδιατρικές κλινικές του κόσμου παρακολουθούσαν για καιρό την εξέλιξη της πορείας του Αντώνη και ζητούσαν να μάθουν το είδος της θεραπείας που κρατούσε το παιδί στη ζωή. Το νοσοκομείο ζήτησε και πήρε από τον ΟΤΕ ειδική αποκλειστική γραμμή για την επικοινωνία της ογκολογικής του κλινικής με το εξωτερικό.

Μετά από 6 μήνες νοσηλείας το παιδί με τη μητέρα του βγήκαν από το νοσοκομείο. Φαντάστηκα ότι η μητέρα του θα χρειαζόταν άλλους 6 μήνες για να συνέλθει αλλά έκανα λάθος γιατί η πίστη της την κράτησε ακμαία. Το επόμενο παγκόσμιο παιδιατρικό συνέδριο ασχολήθηκε με την πάθηση του Αντώνη και επί σειρά ετών ζητούσαν από το εξωτερικό να πληροφορηθούν σχετικά με την ανάρρωση του. Σήμερα (2019) ο Αντώνης 11 χρόνια μετά την αρρώστια του είναι 16 ετών, ρωμαλέος και απόλυτα υγιής. Φαντάζομαι ότι στο μέλλον θα έχει και μεγάλη πνευματική πρόοδο.

Η περίπτωση του Αντώνη ήταν ένα μάθημα για εμάς τους Σατσάνγκις γιατί μας έδειξε πρώτα και κύρια την πίστη της μάνας, κυρίως όταν είπε ότι "τον ευχαριστώ που έστω και για τόσο διάστημα ο Θεός μου εμπιστεύθηκε να μεγαλώσω αυτό το παιδί" και το μόνο που ζήτησε ήταν ο Αντώνης πριν πεθάνει να

μυηθεί. Ακόμα για το ότι ζήτησε να δει τον Διδάσκαλο όχι για να του ζητήσει έλεος, αλλά γιατί δεν άνοιξε καν το στόμα της αλλά μόνο Τον κοίταξε για να πάρει δύναμη να αντιμετωπίσει αυτήν την κατάσταση. Τέλος για τον Διδάσκαλο που την κρεμάλα, την μετέτρεψε σε νυγμό βελόνας, που ο νυγμός ήταν η αγωνία της μάνας και η παραμονή τους 6 μήνες στο νοσοκομείο.

Καλύτερα “δεκανέας” ή καλύτερα “στρατιώτης”;

Πολλές φορές σκέφθηκα πόσο καλύτερα θα ήταν αν ήμουν ένας Σατσάνγκι που να μην μου είχε δοθεί στην Αποστολή καμία υπευθυνότητα “δεκανέα” και απλά να παρακολουθώ κάποιο Σάτσανγκ σαν απλός “στρατιώτης” και αν ποτέ χρειαζόταν κάποιος από το Σάτσανγκ τη βοήθειά μου να την παρέχω, εάν και όταν θα μπορούσα.

Από την άλλη μεριά σκεφτόμουν πόσο αχάριστος είμαι όταν ξεχνώ τις ευκαιρίες για seva που μου δόθηκαν και τη χαρά που έλαβα μέσα από αυτές. Σήμερα, μετά από χρόνια, αναπολώντας διάφορες άτυχες στιγμές που είχα, τις θυμάμαι και χαμογελώ και είμαι έτοιμος να δεχθώ νέες προκλήσεις θλίψης και απογοήτευσης σαν αυτές που θα αναφέρω πιο κάτω.

Κάποτε μια αδελφή με ρώτησε αν είχα συνάλλαγμα στο εξωτερικό και αν θα μπορούσα να την εξυπηρετήσω με το να μου έδινε ελληνικά χρήματα εδώ και εγώ να στείλω το ισόποσο σε συνάλλαγμα σε μία εταιρία από την οποία ήθελε να αγοράσει κάποιο μουσικό όργανο. Δέχθηκα και πήρα τα χρήματα, το ισόποσο των οποίων αυθημερόν απέστειλα στην εταιρία που μου υπέδειξε.

Πέρασαν λίγες ημέρες και όταν ρωτήθηκα την ημέρα του επόμενου Σάτσανγκ, διαβεβαίωσα την αδελφή ότι είχα στείλει τα χρήματα και πως όταν θα ερχόταν το όργανα, είχα τη δυνατότητα με ένα συγγενή μου εκτελωνιστή, να το περάσω από το τελωνείο χωρίς να πληρώσει δασμούς ή στη χειρότερη περίπτωση να πληρώσει όσο το δυνατόν λιγότερα χρήματα.

Πέρασαν λίγες μέρες και η αδελφή με ξαναρώτησε αν είχα στείλει τα χρήματα γιατί δεν είχε καμία ειδοποίηση. Πήρα τηλέφωνο την εταιρία και με διαβεβαίωσαν ότι είχαν λάβει τα χρήματα και πως είχαν ήδη στείλει το όργανο πριν από ημέρες στην Ελλάδα. Ενημέρωσα σχετικά την αδελφή και της είπα ότι θα ήταν θέμα χρόνου να λάβει κάποια ειδοποίηση. Πέρασε όμως ένας μήνας και ειδοποίηση δεν ήρθε. Συμβούλεψα την αδελφή να πάρει η ίδια τηλέφωνο την εταιρία και να ρωτήσει για την αργοπορία της παραλαβής του οργάνου.

Εκείνη μου είπε ότι θα προσπαθούσε να επικοινωνήσει με την εταιρία.

Τότε, ένα απόγευμα, ενώ εξέταζα στο ιατρείο μου ακούω φωνές στην αίθουσα αναμονής. Άνοιξα περίεργος για να δω τι συμβαίνει, την πόρτα του εξεταστήριου και βλέπω την αδελφή Σατσάνγκι με τη μητέρα της έξαλλη να με βρίζει μπροστά τους ασθενείς μου. «Παλιάνθρωπε, έφαγες τα λεφτά της κόρης μου και εμείς είμαστε φτωχοί άνθρωποι. Άνθρωποι, εσείς που τον περιμένετε να σας εξετάσει να μην τον εμπιστεύεστε γιατί είναι απατεώνας κλπ. κλπ.».

Καταλαβαίνει κανείς τις δύσκολες στιγμές που πέρασα. Την άλλη ημέρα πήρα τηλέφωνο το συγγενή μου εκτελωνιστή και τον έστειλα στον Πειραιά μήπως και μάθει τίποτα. Εκείνος την άλλη μέρα γύρισε με το μουσικό όργανο στα χέρια του και μάλιστα χωρίς να έχει καταβάλει δεσμούς. Στη διεύθυνση του τελωνείου του είπαν ότι είχαν στείλει δύο φορές ειδοποιητήριο στη σωστή όπως αποδείχθηκε διεύθυνση αλλά κανείς μέχρι εκείνη την ημέρα δεν είχε παρουσιαστεί για να πάρει το όργανο. Είπαν ακόμα πως θα περίμεναν λίγες ακόμα ημέρες και θα το έστελναν πίσω.

Για την προσβολή που υπέστην στο ιατρείο μου ποτέ μέχρι σήμερα, δεν ζήτησε η αδελφή ή η μητέρα της συγνώμη ούτε πρόφερε ένα λόγο μετάνοιας ή συμπάθειας για τα γεγονότα.

Σε ένα επαρχιακό Σάτσανγκ υπήρχε μια αδελφή πολύ συμπαθής, ανοιχτόκαρδη και υπόδειγμα Σατσάνγκι. Είχε με όλους πολύ καλές σχέσεις και συχνά μιλούσε για το Μονοπάτι σε ενδιαφερόμενους αναζητητές. Είχε διαφορές με το σύζυγό της και έμενε μακριά από αυτόν αλλά είχε προβλήματα και με το παιδί της που έκανε χρήση ουσιών. Παρόλα αυτά έδειχνε να διαχειρίζεται τη θλίψη της και να κρατάει τις απαραίτητες ισορροπίες. Μεταξύ μας είχαμε πολύ καλές σχέσεις και όταν πήγαινα σ' αυτή την επαρχία έκανε το παν να με ευχαριστήσει καθώς και τους άλλους Σατσάνγκις που με συνόδευαν.

Μια μέρα, 6 μήνες μετά την τελευταία μας συνάντηση με πήρε τηλέφωνο και μου είπε κάτι τρελά πράγματα που δεν μπορώ να τα μεταφέρω στο σύνολό τους αλλά με συντομία μου είπε ότι τα βράδια δεν κοιμόταν γιατί πήγαινε ο τοπικός άγιος το βράδυ στο κρεβάτι της, την κατέβαζε κάτω από αυτό και τη βίαζε όλο το βράδυ με το χειρότερο τρόπο κλπ. κλπ. Τρελάθηκα όταν από αυτή την τόσο συμπαθή μου, γυναίκα, άκουσα αυτά τα πράγματα αλλά σαν γιατρός κατάλαβα τι της συνέβαινε και τι έπρεπε να κάνω. Πήρα αμέσως το γιο της τηλέφωνο και του είπα να πάει αμέσως τη μητέρα του σε ψυχίατρο. Εκείνος μου απάντησε ότι από αρκετό καιρό η μητέρα του είχε ψυχιατρικά προβλήματα και πως ο γιατρός, τής είχε συστήσει να μπει σε μια ανάλογη κλινική για νοσηλεία. Εκείνη την ημέρα ο γιος της ήταν απόλυτα ευγενής στη μεταξύ μας συνομιλία. Όμως στη συνέχεια άρχισαν οι συγγενείς της να θεωρούν υπεύθυνους της

κατάστασής της αδελφής Σατσάνγκι, τον Διδάσκαλο, το Μονοπάτι που συνιστούσε χορτοφαγία και κυρίως εμένα. Δεν θα επεκταθώ σε λεπτομέρειες αλλά το μόνο που θα πω ήταν πως μετά την παραμονή της σε ψυχιατρική κλινική αποφάσισε να έρθει στην Ινδία στο Άσραμ για να μιλήσει με τον Διδάσκαλο για το κακό που της είχαμε κάνει!!

Κατά τη διάρκεια της παραμονής της στο Άσραμ, ενώ από πίσω μου με κακολογούσε με παραληρηματικά λόγια, απέφευγε με κάθε τρόπο να με συναντήσει πρόσωπο με πρόσωπο και στον Διδάσκαλο δεν τόλμησε να πάει και να πει τίποτα. Από τότε ξανανοσηλεύθηκε και άλλες φορές, έγινε καλύτερα όπως έμαθα αλλά από τότε, εδώ και αρκετά χρόνια δεν έχω πάρει κατευθείαν από αυτήν νέα της. Το γεγονός αυτό σε συνδυασμό με άλλα παρόμοια, δημιούργησαν την ανάγκη στην Αποστολή, να τηρείται η διαδικασία τού να ερωτάται ο αντιπρόσωπος κάθε κράτους για τη νοητική υγεία και την πιθανή λήψη ναρκωτικών, αυτών που επιθυμούν να επισκεφθούν το Άσραμ.

Υπήρξε όμως και ένα άλλο θλιβερό περιστατικό. Ήταν η συμπεριφορά της γυναίκας ενός θερμού και πολύ εργατικού Σατσάνγκι, που μάλιστα τους είχε παντρέψει και ο μεγάλος μου γιος, Ανδρέας. Ήταν μυημένη και η ίδια και κάποτε, επειδή δεν έμενε έγκυος, αμφισβήτησε τον Διδάσκαλο και άρχισε να τον βρίζει. Του έγραψε ένα γράμμα για το οποίο ο γραμματέας κύριος Μάλικ είπε ότι ποτέ στην ιστορία της ανθρωπότητας, Τέλειος Διδάσκαλος δεν έλαβε τόσο υβριστικό γράμμα. Ο Διδάσκαλος απάντησε ο ίδιος στο γράμμα της και κύριος Μάλικ μου έδωσε διαβάσω το αντίγραφό του από το αρχείο. Η γλυκύτητα της απάντησης του Διδασκάλου ήταν τέτοια που με δυσκολία κατόρθωσα να συγκρατήσω τα δάκρυά μου.

Πέρασε καιρός, η γυναίκα μετάνιωσε και ζήτησε συγνώμη. Μετά από λίγο καιρό όμως ξαναέστειλε στον Διδάσκαλο ένα ανάρμοστο γράμμα. Βλέπει λοιπόν κανείς ότι άτομα με διαταραγμένο ψυχισμό είναι δυνατόν να βρίσκονται και μεταξύ των μαθητών ενός Διδασκάλου. Οι Διδάσκαλοι τους δέχονται για τους δικούς τους λόγους και όταν απορούμε, συχνά μας λένε ότι οι Διδάσκαλοι δεν έρχονται για τους αγίους αλλά για τους αμαρτωλούς.

Θα αναφέρω και ένα άλλο περιστατικό. Μια φορά, γύρω στο 2004 στο SAKIDARA Σάτσανγκ, μυήθηκε μια νεαρή γυναίκα γύρω στα 30 της χρόνια, που καταγόταν από μία γειτονική χώρα. Ήταν λίγο εσωστρεφής αλλά πολύ συνεπής μαθήτρια που μάλιστα διέθετε πολλές ώρες για να καθαρίζει τους χώρους του Σάτσανγκ με κάθε επιμέλεια. Ήταν πολύ πρόθυμη και συνεργάσιμη και ποτέ δεν δημιούργησε το παραμικρό πρόβλημα. Έμενε με την οικογένειά της στο κέντρο, στην περιοχή της Νεάπολης σε μια πάροδο της οδού Ιπποκράτους. Ο πατέρας της ήταν λαχειοπώλης και η μητέρα της θυρωρός σε μία

πολυκατοικία. Η ίδια δεν εργαζόταν και είχε και έναν μικρότερο αδελφό με πνευματική καθυστέρηση. Πολλές φορές φεύγοντας από το Σάτσανγκ την άφηνα στο δρόμο μου, στη Λεωφόρο Αλεξάνδρας και συνέχιζε με τα πόδια για το σπίτι της και δυο φορές, χειμώνα με βροχή την πήγα εγώ μέχρι, κοντά, στο σπίτι της. Κοντά, γιατί δεν ήθελε να δει ο πατέρας της, κάποιος να την γυρίζει σπίτι. Αυτό μου έκανε εντύπωση, ο πατέρας μιας γυναίκας 30 ετών να μη θέλει η κόρη του να σχετίζεται με άνδρες!

Μια μέρα, γύρω στις 7.30 το απόγευμα, ενώ δεχόμουν στο ιατρείο, με παίρνει στο τηλέφωνο αυτή η αδελφή και με μία φωνή τρομαγμένη μου ζητάει να πάω στο αστυνομικό τμήμα Καλλιδρομίου και Ιπποκράτους γιατί συνέβαινε κάτι τρομερό. Άφησα το ιατρείο, πήρα ένα ταξί και έτρεξα στο τμήμα. Εκεί είδα να την έχουν σε απομόνωση και μόνο που δεν της είχαν φορέσει χειροπέδες, γιατί τους είχε ανακατέψει με φωνές όλα τα χαρτιά που είχαν πάνω στο γραφεία τους. Είχε θυμώσει γιατί οι αστυνομικοί βλέποντας μια έξαλλη γυναίκα να φωνάζει και να οδύρεται δεν πίστευαν την καταγγελία της. Είχε καταγγείλει πως ο πατέρας της, το προηγούμενο βράδυ, είχε βιάσει τον ηλικίας 18 χρονών καθυστερημένο γιο του και αδελφό της. Από εμένα ζητούσε να βεβαιώσω το γεγονός του βιασμού.

Συνεννοήθηκα με τον αστυνόμο και με άδεια του εισαγγελέα την στείλαμε στο εφημερεύον ψυχιατρικό νοσοκομείο. Μετά από δύο ημέρες πήρα τηλέφωνο στο σπίτι της και η μητέρα της μου είπε ότι είναι ακόμα σε καταστολή στο νοσοκομείο. Μετά από μία βδομάδα πήγα να την επισκεφθώ στο Νοσοκομείο Ψυχικών νοσημάτων. Μου είπαν ότι είναι σε απομόνωση και τότε έδωσα το όνομά μου και την ιδιότητά μου ως ιατρού και ζήτησα να δω τον διευθυντή της κλινικής που την νοσήλευε. Μετά από λίγο ήρθε ένας βοηθός και ευγενικά μου μετέφερε μήνυμα του διευθυντή της κλινικής, να φύγω γιατί ήταν πολύ απασχολημένος και δεν μπορούσε να με δεχθεί και ακόμα ότι μου απαγόρευε να επισκεφθώ την ασθενή. Αυτή η αντιδεοντολογική ενέργεια του συναδέλφου μου με ξένισε αλλά η φωνή του Διδασκάλου με συμβούλευσε να φύγω χωρίς να κάνω φασαρία. Πέρασαν 3-4 ημέρες και η ασθενής Σατσάνγκι με πήρε τηλέφωνο και μου είπε ότι το έσκασε για λίγες ώρες από το Νοσοκομείο και πως πήρε ένα ταξί για να έρθει σπίτι μου να με επισκεφθεί και μου ζήτησε να πληρώσω το ταξί της γιατί δεν είχε μαζί της χρήματα.

Πραγματικά ήρθε στο σπίτι ήρεμη και μου είπε ότι αισθανόταν καλύτερα και να μην ξαναπάρω τηλέφωνο σπίτι της γιατί οι γονείς της με θεωρούσαν υπαίτιο της κατάστασής της. Δεν ξαναπήρα τηλέφωνο στο σπίτι της και από τότε, αυτή η αδελφή έπαψε να έρχεται στο Σάτσανγκ αν και μέχρι τότε ερχόταν ανελλιπώς. Με έπαιρνε κατά αραιά διαστήματα τηλέφωνο να μάθει αν

είχε προγραμματιστεί κανένα ταξίδι του Διδασκάλου στην Ελλάδα και πως αν μάθαινα τίποτα, μου έδωσε τον τρόπο να την ειδοποιήσω κρυφά. Ένα δίμηνο μετά από αυτά τα γεγονότα, με πήρε η μητέρα της και ευγενικά με παρακάλεσε αν επρόκειτο να επισκεφθεί την Ελλάδα ο "Ινδός" να μην ειδοποιήσω την κόρη της. Από τότε μέχρι σήμερα δεν είχα καμία επικοινωνία με αυτή την αδελφή και με την οικογένειά της. Η πιθανή τραυματική εμπειρία της κακοποίησής της από τον πατέρα της, ήταν η τελική διάγνωση των ιατρών.

Ο Διδάσκαλος είναι που καλεί τους μαθητές στα Πόδια Του

Όλοι θυμόμαστε από το μάθημα των θρησκευτικών ότι ο Ιησούς βρήκε έναν-έναν τους πρώτους μαθητές του. Αυτό ισχύει για όλους τους Τέλειους Διδασκάλους. Υπάρχουν άπειροι τρόποι που φέρνουν κοντά τους τις ψυχές που ο Θεός έχει καθορίσει να μυηθούν από τον καθένα από Αυτούς. Συχνά όταν μαζεύονται Σατσάνγκις και μιλούν για διάφορα πράγματα, εξιστορούν πώς ο καθένας τους συνάντησε το Μονοπάτι και πώς μυήθηκε από τον Διδάσκαλό του. Μερικές ιστορίες είναι πραγματικά πολύ συνταρακτικές και ακούγονται με μεγάλο ενδιαφέρον απ' όλους μας. Μέσα στα τελευταία 40 χρόνια μου, έχω ακούσει πολλές τέτοιες ιστορίες και θα αναφέρω δύο, που τις έχω ζήσει ο ίδιος.

Κάποτε προχωρώντας στο δρόμο και κοντά να φθάσω στο Κέντρο SAKIDARA, βρήκα στο πεζοδρόμιο ένα ασφαλιστικό βιβλιάριο του ΙΚΑ. Το άνοιξα και ήταν μιας νεαρής γυναίκας. Σκέφθηκα να το αφήσω στο πλησιέστερο περίπτερο και να τηλεφωνήσω στην κάτοχό του να περάσει να το πάρει από εκεί. Όμως μια φωνή μέσα μου, μου είπε ότι έπρεπε να ενδιαφερθώ περισσότερο γιατί πιθανώς το βιβλιάριο αυτό χάθηκε για να γνωρίσω προσωπικά την κοπέλα και να την φέρω στο Σάτσανγκ. Επειδή όμως δεν ήθελα να παρεξηγηθώ από τη γυναίκα, παρακάλεσα μια άλλη γυναίκα, τη γραμματέα της Αποστολής, να έρθει σε επαφή με την κάτοχο του βιβλιαρίου. Έτσι η αδελφή Μαίρη Γιωργιλαδάκη πήρε τηλέφωνο την άγνωστη που συμπτωματικά έμενε κοντά (!!) και της πρότεινε να συναντηθούν για να της δώσει το βιβλιάριο. Οι γυναίκες καθώς ξέρουμε μπορούν να πουν την ιστορία της ζωής τους σε πέντε λεπτά. Έτσι μέσα σε λίγα λεπτά η έμπειρη Μαίρη κατάλαβε ότι η άγνωστη είχε πνευματικά ενδιαφέροντα και την έφερε στο Σάτσανγκ. Η άγνωστη γυναίκα είναι η Ελεάνα Αθανασούλα που σήμερα είναι ανάμεσα στα πιο αγαπητά και πιστά μέλη του Σάτσανγκ της Χαλκηδόνος.

Η δεύτερη είναι μια Πατρινή ιστορία. Μια γυναίκα, γνωστή φαρμακοποιός

στην Πάτρα, η Έφη Αθανασοπούλου, συνήθιζε το καλοκαίρι να πηγαίνει στην παραλία για να κάνει το μπάνιο της και μετά λίγη ηλιοθεραπεία στη σκιά, διαβάζοντας ένα βιβλίο. Μια μέρα πήγε στην παραλία στο μέρος που συνήθιζε αλλά είχε ξεχάσει να πάρει μαζί της κάποιο βιβλίο ή περιοδικό. Σκέφθηκε πως δεν πειράζει… αλλά καθώς κοίταζε προς τη θάλασσα είδε μια εφημερίδα παρατημένη λίγο πιο κάτω και σκέφθηκε να την μαζέψει και να δει αν είχε κάτι που να την ενδιαφέρει. Σηκώθηκε και πήγε προς την εφημερίδα αλλά ξαφνικά άρχισε να φυσάει αέρας και να παρασύρει την εφημερίδα όλο και μακρύτερα. Μπρος η εφημερίδα, πίσω η Έφη. Ξαφνικά η εφημερίδα κάπου σκάλωσε και σταμάτησε την πορεία της. Σκύβει η Έφη να την σηκώσει και από κάτω από την εφημερίδα βρίσκει ένα βιβλίο που φαινόταν αδιάβαστο. «Η Έκτη Αίσθηση», Συγγραφέας Γαβριήλ Σιμονέτος, Εκδότης Πύρινος Κόσμος.

Κράτησε και διάβασε το βιβλίο, το οποίο ειδικά έχω γράψει για να προκαλεί το ενδιαφέρον του αναγνώστη, προς τα άγνωστα και τα υπερφυσικά. Πήρε τηλέφωνο τον Πύρινο Κόσμο, έμαθε το τηλέφωνό μου και τηλεφώνησε στο σπίτι μου.

Εγώ έλειπα στην Ινδία εκείνη την εποχή αλλά στο τηλέφωνο απάντησε η γραμματέας μου Σταυρούλα Μπαλοπούλου που είναι αετός, “παντός καιρού και ανοιχτής θαλάσσης” και με το καλημέρα σας κατάλαβε γιατί με ζητούσαν στο τηλέφωνο. Καθώς διάβασε τον αριθμό αυτής που τηλεφωνούσε στο καντράν, είδε ότι το τηλεφώνημα ήταν από την Πάτρα και έδωσε το τηλέφωνο της υπεύθυνης της Αποστολής στην Πάτρα, της Αγαθής Μούτσου για να της δώσει περαιτέρω πληροφορίες. Η Αγαθή την πληροφόρησε για μένα και την επόμενη εβδομάδα την είχε φέρει και στο Σάτσανγκ. «*Μέγας είσαι Κύριε και θαυμαστά τα Έργα Σου!*» Όταν έρθει η ώρα κάποιος να έρθει στα Πόδια του Διδασκάλου, θα έρθει. Είναι πιθανότερο ο ήλιος να ανατείλει στη Δύση και να δύσει στην Ανατολή παρά μια ψυχή να μην βρεθεί την καθορισμένη μέρα και ώρα στα Πόδια του Θεανθρώπου της εποχής.

Αν σκεφθεί ο καθένας από εμάς πώς γνώρισε το Μονοπάτι και τον Διδάσκαλο, θα δει ότι δεν υπάρχουν συμπτώσεις αλλά όλα είναι καρμικά προδιαγεγραμμένα και προγραμματισμένα.

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟ

Η ιστορία του Σάτσανγκ της Αθήνας

Σκέφθηκα πολύ αν θα έπρεπε να γράψω και να δημοσιεύσω όλο ή ένα μέρος από αυτό το τελευταίο Τρίτο Μέρος αυτού του βιβλίου και είχα δισταγμό ακόμα και μέχρι σήμερα, την τελευταία μέρα που τελικά αποφάσισα να το στείλω στο τυπογραφείο.

Συμβουλεύτηκα και άλλους Σατσάνγκις και σχεδόν όλοι μου είπαν να προχωρήσω. Τελικά έτσι θα κάνω (*20.4.2019*).

Σαν εισαγωγή θα πρέπει να πω ότι δεν έχω σκοπό να μειώσω κανέναν αδελφό Σατσάνγκι, να δικαιολογήσω καταστάσεις, να αποδώσω ευθύνες, να κακίσω ή να δικαιώσω τον εαυτό μου. Θεωρείστε ότι σ’ αυτά που θα διαβάσετε υπάρχουν υπερβολές, διαστρεβλώσεις της πραγματικότητας, ότι είναι μισές αλήθειες, ότι είναι ψέματα, ότι μπορεί να θέλω να δικαιολογήσω καταστάσεις ή πείτε ό,τι θέλετε, κυρίως εσείς που ζήσατε ορισμένα από τα γεγονότα που θα περιγράψω. Ορισμένα… γιατί όλα δεν τα έζησε κανείς και όταν ακούει κανείς διάφορα γεγονότα χωρίς να τα έχει ζήσει, χωρίς να έχει άμεση προσωπική εμπειρία και σφαιρική αντίληψη, μπορεί να πέσει θύμα κάποιας κακόβουλης παραπληροφόρησης.

Επειδή όμως «*μηδενί δίκην δικάσεις πριν αμφοίν μύθον ακούσεις*» εσείς οι παλιοί που ζήσατε ορισμένα γεγονότα ακούστε και τον δικό μου μύθο και βγάλτε τα συμπεράσματα σας. Αλλά και όσοι δεν τα ζήσατε από κοντά, ας σας γίνουν παράδειγμα για να αποφεύγεται δικά σας λάθη στο μέλλον.

Σαν εισαγωγή αυτού του Τρίτου μέρους του βιβλίου θα δηλώσω ότι είμαι παντοτινά ευγνώμων στις αδελφές Καρατζά που μέσα από δικές τους ενέργειες και προτροπές ο Διδάσκαλος με έφερε στο Πνευματικό Μονοπάτι του

Σαντ Ματ και ακόμα να ομολογήσω ότι έδωσαν ό,τι είχαν και δεν είχαν, υλικό και νοητικό για την Αποστολή. Υπηρέτησαν με πάθος το Μονοπάτι και τους Διδασκάλους μου και για πολλά χρόνια πρόσφεραν στους Σατσάνγκις ό,τι θεωρούσαν καλύτερο. Είχαν βαθιές γνώσεις της φιλοσοφίας του Μονοπατιού και ξενύχτησαν αμέτρητα βράδια για να κάνουν μεταφράσεις των βιβλίων των Διδασκάλων. Τους είμαι ευγνώμων, τις τιμώ και τις ευχαριστώ. Ανθρώπινες αδυναμίες μπορεί να μας έφεραν μια ορισμένη εποχή αντιμέτωπους αλλά όπως έλεγε ο Διδάσκαλός μου, ο άγιος Ντάρσαν Σινγκ, αυτό το Μονοπάτι κανείς δεν μπορεί να το εμποδίσει να εξαπλωθεί. Είπε ακόμα πως μέχρι το τέλος της 21ης εκατονταετίας θα είναι παγκόσμια γνωστό, όπως είναι στις ημέρες μας οι μεγάλες θρησκείες.

Το έτος 1986, ήταν μια χρονιά που με τις δύο αδελφές Καρατζά ήδη γνωριζόμαστε 10 χρόνια και με προτροπή μου, συνάντησαν τον Διδάσκαλο Ντάρσαν που τελικά τον δέχθηκαν σαν διάδοχο του Διδασκάλου τους Σαντ Κιρπάλ Σινγκ. Μέχρι εκείνη την εποχή είμαστε πολύ κοντά σαν τρία αδέλφια. Ο τρόπος που σκεφτόμαστε και ο τρόπος που αντιλαμβανόμαστε τα διδάγματα ήταν ο ίδιος και είχαμε τις ίδιες επιθυμίες και τα ίδια ιδανικά. Αρχικά υπήρξαν οι δασκάλες μου και εγώ μαθητής τους και μετά από λίγα χρόνια που ξεσκόλισα, αφέθηκα ολοσχερώς στη διδακτική φροντίδα του σεβαστού αγίου Διδασκάλου μου Ντάρσαν Σινγκ. που με την πολύχρονη και συχνή επαφή μαζί του γνώρισα τις απαρχές του Σαντ Ματ του Μονοπατιού που αργότερα γίνεται λεωφόρος και οδηγεί στον τελικό Σκοπό και Στόχο της ανθρώπινης ύπαρξης.

Από την εποχή εκείνη, το 1986 και κατά τα τριάμισι χρόνια που καθίσαμε μαζί στα πόδια του Διδασκάλου Ντάρσαν, μέχρι που ο Διδάσκαλος άφησε το υλικό Του σώμα οι δύο αδελφές παρατηρούσαν μια ιδιαίτερη σχέση που είχα με τον Διδάσκαλο, με την έννοια του ότι είχα πολύ θάρρος μαζί του και εκείνος με καλούσε πολύ συχνά να τον επισκέπτομαι και σαν γιατρός αλλά και κυρίως σαν αγαπημένος του μαθητής (*όπως βέβαια είμαστε όλοι*) και διαισθανόμουν ότι αυτή η σχέση κάπως τις ενοχλούσε, πιθανώς διότι σκεφτόταν πως με την απομάκρυνσή τους από το Μονοπάτι και την προσωρινή έστω αποδοχή ενός άλλου Διδασκάλου, κάποιος άλλος Σατσάνγκι που εκείνες τον οδήγησαν και μυήθηκε στο Μονοπάτι πολλά χρόνια μετά από αυτές, τώρα φαινόταν σαν να είχε πάρει μία θέση που τους ανήκε.

Το ότι είχα την ευχέρεια να πηγαίνω στην Ινδία και να συναντώ τον Διδάσκαλο πολύ συχνά, μπορώ να πω όποτε ήθελα και μάλιστα πολλές φορές κάθε χρόνο, ενώ τα οικονομικά των δύο αδελφών δεν τους επέτρεπαν τα συχνά ταξίδια, ήταν επίσης κάτι που κατάλαβα πως τις ενοχλούσε. Ακόμα και οι λεπτομέρειες που γνώριζαν οι αδελφές από αφηγήσεις μου για τα έτη 1982-1986 που ακολουθούσα μόνος το Μονοπάτι, τα σχετικά γεγονότα της μύησής μου, της

SAWAN KIRPAL RUHANI MISSION

Founder and Director SANT DARSHAN SINGH
Greek Office: Kolokotroni 28 Filothei - Athens
Tel. 6820796 Dr. Gabriel Simonetos

Dear Bawa + Babli-

Nice talking to both of you ~~the~~ yesterday. We had a nice time today going to the oracle which is on the top of the mountain. We will call you when we reach Bonn.

With much love to you all.

Harbhajan Kaur
19.7.'92.

Dear Bawa Chacha + Bably Chachi,

I had fun talking to you on the phone the other day. Today we went to Delfi, where we saw the oracle. Send my love to Ieena! Tell her I miss ~~hers~~ here!

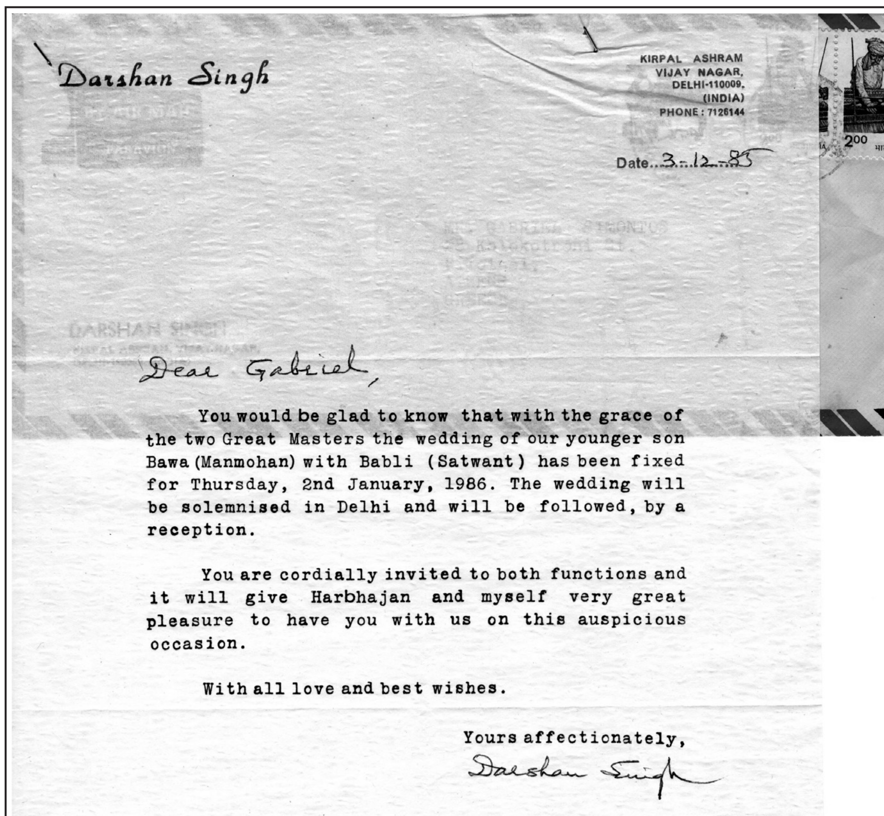
Love
Rimpy

KUNWARJIT SINGH DUGGAL

RAJINDER SINGH DUGGAL

Γράμμα της Anti και Rimpy για να το δώσω στον Bawa και την Babli στο Σικάγο

ανάθεσης σε εμένα καθηκόντων αντιπροσώπου του Διδασκάλου στην Ελλάδα, της εντολής του Διδασκάλου Ντάρσαν να μεταφράζω τα βιβλία της Αποστολής ήταν και αυτά θέματα που δεν τα έβλεπαν ευχάριστα. Άλλα γεγονότα όπως το ότι έμπαινα στο σπίτι του Διδασκάλου ελεύθερα, το ότι είχα προσωπική πρόσκληση από τον ίδιο τον Διδάσκαλο να είμαι με την οικογένειά Του στο γάμο του γιου του Bawa, ότι συχνά μιλούσα ιδιαιτέρως πολύ ώρα μαζί Του, η συχνή επαφή μου με την Μάτα Τζι και η τρυφερότητα που μου έδειχνε, καθώς και ότι όσες φορές πηγαίναμε μαζί με τις αδελφές στο Άσραμ, για καθετί σχετικό με το Σάτσανγκ στην Ελλάδα, ο Διδάσκαλος ερχόταν σε επαφή μόνο και αποκλειστικά μαζί μου και τέλος ότι πολλές φορές καλούσε στο τραπέζι του μόνο εμένα από την Ελλάδα, φανερά τις ενοχλούσε αλλά δεν μου είπαν ποτέ τίποτα. Όμως δεν χρειάζεται κανείς να μιλήσει για να γίνουν αντιληπτά τα συναισθήματά του. Η αρχική αγάπη και η στοργή που με είχαν αγκαλιάσει οι δύο αδελφές, ένιωθα ότι σιγά-σιγά ελαττωνόταν και ότι άρχισαν να αναπτύσσονται εκ μέρους τους αντίθετα συναισθήματα.

Darshan Singh

KIRPAL ASHRAM
VIJAY NAGAR,
DELHI-110009,
(INDIA)
PHONE: 7126144

Date 3-12-85

Dear Gabriel,

You would be glad to know that with the grace of the two Great Masters the wedding of our younger son Bawa (Manmohan) with Babli (Satwant) has been fixed for Thursday, 2nd January, 1986. The wedding will be solemnised in Delhi and will be followed, by a reception.

You are cordially invited to both functions and it will give Harbhajan and myself very great pleasure to have you with us on this auspicious occasion.

With all love and best wishes.

Yours affectionately,

Darshan Singh

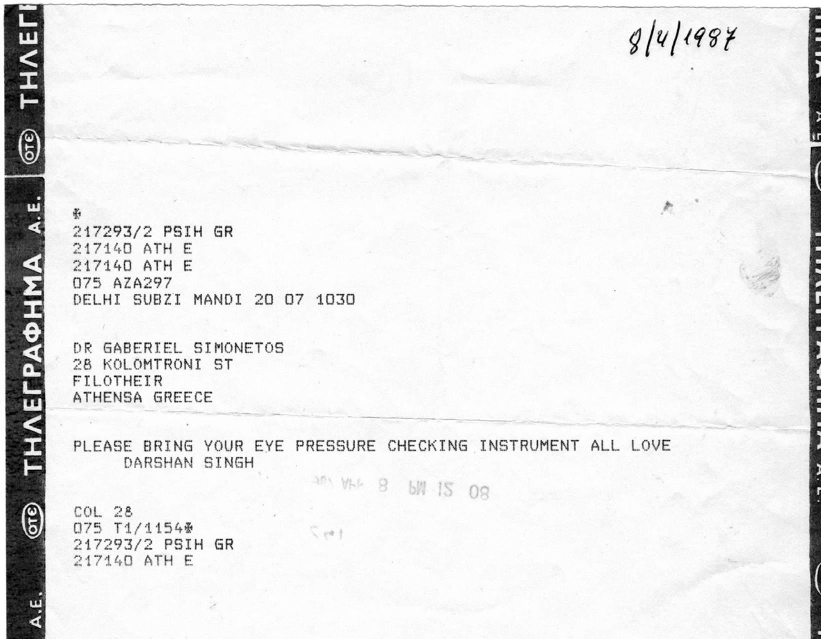
Προσωπική πρόσκληση για το γάμο του Bawa

Από τον γάμο του Bawa

Ένα άλλο θέμα που είναι πιθανόν ότι τις ενοχλούσε ήταν η μεγάλη οικειότητα που είχα με τους άλλους αντιπροσώπους των Διδασκάλων με τους οποίους είχα πολύ συχνές προσωπικές επαφές και αλληλογραφία και τέλος και το σπουδαιότερο, πιθανόν τις ενοχλούσε η επιφυλακτικότητα των άλλων αντιπροσώπων προς εκείνες, που τις θεωρούσαν απλά σαν μαθήτριες του Διδασκάλου Κιρπάλ που είχαν απομακρυνθεί και κάποτε κάτι τους συνέβη και επανέκαμψαν.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ Α.Ε.

8/4/1987

217293/2 PSIH GR
217140 ATH E
217140 ATH E
075 AZA297
DELHI SUBZI MANDI 20 07 1030

DR GABERIEL SIMONETOS
28 KOLOMTRONI ST
FILOTHEIR
ATHENSA GREECE

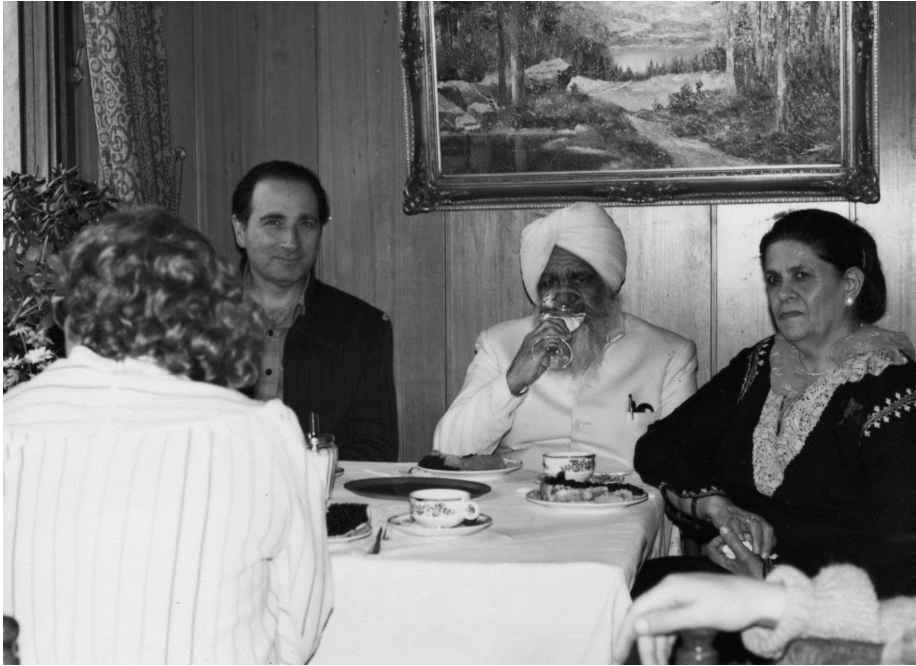
PLEASE BRING YOUR EYE PRESSURE CHECKING INSTRUMENT ALL LOVE
DARSHAN SINGH

COL 28
075 T1/1154
217293/2 PSIH GR
217140 ATH E

Έπαιρνα συχνά τηλεγραφήματα ή τηλεφωνήματα και "πετιώμουν" για λίγο στην Ινδία

Μετά την αποχώρηση του Διδασκάλου Ντάρσαν συνεχίστηκε το ίδιο καθεστώς ως προς τις επισκέψεις μου στο Άσραμ. Επισκέψεις που εξακολούθησαν να είναι συχνές όπως και οι επαφές μου με τα μέλη της οικογένειας του νέου Διδασκάλου, με την Μάτα Τζι, την Ρίτα Τζι και τον αδελφό του Διδασκάλου Manmohan (*Bawa*), που παρέμεναν πολύ στενές.

Θυμάμαι πολλές φορές να με καλεί η Μάτα Τζι να πιούμε μόνοι μας τσάι. Μου μιλούσε για διάφορα θέματα και κατέληγε να μένει αμίλητη με τα μάτια βουρκωμένα σαν να ήθελε να μου μιλήσει για τον Διδάσκαλο Ντάρσαν και να μου θυμίσει κάτι, αλλά ποτέ δεν έλεγε τίποτα. Είχε τη θλίψη μέσα της, την οποία θλίψη προσπαθούσε να διώξει με το να συναναστρέφεται τους μαθητές του θανόντος Διδασκάλου και με το να προσπαθεί να μας προσφέρει ότι μπορούσε για να μας ευχαριστήσει.

Γεύματα με τους Διδασκάλους επάνω στην Γερμανία, κάτω στο Μεξικό

Στο τέλος του 1989 ο σημερινός Διδάσκαλος ήρθε για πρώτη φορά στην Ελλάδα και ήταν η χρονιά που μυήθηκε ο Μανόλης Μαραγκουδάκης, ο μετέπειτα συντονιστής (group leader) για όλη την Κρήτη καθώς και η Ειρήνη και ο Σπύρος Κόντος που αργότερα έγιναν και αυτοί συντονιστές στην περιοχή του Ηρακλείου Κρήτης. Ένα χρόνο πιο πριν, στις 7.10.88 είχε μυηθεί ο μετέπειτα συντονιστής για την περιοχή της Θεσσαλονίκης, Πανταζής Σιδέρης.

Οι ετοιμασίες που κάναμε για τον ερχομό του νέου Διδασκάλου στην Ελλάδα το 1989, οι δύο αδελφές και εγώ ήταν τεράστιες. Δουλέψαμε με μια ψυχή για την επιτυχία της υποδοχής του Διδασκάλου που πραγματικά ήταν κάτι το ανεπανάληπτο. Τρέχαμε στα μαγαζιά να ψωνίσουμε, στο ξενοδοχείο President για να φροντίσουμε το στόλισμα και τα ηχητικά, τα έντυπα και τις αφίσες που έπρεπε να τυπωθούν, τη συνεννόηση με ένα φούρνο στην Βάρκιζα να μας έχει άφθονες ζεστές τυρόπιτες και αναψυκτικά για όταν θα σταματούσαν τα πούλμαν που είχαμε νοικιάσει για να επισκεφθούν όλοι οι Σατσάνγκις Έλληνες και ξένοι το Ναό του Ποσειδώνα στο Σούνιο κλπ. Ακόμα υπήρξαν και άλλες πολλές δραστηριότητες προκειμένου να ευχαριστήσουμε και τον Διδάσκαλο και τους ξένους Σατσάνγκις που θα ερχόταν για πρώτη φορά, με την ευκαιρία της επίσκεψης του Διδασκάλου Ρατζίντερ στην Ελλάδα.

Ο Διδάσκαλος ήρθε για πρώτη φορά στο σπίτι μου – 1989

Πέρασε αυτή η χρονιά, το 1989 και στη συνέχεια το 1990 και 1991. Τα Σάτσανγκ στο Όνομα του Διδασκάλου Ντάρσαν ήδη από το 1987 είχαμε συμφωνήσει να γίνονται μία φορά την εβδομάδα στο σπίτι των αδελφών Καρατζά στην οδό Λαρίσης καθώς αυτές είχαν χρόνο να το προετοιμάζουν. Το πρωί σ' αυτό το σπίτι η Εύη δεχόταν γυναίκες που τους προσέφερε διάφορες εναλλακτικές σωματικές ασκήσεις και η Βικτώρια κάπου-κάπου δεχόταν νεαρά άτομα που τα μυούσε στη ζωγραφική τέχνη. Η Βικτώρια ήταν πολύ καλή ζωγράφος και πολλά από τα έργα της τα πουλούσε συνεισφέροντας έτσι κάτι στον οικογενειακό τους κορβανά.

Τα οικονομικά των δύο αδελφών ήταν πολύ περιορισμένα μέχρι το 1990 που μια Σατσάνγκι η Σόνια Κατσουλίδη με τις γνωριμίες της κατόρθωσε να βγάλει μια σύνταξη από το καλλιτεχνικό επιμελητήριο για την Βικτώρια. Στη συνέχεια οι αδελφές κληρονόμησαν μια θεία τους και αγόρασαν το σπίτι της οδού Μεσογείων όπου μέχρι σήμερα γίνονται Σάτσανγκ και τους δόθηκε πλέον η πολυπόθητη δυνατότητα να πηγαίνουν στην Ινδία να δουν τον Διδάσκαλο όποτε ήθελαν.

Το έτος 1990 άρχισαν διαπραγματεύσεις για την αγορά ενός καινούργιου Κέντρου της Αποστολής στην περιοχή Lisle στα προάστια του Σικάγου προκειμένου να εγκατασταθούν εκεί τα γραφεία της Αποστολής στη Δύση. Μέχρι τότε η γραμματεία της Αποστολής ήταν στην πόλη Bowling Green και εκεί γινόταν τα Σάτσανγκ του Διδασκάλου. Όμως ήταν χρονοβόρο και κοπιαστικό για τον Διδάσκαλο να ταξιδεύει κάθε εβδομάδα αεροπορικώς από το Σικάγο για να πηγαίνει στο Σάτσανγκ στο Bowling Green, γι' αυτό αποφασίστηκε η δημιουργία ενός νέου Κέντρου στο Σικάγο. Το καινούργιο Κέντρο κόστισε 1.300.000 δολάρια και τελικά εγκαινιάστηκε το 1993. Τις δαπάνες κάλυψε σε ένα μεγάλο μέρος τους ο συμμαθητής του Διδασκάλου στο σχολείο, φίλος και Σατσάνγκι κύριος Malotra, επιχειρηματίας που διαμένει στον Καναδά. Βοήθησαν και τα κέντρα της Ευρώπης καθώς και η Ελλάδα με 10.000 δολάρια. Το Κέντρο αυτό λειτούργησε μέχρι το έτος 2018, οπότε ανακαινίστηκε επεκτάθηκε και οργανώθηκε σε νέες βάσεις. Έγινε πραγματικό κόσμημα, αφού βέβαια κόστισε 21 εκατομμύρια δολάρια.

Το 1991 ζήτησα από τον Διδάσκαλο να ορίσει group leader (*συντονιστή*) στην Κρήτη τον Μανόλη Μαραγκουδάκη γιατί αν και δεν είχαν μυηθεί άλλα άτομα εκτός από τους τρεις που ανάφερα πιο πάνω και την Μαριάννα Mc Causland μια Σατσάνγκι που έδινε πληροφορίες για την Αποστολή στα Χανιά και λίγο αργότερα έφυγε για μόνιμη εγκατάσταση στην Αγγλία, άρχισαν στην Κρήτη να παρουσιάζονται αναζητητές που ενδιαφερόταν για το Μονοπάτι των Διδασκάλων. Ο Διδάσκαλος έδωσε την έγκρισή του για τον Μανόλη Μαραγκουδάκη καθώς και για τον Πανταζή Σιδέρη που του ζήτησα επίσης να αναλάβει χρέη

group leader (*συντονιστή*) στη Θεσσαλονίκη.

Την ίδια χρονιά, η Εύη χωρίς να με ενημερώσει ζήτησε από τον Διδάσκαλο να ορίσει την Ειρήνη Κόντου συντονίστρια στο Ηράκλειο Κρήτης γιατί θα ήταν δύσκολο κάθε εβδομάδα οι Σατσάνγκις να πηγαίνουν για Σάτσανγκ από την περιοχή του Ηρακλείου στο Ρέθυμνο. Αυτό ήταν κάτι δίκαιο και λογικό. Ο Διδάσκαλος μου μίλησε για το αίτημα της Εύης και ζήτησε τη γνώμη μου.

**** (Εδώ σημειώνω ότι οι Διδάσκαλοι δεν παρακάμπτουν τους ανθρώπους που τους έχουν κάτι αναθέσει. Όταν λέω ότι ο Διδάσκαλος ζήτησε τη γνώμη μου δεν σημαίνει ότι μου ζήτησε την έγκριση. Αυτό δεν θα ήταν ποτέ δυνατόν αλλά κρατώντας τα προσχήματα μου έκανε κάποια συζήτηση.*

Είπα του Διδασκάλου ότι η Ειρήνη Κόντου εκείνη την εποχή διέμενε 6 μήνες στην Κρήτη και 6 μήνες στην Σουηδία και έτσι για ένα μέρος του χρόνου, θα έλειπε από την Κρήτη. Μου είπε τότε ο Διδάσκαλος ότι σε αυτήν την περίπτωση, επειδή δεν υπήρχε άλλη εναλλακτική λύση, θα μπορούσε όταν έλειπε η Ειρήνη, το Σάτσανγκ να γίνεται κάπου αλλού. Μου είπε ακόμη ότι μπορούσε ο Μανόλης Μαραγκουδάκης να παραμείνει όπως μέχρι εκείνη τη στιγμή υπεύθυνος για όλη την Κρήτη και η Ειρήνη Κόντου να είναι βοηθός του, που σημαίνει όταν αυτή απουσίαζε να κανονίζει ο Μαραγκουδάκης τα σχετικά με το ποιος, που και πώς θα γινόταν το Σάτσανγκ στο Ηράκλειο.

Οι αδελφές είχαν ζητήσει επίσης την άδεια από τον Διδάσκαλο να πηγαίνουν τουλάχιστον μια φορά το μήνα στην Κρήτη και να κάνουν ένα Σάτσανγκ ώστε συγχρόνως να στηρίζουν τα νέα Σάτσανγκ, με την έννοια ότι θα μπορούσαν να δίνουν απαντήσεις σε ερωτήματα Σατσάνγκις, γιατί Μανόλης και Ειρήνη δεν ήταν ακόμα γνώστες των αρχών του Σαντ Ματ. Ο Διδάσκαλος με μεγάλη προθυμία έδωσε την έγκρισή του και με πολύ επιμέλεια οι δύο αδελφές για περίπου δυο χρόνια έκαναν αυτή την απαραίτητη σέβα. Αργότερα οι ομαδάρχες στην Κρήτη ζήτησαν να σταματήσουν αυτές οι επισκέψεις για διαφόρους λόγους και κυρίως για να αναπτύξουν και οι ίδιοι τις ικανότητές τους. Όπως και έγινε.

Το έτος 1992 ήταν το έτος που έγινε η δικαστική νομιμοποίηση του Συλλόγου μας με την επωνυμία «ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΜΕΛΕΤΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΩΝ ΚΑΙ ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ» και με ΑΦΜ 90138648 της ΔΟΥ Ψυχικού. Για τη συμμετοχή της στο Σύλλογο η Εύη ήταν αρνητική και είχε ορισμένες αντιρρήσεις ως προς τα μέλη του διοικητικού συμβουλίου. Λίγα χρόνια αργότερα νομιμοποίησε άλλο σύλλογο στον οποίο βέβαια έδωσε και άλλο όνομα και τοποθέτησε άτομα αποκλειστικά δικής της επιλογής.

Το ίδιο έτος, ο Διδάσκαλος ήρθε για δεύτερη φορά στην Ελλάδα (*16-19.7.92*). Ήταν η χρονιά που συνειδητοποίησα ότι οι αδελφές άρχισαν να έχουν έντονα αρνητικά συναισθήματα απέναντί μου. Αυτό αρχικά το κατάλαβα όταν

έδωσα στην Εύη μερικά επιστολόχαρτα για την αλληλογραφία μας, γιατί τότε η αλληλογραφία ήταν το κυρίως μέσον επικοινωνίας μεταξύ των Σατσάνγκις τόσο με το εσωτερικό όσο και με το εξωτερικό, καθώς δεν υπήρχαν τότε κινητά τηλέφωνα, φαξ κλπ. Στα επιστολόχαρτα κάτω από το όνομα του Διδασκάλου ήταν τυπωμένο, πώς για πληροφορίες μπορούσαν οι ενδιαφερόμενοι να απευθύνονται στον αντιπρόσωπο του Διδασκάλου Γ. Σιμονέτο. Τα επιστολόχαρτα αυτά τυχαία ή σκόπιμα, τα βρήκα τσαλακωμένα και πεταμένα σε ένα καλάθι των αχρήστων στο μέρος που γινόταν το Σάτσανγκ. Το είχα από καιρό καταλάβει πώς υπήρχε μια αρνητικότητα προς το άτομό μου και γι' αυτό ήμουν πλέον προσεκτικός σε ό,τι τους έλεγα σχετικά με τις επαφές μου με τον Διδάσκαλο και επιμελώς απόκρυβα κάθε ιδιαίτερη επαφή μαζί του.

Μια άλλη ένδειξη εμπάθειας πλέον, μου έγινε αντιληπτή όταν μετά την πρωτοχρονιά του 1993 είχαμε συμφωνήσει, μια Κυριακή στο χώρο του Σάτσανγκ να κόψουμε τη βασιλόπιτα, όπως κάθε χρόνο. Λίγο πριν την καθορισμένη ώρα τηλεφώνησα στο σπίτι της Εύης ότι λόγω εφημερίας στο νοσοκομείο, θα αργούσα λίγο να πάω και αντί το μεσημέρι στις 1.30 θα πήγαινα 2-2.30 για την κοπή της πίτας. Έφθασα στις 2.15 και η αδελφή Μαρία Σιμεωνίδου με υποδέχθηκε εύχαρις (!) λέγοντάς μου ότι η Εύη είχε κόψει μεν την πίτα αλλά… δεν με είχαν ξεχάσει και μου είχαν φυλάξει το κομμάτι μου! Ρώτησα με απορία «*Έχετε κόψει την πίτα*», μου απάντησε «*Ναι γιατί ο αδελφός Μανόλης Σεμίσογλου που είχε έρθει από το Βόλο έπρεπε να φύγει νωρίς!*» Δεν είπα τίποτα ούτε όταν ο αδελφός Μανόλης μας χαιρέτισε και έφυγε γύρω στις 4 μ.μ.

Ο στρατηγός Τσάτσα Τζι με τον Φον Κ@νάρη

Γιορτή στον κήπο του σπιτιού μου - 2002

Στις αρχές του 1993, σε μία μου επίσκεψη στο Ρέθυμνο, γνώρισα μία κοπέλα που μου είπαν ότι ήταν μυημένη. Εγώ την έβλεπα για πρώτη μου φορά. Την ρώτησα αν μυήθηκε στην Ελλάδα ή στην Ινδία και εκείνη μου απάντησε «*Στην Ελλάδα*». Την ρώτησα πάλι ποιος της έδωσε τα πέντε Ονόματα και μου είπε: «*Η κυρία Καρατζά*». Περίεργο, είπα και τα χαρτιά της αίτησής σου ποιος τα υπέγραψε εκτός από εσένα; «*Δεν ξέρω*» μου απάντησε. «*Εμένα με ξέρεις; Έχεις ακούσει για μένα;*» «*Όχι*» μου απάντησε «*Τώρα μου μίλησε για εσάς, ο κύριος Μαραγκουδάκης*».

Τότε κατάλαβα ένα εγκληματικό μου λάθος. Επειδή πίστευα ότι ο Διδάσκαλος Κιρπάλ είχε δώσει έγκριση στην Εύη να δίνει τα Πέντε Ονόματα, ορισμένες φορές όταν έπαιρνα την έγκριση από τον Διδάσκαλο για να μυηθεί κάποιος, για διαφόρους λόγους, όπως όταν ορισμένες φορές δεν ήμουν απόλυτα “συντονισμένος” με τα Διδάγματα ή υπήρχε κάποια έκτακτη δέσμευσή μου στο νοσοκομείο, ζητούσα από την Εύη να δώσει τα Ονόματα. Αυτό βέβαια χωρίς να έχω από πριν ρωτήσει και να έχω την έγκριση του Διδασκάλου! Αυτό ήταν ένα πολύ μεγάλο σφάλμα μου για το οποίο κάποτε λογοδότησα.

Αυτή η αυθαίρετη ενέργειά μου είχε σαν αποτέλεσμα να αρχίσει να δίνει τα Ονόματα η Εύη, να στέλνει κατευθείαν αιτήσεις για μύηση στην Ινδία χωρίς

την έγκριση και την υπογραφή μου όπως σταθερά γινόταν στο παρελθόν και να δίδονται τα Ονόματα εν αγνοία μου, σε άτομα που δεν γνώριζα και δεν τα είχα συναντήσει ποτέ.

Ανέφερα στον Διδάσκαλο τα καθέκαστα και αφού με “κατσάδιασε” με πολύ αγάπη και ευγένεια, έβαλε το γραμματέα του κύριο Sethi, να μου γράψει μία επιστολή, φωτοτυπία της οποίας παραθέτω λίγο πιο κάτω.

Η Επιστολή με ημερομηνία 12.3.1993 απευθυνόταν σε μένα και είχε γνωστοποίηση για τις αδελφές Εύη και Βικτώρια Καρατζά. Έλεγε η επιστολή του Διδασκάλου:

«*Αγαπητέ Κε Γαβριήλ Σιμονέτο*

Παρατηρήσαμε ότι αιτήσεις για μύηση των αγαπητών (ενδιαφερομένων) αποστέλλονται από την κυρία Εύη Καρατζά ή δίδονται ιδιοχείρως από εκείνη για την έγκριση του Διδασκάλου χωρίς αυτό να είναι γνωστό σε σας. Εσείς είστε ο αντιπρόσωπος του Διδασκάλου και πρέπει να στέλνετε όλες τις αιτήσεις και να υπογράφετε κάθε αίτηση που είναι για έγκριση από τον Διδάσκαλο. Αυτό παρακαλώ να σημειωθεί για μελλοντική καθοδήγηση και συμμόρφωση και όλες οι εγκρίσεις να απευθύνονται σε σας για να καθορίζετε τις κατάλληλες ενέργειες και να διαβάζετε τις οδηγίες μύησης στους αγαπητούς (αιτούντες) στην Ελλάδα.

Εσείς σαν αντιπρόσωπος του Διδασκάλου στην Ελλάδα είστε υπεύθυνος για όλες τις δραστηριότητες που αφορούν τα διάφορα Σάτσανγκ συμπεριλαμβανομένου και του ελέγχου των οικονομικών τους. Σας ζητάμε να έχουμε ανά τρίμηνο αναφορά σας για κάθε κέντρο στην Ελλάδα που να αναγράφονται τα ονόματα των αγαπητών που παρακολουθούν τα Σάτσανγκ και να μας δίνετε πληροφορίες... κλπ. κλπ.

Υπογραφή J.M. Sethi – Γραμματεία»

Όταν η Εύη πήρε τον κλειστό φάκελο με το ίδιο γράμμα στα χέρια της, το άνοιξε, το διάβασε και μου είπε. «*Αυτό είναι απάτη. Εσύ συνεννοήθηκες με τον κύριο Sethi και συντάξατε αυτό το γράμμα εν αγνοία του Διδασκάλου. Θα πάω η ίδια να ρωτήσω τον ίδιο τον Διδάσκαλο*».

Πήγε και ρώτησε τον Διδάσκαλο, ο οποίος παρουσία του κυρίου Sethi για μία ακόμα φορά της είπε πως: «*Ό,τι λένε και υπογράφουν οι Γραμματείς του στην Ινδία και τις ΗΠΑ είναι σαν να το έχω γράψει ο Ίδιος*». Μετά από αυτό ο κύριος Sethi, Γραμματέας τριών Τέλειων Διδασκάλων, που μετά από χρόνια όταν πέθανε, ο Διδάσκαλος είπε ότι ήδη βρίσκεται στο Σατς Καντ, προσβεβλημένος και στεναχωρημένος μου έγραψε μία επιστολή παρακαλώντας με να την διαβάσω στις αδελφές. Αυτή η επιστολή κατέληγε με τα εξής:

Office Phones : 7128707 7111797 — Phones : 7110654 7214040

SAWAN KIRPAL RUHANI MISSION

KIRPAL ASHRAM

VIJAY NAGAR, DELHI-110009

Ref. No............ Date..12..March...1993

Dear Dr. Gabriel Simontos,

We have observed that applications for initiation in repect of dear ones in Greece are forwarded by Ms. Evy Caradja or brought by her personally for approval of the Master without your knowledge. You being Representative of the Master should forward all the applications and sign every application for approval of the Master. This may please be noted for future guidance and compliance and all approvals will be forwarded to you for making suitable arrangements for reading our instructions of initiation to the dear ones in Greece.

You being Master's Representative in Greece are responsible for over all administration relating to various Satsang centres including control of finances. We would request you to send your quarterly reports of every centre in Greece indicating the names of the dear ones attending Satsang, and allied information pertaining to finances Viz. receipt and expenditure incurred including sale of books etc. Such like reports are being received by the Master from different centres around the globe.

With profound regards and best wishes,

Yours Sincerely

(J M SETHI)

Secretary

Copy forwarded to Sisters Evy and Victoria Caradja for information and necessary action.

Η ίδια επιστολή επιδόθηκε και στην Εύη

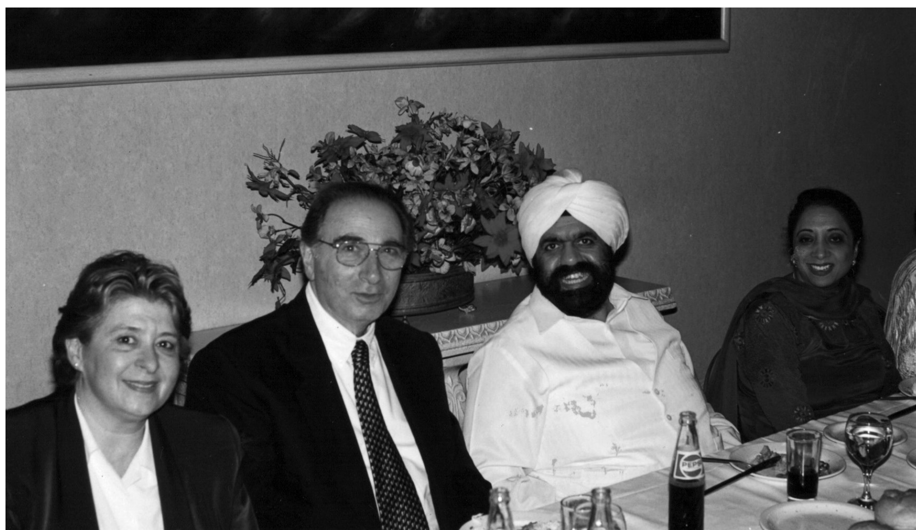
«Whatever comes out of my humble desk the last forty years and is sealed with the Ashram's trait is indispensable dictated and approved by the Living Master. Where ever has the slightest doubt about it, tell him to address his remarks to me personally».

«Ό,τι βγαίνει από το ταπεινό γραφείο μου τα τελευταία σαράντα χρόνια και έχει τα στοιχεία του Άσραμ είναι απαραίτητα υπαγορευμένο και εγκεκριμένο από τον Ζώντα Διδάσκαλο. Όποιος έχει και την παραμικρότερη αμφιβολία γι' αυτό, ας απευθυνθεί προσωπικά σε μένα».

Εκείνο που μου είπε η Εύη μετά την επιστροφή της από τον Διδάσκαλο ήταν πως όταν έδειξε την επιστολή του κυρίου Sethi στον Διδάσκαλο, εκείνος την πήρε και την πέταξε μακριά και της είπε ότι «*Όταν εγώ λέω κάτι, το υπογράφω και αυτό δεν έχει τη δική μου υπογραφή*».

Από εκείνη την ημέρα και μετά την απάντησή της Εύης ότι η επιστολή ήταν προϊόν συνομωσίας μου με τον Γραμματέα του Διδασκάλου κύριο Sethi, είπα στην Εύη ότι προφανώς οι δρόμοι μας χωρίζονται και ας κάνει στο μέλλον ο καθένας μας ό,τι τον φωτίσει ο Θεός.

Το έτος 1994 που ήρθε για τρίτη φορά στην Ελλάδα ο Διδάσκαλος (31.3 - 4.4 1994) και μετά από αίτησή μου, ο Διδάσκαλος ενέκρινε, ο Πανταζής Σιδέρης να δίνει τα Πέντε Ιερά Ονόματα της μύησης, γιατί ήταν δύσκολο στους Θεσσαλονικείς να έρχονται στην Αθήνα προκειμένου να πάρουν τις οδηγίες μύησης. Επίσης ενέκρινε την Ειρήνη Κόντου και τον Σπύρο Κόντο (*και τους δύο*) να είναι συντονιστές και όχι πλέον βοηθοί του Μαραγκουδάκη στις περιοχές Ηρακλείου και Λασιθίου και σε περίπτωση απουσίας τους να τους αντικαθιστά ο αδελφός Αντώνης Κονδύλης, στο σπίτι του οποίου εκείνη την εποχή γινόταν το Σάτσανγκ. Σε περίπτωση που δημιουργηθεί στο μέλλον δεύτερο Σάτσανγκ στο Ηράκλειο, είπε προφητικά, ότι θα έδινε άλλες οδηγίες. Τα πιο πάνω γνωστοποίησα με γράμμα μου (*6.4.94*) στους τρεις ενδιαφερόμενους.

Με τον Διδάσκαλο- 1994

Όταν ειδοποιήθηκα από την Helga Kammerl ότι ο Διδάσκαλος θα ερχόταν για τρίτη φορά στην Ελλάδα, οι αδελφές μου ζήτησαν στο πρόγραμμα του Διδασκάλου να συμπεριλάβω μια επίσκεψή του στην Κρήτη. Το βρήκα λογικό

και το εισηγήθηκα στον Διδάσκαλο και εκείνος το δέχθηκε με μεγάλη προθυμία. Έτσι μετά τις διαλέξεις που έδωσε στην Αθήνα, ο Διδάσκαλος, έδωσε και δύο διαλέξεις στο Ηράκλειο.

Με τον Διδάσκαλο, η παραμονή μας στο Ηράκλειο ήταν απολαυστική, η οργάνωση από το ζεύγος Κόντου και η περιποιήσεις που είχαν όλοι οι Σατσάνγκις, Έλληνες και ξένοι, υπήρξε υποδειγματική, μοναδική και ανεπανάληπτη. Ένα πρωινό πήγαμε με πούλμαν και κάναμε επίσκεψη στην περιοχή της Κνωσού, όπου η Ειρήνη Κόντου μάς έδωσε σύντομες πληροφορίες για τον μινωικό πολιτισμό και μας ξενάγησε στην αρχαία πόλη. Οι ξένοι Σατσάνγκις έβγαλαν εκατοντάδες φωτογραφίας πολλές από τις οποίες τα επόμενα χρόνια είδα να κοσμούν τους χώρους των Σάτσανγκ στις χώρες τους.

Ενδιαφέρον είναι ότι σ' αυτή την επίσκεψη του Διδασκάλου στην Κρήτη, βαπτίστηκε ένα παιδάκι κάποιου Σατσάνγκι και μάλιστα του έδωσαν το όνομα του Διδασκάλου. Αυτό βέβαια είχε τους κινδύνους γιατί αποτελούσε πρόκληση για το τοπικό ιερατείο αλλά ο Σπύρος Κόντος, έμπειρος και οξυδερκής, έκανε τα σχετικά απαραίτητα και τα βρήκε με τους παπάδες.

Όλοι φύγαμε ενθουσιασμένοι από την Κρήτη και μάλιστα και με ωραιότατα δωράκια που είχαν φροντίσει να προμηθευτούν και να μας προσφέρουν οι Σατσάνγκις της φιλόξενης Κρήτης. Οι ξένοι Σατσάνγκις είχαν να το λένε για χρόνια για την ευγένεια, την προθυμία και τη φροντίδα του ζεύγους Κόντου και για τα πλούσια γεύματα που τους προσφέρθηκαν. Οι Έλληνες έμειναν και αυτοί πολύ ικανοποιημένοι γιατί μπόρεσαν όλοι, χωρίς πίεση χρόνου να συναντήσουν και να συνομιλήσουν με τον Διδάσκαλο ένα ολόκληρο πρωινό. Όλα ήταν φροντισμένα με προσοχή αλλά και προνοητικότητα, καθώς λίγα χρόνια πριν είχε επισκεφθεί την Κρήτη κάποιος Ινδός Διδάσκαλος, ο Rajnis ή Όsso και ο κόσμος τον είχε διώξει από την Κρήτη κακήν κακώς. Σε αυτή την επίσκεψη του Διδασκάλου ο ικανός Σπύρος Κόντος είχε λάβει προληπτικά τα μέτρα του για να αποφευχθούν κάθε είδους δυσάρεστες εκπλήξεις.

Το απόγευμα της τρίτης ημέρας παραμονής μας στο Ηράκλειο είχα προγραμματίσει και έγινε μία συγκέντρωση των Ομαδαρχών. Παρόντες εκτός από εμένα ήταν η Εύη με την Βικτώρια, το ζεύγος Κόντου και ο Πανταζής Σιδέρης. Η συζήτηση με τον Διδάσκαλο ξέφυγε κάπως από το σκοπό που έγινε, που ήταν το να μας δώσει ο Διδάσκαλος οδηγίες για τη διάδοση της Αποστολής στην Ελλάδα. Αρχικά ο Σπύρος Κόντος ζήτησε την αυτονόμηση του Σάτσανγκ του Ηρακλείου διότι θεώρησε ότι η συχνή επίσκεψη του Σάτσανγκ του Ηρακλείου από Αθηναίους που έκαναν περιοδικά το Σάτσανγκ, έθετε την Ειρήνη και αυτόν σε δεύτερη μοίρα στα μάτια των νέων Σατσάνγκις και εκτός αυτού είπε ότι θα μπορούσαν πλέον μόνοι τους να συνεχίσουν να κάνουν το Σάτσανγκ. (*Εδώ θα πρέπει να σημειωθεί ότι η Ειρήνη είχε και έχει έναν πολύ ευχάριστο τρόπο να*

κάνει τα Σάτσανγκ τα οποία συνοδευόταν στο τέλος και με πολλά φαγώσιμα καλούδια. Έτσι όλοι ήταν ευχαριστημένοι με την ομαδάρχη τους). Ο Διδάσκαλος απάντησε στον Σπύρο ότι μπορεί τα διάφορα Σάτσανγκ να έχουν την αυτονομία τους αλλά ότι θα πρέπει να λειτουργούν όπως τα δάκτυλα του χεριού. Ένα δάκτυλο μόνο του δεν μπορεί να προσφέρει τόσα, όσα μπορούν να προσφέρουν τα πέντε δάκτυλα όταν λειτουργούν όλα μαζί. Επομένως, είπε, δεν υπάρχει θέμα αυτονομίας, το Σάτσανγκ είναι ένα, οι Σατσάνγκις και οι ομαδάρχες πρέπει να συνεργάζονται στενά μεταξύ τους και με τον αντιπρόσωπο των Διδασκάλων.

Στο σημείο αυτό η Εύη ζήτησε από τον Διδάσκαλο, επειδή εκείνη ήταν η παλαιότερη Σατσάνγκι στην Ελλάδα να αναλάβει και εκείνη τη σέβα του αντιπροσώπου στην Ελλάδα. Ο Διδάσκαλος της απάντησε ότι σε όλα τα μέρη του κόσμου, αντιπρόσωπος είναι ένας, εκτός από την Αμερική που είναι μεγάλη χώρα και κάθε Πολιτεία, έχει τον δικό της αντιπρόσωπο. Όμως και εκεί, είπε, όλοι οι αντιπρόσωποι συντονίζονται από τον Γενικό αντιπρόσωπο που είναι καθορισμένος ήδη από την εποχή του Διδασκάλου Κιρπάλ, τον κύριο Khanna. Έτσι, είπε ο Διδάσκαλος εγώ δεν μπορώ να αλλάξω κάτι που καθιερώθηκε από τον Διδάσκαλό μου.

Στη συνέχεια έγινε κατά τη γνώμη μου, μια υποβολιμαία ερώτηση από την Εύη με τη νοηματική συμμετοχή και της Βικτώριας. Ερώτηση που είχε άμεση σχέση με εμένα που αραιά και που και κατά διαστήματα κάπνιζα. «*Διδάσκαλε επιτρέπεται στους Σατσάνγκις να καπνίζουν;*» Ο Διδάσκαλος την ρώτησε: «*Πού και πότε καπνίζουν, την ώρα του Σάτσανγκ, μέσα στην αίθουσα του Σάτσανγκ;*» «*Όχι έξω*» ήταν η απάντηση. «*Πού στο μπαλκόνι;*» «*Όχι Διδάσκαλε στο δρόμο*». «*Τότε τι είναι εκείνο που σε ενοχλεί;*» «*Μπορεί να μας κακοχαρακτηρίζουν οι γείτονες!*» είπε εκείνη. «*Άκου Εύη, εσύ κάνε τη δουλειά σου και άφησε αυτούς που καπνίζουν να καταλάβουν το λάθος τους*» της είπε ο Διδάσκαλος.

Ένα χαρακτηριστικό των Διδασκάλων όπως αναφέραμε και αλλού είναι ότι ποτέ δεν μειώνουν, δεν υποτιμούν, δεν κακίζουν και δεν μιλάνε χωρίς αγάπη και τρυφερότητα για όλους, αλλά κυρίως για τους sevadars στους οποίους έχει ανατεθεί κάποια σέβα της Αποστολής. Έτσι στη συγκεκριμένη περίπτωση κάποιοι έπαιξαν και έχασαν. Ο Διδάσκαλος δεν έκανε "νταντά" κανέναν.

Τα λόγια του Διδασκάλου ήταν ένα μάθημα για όλους μας. Μετά από αυτόν τον διάλογο ακολούθησαν κάτω από βαριά ατμόσφαιρα λίγες ακόμα συζητήσεις που όμως είναι με περιορισμένο για τον αναγνώστη ενδιαφέρον.

Έφυγα από την Κρήτη προβληματισμένος από τα Πάρθια βέλη που εκτοξεύθηκαν εναντίον μου από αγαπημένα πρόσωπα. Αλλά αυτό έδειχνε ότι θα ήταν μόνο η αρχή. Την άλλη μέρα το πρωί έφυγα με τον Διδάσκαλο, την Ρίτα, τον Roland Hoffer και την Ricki Linksman για την Κύπρο. Πολλοί που δεν

τους έγινε πρόταση να ακολουθήσουν τον Διδάσκαλο έστω και παρασκηνιακά, έδειξαν ότι στεναχωρήθηκαν. Αυτή ήταν όμως η απόφαση του Διδασκάλου.

Τα επόμενα πέντε χρόνια μέχρι το 1999 πήγαινα κανονικά στο Σάτσανγκ στο σπίτι της Εύης αλλά επειδή δεν ήθελα να διαλυθεί όπως φαινόταν ότι θα γίνει με το Σάτσανγκ, έπαψα να έχω παρεμβάσεις στο Σάτσανγκ και ιδιαίτερες σχέσεις με τις αδελφές χωρίς όμως ποτέ να έχουμε ανταλλάξει μεταξύ μας, μια κακιά κουβέντα. Τις άφησα να έχουν πρωτοβουλίες για να μην δημιουργούνται θέματα. Βλεπόμαστε, ταξιδεύαμε μαζί πολύ φιλικά αλλά πολλές κουβέντες εκτός από τις απαραίτητες δεν κάναμε. Τις άφησα να έχουν πρωτοβουλία για το καθετί και εγώ ασχολήθηκα εντατικά με τη διάδοση των αρχών του Μονοπατιού, με τη δημιουργία της "Κίνησης Πνευματικών Ομάδων", με διαλέξεις, εκθέσεις βιβλίων, συχνές συνεντεύξεις σε τηλεοπτικούς σταθμούς, ανοιχτά Σάτσανγκ, συμμετοχή σε Ευρωπαϊκές συναντήσεις αντιπροσώπων των Διδασκάλων κλπ. κλπ.

Η Εύη συνήθιζε να διαβάζει την ημέρα του Σάτσανγκ από τα βιβλία του Διδασκάλου στα αγγλικά και συγχρόνως να μεταφράζει αυτά που διάβαζε. Δεν επέτρεπε σε κανέναν άλλο να διαβάζει γιατί έλεγε πως αυτή ήταν η επιθυμία του Διδασκάλου. Το Σάτσανγκ διαρκούσε ίσως και περισσότερο από δύο ώρες και έτσι ήταν φυσικό οι περισσότεροι να παίρνουν και κάποιον υπνάκο. Όταν της συνέστησα να συμμετέχουν και άλλοι στο διάβασμα και αυτό να μην υπερβαίνει τα 45 λεπτά, μου είπε, όχι και με τον καλύτερο τρόπο, ότι θα κάνει ό,τι αυτή νομίζει σωστό και όχι ό,τι της λένε οι άλλοι.

Κατά διαστήματα μάθαινα από Σατσάνγκις ότι στο Σάτσανγκ κυκλοφορούσαν από πίσω μου, διάφορα αρνητικά σχόλια για μένα και μάλιστα σε όλο και πιο αυξανόμενο βαθμό, όπως ότι "*Κάνω του κεφαλιού μου και δεν ακούω τον Διδάσκαλο*", ότι "*Λέω διαρκώς ψέματα*", ότι "*Είμαι γυναικάς*", ότι "*Έχω βάλει την Αποστολή υποτελή μέσα σε μια άλλη ομάδα*", ότι "*Έγραψα μόνος μου μια ψεύτικη επιστολή και με αυτή σαν βάση λέω ότι είμαι αντιπρόσωπος του Διδασκάλου, ενώ ο Κιρπάλ είχε καθιερώσει άλλον σαν αντιπρόσωπο*". Ακόμα ότι κάθε φορά που έρχεται ο Διδάσκαλος στην Ελλάδα κάνω μια δεξίωση στο σπίτι μου και υποχρεώνω τον Διδάσκαλο να έρχεται, ενώ εκείνος δεν θέλει γιατί του κλέβω το χρόνο που θα μπορούσε… κλπ… κλπ. Ακόμα, ότι "*Έχω πει ψέματα και ότι ο Διδάσκαλος δεν έχει επισκεφθεί ποτέ το κέντρο SAKIDARA στην οδό Πλουτάρχου*" που έκανα ανοικτά Σάτσανγκ καθώς και διάφορα άλλα.

Ένα άλλο σημαντικό αλλά συγχρόνως και θλιβερό γεγονός, ήταν η σύσταση στους Σατσάνγκις να μην διαβάζει κανείς τα βιβλία που εγώ έχω μεταφράσει γιατί δεν είναι κατά λέξη μετάφραση, όπως θα έπρεπε, γιατί ο Διδάσκαλος Κιρπάλ έλεγε πως «*Όταν λέω κάτι, το εννοώ*». Αυτά τα λόγια του Διδασκάλου ο Σι-

μονέτος δεν τα ακολουθεί έλεγε. Εγώ βέβαια μετέφραζα σύμφωνα με γραπτές οδηγίες που είχα από τον Διδάσκαλό μου. Οδηγίες που από την εποχή εκείνη ήταν γνωστές σε όσους κάνουν μεταφράσεις κειμένων της Αποστολής ακόμα και σήμερα.

Όταν διαβάσει κανείς ένα οποιοδήποτε τεύχος του Σατ Σαντές, θα δει ότι σε όλα τα άρθρα των προηγούμενων Διδασκάλων, αναγράφεται στην αρχή τους η φράση: «Απόσπασμα από την ομιλία του Διδασκάλου». Αυτές οι καταχωρήσεις σ' αυτό το επίσημο έντυπο της Αποστολής, περιέχουν σχεδόν πάντα όχι κατά λέξη τις ομιλίες των Διδασκάλων, αλλά συντετμημένες μέχρι και 50%. Τα κείμενα είναι επίσης κατάλληλα λεκτικά επεξεργασμένα για να γίνονται καταληπτά από τους αναγνώστες Αντίθετα, αν διαβάσει κανείς ένα από τα πιο αξιόλογα βιβλία του Διδασκάλου Κιρπάλ, "Το Μυστήριο του Θανάτου", που είναι κατά λέξη μεταφρασμένο, σύντομα κουράζεται γιατί πολλές παραγράφους δεν τις καταλαβαίνει και κλίνει δια παντός το χρήσιμο αυτό βιβλίο.

Εκείνο που ενοχλούσε περισσότερο ορισμένους, ήταν ότι υπέθαλπα την πρόθεση πολλών Σατσάνγκι να νοικιάσουμε έναν χωριστό χώρο για το Σάτσανγκ, για πολλούς λόγους που δεν θέλω να αναφέρω. Οι αδελφές γινόταν έξαλλες όταν άκουγαν κάτι τέτοιο γιατί φανταζόταν ότι αν έφευγε το Σάτσανγκ από το χώρο τους, οι ίδιες θα έμεναν έξω από το προσκήνιο. Όμως ο Διδάσκαλος ***είπε πολλές φορές*** ότι όταν το Σάτσανγκ αποκτάει περισσότερα από 6-8 άτομα πρέπει να βρίσκεται ένας ξεχωριστός χώρος για να γίνονται οι συγκεντρώσεις. Εγώ πολλές φορές μετά από παρόμοιες συζητήσεις είχα προσφερθεί να αναλάβω τα έξοδα μιας τέτοιας πρωτοβουλίας αλλά η Εύη δεν το δεχόταν.

Είναι αλήθεια ότι κανείς ποτέ δεν μου είπε ότι η ίδια η Εύη στο Σάτσανγκ, τουλάχιστον δημόσια, δεν είχε εκφραστεί αρνητικά για μένα, εντούτοις είναι γεγονός ότι ορισμένοι υπέθαλπαν και ανεχόταν καθετί αρνητικό που θα μπορούσε να με μειώσει στα μάτια των υπολοίπων Σατσάνγκις. Σκεφτόμουν και λυπόμουν: «*Πώς είναι δυνατόν άτομα που τόσα χρόνια είμαστε αγαπημένοι και τους χρωστάω ευγνωμοσύνη, τώρα να έχουν γίνει "εχθροί" μου;*». Ακόμα διερωτώμουν πώς ήταν δυνατόν και ορισμένοι άλλοι, ακόμα και παλαιοί Σατσάνγκις να έχουν αρνητικά συναισθήματα; Παράδειγμα η Μ.Σ. που κάποτε μου έφτιαχνε λαγουδάκια την πρωτοχρονιά και μου έγραφε ποιηματάκια, τώρα πρωτοστατεί στις κατηγόριες! Δεν μπορώ να βρω μια πιο ήπια λέξη από "κατηγόριες".

Είναι δυνατόν αυτά να συμβαίνουν μεταξύ των Σατσάνγκις; Ναι! φαίνεται ότι είναι και γι' αυτό πρέπει όλοι οι Σατσάνγκις τόσο οι τωρινοί όσο και οι αυριανοί να είμαστε προσεκτικοί. Δεν σημαίνει ότι επειδή είμαστε μυημένοι είμαστε και υποδείγματα ανθρώπων. Έχουμε της αδυναμίες, τις φιλοδοξίες μας, τις κακίες μας και όλα τα παράγωγα του εγωισμού μας. Άλλος σε μικρότερο και άλλος σε μεγαλύτερο βαθμό. Αν ήμουν σκεφτικός στο να γράψω αυτό το κεφά-

λαιο σ' αυτό το βιβλίο και τελικά αν το αποφάσισα, ήταν ακριβώς επειδή δεν θέλω να φαντάζεται κανείς ότι οι Σατσάνγκις είναι τέλειοι. Οι Διδάσκαλοι θέλουν να μας κάνουν τέλειους. Αλλά η τελειότητα είναι δύσκολο να επιτευχθεί. «*Τέλειος;*» σχολίαζε ο Διδάσκαλος Κιρπάλ; Και συμπλήρωνε: «*Αν υπάρχει και κανένας*». Εγώ ομολογώ πως δεν υπήρξα ούτε τέλειος ούτε καλός και ίσως το αντίθετο μάλιστα, αλλά ποτέ δεν είχα κακία και ποτέ δεν μίλησα άσχημα για κανέναν από τους αδελφούς Σατσάνγκις.

Ας με συγχωρήσουν λοιπόν οι αδελφοί Σατσάνγκις για τα κουτσομπολιά που αναφέρω πιο πάνω. Ας μην τα λάβουνε υπόψη σαν κακόβουλες κρίσεις και κουτσομπολιά. Ας θυμούνται μόνο την παραίνεση των Διδασκάλων «Forgive and forget».

Όταν επρόκειτο να έρθει το 1999 ο Διδάσκαλος μου είχε ζητήσει να διαλέξουμε ένα άλλο ξενοδοχείο και όχι το President που ήταν χαμηλοτάβανο και υπήρχε ένα διαρκές βουητό από τα μηχανήματα της θέρμανσης. Εκείνη την εποχή εγώ ήμουν άρρωστος και επρόκειτο να ξαναχειρουργήσω το πόδι μου. Ανέλαβε η Εύη μαζί με "ορισμένους άλλους" να φροντίσουν το καθετί. Όμως οι διαλέξεις τελικά έγιναν στο President και έγιναν και με πολλά λάθη, που δεν χρειάζεται να αναφερθούν. Το πιο σημαντικό ήταν ότι είχαν εξαφανιστεί (*από μία Σατσάνγκι, όχι από την Εύη*) οι αιτήσεις μύησης και τα άλλα σχετικά έντυπα, γιατί είχαν το όνομά μου. Έτσι την ημέρα και την ώρα της μύησης οι υποψήφιοι για μύηση, περίμεναν να πάω με τις πατερίτσες στο σπίτι μου να ξανατυπώσω τα χαρτιά που έπρεπε, να τα συμπληρώσουν για να αρχίσει η μύηση. Γύρω στα 30 άτομα εγκατέλειψαν την αίθουσα χωρίς να μυηθούν και άλλοι τόσοι έφυγαν μετά την άσκηση στο Φως.

Αλλά και το άτομο στο οποίο είχαν αναθέσει να εξηγήσει στο κοινό τι είναι και τι σημαίνει μύηση ήταν τελείως ακατάλληλο. Φαντάζομαι και σήμερα αν την ρωτήσει κανείς τι είναι μύηση και τη συμβαίνει την ώρα της μύησης, δεν θα ξέρει να απαντήσει. Αργότερα ο Διδάσκαλος χωρίς να κάνει κανένα σχόλιο φάνηκε ότι δεν ήταν και ιδιαίτερα ικανοποιημένος από την όλη διαδικασία. Σκέφθηκα πως εάν και όταν ξαναρχόταν ο Διδάσκαλος στην Ελλάδα θα έπρεπε να πάρω στα χέρια μου τα ηνία για τις όποιες προετοιμασίες, για την υποδοχή Του και για τη φιλοξενία των ξένων.

Εκείνο που ενόχλησε τον Διδάσκαλο πιο πολύ, νομίζω, ήταν όταν του πρότειναν μετά τη μύηση, για βραδινό να του φέρουν να φάει με την Ρίτα φακές, που υπήρχαν μέσα σε ένα ταπεράκι και που τις είχαν λέει μαγειρέψει ειδικά γι' Αυτόν στο σπίτι! Ο Διδάσκαλος ευγενικά αρνήθηκε και μου είπε να πάμε κάπου έξω για φαγητό. Του πρότεινα να πάμε στο εστιατόριο του ξενοδοχείου Intercontinental και μου ζήτησε να ειδοποιήσω και τις δύο αδελφές να έρθουν μαζί μας. Εκεί μας μίλησε με μεγάλη αυστηρότητα για τις προετοιμασίες που

είχαν γίνει και μας συνέστησε να δημιουργήσουμε και ένα δεύτερο Σάτσανγκ εφόσον δεν μπορούσαμε να συνταιριάξουμε.

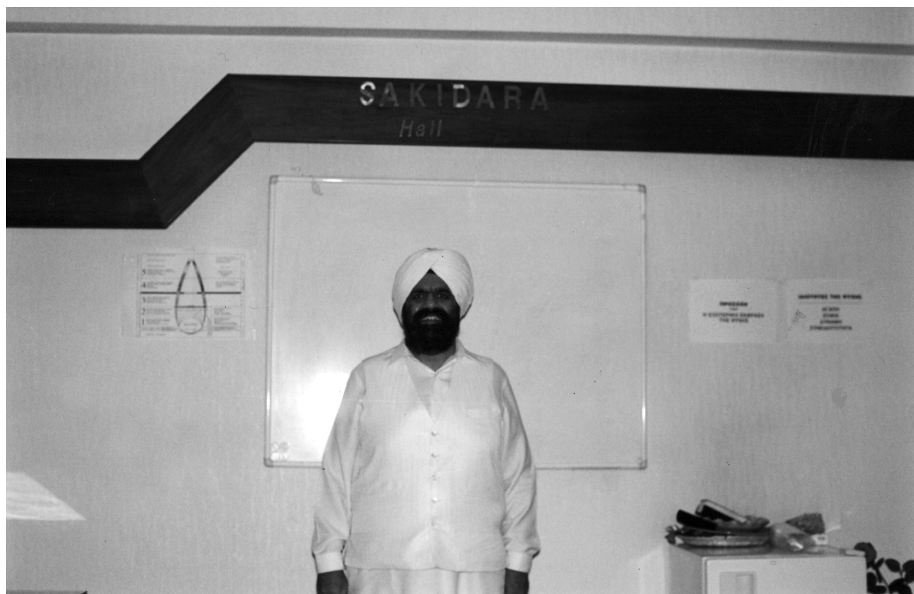
Την επόμενη μέρα το πρωί μετά από προηγούμενη συνεννόηση οδήγησα τον Bob Natzemy, υπεύθυνο του πνευματικού συλλόγου "Αρμονική Ζωή" σε ένα δωμάτιο δίπλα από το υπνοδωμάτιο του Διδασκάλου που είχε διαμορφωθεί κατάλληλα σαν σαλονάκι για να του κάνει ορισμένες ερωτήσεις. Μίλησαν περίπου 20 λεπτά και ο Bob του είπε ότι καθόταν μεν σε διαλογισμό αλλά δεν είχε καμιά εμπειρία. Τότε ο Διδάσκαλος, δεν είμαι σίγουρος αλλά νομίζω ότι του έδωσε τα ονόματα και είμαι σίγουρος ότι τον έβαλε σε διαλογισμό, στο συγκεκριμένο δωμάτιο του ξενοδοχείου. Παρότι έχω θάρρος με τον Bob ποτέ δεν τον ρώτησα ούτε μου είπε ποτέ και εκείνος τι ένιωσε κοντά στον Διδάσκαλο.

Το απόγευμα της ίδιας ημέρας και πριν την ομιλία του ο Διδάσκαλος με την Ρίτα και το γιο του Ramjin ήρθαν όπως γινόταν κάθε φορά στο ιατρείο μου να εξετάσω τα μάτια του Διδασκάλου και του Ramjin. Ο Διδάσκαλος όλες τις φορές που έρχεται επισκέπτεται το ιατρείο μου και το οδοντιατρείο της γυναίκας μου χωρίς να γίνεται λόγος από μέρους μου στους Σατσάνγκις για ευνόητους λόγους. Εκείνη τη χρονιά μάλιστα (*1999*), όταν ο Διδάσκαλος κάθισε στην οδοντιατρική καρέκλα, του είπα ότι θα πήγαινα να φέρω κάτι που του αρέσει. Πήγα και έφερα παγωτό που ξέρω ότι του αρέσει πολύ. Όταν το σερβίρισε και του το προσέφερε η Ρίτα, ο Διδάσκαλος έσκασε στα γέλια.

Διδάσκαλος και Ρίτα στο οδοντιατρείο της Μάλλης του Ανδρέα και της νύφης μου Άννας

Αργότερα στο ιατρείο μου ο νεαρός τότε Ramjin ενδιαφέρθηκε για τη λειτουργία των μηχανημάτων του ιατρείου και ο Διδάσκαλος του απαντούσε πολύ αναλυτικά για τη λειτουργία τους σαν να τα χρησιμοποιούσε ο Ίδιος. Αυτό μου έκανε εξαιρετική εντύπωση. Στη συνέχεια ο Διδάσκαλος ξαναεπισκέφθηκε τη διπλανή αίθουσα SAKIDARA στην οποία ήδη από χρόνια έκανα κάθε εβδομάδα τα ανοιχτά Σάτσανγκ και βγάλαμε και μερικές φωτογραφίες για να μην λένε ότι ο Διδάσκαλος δεν ενέκρινε τα ανοιχτά Σάτσανγκ και ότι ποτέ δεν είχε επισκεφθεί αυτόν το χώρο και ακόμα ότι για το λόγο αυτό δεν ήταν αυτός ο χώρος ευλογημένος και… άλλες παιδικής φύσης σαχλαμάρες.

Διδάσκαλος στην αίθουσα SAKIDARA που λεγόταν ότι δεν την είχε επισκεφθεί ποτέ ο Διδάσκαλος και γι' αυτό δεν ήταν ευλογημένη (!)

Επαναλαμβάνω ότι τα πιο πάνω και τα επόμενα που αναφέρω δεν είναι όπως είπα για κουτσομπολιό ή για κάποιον άλλο λόγο αλλά για να δικαιολογήσω το πώς και το γιατί δημιουργήθηκε το δεύτερο Σάτσανγκ στην Αθήνα.

Μετά τη δεύτερη διάλεξη του Διδασκάλου το 1999, συγκεντρωθήκαμε ένα απόγευμα στο σπίτι της Εύης που γινόταν το Σάτσανγκ. Τη συγκέντρωση και την ομιλία του Διδασκάλου μαγνητοφώνησε ο αδελφός Σωτήρης Λεβιδιώτης και αυτή η βιντεοκασέτα υπάρχει στα αρχεία της Αποστολής στο Κέντρο SAKIDARA και είναι στη διάθεση του καθενός. Στην ομιλία του ο Διδάσκαλος σαν να ήταν δασκαλεμένος, με δικαίωσε σε όλα όσα έκανα εκείνη την εποχή και για τα οποία με κατηγορούσαν, όπως για τη συμμετοχή μου στην Κίνηση

Πνευματικών Ομάδων και τις δραστηριότητές της, για τον υποτιτλισμό των βιντεοταινιών που λεγόταν ότι τις έκανα χωρίς γραπτή έγκριση από το τμήμα βίντεο της Αποστολής και άλλες τέτοιες κατινιές.

Όταν στη συνέχεια με ρώτησε ο Διδάσκαλος, του είπα ότι έχω υποτιτλίσει δύο βιντεοταινίες και μου είπε ότι θα μου έστελνε από τις ΗΠΑ να υποτιτλίσω άλλες 10 βιντεοταινίες κλπ. κλπ. Αυτές οι κουβέντες του Διδασκάλου φάνηκε ότι δεν άρεσαν σε ορισμένους αδελφούς. Αναφέρθηκε ακόμα και σε διάφορα φαξ που κατά καιρούς του έστελναν κάτι "αγανακτισμένοι Σατσάνγκις" χωρίς να τα σχολιάσει αλλά υπονόησε με τα λεγόμενά Του ότι έχει λάβει υπόψη αυτά τα φαξ που δεν χρειαζόταν να σχολιαστούν. Σημειώστε ότι με φαξ κάποιος "δημοκράτης" (Σ.Π.) είχε την αφέλεια να υποδείξει (!!) στον Διδάσκαλο να αλλάξει τους υπευθύνους (*αντιπροσώπους*) για δύο χρόνια και πως ο ίδιος θα ήταν πρόθυμος να αναλάβει αυτό το ρόλο για τα δύο πρώτα χρόνια!

Φεύγοντας και όταν μείναμε μόνοι μας ο Διδάσκαλος μου είπε για δεύτερη ή τρίτη φορά να φροντίσω να κάνω ένα δεύτερο Σάτσανγκ στην Αθήνα. Το ίδιο μου έλεγαν επανειλημμένως και ορισμένοι άλλοι Ευρωπαίοι αντιπρόσωποι καθώς και ο Carlos Lozano και ο Γραμματέας του Διδασκάλου στην Αμερική Jay Linksman. Μέχρι τότε δίσταζα και είχα πει του Διδασκάλου ότι στο Σάτσανγκ είμαστε όλοι κι' όλοι 30 Σατσάνγκις, αν χωριζόταν στο Σάτσανγκ στη μέση, ορισμένοι θα έφευγαν απογοητευμένοι και θα έμενε το κάθε Σάτσανγκ με πέντε άτομα. Όμως η συμβουλή του Διδασκάλου και η πίεση πολλών Σατσάνγκι με έκαναν τελικά να το αποφασίσω. Με προβλημάτιζαν επίσης τα λόγια και η δυσφορία των περισσοτέρων Σατσάνγκι και πολλοί ήταν αυτοί που μου έλεγαν ότι αν συνεχιζόταν αυτή η κατάσταση με τα κουραστικά Σάτσανγκ θα σταματούσαν να έρχονται στα Σάτσανγκ.

Είχα διαρκώς παράπονα και οχλήσεις από τους Σατσάνγκις και μου υπενθύμιζαν τα λόγια του Διδασκάλου πως εάν ένα Σάτσανγκ το παρακολουθούν 6-8 άτομα, το Σάτσανγκ μπορεί να γίνεται στο σπίτι κάποιου Σατσάνγκι αν όμως τα άτομα γίνουν περισσότερα θα πρέπει να αγοράζεται ή να ενοικιάζεται ή να παραχωρείται ένας χώρος που εκεί να γίνεται συστηματικά το Σάτσανγκ, χωρίς να αποκλείεται βέβαια σε ορισμένες περιπτώσεις να γίνεται αλλού, ακόμα και σε κάποιο ανοιχτό χώρο.

Τελικά αποφάσισα να βρω και να νοικιάσω ένα διαμέρισμα προκειμένου εκεί να λειτουργήσει ένα νέο Σάτσανγκ. Προσπάθησα και βρήκα ένα διαμέρισμα 114 τ.μ. το οποίο στη συνέχεια αγόρασε η αδελφή Σταυρούλα Μπαλοπούλου και παραχώρησε τη χρήση του δωρεάν για δύο χρόνια, ώστε με αυτά τα χρήματα που δεν θα πληρώναμε να γίνουν στο διαμέρισμα μετατροπές για να μπορεί να εξυπηρετεί τις ανάγκες μας. Μετά τα δύο χρόνια καταβάλλεται το

ενοίκιο πλην το μήνα Δεκέμβρη που το ενοίκιο αυτού του μήνα η ιδιοκτήτρια το προσφέρει ως σέβα στο Κέντρο.

Ο Διδάσκαλος με ρώτησε ποια ήταν τα παράπονα αυτών που ήθελαν να γίνει ένα νέο Σάτσανγκ. Του είπα ορισμένα αλλά απέφυγα να του πω τα δύο σπουδαιότερα. Το πρώτο από αυτά ήταν ότι υπήρχε κάποιο πρόβλημα με τη διαχείριση των βιβλίων της Αποστολής. Στην πραγματικότητα δεν υπήρχε κάτι μεμπτό με την οικονομική διαχείριση αλλά μια κακή προφορική συμφωνία που είχε γίνει από την αρχή μεταξύ της Εύης και του Πύρινου Κόσμου που ανέλαβε τις εκδόσεις των βιβλίων της Αποστολής ήδη από το 1985. Σύμφωνα με αυτή τη συμφωνία όλα τα κέρδη από τις μελλοντικές πωλήσεις των βιβλίων, που θα γινόταν αποκλειστικά από τον εκδότη, τον Πύρινο Κόσμο, θα χρησιμοποιούντο για τη μελλοντική έκδοση νέων βιβλίων. Αυτή η συμφωνία έγινε γιατί οι αδελφές Καρατζά δεν είχαν την οικονομική δυνατότητα να στηρίζονται σε δικές τους οικονομικές δυνάμεις και αναγκάστηκαν να δεχθούν τους όρους του εκδότη. Αυτό το καθεστώς βρήκα όταν μυήθηκα και επειδή δεν με εύρισκε σύμφωνο αποφάσισα τα βιβλία του Διδασκάλου Ντάρσαν που είχα εγώ εντολή να μεταφράζω να μην αναθέτω την έκδοσή τους στον Πύρινο Κόσμο αλλά να τα εκδίδω εγώ και σε αυτόν να εμπιστεύομαι μόνο τη διάθεσή τους.

Έτσι τελικά, ακόμα και μετά την έκδοση είκοσι και πλέον βιβλίων της Αποστολής από τα βιβλία του Διδασκάλου Κιρπάλ δεν είχε ωφεληθεί οικονομικά το Σάτσανγκ ούτε μία δραχμή. Αντίθετα 6 βιβλία που είχα εγώ μεταφράσει και τυπώσει με δικές μου δαπάνες, ό,τι κέρδη απέφεραν, καταθέτονταν στον τραπεζικό λογαριασμό του Σάτσανγκ για τις ανάγκες του και ήταν αυτά, ένα μέρος μεγάλο των οποίων χρησιμοποιήθηκαν για την εσωτερική διαμόρφωση του νέου Κέντρου.

Όταν κάποτε ο Διδάσκαλος ερώτησε την Εύη σε πόσες εκδόσεις βιβλίων είχε προβεί όλα αυτά τα χρόνια ο εκδότης Πύρινος Κόσμος, δεν έλαβε καμία συγκεκριμένη απάντηση γιατί η Εύη δεν γνώριζε. Αφού δεν υπήρχε ωφέλεια δεν υπήρχε και από την πλευρά της ενδιαφέρον να γνωρίζει πόσα βιβλία είχαν τυπωθεί και πόσα πουληθεί. Εμείς θέλαμε απλά να υπάρχουν βιβλία σε όσο το δυνατόν περισσότερα βιβλιοπωλεία σε όλη την Ελλάδα.

Η μεταξύ Εύης-Πύρινου Κόσμου συμφωνία προέβλεπε με κάθε νέα έκδοση ο εκδότης να δίνει στην Εύη να διαθέτει για λογαριασμό της 50 βιβλία. Εάν η ίδια πουλούσε περισσότερα από αυτά τα 50, τα χρήματα τα έδινε στον Πύρινο Κόσμο. Άκουσε με προσοχή τα πιο πάνω ο Διδάσκαλος και μας συνέστησε να κάνουμε νέα συμφωνία ώστε να παίρνω και εγώ άλλα 50 βιβλία αφού όλα εκδίδονταν με τα δικά μας χρήματα και σε περίπτωση άρνησης του εκδότη, να αλλάξουμε εκδότη. Η μη συμμόρφωση της Εύης σε αυτή την εντολή του Διδα-

σκάλου προκάλεσε κάποιο πρόβλημα μεταξύ ορισμένων Σατσάνγκις. Από μια μεριά βέβαια η Εύη είχε ένα δίκιο γιατί ο εκδότης του Πύρινου Κόσμου ήταν μυημένος από τον Διδάσκαλο Κιρπάλ, αν και ποτέ δεν τον ακολούθησε και προσχώρησε στην Ομάδα της Beily. Από την άλλη μεριά όμως, εγώ έπρεπε να εξακολουθώ να αγοράζω τα βιβλία μας με δικά μου χρήματα, τα οποία βιβλία ή τα χάριζα σε νέους αναζητητές ή τα έδινε σε κάποια πολύ χαμηλή τιμή. Αυτό βέβαια ήταν παράλογο αλλά η διαμορφωμένη κατάσταση διατηρήθηκε μέχρι το θάνατο της Εύης. Μετά, όλα άλλαξαν προς όφελος της Αποστολής.

Πάντα θεωρούσα ότι όταν ερχόταν ένας νέος αναζητητής ήταν καλύτερα να του δίνεις δωρεάν 1-2 βιβλία παρά με το καλημέρα να του πουλάς βιβλία που έτσι πιθανόν να νομίσει ότι η Αποστολή είναι και λίγο επιχείρηση που πουλάει και βιβλία. Η Εύη ήταν της αντίληψης ότι για να εκτιμήσεις κάτι πρέπει να το πληρώσεις.

Το δεύτερο και πιο σοβαρό από τα παράπονα των Σατσάνγκις ήταν ότι αμφέβαλαν στο κατά πόσον η Εύη είχε την ιδιότητα αντιπροσώπου του Διδασκάλου Κιρπάλ όπως ισχυριζόταν. Αυτό συνέβη γιατί το 1997 σε κάποια περίσταση που κάποια Σατσάνγκι κάτι την ρώτησε, η Εύη είπε ότι με γράμμα, την κατέστησε αντιπρόσωπό του ο Διδάσκαλος Κιρπάλ και όταν την ρώτησε γιατί σου έδωσε αυτή την εντολή με γράμμα, η Εύη απάντησε ότι ο Διδάσκαλος, σήκωσε το δάκτυλό του και της είπε «*γιατί κάποτε θα σε αμφισβητήσουν*». Τότε η αδελφή Σ.Κ. την ρώτησε αφού πήρες το γράμμα ταχυδρομικά πώς είδες το δάκτυλο του Κιρπάλ; Πήρα το λόγο και σταμάτησα τη συζήτηση αλλά δόθηκε η υπόσχεση το γράμμα του Κιρπάλ να το φέρει η Εύη στο Σάτσανγκ και να το δούμε όλοι. Το γράμμα ήταν δύσκολο να βρεθεί μέσα στον όγκο της αλληλογραφίας της Εύης και παρά τις συνεχείς υπομνήσεις της Σ.Κ. το γράμμα αυτό δεν το είδαμε ποτέ.

Το γεγονός είναι ότι οι Διδάσκαλοι ποτέ δεν δίνουν μέσα από γράμματα εντολές για κάποια σέβα και πολύ περισσότερο δεν ορίζουν με γράμμα κάποιον για αντιπρόσωπό τους. Σε σχετική συζήτηση που προκάλεσα μεταξύ των αντιπροσώπων της Ευρώπης το 1999 κανείς τους δεν είχε αναλάβει αυτή τη σέβα με γράμμα από τον Διδάσκαλο ούτε με γράμμα από τον Γραμματέα της Αποστολής. Οι Διδάσκαλοι όταν αναθέτουν σε κάποιον να τους αντιπροσωπεύει σε μια χώρα, το κάνει ενώπιον άλλων αντιπροσώπων για να μην υπάρξει ποτέ αμφισβήτηση και από κανέναν. Σε άλλες περιπτώσεις για διάφορα δευτερεύοντα θέματα, οι Διδάσκαλοι αναθέτουν στους γραμματείς τους να γνωστοποιήσουν εκείνοι αποφάσεις Τους. Αυτός είναι ένας γενικός απαράβατος κανόνας αν και οι Διδάσκαλοι δεν περιορίζονται από νόμους και κανόνες γιατί είναι αυτοί που καθορίζουν, μεταβάλλουν ή και καταργούν τους κανόνες. Προσωπικά νομίζω

ότι το να θέτουμε σε αμφισβήτηση τους αδελφούς μας Σατσάνγκις δεν είναι και ό,τι το καλύτερο.

Λίγο καιρό πριν έρθει το 1999 ο Διδάσκαλος στην Ελλάδα, μετά από πίεση της δικηγόρου Σοφίας Κοροβέση, η Εύη σε μία συγκέντρωση που έγινε στο σπίτι της μας διάβασε ένα γράμμα όχι από τον Διδάσκαλο αλλά από τον Αντιπρόσωπο της Αμερικής κύριο Khanna με ημερομηνία κάπου την άνοιξη του 1975, που της απαντούσε στο αίτημά της ότι δεν ήταν θέμα δικό του το να είναι η Εύη αντιπρόσωπος του Διδασκάλου στην Ελλάδα αλλά ήταν ένα θέμα καθαρά του Διδασκάλου στο οποίο δεν μπορούσε ο ίδιος να επέμβει και πως θα έπρεπε για το θέμα αυτό να ζητήσει την έγκριση του ιδίου του Διδασκάλου. Στη συγκέντρωση παραβρισκόταν περίπου 15 Σατσάνγκις μεταξύ των οποίων δύο ανίψια της Εύης, η Ιωάννα και ο Άρης Σκληρός, το ζεύγος Κόντου από την Κρήτη που εκείνο τον καιρό τα είχαν καλά μαζί της.

(*Στην πάροδο του χρόνου το ζεύγος Κόντου άλλοτε είχε μικροδιαφορές με την Εύη και άλλοτε μαζί μου. Ποτέ δεν συμπέσαμε και οι δυο μας. Εκείνη την εποχή τα είχαν καλά με την Εύη*).

Ήταν ακόμα η Σοφία Κοροβέση, ο Πανταζής Σιδέρης, η Έλλη Ραυτοπούλου και η κόρη της Δανάη, η Μαίρη Πανταζή, η Σόνια Κατσουλίδη, ο Τάσσος Τριανταφυλλόπουλος, ο Νίκος Γιωργούλης, ο Αλέκος Μπαϊραμίδης, η Μαρία Νίνου, η Μαρία Σιμεωνίδη, εγώ, οι αδελφές Καρατζά και πιθανώς κάποιος ή κάποιοι άλλοι που δεν τους θυμάμαι. Επακολούθησε μία έντονη συζήτηση καθώς, όπως κάποιος αδελφός ανέφερε, από τη στιγμή που έλαβε η Εύη την επιστολή από τον αδελφό Khanna μέχρι το φυσικό θάνατο του Διδασκάλου δεν υπήρχε αρκετός χρόνος για μεταξύ τους αλληλογραφία, δεδομένου ότι από αρκετό καιρό πιο πριν ο Διδάσκαλος ήταν άρρωστος και μάλιστα δεν μπορούσε να στηρίξει τα πόδια του και περπατούσε με τα γόνατα μέσα στο σπίτι του, μπουσουλώντας!! Ακόμα όπως έγινε αργότερα γνωστό, την αλληλογραφία του διευθετούσε ο κύριος Sethi.

Εγώ παρότι υπήρξα στόχος ύβρεων από τον ανιψιό της Εύης, Α. Σ. (*τον οποίο στο παρελθόν πολλαπλώς είχα ευεργετήσει και αυτόν και την αδελφή του*) δεν άνοιξα το στόμα μου για να μιλήσω γιατί πίστευα και πιστεύω ακόμα και τώρα πως η Εύη δεν έλεγε ψέματα αλλά πως ορισμένες καταστάσεις τις είχε διαχειριστεί λάθος και δημιουργήθηκε ένα μπέρδεμα που δεν μπορούσε μετά να το ξεμπερδέψει. Ο Διδάσκαλος Κιρπάλ θα μπορούσε κάλλιστα να την έχει ορίσει αντιπρόσωπό του αλλά επειδή δεν υπήρχαν αποδεικτικά στοιχεία από άλλα παρόντα άτομα, η Εύη είπε ορισμένα πράγματα που δεν μπορούσε μετά να αναιρέσει. Εκτός αυτού όμως, το να γίνει κάποιος αντιπρόσωπος δεν χρειάζεται να έχει πιστοποιητικό αγιοσύνης. Αλλά και πέρα από αυτό η Εύη και η Βικτώρια

μέχρι εκείνον τον καιρό είχαν εργαστεί πολύ περισσότερο από τον καθένα για την Αποστολή. Ακόμα αν κάποιος νομίσει ότι ως αντιπρόσωπος, κάποιος, έχει κάτι σαν προνόμιο ή είναι κάτι πάρα πάνω στην καρδιά του Διδασκάλου, από τους άλλους, θα πρέπει να είναι ή ανόητος ή απληροφόρητος. Οι Διδάσκαλοι, πολύ συχνά έλεγαν, ότι στο Μονοπάτι δεν υπάρχουν αξιώματα. Υπάρχει μόνο η σχέση Διδάσκαλος-μαθητής, Θεός-ψυχή. Όλα τα άλλα είναι εγωισμοί και εγωπάθεια, καθαρά κατασκευάσματα του Ahankar (*νου*).

Επακολούθησε στη συγκέντρωση εκτός από ένταση και ένας πανικός διαξιφισμών και τελικά η συγκέντρωση διαλύθηκε ενώ εγώ ήμουν ευτυχής που από την αρχή μέχρι το τέλος δεν άνοιξα το στόμα μου. Ήταν προφανές ότι από εκείνη τη στιγμή είχαν δημιουργηθεί δύο στρατόπεδα, Ένα των δυσαρεστημένων και ένα των ανεκτικών. Μετά από αυτό ήταν πρόδηλο ότι το Σάτσανγκ έβαινε προς διάλυση και ευτυχώς που ήρθε ο Διδάσκαλος μετά από λίγες ημέρες και έβαλε τα πράγματα στη θέση τους.

Στο βραδινό γεύμα που είχαμε στο εστιατόριο του ξενοδοχείου Intercontinental παρουσία της Εύης και της Βικτώριας, όταν ο Διδάσκαλος δεν δείπνησε το ταπεράκι με τις σπιτικές φακές, ο Διδάσκαλος συνέστησε για τρίτη φορά να δημιουργηθούν δύο Σάτσανγκ και καθόρισε τα όριά μας, με την αυστηρή σύσταση το ένα Σάτσανγκ να μην ενοχλεί, εμποδίζει, κακολογεί και δυσφημεί το άλλο Σάτσανγκ και αντίθετα να προτρέπουμε τους Σατσάνγκις αν όχι συνεχώς τουλάχιστον κατά διαστήματα να παρακολουθούν και το άλλο Σάτσανγκ ώστε να υπάρχει μια επικοινωνία και μια γέφυρα μεταξύ των Σατσάνγκις.

Μετά την αποχώρηση του Διδασκάλου Ρατζίντερ Σινγκ, το 1999, βρέθηκε ο κατάλληλος χώρος στην οδό Χαλκηδόνος στους Αμπελοκήπους και άρχισαν από τότε μέχρι σήμερα (*2019*) να λειτουργούν δύο Σάτσανγκ στο Όνομα των Μεγάλων Διδασκάλων.

Το μεσοδιάστημα 1999-2012 κύλισε σχετικά ήρεμα και τα δύο Σάτσανγκ λειτούργησαν χωρίς ουσιαστικά προβλήματα μεταξύ τους, πάντα βέβαια με τη σιωπηλή προπαγάνδα πως το ένα Σάτσανγκ δε ήταν εναρμονισμένο με τις επιθυμίες του Διδασκάλου και το άλλο, το καλό, που τα μέλη του δεν έπρεπε να σχετίζονται με τους κακούς.

Τον πρώτο καιρό μετά τη διάσπαση του αρχικού Σάτσανγκ, οι Σατσάνγκις έπαψαν να έρχονται στα Σάτσανγκ πλην ελαχίστων που ερχόταν περισσότερο για να αναφερθούν στα γεγονότα παρά για το ίδιο το Σάτσανγκ. «*Έσπασε το σπυρί, και απομακρύνθηκε από εμάς το πύον*», λεγόταν συνέχεια από κάποιους. Προφανώς το πύον ήμουν εγώ.

Κάποτε ο Διδάσκαλος Κιρπάλ είπε στους μαθητές του: «*Σήμερα πέθανε*

ένας ευεργέτης μου!» «*Διδάσκαλε ποιος ήταν ο ευεργέτης σου;*» τον ρώτησαν; «*Κάποιος που με έβριζε σ' όλη του τη ζωή*» απάντησε ο Διδάσκαλος. «*Και γιατί ήταν ευεργέτης σου Διδάσκαλε;*» ξαναρώτησαν οι μαθητές, «*Γιατί κάθε φορά που με έβριζε, ρωτούσα τον εαυτό μου μήπως ο άνθρωπος αυτός είχε δίκιο και έψαχνα να δω αν είχα κάνει κάποιο λάθος, για να το επανορθώσω*».

Γενικά ήταν μια περίοδος, αμέσως μετά το 1999, που επειδή ο Διδάσκαλος είχε εγκρίνει δημόσια, όλες τις ενέργειές μου για τις οποίες υπήρχαν αρνητικά σχόλια και είχε επιβεβαιώσει τις θέσεις μου, υπήρξα επίκεντρο νέας έμπνευσης για νέα αρνητικά σχόλια. Νομίζω όμως πως η ανεκτικότητα που επιδείχθηκε από το νέο Σάτσανγκ και η σύστασή μου και στους νέους και στους παλιούς Σατσάνγκις να πηγαίνουν και στα δύο Σάτσανγκ ώστε να διατηρείται ένας δεσμός μεταξύ όλων των Σατσάνγκις, αν και δεν βρήκε μιμητή, είχε σαν αποτέλεσμα τουλάχιστον οι νέοι Σατσάνγκις να διατηρούν μεταξύ τους καλές σχέσεις.

Από το 1999 μέχρι το έτος 2012 που ήρθε για πέμπτη φορά στην Ελλάδα ο Διδάσκαλος, πέρασαν 13 χρόνια γιατί ο Διδάσκαλος δεν ήθελε να βρίσκεται ανάμεσα σε αντιμαχόμενα στρατόπεδα. Αποφάσισε να έρθει στην Ελλάδα όταν η κατάσταση της υγείας της Εύης είχε επιβαρυνθεί και φαινόταν ότι η παραμονή της στη γη θα ήταν πολύ σύντομη. Εγώ παρακολουθούσα αόρατος, το καθετί σχετικό με την υγεία της, επισκεπτόμενος συναδέλφους που την νοσήλευαν στα διάφορα νοσοκομεία.

Λίγο καιρό πριν έρθει ο Διδάσκαλος στην Ελλάδα το 2012, προσπάθησα με κάθε τρόπο να συνεννοηθώ μαζί της για να κανονίσουμε ότι θα χρειαζόταν να γίνει, σχετικά με τη νέα επίσκεψη του Διδασκάλου. Συναντηθήκαμε αλλά ήταν λίγο δύσκολο να συνεννοηθούμε γιατί πιεζόταν από άτομα που την επηρέαζαν, σε μία εποχή που δεν ήταν στα καλύτερά της από άποψη σωματικής υγείας.

Παρότι ο Διδάσκαλος είχε τελικά δώσει από καιρό (*βλέπε πιο κάτω*) και σε εκείνη τη σέβα της αντιπροσώπου, οι αδελφοί από το εξωτερικό επικοινωνούσαν σχεδόν κατά αποκλειστικότητα μαζί μου και αυτό την ενοχλούσε αλλά εγώ δεν παρέλειπα για κάθε συνεννόηση και επαφή που είχα με τους ξένους σχετικά με το ταξίδι του Διδασκάλου, συστηματικά και αυθημερόν να την ενημερώνω με φαξ ή με e-mail για το καθετί, χωρίς εξαίρεση. Βέβαια και στην επίσκεψη αυτή του Διδασκάλου έγιναν σοβαρά λάθη με σοβαρές συνέπειες εις βάρος των ατόμων που προσκλήθηκαν στις διαλέξεις του, γιατί είναι φυσικό ένα πλοίο με δύο καπετάνιους να μην μπορεί να αρμενίσει σωστά. Μεγάλα λάθη έγιναν τον ίδιο χρόνο και στην Κρήτη από ελλειμματική οργάνωση. Δεν θέλω να υπεισέλθω σε λεπτομέρειες, απλά θα αναφερθώ σε δύο περιστατικά.

Την ημέρα της μύησης η Helga που είχε την ευθύνη των επισκέψεων του Διδασκάλου στην Ευρώπη, μου συνέστησε, μετά την ομιλία του Διδασκάλου

και πριν τη μύηση, να περιοριστούν τα καθίσματα στην αίθουσα που θα δινόταν η μύηση ώστε μεταξύ των σειρών των καθισμάτων που θα απέμεναν, να μπορεί να περνάει ο Διδάσκαλος για τα ακουμπάει το μέτωπο των ατόμων που θα έκαναν διαλογισμό κατά τη διάρκεια της μύησης. Έδωσα λοιπόν εντολή σε δύο Σατσάνγκις να αδειάσουν τελείως την αίθουσα και να πάρει ο κόσμος τα πράγματά του προκειμένου να στοιχίσουν τις 15 πρώτες σειρές των καθισμάτων έτσι, ώστε να υπάρχει χώρος για τη διέλευση του Διδασκάλου και ακόμα για να απομακρυνθούν οι μη μυημένοι από αυτή την αίθουσα που θα γινόταν η μύηση. Όποιοι άλλοι θα ήθελαν να παραμείνουν για να αποχαιρετίσουν τον Διδάσκαλο θα μπορούσαν να καθίσουν και να τον περιμένουν σε μία μεγάλη διπλανή αίθουσα που είχα προβλέψει να υπάρχει για αυτή τη δουλειά και για τη μύηση των παιδιών.

Μετά από αυτή μου την ενέργεια πήγα να συναντήσω τον Διδάσκαλο που με είχε ζητήσει να ανέβω στο δωμάτιό του, για να συνεννοηθούμε για το πότε θα έπρεπε να κατέβει για να αρχίσει η μύηση. Όταν ξανακατέβηκα, μετά από εντολή της Εύης δεν αραίωσαν τα καθίσματα και η αίθουσα ήταν γεμάτη κόσμο που άλλοι θα έπαιρναν μύηση και άλλοι όχι. Δεν θα αναφέρω άλλες λεπτομέρειες από ντροπή για το μπάχαλο που επακολούθησε. Βέβαια στη συνέχεια ο Διδάσκαλος δεν πέρασε μπροστά από όλους τους μυημένους.

Το δεύτερο περιστατικό ήταν την επόμενη ημέρα στο Ηράκλειο της Κρήτης. Όταν συγκεντρώθηκαν τα άτομα που ζήτησαν να μυηθούν και τους δόθηκαν τα καθιερωμένα έντυπα για να τα συμπληρώσουν, δεν είχαν ορισθεί επαρκείς Σατσάνγκις για να τους βοηθήσουν και να ελέγξουν τις αιτήσεις τους, με αποτέλεσμα τα έντυπα που μαζέψαμε μετά τη μύηση να είναι κακογραμμένα και να μην έχουν συμπληρωθεί σωστά ή και καθόλου. Ακόμα και ονοματεπώνυμα έλειπαν. Δεν συζητάμε βέβαια για διευθύνσεις και τηλέφωνα. Αλλά το σπουδαιότερο ήταν ότι και η διαδικασία της μύησης δεν είχε επακριβώς εξηγηθεί στους μέλλοντες να μυηθούν γιατί δεν επέτρεψαν οι τοπικοί υπεύθυνοι να τους βοηθήσουν άτομα από άλλα Σάτσανγκ εκτός από αυτό του Ηρακλείου, με τα ανάλογα αλλά και αναμενόμενα αρνητικά αποτελέσματα.

Όταν άφησε ο Διδάσκαλος τον κόσμο μετά την άσκηση στο Φως, παρατήρησα τρία νέα άτομα να έχουν σηκωθεί και να βγαίνουν από την αίθουσα Πήγα κοντά τους και τους ρώτησα: «*Πού πάτε βρε παιδιά;*» «*Πάμε να κάνουμε κάνα τσιγάρο γιατί φλομώσαμε μέσα. Να περάσει λίγο η ώρα και θα ξαναρθούμε*». Αυτή ήταν η απάντησή τους και σχόλια νομίζω δεν χρειάζονται.

Σε αυτήν την επίσκεψη του Διδασκάλου μυήθηκαν στην Ελλάδα 345 άτομα. 208 στην Αθήνα, 78 στην Κρήτη και 44 στην Θεσσαλονίκη. «*Αν κρατήσεις τους μισούς θα έρθω γρήγορα στην Ελλάδα*» μου είπε αστειευόμενος αργότερα ο Διδάσκαλος. Εγώ του απάντησα Διδάσκαλε και το 5% να μείνει θα είναι από

τη Χάρη των Διδασκάλων. Και από ό,τι αποδείχθηκε το ποσοστό αυτό πραγματοποιήθηκε αλλά στη συνέχεια ελαττώθηκε γιατί όπως ξέρουμε με την πάροδο του χρόνου πολλοί εγκαταλείπουν το “πλοίο”.

Από την εποχή του Διδασκάλου Ντάρσαν μέχρι σήμερα, στην Ελλάδα έχουν μυηθεί περίπου 2000 άτομα. Από αυτά ενεργοί είναι σήμερα (*2019*) περίπου 130 και συστηματικοί στα Σάτσανγκ είναι περίπου 90 άτομα.

Σε κάποια περίπτωση είπα του Διδασκάλου ότι στην Πάτρα όλα όσα άτομα μυήθηκαν στην επίσκεψή του το 2012 όλοι παρακολουθούν το Σάτσανγκ. Α! ωραία, είπε, τότε όταν θα ξανάρθω στην Ελλάδα θα επισκεφθώ αυτή την πόλη.

Όμως όλα αυτά τώρα τελείωσαν και υπάρχει ελπίδα ότι το καθετί με τη Χάρη των Διδασκάλων και τις δικές μας προσπάθειες θα είναι στο μέλλον καλύτερα. Οι νέοι αδελφοί σίγουρα θα παραδειγματιστούν από τα λάθη μας, θα εργαστούν με περισσότερη αγάπη μεταξύ τους και θα προσφέρουν περισσότερα από εμάς τους παλαιότερους στην Αποστολή.

Είναι γεγονός ότι τα τελευταία χρόνια στην Ελλάδα, υπάρχει κάπως μειωμένο ενδιαφέρον για πνευματικότητα, προφανώς λόγω της οικονομικής κρίσης καθώς ο κόσμος έχει το νου του στο πώς να ικανοποιήσει τις ζωτικές του ανάγκες. Εμείς όμως, όπως συμβουλεύει ο Ζων Διδάσκαλος Ρατζίντερ θα πρέπει να λέμε… «Και αυτό θα περάσει».

Ο Διδάσκαλος και η Ρίτα στο γάμο του γιου τους

Ανάθεση στην Εύη της σέβα της αντιπροσώπου

Ήταν τον Φεβρουάριο του 1996, και πολλοί Έλληνες Σατσάνγκις είχαμε πάει στο Άσραμ μαζί με την Εύη και την Βικτώρια. Ένα απόγευμα η Εύη ζήτησε να μιλήσει με τον Διδάσκαλο και τον επισκέφθηκε στο γραφείο του. Δεν γνωρίζω τι διημείφθη μεταξύ τους αλλά αργότερα με ζήτησε ο Διδάσκαλος και μου είπε ότι από εκείνη την ημέρα κατέστησε την Εύη ισότιμο αντιπρόσωπό του όπως εμένα και μου είπε ότι από του λοιπού η Εύη θα είχε ακριβώς τις ίδιες υπευθυνότητες με μένα. Δεν ρώτησα τίποτα, γιατί δεν υπήρχε λόγος και ομολογώ πως από εκείνη τη στιγμή ένιωσα μια ανακούφιση γιατί πίστεψα ότι αυτή η απόφαση του Διδασκάλου θα ηρεμούσε τα πράγματα και θα έπαυα να έχω το βάρος μιας εμπάθειας από το περιβάλλον των δύο αδελφών. Όταν βγήκα από το γραφείο του Διδασκάλου μάζεψα όλους τους Έλληνες Σατσάνγκι που είμαστε στο Άσραμ και τους ανακοίνωσα το γεγονός. Στις αμέσως επόμενες ημέρες ενημέρωσα σχετικά τους εκπροσώπους όλων των ελληνικών Σάτσανγκ καθώς και την Helga στην Ευρώπη και τον Linksman στις ΗΠΑ. Έτσι ενώ μέχρι το 1955 στα επίσημα έγγραφα της Αποστολής η Εύη φαινόταν σαν υπεύθυνη ενός Σάτσανγκ στην Αθήνα, από τότε άρχισε και αυτή να υπολογίζεται μεταξύ των Αντιπροσώπων του Διδασκάλου.

Ο Διδάσκαλος με δύο πλέον αντιπροσώπους στην Ελλάδα. Δεν χαλάει ποτέ χατίρια

SATSANG-CENTERS in EUROPE

SCIENCE OF SPIRITUALITY; Munich - Germany
Wissenschaft der Spiritualität e.V. München
Geschäftsstelle: Jägerberg 21, 82335 Berg
Tel. 0 81 51/5 04 49
Fax: 0 81 51/5 10 38

in USA
Science of Spirituality Center
4 S. 175 Naperville Road,
Naperville, Illinois 60563

STATE JANUARY 1995

Gießstraße 4a,
78351 Bodman-Ludwigshafen,
Tel. 07773 / 7297
satsang 1st & 3rd Fridays 7 pm
in 88662 Überlingen,
Burgbergring,
Rosenhag 8

Walsdorf
Cäcilie Wienzek,
Holunderweg 4,
54578 Walsdorf,
Tel. 06593 /13 55
satsang Mondays, fortnightly,
alternate with Gönnersdorf,
9 - 11 pm

Wiesbaden
Jochen Betzer,
Kaiser Wilhelmring 63,
55118 Mainz,
Tel. 06131 /616389
satsang Thuesdays 7 - 9 pm,
at Freia Ott-Giersbach
in Bahnhofstraße 49,
55218 Ingelheim,
Tel 06132 /40025

Winnenden
Gerlinde u. Erich Rossmann,
Schiefersee 10,
71364 Winnenden,
Tel. 07195 /6 15 31
meditation Sundays, monthly,
10 am - 12.15 pm

Wollbach
Rene Biedermann,
Neustädter Straße 13,
97618 Wollbach
Tel. 09773 /13 53
satsang Sundays 1- 3 pm

GREECE

Athen
Dr. Gabriel Simonetos,
Repräsentant,
Kolokotroni Straße 28,
Filothei,
Athen 152 37,
Tel (1) 6820796
6847201
7236585
Fax (1) 6822001
7220258
"Sawan-Kirpal Publictions" for
greek books and literatur
contact Dr. Gabriel Simonetos,
satsang Wednesdays 8 pm
in Louisis Riankour Str. 52,
Ambelokipi, Athen 11523,
contact for information also:
Evy & Victoria Caradja,
Tel & Fax (1) 6482428

Thessaloniki (Salonica)
Pantazis Sideris,
Vrioulon Str. No 1D,
Kalamaria, Thessaloniki 55132,
Tel (31) 437890
866194
Fax (31) 864206
satsang Sundays 7.30 pm,
Analipseos Str. 21,
Thessaloniki 54643

Herakleio (Insel Kreta)
Irine Kontou,
Central Str. 1, Skalani,
Herkleio, Crete 71500,
Tel (81) 731433
Tel/Fax (81) 223419
satsang Mondays 8 pm

HUNGARY

D.I. Carmen Lucia Schöpf,
Repräsentantin,
Anton-Baumgartner Str 44/C2/
2303,
A-1230 WIEN, Austria,
Tel 00431 /667 3462
Fax 00431 /330 5580

Ajka
Contact for information :
Szentmiklósi Ferencné Anna,
8400 Ajka, Fö u. 42,
Tel (88) 311 788/289,
satsang Tuesdays 6 pm

Balatonfüred
Contact for information :
Kuti István,
8230 Balatonfüred,
Köztársaság u. 10/b,
Tel (87) 342 593,
satsang Fridays 6 pm,
in Müvelödési Ház

Budapest
Conract for information :
Ládi Károlyné Kati
1116 Budapest,
Fegyvernek u. 6. X. 103.
Tel (1) 162 7774,
satsang:
1.) Sundays 4 pm,
in FMH, Fehérvári út 47
2.)Wednesdays 5 pm,
Békásmegyeri Közösségi Ház III,
Csobánka tér 5.

Dunaföldvár
Contact for information :
Juhász Endre
7020 Dunaföldvár,
Baross dülö 29,
satsang Thursdays 6 pm,
Müvelödési Ház Gyennekkönyvlár

Οι αδελφές είχαν για σέβα να δίνουν μόνον πληροφορίες μέχρι το 1995

Wissenschaft der Spiritualität e.V.
München

Wissenschaft der Spiritualität e.V. · Geschäftsstelle · Jägerberg 21 · D-82335 Berg

Geschäftsstelle:
Jägerberg 21
82335 Berg
Telefon (0 81 51) 5 04 49
Fax (0 81 51) 5 10 38

To All European Representatives

Munich, March 3rd 1997

Dear Represtentatives,

I am writing to you again, because Master called me and He told me what we should prepare when we will meet. For this reason I need your reports about the current satsang situation of the year 1996. Please do not forget to list all the existing groups. Representatives who are informed about the situation in other European countries are requested to report the information, too.(I. e. Romania, Belguim, etc.).

To be most efficient and effective I kindly ask you to be at the *Sheraton Hotel in Frankfurt (Airport)* at **2 p.m**. We will be meeting in the main hall.

Representatives who unfortunately cannot come, are asked to please let me know this as soon as possible. But in any case send me your reports, for we want to draw a chart about the European satsang centers and their activities.

We are very pleased that Master puts His attention on Europe.

Looking forward to seeing you all in Frankfurt.

With kindestest regards,

Helga Kammerl

To:
Helga Kammerl, Germany
Brigitte Böhm, Germany
Betta Mouangue, France
Mr. Misra, Great Britain
Evy & Victoria Caradja, Greece
Dr. Gabriel Simonetos, Greece
Roberto Amerio, Italy
Lovrenic Branko, Croatia
Hans Hennissen, The Netherlands
Herbert Wasenegger, Austria
Leif Eriksson, Sweden
Angela Seiler, Switzerland
Dr. Carol Pollak, Slovakia
Istok Kukvan, Slovenia
Carmen Schöpf, Hungaria

Οι αντιπρόσωποι στην Ελλάδα έγιναν δύο - 1997

Εδώ θα ήθελα πάλι να υπενθυμίσω ότι ο τίτλος του αντιπροσώπου δεν είναι κανένα πνευματικό αξίωμα. Είναι μία σέβα που ζητάει από ορισμένους ο Διδάσκαλος. Υπάρχουν αδελφοί που τους ανατίθεται σοβαρότερη σέβα από

αυτή του αντιπροσώπου και υπάρχουν αδελφοί πολύ περισσότερο προχωρημένοι από τους αντιπροσώπους. Είναι αλήθεια ότι πολλές φορές οι αντιπρόσωποι εύχονται να ήσαν απλοί Σατσάνγκις και να μην τους είχε δοθεί αυτή η σέβα. Και εγώ αναζητώ απεγνωσμένα μέχρι σήμερα κάποιον να αναλάβει αντ’ εμού αυτά τα καθήκοντα γιατί έχουν περάσει για μένα τα χρόνια και δεν υπάρχει μέρα που να μην χρειάζεται να αφιερώσω πολλές ώρες για τις ανάγκες της Αποστολής. Υπάρχουν κάθε μέρα χωρίς εξαίρεση, προβλήματα που πρέπει να λυθούν, ατελείωτες αλληλογραφίες με γνωστούς και αγνώστους που πρέπει να απαντηθούν, υποθέσεις σχετικά με τα βιβλία, με τις μεταφράσεις, τους υποτιτλισμούς των DVD και τις εκτύπωσής τους, τις μεταφράσεις στα ελληνικά των διαφόρων κειμένων της ιστοσελίδας και χίλια δυο άλλα πράγματα που είναι περιττό να αναφέρω.

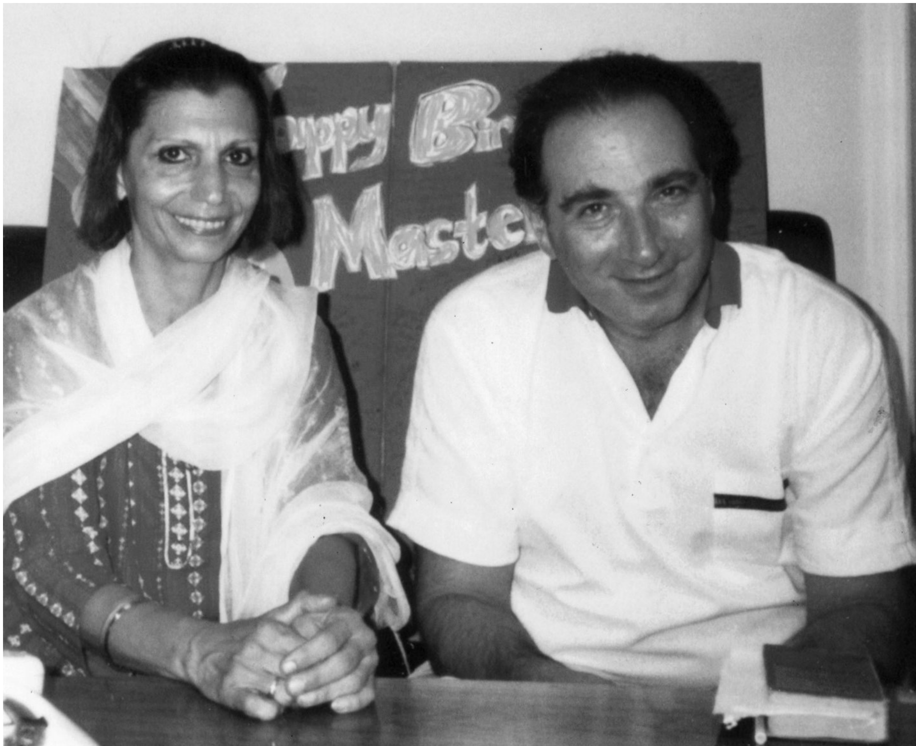
Δυστυχώς η σεβαστή Εύη εδώ και 5-6 χρόνια έφυγε από κοντά μας και έτσι δεν μπορώ πια να μοιραστώ μαζί της όλες αυτές τις εργασίες. Πριν από δύο χρόνια ζήτησα από τον Διδάσκαλο σε περίπτωση αδυναμίας μου να ασκήσω τα καθήκοντά μου να με αντικαταστήσει η Ντία Μαραβέλια και για υποθέσεις μελλοντικής επίσκεψης του Διδασκάλου στην Ελλάδα και για άλλα ειδικότερα θέματα, την Σοφία Κοροβέση-Σιδέρη. Ο Διδάσκαλος έκανε αποδεκτή την αίτησή μου και ακόμα έκανε αποδεκτή και μια άλλη αίτησή μου ώστε ο Μανόλης Μαραγκουδάκης και η Ντία Μαραβέλια να δίδουν, μετά από έγκρισή Του βέβαια, τα πέντε Ιερά Ονόματα. Την έγκρισή Του αυτή ανακοίνωσα αυθημερόν στους δύο ενδιαφερόμενους. Θα ήθελα πάλι να προσθέσω ότι και το να δίνει κανείς τα Πέντε ονόματα, επίσης δεν είναι κάποιο προνόμιο ή κάποια διάκριση. Όταν λόγω διαφόρων συνθηκών υπάρχει ανάγκη ο Διδάσκαλος μπορεί να αναθέσει αυτή τη σέβα σε κάποιον από τους παλιούς μαθητές Του που μπορεί να του το ζητήσει μέσω του αντιπροσώπου, ώστε αυτό να γνωστοποιηθεί σε όλο το Σανγκάτ.

Απολογία

Τυχαίνει καμιά φορά να έχει κανείς ταυτόχρονα διάφορα συναισθήματα και να μην ξέρει πιο είναι το κυρίαρχο. Αυτό μου συνέβη όταν πριν λίγο καιρό επισκέφθηκα το Σάτσανγκ της Μπεάς στην Αθήνα.

Η πρώτη μου γνωριμία με αυτό το Σάτσανγκ ήταν, αφού γνώρισα τις αδελφές Καρατζά και μετά τη μύησή μου από τον ψευτοδιδάσκαλο Divyananda, το1980. Την εποχή εκείνη, το Σάτσανγκ αυτής της ομάδας που αριθμούσε γύρω στα 30 άτομα, γινόταν μία φορά την εβδομάδα σε ένα μέσου μεγέθους

διαμέρισμα πολυκατοικίας στην οδό Κανάρη στο Κολωνάκι. Υπεύθυνος ήταν ένας οδοντίατρος, που δεν θυμάμαι το όνομά του, ο οποίος ήταν και ο πρώτος μυημένος μαθητής του Διδασκάλου Τσάραν Σινγκ στην Ελλάδα. Αργότερα όταν πέθανε ο οδοντίατρος, νομίζω το 1983 ανέλαβε και είναι υπεύθυνη μέχρι σήμερα, η ευγενέστατη κυρία Έλσα Δερβένη η οποία λόγω ηλικίας επικουρείται από ένα άλλο άτομο Ιωάννη… Μετά το θάνατο του οδοντιάτρου και την ανάληψη της σέβα της Αντιπροσώπου από την πολύ δυναμική κυρία Δερβένη, τα Σάτσανγκ γινόταν για χρόνια στην περιοχή του Μετς σε έναν ισόγειο χώρο που πιο πριν ήταν ισόγεια αποθήκη ενός καταστήματος. Τα άτομα που πήγαιναν σ' αυτό το χώρο ήταν γύρω στα 150 ίσως και 200 (*τη δεκαετία του 2000*) και το Σάτσανγκ γινόταν δυο φορές την εβδομάδα, εκ των οποίων η μία ήταν Κυριακή. Ακολούθησε μια εποχή που υπήρχαν δύο Σάτσανγκ, της Μπεάς στην Αθήνα. Το δεύτερο γινόταν κάπου στην οδό Πειραιώς. Λέγεται ότι υπήρξε κάποια μικρή διάσπαση της ομάδας αλλά τα τελευταία χρόνια σταθερά όλες οι δραστηριότητες του Σάτσανγκ της Μπεάς μεταφέρθηκαν στη Νέα Ιωνία, σε ένα καταπληκτικό Κέντρο που ακόμα διαμορφώνεται (*2019*).

Μειδιάματα τις καλές ημέρες

Μέσα σε 30 χρόνια είχα πάει 6-7 φορές με άλλους Σατσάνγκις, Κυριακές, στο Σάτσανγκ της Μπεάς όταν λειτουργούσε στην περιοχή του Μετς και αγόραζα βιβλία, κυρίως το "Μονοπάτι των Διδασκάλων" του Τζόνσον για το οποίο βιβλίο συχνά έδειχναν ενδιαφέρον πολλοί αναζητητές και Σατσάνγκις. Συγχρόνως όταν πήγαινα, έκανα και μια μικροκατασκοπία για να δω πώς λειτουργούσε γενικότερα το Σάτσανγκ της Μπεάς. Το Σάτσανγκ αυτής της ομάδας διαρκούσε περίπου μία ώρα και ακολουθούσε ολιγόλεπτος διαλογισμός. Υπήρχε ένας πάγκος με βιβλία σε πολύ φθηνές τιμές και που χωρίς δυσκολία μπορούσαν να σου χαρίσουν κάποιο βιβλίο αν το ζητούσες. Ήταν προφανές ότι δεν εμπορευόταν τα βιβλία τους. Όταν δε κάποιος πλήρωνε του έδιναν πάντα γι' αυτά απόδειξη πληρωμής. Στο Σάτσανγκ αυτό επικρατούσε σεβασμός και ηρεμία. Όταν ερχόταν ο Διδάσκαλός τους στην Ελλάδα οι διαλέξεις του γινόταν στο Ξενοδοχείο Κάραβελ και υπήρχε ένας πάγκος με βιβλία που τα παραχωρούσαν δωρεάν ή που μπορούσες κατά βούληση να αφήσεις κάτι. Τα βιβλία της Μπεάς δεν κυκλοφορούσαν και δεν κυκλοφορούν σε βιβλιοπωλεία αλλά μπορεί να τα προμηθευθεί κανείς μόνο τις ημέρες των Σάτσανγκ από τους ίδιους τους Σατσάνγκις. Επίσης όταν ερχόταν ο Διδάσκαλός τους δεν κυκλοφορούσαν προσκλήσεις αλλά ο κόσμος το μάθαινε από τους ίδιους τους Σατσάνγκις που ειδοποιούσαν γνωστούς τους ενδιαφερόμενους.

Είχα πάει σε δύο διαλέξεις των Διδασκάλων τους όταν ήρθαν στην Αθήνα και μου έκαναν εντύπωση δύο πράγματα. Το πρώτο ήταν ότι ο κόσμος που πήγαινε στις διαλέξεις των Διδασκάλων τους ήταν πολύ περισσότερος από ό,τι σε εμάς και ότι υπήρχαν στην αίθουσα πάρα πολλοί Ινδοί. Η μία ομιλία του Διδασκάλου τους, γινόταν στα αγγλικά και η δεύτερη στα ινδικά. Υπήρχε βέβαια και στις δύο περιπτώσεις μετάφραση στα ελληνικά.

Το δεύτερο που μου έκανε εντύπωση και στην περίπτωση του Τσάραν Σινγκ και περισσότερο στου διαδόχου και ανιψιού του, τού Γκουρίντερ Σινγκ (*γιος της αδελφής του*), ήταν η "ψυχρότητα" και το "απόκοσμο" αυτών των Διδασκάλων και στην παρουσία αλλά και στην Ντάρσαν που έδιναν. Όπως τους έβλεπα ήταν σαν να έκαναν κάτι από ανάγκη, κάτι σαν από υποχρέωση. Ήταν παγεροί και αυστηροί. Ήταν βιαστικοί και κρατούσαν τον κόσμο σε απόσταση και ακόμα σαν να ζητούσαν από τον κόσμο υποταγή και πειθαρχία. Μετά τις ομιλίες τους δεν δεχόταν συνεντεύξεις με νέους ενδιαφερόμενους. Οι μυήσεις γινόταν άλλη μέρα και άλλη ώρα αφού είχαν προετοιμαστεί οι ενδιαφερόμενοι κατάλληλα από παλιούς Σατσάνγκις. Με δυο λέξεις, στους Διδασκάλους αυτούς έλειπε η γλυκύτητα των δικών μας Διδασκάλων που όταν τους βλέπεις και έχεις τη ντάρσαν τους, είναι οι Ίδιοι, σαν να λιώνουν για τους μαθητές τους. Βέβαια μπορεί να πει κανείς πως υπάρχει και μια προκατάληψη του καθενός για τον Διδάσκαλό του. Αυτό είναι αλήθεια!

Οσάκις πήγαινα στο Σάτσανγκ της Μπεάς πάντα με καλοδεχόταν με τα καλύτερα λόγια. Δεν είχα ακούσει ποτέ κάποιο αρνητικό σχόλιο για το δικό μας Σάτσανγκ αλλά ούτε και εμείς ποτέ είχαμε ποτέ αναφερθεί με αρνητικότητα για το Σάτσανγκ αυτό, αντίθετα μάλιστα.

Έτσι λοιπόν, μια μέρα και ενώ τελείωνα το γράψιμο αυτού του βιβλίου, που στην ουσία είναι μια παρλάτα με τους αδελφούς Σατσάνγκις, τους παλαιότερους, τους σημερινούς και τους μελλοντικούς, δυο αδελφές Σατσάνγκις, οι Αδελφές Ιλόνα Στάικου και η Λουίζα Ζερβού μου ζήτησαν να πάμε μια μέρα στο Σάτσανγκ της Μπεάς για να προμηθευτούν κάτι βιβλία του Διδασκάλου Σαουάν. Πραγματικά μια Κυριακή πήγαμε και οι τρεις μαζί, εγώ για πρώτη φορά στο νέο χώρο του Σάτσανγκ της Μπεάς, στη Νέα Ιωνία. Μείναμε έκπληκτοι. Ο χώρος ήταν ένα παλαιό εργοστάσιο υφαντουργίας που καταλάμβανε ένα ολόκληρο οικοδομικό τετράγωνο και είχε δύο κτηριακά συγκροτήματα. Ο μισός χώρος με το πρώτο οικοδομικό συγκρότημα και μέρος του κήπου, ενοικιάστηκε σε μια βιομηχανία χαλιών και τα ενοίκια χρησιμοποιούνται για τις ανάγκες του Σάτσανγκ και για την ολοκλήρωση των εργασιών του νέου Κέντρου. Ο άλλος μισός χώρος χρησιμοποιήθηκε για τη δημιουργία και οργάνωση του νέου Κέντρου Σάτσανγκ της Μπεάς. Το μεγάλο αυτό οικόπεδο αγοράστηκε με χρήματα που κατά κύριο λόγο ήρθαν από την Αγγλία (*δεν έμαθα από πού*) αλλά και με την πώληση ακινήτων που είχαν κληροδοτήσει Σατσάνγκις, που δεν είχαν συγγενείς.

Οι οικοδομικές εργασίες γίνονται από Ινδούς κατά κύριο λόγο, Σεβαντάρς που εργάζονται στην Ελλάδα και διαθέτουν τις ελεύθερες ώρες τους για αυτήν τη σέβα. Επιβλέπων τις εργασίες είναι ένας νέας ηλικίας μηχανικός, ο Δήμος Σερέφογλου, που τον γνωρίζω εδώ και πολλά χρόνια και που του είχα μιλήσει μερικές φορές στο παρελθόν για το Πνευματικό Μονοπάτι. (*τυχαίο; – ποιος ξέρει*).

Όταν μπήκαμε στο Κέντρο ήταν 12.20 και το Σάτσανγκ που γίνεται από 11.00-12.00 είχε τελειώσει. Δυστυχώς αν και είχαμε πρόθεση να παρακολουθήσουμε το Σάτσανγκ, αργήσαμε να πάμε. Μας υποδέχθηκε μια φίλη κυρία η οποία αφού μας διευκόλυνε να βρούμε τα βιβλία του Μπάμπα Σαουάν που θέλαμε, προθυμοποιήθηκε να μας ξεναγήσει στους χώρους του Κέντρου. Υπάρχει μια αίθουσα υποδοχής περίπου 200 τ.μ. με γραφεία στα οποία την ημέρα που πήγαμε εργάζονταν άτομα με διαφορετικά αντικείμενα εργασίας, μεταξύ των οποίων είναι η επαφή με νέους αναζητητές, η πώλησης βιβλίων και DVD της Αποστολής, η γκαρνταρόμπα κλπ. Στη συνέχεια μας οδήγησαν σε μία αίθουσα όπου Σεβαντάρς απασχολούν τα μικρά παιδιά με παιχνίδια, κατά την ώρα του Σάτσανγκ. Ακολούθως μας οδήγησαν σε μία άλλη αίθουσα που γίνονται 2

φορές την εβδομάδα Σάτσανγκ. Η αίθουσα αυτή, γύρω στα 400 τ.μ. έχει μόνιμα καθίσματα για 350 άτομα και καμπίνες για μεταφραστές. Παραδίπλα μια μεγαλύτερη αίθουσα υπό διαμόρφωση, η οποία, όπως ο Διδάσκαλός τους προβλέπει θα χρειαστεί τα επόμενα χρόνια για να δέχεται ακόμη περισσότερους Σατσάνγκις. Ακόμα μας έδειξαν και μια τρίτη πραγματικά τεράστια αίθουσα, ένα σωστό γήπεδο, που τώρα διαμορφώνεται κατάλληλα για τις συγκεντρώσεις που θα γίνονται όταν θα έρχεται ο Διδάσκαλός τους και θα δίνει διαλέξεις. Ακόμα υπάρχει μια κουζίνα που τα Σαββατοκύριακα Ινδές Σατσάνγκις μαγειρεύουν για τους Σεβαντάρς που εργάζονται νυχθημερόν για να ολοκληρώσουν τις εργασίες του Κέντρου. Υπάρχουν ακόμα και άλλοι ατελείωτοι χώροι που μελλοντικά θα χρησιμοποιηθούν για να δημιουργηθούν δωμάτια για τη φιλοξενία Σατσάνγκις. Πάντως ό,τι έχει γίνει μέχρι στιγμής έχει γίνει με υψηλές προδιαγραφές και πουθενά δεν διακρίνει κανείς αμέλεια ή προχειρότητα.

Μετά από αυτή την ξενάγηση φύγαμε πολύ εντυπωσιασμένοι και επανέρχομαι στην αρχή αυτού του κεφαλαίου, που λέω πως έφυγα από αυτό το χώρο με πολλά ανάμικτα συναισθήματα που δεν μπορούσα να τα ξεχωρίσω και να δω ποιο ήταν το κυρίαρχο. Τελικά βέβαια με την Χάρη του Διδασκάλου κάτι κατάλαβα ή μάλλον επιβεβαιώθηκα για κάτι και ανακουφίστηκα.

Αρχικά εντυπωσιάστηκα με το μέγεθος του Κέντρου που θα μπορεί όταν ολοκληρωθούν οι εργασίες του, να λειτουργεί όλες τις ημέρες και να εξυπηρετεί ακόμα και 1000 Σατσάνγκις και ότι υπάρχει και εξωτερικός χώρος που μπορεί δημιουργηθεί ένας ωραίος κήπος και να ομορφύνει το Κέντρο. Το δεύτερο συναίσθημα ήταν ο θαυμασμός μου για τους Ινδούς που αποτελούν το ήμισυ του αριθμού των Σατσάνγκις του Κέντρου της Μπεάς στην Αθήνα και τη σέβα τους, που δεν είναι μόνο στην Ινδία αξιοθαύμαστη όπως την γνωρίζουμε αλλά στον ίδιο βαθμό και στο εξωτερικό, που εργάζονται με πάθος και αφοσίωση για το Μονοπάτι. Εμείς δεν είχαμε ποτέ Ινδούς στα Σάτσανγκ μας. Υπήρξε ένα διάστημα που η Εύη είχε μαζέψει 4-5 Ινδούς αλλά δεν μπόρεσε να τους κρατήσει γιατί άλλοι έφυγαν για την πατρίδα τους και άλλοι ακολούθησαν άλλους Ινδούς που πήγαιναν στο Σάτσανγκ της Μπεάς. Ακόμα εντυπωσιάστηκα με την οργάνωση του Σάτσανγκ της Μπεάς που έχουν οργανώσει ακόμα και λανγκάρ (*δωρεάν προσφορά φαγητού*) που λειτουργεί για τους Ινδούς και τους άλλους Σεβαντάρς. Ακόμα θαυμάζω το ό,τι στηρίζονται στις δικές τους δυνάμεις και δεν εξαρτώνται από εκδότες και άλλους παράγοντες για να προωθήσουν τα βιβλία τους, τα περισσότερα από τα οποία τυπώνονται στην Ινδία που το κόστος είναι πολύ μικρότερο. Ακόμα και για την πίστη τους στο ό,τι το Σάτσανγκ τους, θα καρποφορήσει περισσότερο στο μέλλον, ενώ εμείς έχουμε μια κάποια ηττοπάθεια στο σημείο αυτό.

Από την άλλη μεριά αισθάνθηκα τύψεις. Εμείς με τον Τέλειο Διδάσκαλο είμαστε στο σημείο που αυτοί βρισκόταν πριν 30 ίσως και περισσότερα χρόνια. Γιατί; Μήπως εγώ δεν έκανα καλά τη δουλειά μου; Μήπως οι φαγωμάρες μας ήταν μια από τις αιτίες; Σίγουρα γι' αυτό έχω ένα ποσοστό ευθύνης. Μήπως η αντιπρόσωπος των δικών τους Διδασκάλων η δραστήρια αδελφή Δερβένη κατόρθωσε να εμπνεύσει πάθος για την πνευματικότητα και την αφοσίωση στους Διδασκάλους τους, κάτι που δεν κατόρθωσα εγώ; Μήπως και μήπως και μήπως; Το γεγονός είναι ότι αυτοί προχωράνε και εμείς είμαστε φαινομενικά τουλάχιστον στάσιμοι. Τέσσερις-πέντε μυήσεις εμείς το χρόνο, τριάντα, σαράντα εκείνοι. Βέβαια το Σάτσανγκ τους στην Ελλάδα στήθηκε γύρω στο 1970, δέκα χρόνια πριν από εμάς, αλλά δεν νομίζω ότι αυτό είναι μια αρκετή δικαιολογία;

Κάνοντας αυτές τις σκέψεις μου ήρθαν όμως και ορισμένα άλλα γεγονότα στο νου που άμβλυναν τις τύψεις μου.

Θυμήθηκα μια περιοδεία που έκανε κάποτε ο Μπάμπα Σαουάν και που όταν βρέθηκε στην Άγκρα ζήτησε να επισκεφθούν το εκεί Σάτσανγκ που είχε σαν Διδάσκαλο, τον διάδοχο του Ράι Σάλιγκραμ. Ο Ράι Σάλιγκραμ ήταν ένας αγαπημένος μαθητής του Διδασκάλου Νταγιάλ Σοάμι Τζι. Λίγο πριν πεθάνει ο Νταγιάλ Σοάμι Τζι ζήτησε από τον Ράι Σάλιγκραμ, όταν θα έφευγε από τη ζωή, να φροντίσει το Σάτσανγκ και την οικογένειά του. Έτσι οι Σατσάνγκις θεώρησαν μετά το φυσικό θάνατο του Διδασκάλου τους, ότι ο Ράι Σάλιγκραμ, που καθιέρωσε και τον όρο "Αποστολή Ράντα Σοάμι" ήταν και ο πνευματικός διάδοχός του και γι' αυτό τον ακολούθησαν σχεδόν όλοι οι μαθητές του Σοαμίτζι. (*Βλέπε το φυλλάδιο που έχω συντάξει (1986) σχετικά με τη διαδοχή των Τέλειων Διδασκάλων*).

Όμως ο πραγματικός Διδάσκαλος ήταν ο φτωχός και άγνωστος Μπάμπα Τζαϊμάλ που πήρε άνωθεν Εντολή να αρχίσει να λειτουργεί ως Γκουρού 14 χρόνια αργότερα, όταν συνταξιοδοτήθηκε από το στρατό.

Το γεγονός είναι ότι την εποχή του Ράι Σάλιγκραμ το Μονοπάτι έλαβε τεράστιες διαστάσεις, δημιουργήθηκαν πολλά νέα Σάτσανγκ σε όλη την Ινδία και ο ίδιος θεωρήθηκε σαν ένας μεγάλος Άγιος.

Αυτόν λοιπόν τον διάδοχο του Ράι Σάλιγκραμ στην Άγκρα ζήτησε ο Μπάμπα Σαουάν να επισκεφθούν κατά τη διάρκεια της περιοδείας του. Ο Δρ. Τζόνσον (*συγγραφέας του βιβλίου Το Μονοπάτι των Διδασκάλων*) με απορία ρώτησε τον Μπάμπα Σαουάν: «*Διδάσκαλε ζητάς να πάμε να επισκεφθούμε κάποιον που λέει ότι εκείνος είναι ο Γκουρού της εποχής μας;*» Ο Μπάμπα Σαουάν, όπως ο ίδιος ο Τζόνσον αναφέρει σ' ένα άλλο βιβλίο του, τού απάντησε περίπου ως εξής: «*Ναι γιατί και αυτός κάνει κάποιο θεάρεστο έργο. Μαθαίνει πολύ κόσμο που δεν μπορεί να επικοινωνήσει μ' εμάς, ότι υπάρχει αυτό το Μονοπάτι, ότι πρέπει οι μαθητές του να γίνουν χορτοφάγοι, ότι πρέπει να κάνουν καθημερινά διαλο-*

γισμό και ότι θα πρέπει να αναπτύξουν τις θείες αρετές. Έτσι οι άνθρωποι αυτοί θα είναι πιο έτοιμοι να πάρουν το Νάαμ από τον Αρμόδιο Διδάσκαλο της εποχής τους, σε αυτή ή σε κάποια μελλοντική τους ανθρώπινη γέννηση, σύμφωνα πάντα με τον Καρμικό Νόμο. Αυτός λοιπόν καθώς και άλλοι άνθρωποι είναι υπηρέτες του Θείου Σχεδίου. Αν κάτι δεν χρειαζόταν δεν θα υπήρχε. Τίποτα δεν μπορεί να υπάρξει που να είναι αντίθετο με το Θέλημα του Θεού. Έτσι αυτός ο αδελφός μας δεν είναι αντίπαλός μας, είναι συνοδοιπόρος μας στο Θείο Σχέδιο, γι' αυτό είναι καλό να πάμε να τον συναντήσουμε».

Ένα άλλο γεγονός που ήρθε στο μυαλό μου, είναι ότι σύμφωνα με την Εντολή του Διδασκάλου του ο Διδάσκαλος Κιρπάλ έφυγε από το πολύ οργανωμένο Σάτσανγκ της Μπεάς, όπου μετά τη γήινη αποχώρηση του Διδασκάλου του επακολούθησαν τέρατα και σημεία και πήγε άγνωστος μεταξύ αγνώστων να αρχίσει την εργασία των Διδασκάλων στο Δελχί, χωρίς χρηματοδότες και σε συνθήκες οικονομικά πολύ δύσκολες.

Το τρίτο που μου ήρθε στο νου είναι η σύγκριση μεταξύ του Σαουάν Άσραμ του Ράντα Σοάμι στο Δελχί και του Σαουάν και του Κιρπάλ Άσραμ στο Vijay Nagar. Η μέρα με τη νύχτα. Πολυτελείς εγκαταστάσεις στο πρώτο. Πρόχειρες και απλές εγκαταστάσεις στη δεύτερη περίπτωση.

Με αυτές τις σκέψεις στο μυαλό μου κατέληξα στο συμπέρασμα ότι: Αυτό το Σάτσανγκ της Μπεάς με τις φοβερές εγκαταστάσεις στην Αθήνα, λειτουργεί προς όφελος της Αποστολής των Διδασκάλων μας. Όσο περισσότερα άτομα εντυπωσιαστούν και το ακολουθήσουν τόσο περισσότερα άτομα θα είναι πιο έτοιμα κάποτε να λάβουν το Naam από τον Διδάσκαλο της εποχής τους. Είναι και δικό μας αυτό το κτήριο είπα μέσα μου, γιατί λειτουργεί όπως και εμείς σύμφωνα με το Θέλημα των Διδασκάλων. Όπως έγραψε και ο Απόστολος Παύλος στους Κορίνθιους, αναφερόμενος στα λόγια του Ηρόδοτου: «*Ο καθείς εφ' ω ετάχθη*». Εκείνοι κάνουν τη δουλειά τους και εμείς πρέπει να κάνουμε τη δική μας. «Mind your own business» έλεγε συχνά ο Διδάσκαλος Κιρπάλ.

Τα δικά μας Σάτσανγκ είναι γενικά φτωχά. Στις ΗΠΑ σε ορισμένα μέρη νοικιάζουν με την ώρα χώρους για να κάνουν το Σάτσανγκ οι μαθητές των Διδασκάλων μας, ενώ αντίθετα το Σάτσανγκ των Ράντα Σοάμι είναι μια ολόκληρη πόλη στη Μπεάς, ένας ολόκληρος βοτανικός κήπος στο Λονδίνο, ένα υποδειγματικό τεράστιο Κέντρο στο Δελχί, ένας κατάφυτος παράδεισος στο Γιοχάνεσμπουργκ και το Κέντρο των Κέντρων, ένα θαύμα κατασκευής και οργάνωσης στην Γερμανία. Όμως: «*Τα πάντα εν σοφία ποίησες Κύριε*» λέει ο Απόστολος. Όλα λειτουργούν έτσι για κάποιο λόγο. Ας μακροημερεύει λοιπόν το Σάτσανγκ της Μπεάς στην Αθήνα, γιατί σε τελική ανάλυση λειτουργεί σύμφωνα με το Θείο Σχέδιο προς όφελος των Τέλειων Διδασκάλων. Αν μπορούμε

να το βοηθήσουμε και εμείς με τις θετικές μας σκέψεις ας το κάνουμε και ας θεωρούμε τους εκεί αδελφούς και δικούς μας αδελφούς, γεγονός που νομίζω ότι δεχόμαστε όλοι μας.

Τα Σάτσανγκ στην Ελλάδα

Οι Διδάσκαλοι μας προτρέπουν να κάνουμε καθημερινά διαλογισμό μόνοι ή με άλλους Σατσάνγκις μαζί. Όταν συστηματικά συγκεντρωνόμαστε με άλλους για διαλογισμό λέμε ότι είμαστε μια ομάδα Σατσάνγκις. Συνηθίζεται, όταν συγκεντρώνονται συστηματικά πάνω από 6-8 Σατσάνγκις σε ορισμένο τόπο και ορισμένη ώρα για να κάνουν διαλογισμό, να απευθύνονται στον αντιπρόσωπο του Διδασκάλου και αυτός να κανονίζει μια συνάντηση ενός ή περισσότερων ατόμων με τον Διδάσκαλο προκειμένου να τους δώσει την ευχή του για να ευοδωθεί η προσπάθειά τους για τη δημιουργία ενός νέου Σάτσανγκ, "επίσημου" θα μπορούσαμε να πούμε αν και ο Διδάσκαλος λέει ότι δεν υπάρχουν επίσημα και ανεπίσημα αλλά υπάρχουν μόνον Σάτσανγκ. Αν κρίνεται χρήσιμο από τους ίδιους τους Σατσάνγκις, ο Διδάσκαλος μπορεί να καθορίζει κάποιον σαν "υπεύθυνο" που ονομάζουμε group coordinator ή συντονιστή, για να έρχεται σε επαφή με άλλους συντονιστές, με τον εκπρόσωπο ή με κάποιον γραμματέα του Διδασκάλου, εάν και όποτε χρειαστεί.

Ένα άτομο μπορεί να παρακολουθεί περισσότερα από ένα Σάτσανγκ και να πηγαίνει εκεί που του είναι περισσότερο βολικό ή αισθάνεται πιο ευχάριστα. Δεν υπάρχουν καλά και κακά Σάτσανγκ, παλαιά, καινούργια, προχωρημένα, λιγότερο ή περισσότερο ευλογημένα. Όπου γίνεται Σάτσανγκ είναι τόπος ευλογημένος γιατί φορτίζεται με την πίστη των μαθητών και την προσοχή του Διδασκάλου. Οι χώροι που γίνονται τα Σάτσανγκ είναι χώροι αφιερωμένοι στους Διδασκάλους. Δεν υπάρχει δικός μου και δικός σου χώρος, δικό μου και δικό σου Σάτσανγκ. Οποιαδήποτε άλλη κρίση ή σκέψη υποκρύπτει σπέρματα εγωισμού. Είναι ύψιστο σφάλμα να λέμε το δικό μας Σάτσανγκ έχει τόσους Σατσάνγκις και το άλλο λιγότερους ή περισσότερους. Το Σάτσανγκ είναι ένα, οι χώροι μπορεί να είναι πολλοί. Είναι ασέβεια στον Διδάσκαλο να λέμε οι "δικοί" μας Σατσάνγκις και οι "άλλοι" Σατσάνγκις. Άλλους τους καλοδεχόμαστε και άλλους τους θεωρούμε ως ενοχλητικούς. Είναι κολάσιμο να κακίζουμε Σατσάνγκις γιατί πάνε σε κάποιο άλλο Σάτσανγκ και όχι στο δικό μας. Πρέπει να ξεφύγουμε από αυτές τις παγίδες του Καλ. Αν με τη σέβα μας προσφέρουμε σε άλλους Σατσάνγκις, αυτό είναι καλό, αλλά δεν μπορεί η προσφορά μας (*στην πραγματικότητα προσφορά στον Διδάσκαλο*) να είναι αιτία να θεωρούμε τους εαυ-

τούς μας ότι είναι κάτι περισσότερο από τους άλλους και ότι ίσως θα πρέπει οι άλλοι να μας έχουν και κάποια υποχρέωση. Υπάρχει μόνο μία σχέση. Διδάσκαλος-μαθητής. Ατομική συνειδητότητα (*ψυχή*) και Πανσυνειδητότητα (*Θεός*). Καθετί άλλο είναι χίμαιρα και αυταπάτη. Αυτό, όσοι έχουμε μια υπευθυνότητα θα πρέπει να το προσέχουμε και να μη γινόμαστε πράκτορες της Επιβραδύνουσας Δύναμης (*Καλ*).

Έτσι λοιπόν στην Ελλάδα, σήμερα (*2019*) εκτός από ομάδες μαθητών που μπορεί να κάνουν διαλογισμό, υπάρχουν τα εξής Σάτσανγκ που λειτουργούν στο όνομα των Διδασκάλων μας. Δύο Σάτσανγκ στο κέντρο στην Αθήνα, ένα στη Θεσσαλονίκη, ένα στο Ρέθυμνο, δύο στο Ηράκλειο (*το ένα στο κέντρο του Ηρακλείου και το άλλο στα περίχωρα, στην εξοχή*), ένα στην Πάτρα, ένα στο Βόλο, ένα στην Νότια Πελοπόννησο και ένα στην Μυτιλήνη. Τα τελευταία χρόνια λόγω διαφόρων παραγόντων το Σάτσανγκ της Μυτιλήνης είναι σε αδράνεια αλλά η υπεύθυνη αδελφή Καίτη Φρίσα φροντίζει κάθε έναν που τυχόν θα παρουσιαστεί και θα χρειάζεται πληροφορίες για το Μονοπάτι στην Μυτιλήνη. Υπάρχει η ελπίδα ότι κάποτε το Σάτσανγκ αυτό θα ξαναδραστηριοποιηθεί.

Ο πιο ευχάριστος τόπος για διαλογισμό και αυτοσυγκέντρωση είναι στην εξοχή, στο Σάτσανγκ του Ηρακλείου, στην Κρήτη, στη θέση Πρασά όπου το 2012 υποδέχθηκαν τον Διδάσκαλο το ζεύγος των υπευθύνων ο Σπυρίδων και η Ειρήνη Κόντου. Είναι πραγματικά μια αξέχαστη εμπειρία να συμμετάσχει κανείς στις εκδηλώσεις αυτού του Σάτσανγκ, που γίνεται σ' αυτόν τον ευλογημένο τόπο, μέσα στη φύση και την ομορφιά. Υπάρχει ελπίδα στο μέλλον οι υπεύθυνοι αυτού του Σάτσανγκ να οργανώνουν κάθε χρόνο ένα retreat και να διαλόγιζόμαστε μαζί, Σατσάνγκις από όλα τα μέρη της Ελλάδας και το εξωτερικό.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Μπορεί με τη Χάρη του Θεού μία ψυχή να μυηθεί, που σημαίνει να ενωθεί με το Λόγο και να αρχίσει το ταξίδι της επιστροφής της προς τη Θέωση. Είναι βέβαιο αργά ή γρήγορα η Διδάσκαλος Δύναμη θα οδηγήσει τη συγκεκριμένη ψυχή μέχρι την Αγκαλιά του Πατέρα. Το ταξίδι όμως για τους πολλούς είναι μακρινό. Είναι λίγοι αυτοί που μπορεί να το τελειώσουν σε μια ζωή. Ο Ιησούς είπε κάποτε στους βαπτισμένους (*μυημένους*) μαθητές του ότι ορισμένοι από αυτούς, ενώ βρίσκονται ακόμα στη ζωή θα γνωρίσουν το Βασίλειο του Πατέρα: «*Είναι δε τινές των εδώ ισταμένων οίτινες δεν θέλουσι γνωρίσει θάνατον (φυσικό θάνατο) προτού οίδωσι (γνωρίσουν) την Βασιλεία των Ουρανών*».

Γεννάται λοιπόν το ερώτημα – αφού όλοι κάποτε θα φθάσουμε σ' Αυτόν, γιατί να βιαζόμαστε; Εμείς σαν προσωπικότητες, που λειτουργούμε με τη συνειδητότητά μας από το επίπεδο του νου και δεχόμαστε τις χαρές και τις λύπες απ' αυτόν τον κόσμο, μπορεί να έχουμε μια τέτοια απορία. Όμως, η ψυχή μας που είναι ο αληθινός εαυτός μας, βιάζεται να επιστρέψει στην Περιοχή της αιώνιας ζωής, της χαράς, της ειρήνης, της ηρεμίας και της ευδαιμονίας. Βιάζεται να συναντήσει τη θερμή Αγκαλιά του Πατέρα. Και ποιος είναι ο Δρόμος και ο τρόπος να γυρίσει κανείς γρήγορα σ' Αυτόν; Ο Διδάσκαλός μου, μου είπε πολλές φορές: «*Παιδί μου ο Δρόμος είναι ένας και τον έχει υποδείξει ο Διδάσκαλος Κιρπάλ με τη λέξη – "αφοσίωση"*». «*God can be realized only by devotion*». Αυτή την αφοσίωση στον Θεό μπορούμε να την αποκτήσουμε μόνο, με το να διαλογιζόμαστε καθημερινά. «*Τρεις μήνες με καθημερινό διαλογισμό 2.30 ώρες και 20 λεπτά σιμράν αν κάνετε, θα αρχίσετε να έχετε εμπειρίες και να επικοινωνείτε με τη Θεότητα*», μας λέει ο σημερινός Διδάσκαλος και οι Διδάσκαλοι δεν λένε ποτέ ψέματα.

Είναι "*πολλοί οι κλητοί*" αυτοί που μυούνται αλλά "*λίγοι οι εκλεκτοί*", αυτοί που μπορούν και φθάνουν στη Θέωση στη συγκεκριμένη τους ενσάρκωση.

KIRPAL ASHRAM
कृपाल आश्रम
SAWAN KIRPAL RUHANI MISSION